

NEBE MÉ LÁSKY

Copyright © 1996 by Nora Roberts Translation © 1997 by Petruše
Klůfová-Štechová Copyright © 1997 by ALPRESS s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu
držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří
součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu MONTANA SKY
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons 200 Madison
Avenue, New York, NY10016
přeložila Petruše Klůfová-Štechová
Redakční úprava Ivana Váňová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství ALPRESS s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 1997
Sazba Lumír Kaděra
Vytiskla Těšínská tiskárna a. s., Štefánikova 2, Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-066-5

*Širý svět běží do všech stran,
do srdce ho vsak natěsnám.
Nad světem nebe v dál i šíř –
však duše nad ním sahá výš.
Srdcem posuneš celý svět dále,
než můžeš dohledět.
Až nebe protne lidský duch,
na zem shlédne samotný bůh.
Východ i Západ, jako cit,
to nelze nikdy rozdělit.
Duše širá jak nebesa
se klene, klene, neklesá.*

Bána St. Vincent Millayová

Část první

Podzim

Nádherný a smrtí pronásledovaný rok

A. E. Housman

Kapitola první

Ani smrt neudělala z Jacka Mercyho menšího hajzla. Jeden týden mezi mrtvými mohl jen stěží vykompenzovat osmašedesát let života plného podrazů vůči bližním. Spousta lidí shromážděných u jeho hrobu by to však přijala s radostí.

Věc se měla tak, že pohřeb sem, pohřeb tam, zatímco stáli ve vysoké trávě hřbitova, huhlala Bethanne Moseblyová podobné poznámky manželovi do ucha. Přišla sem jenom kvůli tomu, že měla ráda mladou Willu, a teď krmila manželovo unavené ucho nejen výše uvedeným názorem, ale i všemi drby posbíranými od Ennis.

Jakožto muž, který naslouchá manželčinu brebentění už šestačtyřicet let, Bob Mosebly jen neurčitě vrčel, čímž značně přispíval k disharmoničnosti ženina hlasu a knězova monotónního drmolení.

Ne snad, že Bob sám by měl na Jacka dobré vzpomínky. Toho starého parchanta nenáviděl stejně silně jako skoro každická živá duše ve státu Montana.

Ale mrtvý je jednou mrtvý, dumal Bob, a namouduši, že lidí se sešlo požehnaně, aby tomu podrazákovi zamávali na jeho cestu do pekla.

Poklidný kout na ranči Mercy, položený ve stínech vrcholků Big Bek Mountain poblíž břehů Missouri, byl přeplněný houfy rančerů, kovbojů, obchodníků a politiků. V místech, kde dobytek spásal

NEBE MÉ LÁSKY

horská úbočí a koně se proháněli po slunných pastvinách, ležely v hrobech pod mohutnými trsy trávy celé generace Mercyů.

Jack představoval nejnovější přírůstek. Tu lesklou rakev z kaštanového dřeva si vybral osobně, nechal si ji udělat na zakázku a vytlačit do ní zlaté M, což byla značka jeho ranče. Rakev byla vystlaná bílým atlasem a uvnitř teď ležel Jack, na sobě svoje nejlepší vysoké boty z hadí kůže, svůj nejstarší a nejmilovanější stetson a v ruce bič dobytčák.

Jack se zapřísahal, že zemře stejným stylem, jakým žil. Ranařským stylem.

Říkalo se, že Willa už objednala náhrobek podle instrukcí, jež jí zanechal otec. Bude to bílý mramor... kdepak obyčejná žula pro Jacksona Mercyho! – a nápis v něm vyrytý sestavil on sám:

ZDE LEŽÍ JACK MERCY. ŽIL, JAK SÁM CHTĚL A
PODOBNĚ I ZEMŘEL. K ČERTU S KAŽDÝM, KOMU TO
NESEDÍ.

Náhrobní kámen sem dají hned, jak se zem trochu sesedne, aby se připojil k řadám ostatních, jež se tyčily nad kamenitou půdou. Jako první tu spočinul pradědeček Jacka Mercyho, Jebidiah Mercy, jenž připutoval přes hory a zabral si tu půdu, a nakonec sem přibyla poslední z Jackových tří manželek – jediná, která zemřela dřív, než se s ní stačil rozvést.

Stejně je zajímavé, přemítal Bob, že každá z Mercyho manželek mu darovala dceru, zatímco on by se za syna klidně upsal d'áblu. Bob si to s oblibou vysvětloval tak, že bůh si nepatrně zažertoval na účet muže, jenž bezohledně šlapal po lidských hřbetech – a srdcích – jen aby dosáhl všeho, co se mu v které oblasti života zachtělo.

Na všechny Jackovy manželky si dobře pamatoval, přestože žádná s ním nežila zvlášť dlouho. Každá z nich byla k nakousnutí, říkal si, a ta jejich děvčata nabízela taky pěkné pokoukání. Od chvíle, kdy proskočila zpráva, že Mercyho dvě starší dcery přiletí na pohřeb,

žhavila Bethanne telefonní dráty. Co se naučily chodit, ani jedna z nich na Mercyho pozemky nevzkročila.

A stejně by ani nebyly vítané.

Jediná Willa zůstala. S ní toho Mercy moc nadělat nemohl, protože děvčeti zemřela matka dřív, než byla maličká odstavena. Příbuzné, kterým by mohl děvče hodit na krk neměl, takže přenechal drobečka hospodyni, která ho vychovávala, jak uměla nejlíp.

Každá z těch žen má v sobě kus Jacka, povšiml si Bob, když si je prohlížel zpod střechy širáku. Tmavé vlasy, špičatá brada. Ba jo, dalo se poznat, že jde o sestry, třebaže se dosud nesetkaly. Teprve čas rozhodne, jak spolu budou vycházet, a teprve čas ukáže, jestli Willa toho po Jacku Mercym podědila tolik, aby dokázala spravovat ranč o rozloze pětadvacet tisíc akrů.

Willa přemýšlela o ranči a práci, která všude čeká. Ráno bylo zářivé a jasné, horské svahy hrály barvami tak pronikavými a skvostnými, až z toho bolely oči. I když hory a údolí podzim zkrášlil slavnostními barvami, teplý suchý vítr ze Skalnatých hor sem vanul v žhavých, vysoušejících a prudkých vlnách. I začátkem října bylo dost teplo na krátké rukávy, ale už zítra se mohlo počasí prudce změnit. Ve vyšších polohách ležel sníh a Willa na něj dokonce dohlédla; lemoval černošedé vrcholky a pokrýval temnou zeleň lesů. Bylo třeba zahnat dobytek do ohrad, zkontrolovat ploty, opravit je a znovu překontrolovat. Nejvyšší čas zasít ozimou pšenici.

A teď to všechno zůstalo na ní. Jenom na ní. Jack Mercy už není pánem Mercyho ranče, připomněla si Willa. Nyní je tu paní ona.

Zaposlouchala se do pohřební řeči, v níž kněz vykládal o věčném životě, odpuštění a přivítání v království nebeském. A pomyslela si, že Jack Mercy by se zvysoka vykašlal na uvítání do jiného království než toho svého. Jemu patřila Montana, tahle rozlehlá země plná hor a luk, orlů a vlků.

Její otec by v nebi trpěl stejně jako v pekle.

Když tu přepychovou rakev spouštěly do nejnovější jámy v půdě, nehnula ani brvou. Plet' měla světle nazlátlou, což byl důsledek

dědictví po matce a jejích genech po Blackfootech stejně jako žhavého slunce. Očima, černýma téměř stejně jako vlasy, jež si kvůli pohřbu nakvap spletla do copu, zůstávala přilepená na schránce skrývajícím otcovo tělo. Klobouk neměla a slunce jí sálalo do očí jak otevřený oheň. Přesto nedovolila, aby se rozslzely.

Měla hrdý obličej, vysoké lícni kosti, široká nezkrotná ústa, temné orientální oči s těžkými víčky a hustými řasami. V osmi letech si při pádu z rozzuřeného nezkroceného mustanga přerazila nos. Willa si ráda namlouvala, že jeho lehké zakřivení doleva, které jí po úrazu zůstalo, dodává její tváři charakter.

A charakter znamenal pro Willu Mercyovou víc než krása. Věděla, že muži si krásy neváží. Využívají ji.

Stála zcela nehybně, vítr jí vytahoval pramínky vlasů z copu a škádlivě je nutil k tanci. Žena průměrné výšky, se svalnatou štíhlou postavou ve špatně padnoucích černých šatech, které do dnešního rána neopustily krabici, v níž přišly z obchodu. Čtyřadvacetiletá dívka s hlavou plnou práce a trýznivým, sžíravým žalem v srdci.

Navzdory všemu totiž Jacka Mercyho milovala. A neřekla nic, ani slůvko, těm dvěma ženám, cizinkám stejné krve jako ona, které se přijely podívat na pohřeb svého otce.

Na vteřinku, ale skutečně jenom na vteřinku, si dovolila sklouznout pohledem ke hrobu Mary Wolfchildové Mercyové. Matka, na kterou si ani nemohla pamatovat, byla pohřbená pod hebkou závějí lučních květů, jež v podzimním slunci svítily jako drahokamy. Adamova práce, pomyslela si a vzhledla do očí svého nevlastního bratra. Jako jediný na světě věděl, že jí srdce přetéká slzami, které nikdy nepustí na svobodu.

Když ji Adam uchopil za ruku, propletla Willa jeho prsty se svými. V její mysli i srdci teď představoval celou její rodinu.

„Vedl život, se kterým byl spokojený,“ zašeptal Adam. Hlas měl tichý, klidný. Kdyby byli o samotě, Willa by se k němu obrátila, položila mu hlavu na rameno a hledala útěchu.

„Ano, to je pravda. A teď je konec.“

Adam se ohlédl po ostatních dvou dcerách Jacka Mercyho a pomyslel si, že cosi jiného zase začíná. „Musíš s nimi promluvit, Willo.“

„Přespávají v mém domě a živím je.“ Významně se ohlédla po otcově hrobě. „To je ažaž.“

„Je to tvá vlastní krev.“

„Ne, Adame, má krev jsi ty. Pro mě neznamenají vůbec nic.“ Odvrátila se od nich a se zatnutými zuby začala přijímat projevy soustrasti.

SOUSEDI PŘINÁŠEJÍ DO DOMU ZEMŘELÉHO JÍDLO. Tuhle zakořeněnou tradici nemohlo změnit vůbec nic. To by se Willa mohla stejně úspěšně pokusit zabránit Bess aby tři dny po sobě chystala k jídlu cosi zvané smuteční večeře. Ve Williných představách to všechno byla jen přetvářka. Tady nikdo smutek nadržel. Zvědaví byli všichni, to je pravda. Spousta lidí, kteří se ubytovali v hlavní budově, dostala pozvání. Mnoho dalších je nedostalo. Jackova smrt jim nabídla vstupenku a oni ji s chutí využili.

Hlavní obytná budova byla výstavní síní vkusu Jacka Mercyho. Kdysi tady stával srub z klád a hlíny, ale od té doby už uplynulo sto let. Nyní se tu rozkládala prostorná a rozlehlá stavba z kamene, dřeva a třpytivého skla. Koberce z celého světa pokrývaly podlahy z naleštěného borového dřeva či lesknoucích se dlaždic. Jack Mercy byl nadšený sběratel. Když se stal pánem Mercyho ranče, věnoval plných pět let přeměně kdysi příjemného domova na svůj osobní palác.

S oblibou říkával, že bohatí žijí bohatě.

Sám tak skutečně žil. Sbíral obrazy a sochy, přistavoval místnosti, kde mohl umělecká díla vystavovat. Vchod tvořilo vysoké atrium s podlahou ze sytých safírových a rubínových odstínů, jež představovaly znak Mercyho ranče. Schodiště zvedající se ladným

obloukem do prvního patra bylo z vyleštěného dubu lesklého jako sklo, s koncovými sloupky vyřezanými do podoby vyjícího vlka.

Začínali se tam scházet lidé, mnozí z nich se zvědavě procházeli místností a balancovali přitom s talíři s jídlem. Ostatní se tísnili v obývacím pokoji, kde na nekonečné rozloze hladké podlahy stála rozmáchlá křivka pohovky ze smetanově světlé kůže. Na hladkém průčelí krbu, jenž se táhl po celé stěně, visel portrét Jacka Mercyho v životní velikosti, usazeného v sedle černého hřebce. Hlavu měl zakloněnou dozadu, klobouk posunutý z čela a v ruce držel bič dobytčák. Mnoho hostů popíjejících whisky na počest jeho smrti mělo dojem, že je ty tvrdé modré oči proklínají.

Lily Mercyovou, dceru, kterou Jack Mercy počal jako druhou v pořadí, to všechno zastrašovalo. Dům, lidé, hluk. Pokoj, který pro ni hospodyně vybrala ještě před příjezdem, byl tak nádherný! Tak tichý, říkala si v duchu, když přistoupila k zábradlí vedlejší verandy. Rozkošná postel, krásné zlatavé dřevo u hedvábných tapet.

Samota. Toužila po ní, při pohledu na hory po ní nesmírně toužila. Ach bože, takové hory, žasla v duchu. Tak vysoké, tak rozeklané. Ani zdaleka jako ty úhledné pahorky z jejího domova ve Virginii. A celá obloha, ta chvějivá a nekonečná modř klenoucí se nad nekonečnými lány, jejichž rozlohu si ani nedokázala představit.

Zvlněné nespoutané pláně a vítr, který jako by tady nikdy nepolevil. Ráno zahlédla z okna srnku, pila z říčky, jež se v ranním slunci třpytila jako stříbro. Zaslechla koně.

mužské hlasy, kokrhání kohouta a zvuk, který považovala, či aspoň doufala, že to je orlí skřek.

Ráda by věděla, jestli jí dovolí zůstat ještě jeden den –a kam pojede, co si počne, pokud ji vyzvou k odjezdu.

Na Východ se vrátit nemohla, ještě ne. Zamyšleně si promnula žlutnoucí modřinu, již se snažila zamaskovat make-upem a tmavými brýlemi. Jesse si ji našel. Byla příšerně opatrná, ale stejně ji vypátral a jeho ranám pěstí nezabránil ani soudní rozsudek. To ostatně nikdy. Rozvod ho neodradil, stěhování ani její útky ho nezarazily.

Ale tady, říkala si, možná že tady, tisíc mil daleko, v téhle obrovské zemi bych mohla konečně začít znovu. Beze strachu.

Dopis od advokáta informující ji o smrti Jacka Mercyho, s žádostí, aby přijela do Montany, byl doslova dar od boha. Přestože dostala s dopisem i letenku první třídy. Lily ji prodala a zamluvila si několik letenek na klikatou a vzájemně se křížující trasu přes celé Státy pod třemi různými jmény. Zoufale se chtěla pojistit, že ji tady Jesse Cooke nevystopuje. Už byla z toho věčného utíkání a strachu k smrti unavená. Zauvažovala, jestli by se nemohla nastěhovat k Billingsovi nebo Heleně a najít si práci. Jakoukoliv práci. Ne snad, že by leccos neuměla. Jednak měla učitelský diplom, za druhé slušně ovládala počítač. Možná by si mohla sehnat vlastní byteček nebo třeba pro začátek jen pokoj, než se opět postaví na nohy. Mohla bych žít i tady, přemítala při pohledu na nekonečný, rozsáhlý, nádherný prostor. Možná sem dokonce patřím.

Trhla sebou, když se jí na paži položila čísi ruka, taktak zdušila výkřik, zatímco srdce jí vyskočilo do hrdla jako zajíc.

To není Jesse, uvědomila si a připadala si jako hlupák. Muž vedle ní byl tmavý, zatímco Jesse měl světlé vlasy i pleť. Tenhle muž měl bronzovou kůži a vlasy, jež mu spadaly až k ramenům. Laskavé oči, temné, nezvykle temné, v obličeji krásném jak na plátně malíře.

Ale Jesse byl přece taky krásný. Moc dobře věděla, jak krutá dokáže být krása.

„Omlouvám se.“ Adamův hlas zněl chlácholivě, jako by před sebou měl polekané štěně nebo nemocné hříbě. „Nechtěl jsem vás polekat. Nesu vám ledový čaj.“ Uchopil ji za ruku a ovinul ji kolem sklenky. „Dneska je teplo.“

„Díky. Vůbec jsem vás neslyšela přicházet.“ Ze zvyku, o jehož existenci neměla Lily ani tušení, odstoupila stranou, aby mezi nimi vznikla jistá vzdálenost. Náskok při útěku. „Jen jsem se... tak rozhlížela. Je tady nádherně.“

„To je.“

Napila se, svlažila si vyschlé hrdlo a přikázala si, že musí zůstat klidná a zdvořilá. Když je člověk klidný, okolí se ho tolik nevyptává. „Bydlíte blízko?“

„Hodně blízko.“ S úsměvem přistoupil blíž k zábradlí a mávl směrem na východ. Líbil se jí jeho hlas, ten pomalý hřejivý jižanský přízvuk. „V tý malý bílý chalupě na opačný straně stájí.“

„Ano, viděla jsem ji. Máte modré okenice a zahrádku a na dvoře podřimoval malý černý pes.“ Lily si vzpomněla, jak domácíky to vypadalo, o kolik vstřícněji než tenhle velkolepý dům.

„To je Fazolka.“ Adam se opět usmál. „Ten pes. Miluje mražený fazolky. A já jsem Adam Wolfchild, Willin bratr.“

„Ach!“ Zadumaně si prohlédla ruku, kterou jí nabízel, a pak ji stiskla. Teď si uvědomila, že skutečně vidí podobné rysy, vysoké ostré lící kosti, oči. „Vůbec mi nedošlo, že má – Takže my dva jsme...“

„Ale nejsme.“ Její dlaň mu připadala nesmírně křehká, takže ji pustil velmi opatrně. „Vy máte společného otce a my matku.“

„Chápu.“ Najednou si přiznala, že mužem, kterého dnes pochovali, se v myšlenkách skoro vůbec nezabývala, a zastyděla se. „Byli jste si blízcí, vy a váš... váš nevlastní otec?“

„S tím si nebyl blízký nikdo.“ Znělo to prostě a bez hořkosti. „Vy se u nás necítíte ve své kůži.“ Povšiml si, jak se drží stranou hloučků hostí, jak uhýbá před každým náhodným kontaktem, jako by ji i nezáměrný dotek cizích ramen mohl poranit. Zrovna tak mu neušly stopy násilí v jejím obličejí, které se snažila skrýt.

„Nikoho tu neznám.“

Je zraněná, pomyslel si Adam. A ke zraněným ho to odjakživa táhlo. Byla krásná a nešťastná. Úhledně oblečená do černého kostýmku a střevíčků na podpatku, měřila asi jen o dva centimetry míň než on se svými sto pětasedmdesáti centimetry a na svoji výšku byla příliš hubená. Vlasy měla temné, s odstínem doruda, splývaly jí v měkkých vlnách, jež mu připomínaly andělská křídla. Do očí

skrytých za slunečními brýlemi jí neviděl, ale moc by ho zajímala jejich barva a výraz, který by z nich vyčetl.

Neušlo mu, že má otcovu bradu, ale ústa měkká a dost malá, skoro jako dítě. Když se pokusila usmát, vyskočil jí vedle nich náznak dolíčku. Plet' měla smetanovou, velice světlou – v jemném kontrastu s mateřskými znamínky na ní.

Je osamělá, pochopil, osamělá a vystrašená. Nejspíš mu hodně dlouho potrvá, než vůči téhle ženě – sestře, obměkčí Willino srdce.

„Musím jít zkontrolovat koně,“ poznamenal.

„Ach!“ Překvapilo ji, že cítí zklamání. Chtěla přece být sama. Je nejlepší být sama. „Nebudu vás zdržovat.“

„Nechtěla byste se mnou na dvůr? Prohlídnout si nějakéj dobytek?“

„Koně? Já –“ „Nebud' zbabělec! okřikla se. On ti neublíží. „Ano, to bych ráda. Pokud vám nebudu na obtíž.“

„To nebudete.“ Věděl, že by uhnula, proto jí nepodal ruku ani ji neuchopil za loket, ale prostě jenom před ní zamířil po schodech a pak přes rozjezděnou nevyasfaltovanou cestu ke stájím.

PÁR LIDI ZAHLÉDLO, JAK SPOLU ODCHÁZEJÍ, a klepavé jazyky se pustily do díla, jak se ani nedalo jinak čekat. Koneckonců, Lily Mercyová byla jednou z Jackových dcer, přestože, jak všichni zdůraznili, nepronesla téměř ani slovo. To Willa byla docela jiná, děvče, které toho namluvilo spoustu, kdykoliv a cokoliv se mu zachtělo.

A pokud jde o tu třetí – no, to byl zase jiný šálek kávy. Namyšlená, producírovala se kolem v modelových šatech a nad vším ohrnovala nos. Žádnému, kdo měl oči v hlavě, nemohlo ujít, jak stála u hrobu, studená jako led. Ale hezká byla, to ano. Jack zplodil pohledné dcery a tahle nejstarší po něm zdělila oči. Tvrdé, pronikavé a modré.

Bylo zřejmé, že se svým kalifornským nátěrem a luxusními střevíčky považuje za něco lepšího, než jsou oni, ale spousta z nich si moc dobře pamatovala, že její matinka byla původně barová tanečnice z Las Vegas s hlučným hýkavým smíchem a pěkně oplzlým vyjadřováním. A pamětníci se už dávno shodli, že matka jim byla sympatičtější než dcera.

Tess Mercyová na to kašlala z vysoka. V tomhle zapadákově se zdrží jen do té doby, než dojde k přečtení poslední vůle. Sbalí svůj díl, který bude každopádně menší, než jí ten starej syčák dluží, a práskne do bot. „Vrátím se nejpozději do pondělka.“ Přenášela telefon s sebou, když rychlými trhavými pohyby přecházela po místnosti a sálala nervózní energií. Zavřela dveře, aby si v pracovně ukradla aspoň pár minut soukromí. Musela se nesmírně přemáhat, aby nevníkala vycpané zvířecí hlavy, jež oživovaly všechny stěny.

„Scénář je hotový.“ Pousmála se a prostrčila prsty skrz vlnku temných vlasů, jež se jí kadeřily v úrovni brady. „Můžeš vzít jed na to, že je zatraceně dobřej, a už v pondělí ti ho předám, ty nedočkavce. A nehádej se se mnou, Iro,“ varovala svého agenta. „Dodám ti scény a ty mi zařídíš smlouvu. Bankovní konto se mi začíná tenčit.“

Opřela si sluchátko o rameno a s ohrnutými rty si z karafy nalila sklenku brandy. Zatímco naslouchala slibům a žadonění Hollywoodu, zahlédla oknem Lily a Adama, jak krácejí přes dvůr.

Zajímavé, pomyslela si a upila brandy. Myška a Vznešený divoch.

Tess si před odletem do Montany sehnala nakvap pár informací. Věděla, že Adam Wolfchild je synem třetí a poslední manželky Jacka Mercyho. Že mu bylo osm, když se za Jacka Mercyho provdala. Jeho matka byla zčásti Indiánka. Adam strávil na Mercyho ranči celých pětadvacet let a nemohl se pochlubit ničím větším než mrňavým domkem a zaměstnáním čeledína.

Tess sama měla v úmyslu získat víc.

Pokud jde o Lily, Tess se o ní dozvěděla jenom tolik, že je rozvedená, bezdětná a často se stěhuje. Nejspíš proto, že si ji manžílek plete s boxovacím pytle, pomyslela si Tess a násilím

přidusila záchvěv soucitu. Tady si nemůže dovolit žádné citové vazby. Jde o ryze obchodní věc.

Lilyina matka byla fotografka, která přijela do Montany ulovit snímky nefalšovaného Západu. Ulovila Jacka Mercyho – což se dá jen těžko považovat za šťastný úlovek.

A potom tu byla Willa. Tess při té myšlence pevně stiskla rty. Jediná dcera, která zůstala, jediná, kterou si ten starej hajzl nechal.

No, farma teď asi patří jí, usoudila Tess. Prosím, je jí přáno. Nepochybně si to pořádně odpracovala. Ale Tess Mercyová odtud neodejde bez pěkného balíku na hotovosti.

Vyhlédla z okna a v dálce uviděla prerie, nekonečné, zvlněné, prázdné jak měsíční krajina. Při tom pohledu se otrásla a obrátila se k vyhlídce zády. Páni, jak odsud toužila vypadnout!

„V pondělí, Iro!“ vyštěkla náhle podrážděná bzučením jeho hlasu ve sluchátku. „Ve tvý kanceláři, přesně ve dvanáct. Pak mě můžeš pozvat na oběd.“ Uznala to za postačující rozloučení a rázně zavěsila.

Tři dny maximálně, slíbila sama sobě a připila brandy úhoří hlavě. Potom posviští zpátky do civilizace.

„SNAD BYS MOHLA VZÍT LASKAVÉ NA VĚDOMÍ, že máš dole hosty, Will.“ Bess Pringleová stála s rukama opřenýma o kostnaté boky a mluvila stejným tónem, jako když Wille bylo deset.

Willa si prudce natáhla džíny – Bess neuznávala žádné zbytečnosti, jako je soukromí, a většinou před vpádem do její ložnice ani nezaklepala. Willa odpověděla navlas tak, jako by skutečně byla desetiletá.

„No tak mám.“ Posadila se, aby si nazula jezdecké boty.

„To je pěkná nevychovanost!“

„Práce nepočká, takže já v tom nic nevychovaného nevidím!“

„Ale máš tady dost lidí, který se o ni najeden jedinej den postarají! Přece zrovna dneska někam nepojedeš! To není slušnost!“

Co je slušnost a co ne tvořilo páteř Bessina morálního a společenského kódu. Byla drobounká jako ptáček, samé kůstky a

zuby, přestože dokázala spořádat horu lívanců jako nádeník po celodenní práci a navíc milovala sladkosti jak školačka. Bylo jí osmapadesát – okázale mávala svým rodným listem, aby to dokázala – a na hlavě měla hřívu ohnivě rudých vlasů, které si tajně barvila a nosila je stažené do přísného ohonu.

Hlas měla drsný jako borovou kůru a obličej hladký jako děvčátko, překvapivě hezký, s mechově zelenýma očima a irským pršáčkem. Ruce měla drobné, rychlé a šikovné. A vlastně byla taková celá.

S rukama stále ještě přilepenýma ke kyčlím připochodovala k Wille a zadívala se na ni. „Ted’ se koukej sebrat a jdi se dolů starat o hosty!“

„Musím se starat o ranč!“ Willa se zvedla. Vůbec nesešlo na tom, že v jezdeckých botách převyšovala Bess o patnáct centimetrů. Boj o moc mezi nimi probíhal se střídavými úspěchy. „A nejsou to žádné moji hosté. Já je sem nezvala!“

„Přišli vzdát úctu zemřelému! To je slušnost!“

„Přišli očumovat a šmejdit po domě. A je nejvyšší čas, aby vypadli!“

„Někteří už to možná udělali.“ Bess prudce přikývla. „Ale pořád jich tam zbývá hromada.“

„Já o ně nestojím!“ Willa se odvrátila, zvedla klobouk a zadívala se z okna a drtila střechu klobouku mezi prsty. Z okna vedla vyhlídka k horám, k temným pásům lesa, k vrcholům Big Beku, v němž se tajily všechny krásy i záhady světa. „Nepotřebuj u je. Mezi takovou hordou lidí mám pocit, že se dusím.“

Bess zaváhala a položila Wille ruku na rameno. Jack Mercy si nepřál, aby jeho dceru vychovávala měkce. Žádné hýčkání, žádné rozmazlování, žádné mazlení. Dal to najevo už v době, kdy Willa nosila ještě plínky. Takže Bess ji sice hýčkala a rozmazlovala a mazlila se s ní, ale jenom ve chvílích, kdy měla jistotu, že ji přitom Jack nepřistihne a nevykopne jako některou ze svých předchozích manželek.

„Holčičko, na truchlení máš právo!“

„Je mrtvej a pod zemí. Lítostí na tom nic nezměníš.“ Ale přesto zvedla ruku a sevřela drobnou ručku na svém rameni. „Vždyť on mi vůbec neřekl, že je nemocnej, Bess. Nedopřál mi ani těch posledních pár tejdů, abych o něho pečovala, abych se s ním pořádně rozloučila.“

„Byl to hrdej chlap,“ prohlásila Bess, ale v duchu se opravila: Hajzl. Sobeckej hajzl. „Je lepší, že si ho ta rakovina vzala tak rychle, než aby tu postonával kdovíjak dlouho. Vzteky by byl nepřítetnej a pro tebe by to bylo o to těžší.“

„Tak nebo tak už je konec.“ Uhladila široký lem klobouku a posadila si ho na hlavu. „Mám na starosti spoustu dobytka a lidí. Právě teď se čeledíni potřebujou přesvědčit, že tady velím já. Že Mercyho ranč pořád ještě řídí Mercy.“

„Tak tedy dělej, co sama uznáš za vhodný.“ Dlouholetá zkušenost Bess poučila, že slušnost příliš neobstojí před potřebami ranče. „Ale do večere buď nazpátek. Je nutný, aby ses pořádně najedla.“

„Vyhoď ty zvědavce z domu a já tě poslechnu.“

Vyšla na chodbu a zabočila doleva k zadnímu schodišti. Stáčelo se do východního křídla budovy a umožnilo jí nenápadně vklouznout do sedlární. Dokonce až sem k ní doléhalo bzučení rozhovoru z ostatních místností a občasné výtrysky smíchu. Zhnusene práskla dveřmi a zarazila se, když na postranní verandě spatřila družně pokuřovat dva muže.

Vztekle přimhouřenýma očima se podívala na staršího z nich a láhev houpající se mu mezi prsty. „Bavíš se dobře, Hame?“

Willina jízlivost s Hamiltonem Dawsonem ani nehnula. Vysazoval ji na jejího prvního poníka a obvazoval hlavu po jejím prvním pádu. Naučil ji používat provaz, střílet z pušky a kucht vysokou. Teď si nevzrušeně zasunul cigaretu do úst lemovaných šedivým plnovousem a vyfoukl kroužek dýmu.

„To máme to ale –“ další prstýnek šedého dýmu – „pěkný odpoledne.“

„Běž zkontrolovat ploty na severozápadní hranici.“

„Už se stalo,“ utrousil lenivě a klidně se dál opíral o zábradlí, malý podsaditý chlápek s nohama zahnutýma do tvaru dokonalého písmene O. Pracoval na ranči jako předák a zastával názor, že ví, co se má udělat, stejně dobře jako Willa. „Poslal jsem tam lidi na správkou. A taky Sama Brewstera a Picklese na svahy. Ztratili jsme pár kusů. Vypadá to na pumu.“ Další potáhnutí z cigarety, další kroužek dýmu. „Brewster se o to postará. Do lovu pum je celej žhavěj.“

„Ráda bych si s ním promluvila, až se vrátí.“

„Počítám, že jo.“ Přestal se opírat o zábradlí a narovnal si zablácený klobouk ve tvaru kastrolu. „Je čas odstavit telata.“

„To je, já vím.“

Neudivilo ho to, pouze přikývl. „Zajedu se mrknout, jak pokračuje ta správka plotu. To s tvým tátou mě to mrzí, Will.“

Věděla, že tahle prostá slova vmontovaná do věcných poznámek o práci na ranči jsou upřímnější a osobnější než tucty květin poslaných cizími lidmi. „Později se tam taky ukáží.“

Kývnutím pozdravil Willu i svého společníka a zamířil na křivých nohách ke stáji. „Jak to zvládáš, Will?“

Pokrčila rameny, zoufalá, že neví, co si momentálně počít. „Nejradši bych, aby už bylo zítra,“ povzdechla si. „Zítřek bude snazší, nemyslíš, Nate?“

Protože jí nechtěl přiznat, že nebude, napil se radši piva. Byl tady kvůli ní, jako přítel, kolega rančer, soused. Navíc byl i právním zástupcem Jacka Mercyho a věděl, že co nevidět vyvede tuhle mladou ženu z míry.

„Co takhle se projít?“ Postavil láhev na zábradlí a uchopil Willu za paži. „Potřebuju si protáhnout nohy.“

A že jich měl pořádný kus! Nathan Torrence byl úžasně vysoký. Už v sedmnácti měřil metr devadesát a nepřestával růst. Nyní, ve dvaatřiceti, měl ještě o pět centimetrů víc a k tomu klátivé ruce a nohy. Pod kloboukem se mu kadeřily vlasy v barvě pšeničné slámy.

Oči ve tváři mužně poznamenané větrem a sluncem měl modré jako horská obloha. Na konci dlouhých paží se mu bimbaly mohutné ruce a na nohou mohutná chodidla. Prese všechno však měl překvapivě elegantní pohyby.

Vypadal jako kovboj a taky tak chodil. Srdce, pokud šlo o jeho rodinu, koně a Keatsovu poezii, měl měkké jako polštář s prachovým peřím. Rozum, pokud šlo o právnické záležitosti, spravedlnost a prosté rozlišení dobra a zla, měl tvrdý jako žulu.

K Wille Mercyové choval hlubokou a dlouholetou náklonnost a byl vzteky bez sebe, že ji bude muset protáhnout peklem.

„Osobně jsem nikoho ze svých blízkých neztratil,“ začal Nate. „Těžko tedy můžu soudit, jak se cítíš.“

Willa šla dál, kolem kuchyně, skladiště a drůbežárny, kde seděly kvočny na vejcích. „Nikdy si nikoho nepustil k tělu. Sama nevím, jak se vlastně cítím.“

„Ranč...“ Ale tohle bylo nebezpečné téma a Nate ho okamžitě opustil. „Je s ním spousta práce.“

„Máme spoustu dobrých čeledínů, dobrého dobytka a dobrý půdy.“ Věnovat úsměv Nateovi bývalo odjakživa snadné. „A dobrých přátel.“

„Na mě se můžeš obrátit kdykoliv, Will. Na mě nebo na kohokoliv v okrese.“

„Já vím.“ Zadívala se za něho, na padoky, na výběhy, na hospodářská stavení, na domy a ještě dál, kde pozemky přecházely do dlouhého nekonečného horizontu H dna oblohy. „Mercyové spravují tenhle ranč už víc jak sto let. Pěstují dobytek, sejou obilí, krotí koně. Vím, co všechno se musí udělat a jak to udělat. Vlastně se nic nemění.“

Změnil se všechno, pomyslel si Nate. A svět, o kterém Willa mluví, se postaví vzhůru nohama vinou kamenného srdce zemřelého. Lip udělat to hned, tady na místě, dřív než Willa vyskočí do sedla a odjede na prérii.

NEBE MÉ LÁSKY

„Asi bude nejlepší, když teď přečtu poslední vůli!“ oznámil jí Nate.

Kapitola druhá

Kancelář Jacka Mercyho v prvním patře hlavní obytné budovy byla rozlehlá jako taneční sál. Stěny byly vyložené žlutou borovicí vytěženou z jeho vlastních lesů a napuštěnou šelakem do sytého lesku, jenž místnosti propůjčoval zlatavý nádech. Obrovská okna nabízela výhled na ranč, pozemky a oblohu. Jack s oblibou říkával, že všechno, co člověk potřebuje k životu, vidí právě z těch oken, na kterých nevisely záclony, zato měly bohatě zdobené rámy.

Podlahu pokrývaly koberce, které sbíral. Křesla byla potažená kůží, což byl jeho oblíbený materiál, v teplých odstínech béžové a kaštanově hnědé.

Na stěnách visely jeho lovecké trofeje – hlavy losů a velkorohých ovců, medvěda a srnčí zvěře. V jednom rohu se k útoku chystal mohutný černý grizzly s vyceněnými tesáky, skleněná černá očka mu přetékala zuřivostí.

Některé z Jackových oblíbených zbraní byly zamčené ve vitríně. Henryovka a kolt Peacemaker po pradědečkovi, puška Browning, s níž skolil medvěda, Mossberg pětistovka, které říkal smeták na holuby, a čtyřiačtyřicítka Magnum, se kterou rád vyrážel na pěší lov.

Byl to typický pánský pokoj, s mužnou vůní kůže a dřeva, provoněný tabákem z kubánských doutníků, které kouřil nejraději.

Psací stůl, který si nechal vyrobit na zakázku, byl jako jezírko z naleštěného dřeva, bludiště zásuvek se lesklo zámečky z třpytivé mosazi. Za stolem teď seděl Nate a probíral se papíry, aby všem přítomným dopřál čas se usadit.

Tess usoudila, že Nate tam vypadá stejně nevhodně jako korbel piva na kazatelně. Kovbojský advokát, ohrnula krátce rty, vyšňořený v nejlepším nedělním ohozu. Ne snad, že by nebyl v jistém neotesaném venkovském stylu přitažlivý. Mladý Jimmy Stewart, říkala si, samá ruka, samá noha a nenápadná sexualita. Ale vysocí klátiví muži, kteří k obleku nosili jezdecké boty, nebyli podle jejího vkusu. Ona teď toužila po jediném: mít tuhle šaškárnu co nejrychleji za sebou a vrátit se zpátky do Los Angeles. Stočila pohled k vrčícímu grizzlymu, k chundelaté hlavě horské kozy, ke zbraním, které je skolily. To je ale díra! dumala. To jsou lidi!

Kromě kovbojského advokáta tu byla vychrtlá hospodyně s vlasy obarvenými hennou, jež seděla na židli s rovným opěradlem, kostnatá kolena těsně u sebe, cudně zakrytá úděsnou černou sukní. A vedle ní ušlechtilý divoch s krásnou tváří, jenž zaručeně lámal ženská srdce, se záhadnými očima a pachem koní vsáknutým do oblečení.

Nervózní Lily, pokračovala Tess v obhlídce přítomných, s rukama sepjatými křečovitě jako ve svěráku a se sklopenou hlavou, jako by tím bylo možné ukrýt pohmožděnou tvář. Líbezná a křehounká jako ztracené ptáče uvízlé mezi supy.

Když jí srdce začalo jihnout, honem zaměřila svou pozornost k Wille.

Kravařka Mercyová, pomyslela si přezíravě. Zakaboněná, pravděpodobně hloupá a zakřiknutá. Ale aspoň jí to v džínách a flanelové košili sluší víc než v těch pytlovitých šatech, ve kterých se ukázala na pohřbu. Po pravdě, připustila Tess, usazená ve velikém koženém křesle, s jednou nohou v jezdecké botě přehozenou přes koleno, vypadala skutečně zajímavě, podivně exotický obličej nehybný jako z kamene.

A protože z těch temných očí nezahlédla při pohřbu uniknout jedinou slzičku, dospěla Tess k závěru, že Willa k Jacku Mercyovi nechovala o nic větší náklonnost než ona sama.

Tohle je obyčejný obchod, pomyslela si a netrpělivě zabubnovala prsty na opětku svého křesla. Tak už s tím začněte!

Přesně v tom okamžiku zvedl Nate oči a zachytil její pohled. Cítila, že přesně uhodl, co se jí honí hlavou. A jeho odpor k ní, ke všemu, co s ní souviselo, byl stejně zřetelný jako obloha rozprostřená v okně za jeho zády.

Mysli si, co chceš, rozhodla se a lhostejně mu pohled oplátila. Prostě jen vysol prachy.

„Existuje několik způsobů, jak můžeme k poslední vůli přistoupit,“ začal Nate. „Mám na mysli formální stránku. Můžu vám Jackovu závěť přečíst slovo od slova a pak vysvětlit, co ta džungle právnických termínů vlastně obnáší. Nebo vám můžu nejdřív sdělit význam a podmínky, prostě možnosti.“ Záměrně se podíval na Willu. Na té mu záleželo nejvíc. „Jak si sami určíte.“

„Udělej to tím snadnějším způsobem, Nate.“

„Tak dobrá. Bess, tobě odkázal tisíc dolarů za každý rok, který jsi strávila na Mercy. Dělá to čtyřiatřicet tisícovek.“

„Třicet čtyři tisíc!“ Bess málem vypadly oči z důlků. „Proboha živýho, Nate, co si s takovou hromadou peněz počnu?“

Usmál se. „No co, utratíš je, Bess. A pokud bys chtěla něco investovat, můžu ti poradit.“

„Propána!“ Hospodyně se celá omráčená podívala na Willu. „Propáníčka!“

A Tess si pomyslela: Když obyčejná hospodyně dostala třicet táců, čeká mě nejmín dvojnásobek. Moc dobře věděla, co by si s takovou hromadou peněz počala ona!

„Adame, v souladu s dohodou, kterou Jack uzavřel s tvou matkou při svatbě, dostaneš buď dvacet tisíc v hotovosti, nebo dvě procenta akcií ranče Mercy, čemu sám dáš přednost.“

Můžu ti prozradit, že procenta představují víc než ta hotovost, ale rozhodnout se musíš sám.“

„To je málo!“ Willin hlas práskl jako bič a přiměl Lily, že leknutím poskočila a Tess udiveně povytáhla obočí. „Není to spravedlivý! Dvě procenta? Adam dře na ranči od svých osmi let. Má _“

„Willo.“ Ze svého místa za ní položil Adam Wille ruku na rameno. „Je to spravedlivý.“

„Houby!“ Navztekaná za něho z té nespravedlnosti mu paži odstrčila. „Máme jeden z nejlepších koňských rodokmenů ve státě. To je Adamova práce. Všichni ti koně by teď měli být jeho – i s domem, kde bydlí. A měl by dostat i pozemky a peníze, aby mohl hospodařit.“

„Willo.“ Adam jí opět položil chlácholivě ruku na rameno. „Takhle to chtěla naše maminka. Takhle to tedy udělal.“

Umlkla, ale jen proto, že tu byli cizí svědci. A protože tu křivdu okamžitě napraví. Ještě dnes Natea přinutí sepsat darovací smlouvu.

„Promiňte.“ Opřela se dlaněmi o široké opěrky křesla. „Pokračuj, Nate.“

„Ranč a jeho příslušenství,“ prohlásil Nate, „dobytek, vybavení, vozidla a právo na těžbu dřeva...“ Odmlčel se, aby sebral síly k tomu nešťastnému kroku, kterým zničí všechny naděje. „Ranč Mercy bude fungovat jako nadále, náklady budeš hradit, výplatu poukazovat, zisk ukládat či nově investovat ty jako správce, Willo, pod dozorem vykonavatele poslední vůle, a to po dobu jednoho roku.“

„Počkej!“ Willa zvedla ruku. „On chtěl, abys rok dohlížel na chod ranče?“

„Za jistých podmínek,“ dodal Nate a z pohledu mu číselo omluva. „Pokud tyhle podmínky budou po dobu jednoho roku porušeny a nezačnou se plnit nejpozději do čtrnácti dnů od data přečtení závěti, ranč a všechno, co k němu náleží, se stanou výhradním majetkem jiných právnických osob.“

„Za jakých podmínek?“ vyletěla Willa. „Jakých právnických osob? Co to má znamenat, Nate?“

„Odkázal každé ze svých dcer třetinový podíl na ranči.“ Všiml si, jak Wille vyprchala barva z tváří. V duchu proklel Jacka Mercyho a pokračoval: „Abyste jej mohly zdědit, všechny tři musíte žít na ranči a neopustit pozemky na dobu delší než jeden týden po jeden kalendářní rok. Na konci té doby, pokud budou podmínky splněny,

každá z vás dostane třetinový podíl dědictví. Tento podíl nemůžete prodat nikomu jinému ani převést na jiného člověka, než je jeden z ostatních dědiců, a to maximálně během deseti let.“

„Počkejte vteřinku!“ Tess odložila svou sklenku na stůl. „Chcete říct, že jsem zdělila třetinovej podíl na nějaký dobytčí farmě v zapadákově, a pokud o něj budu stát, musím se sem nastěhovat? Bydlet tady? Zahodit celej rok života? Ksakru, to ani náhodou!“ Vstala a elegantně protáhla své dlouhé nohy. „O tvůj ranč nemám zájem, kotě,“ obrátila se na Willu. „Jen si rač posloužit každým akrem hlíny a každou krávou. Tohle nikdy neobstojí. Vyplaťte mi můj podíl v hotovosti a já vypadnu.“

„Promiňte, slečno Mercyová.“ Nate si ji zpoza psacího stolu pozorně prohlížel. Vztekla jak dvouhlavá slepice, pomyslel si, a dostatečně zkušená, aby to dokázala zamaskovat. „To obstojí. Jeho podmínky a přání byly velmi promyšlené a velmi jasně vyjádřené. Pokud nebudete souhlasit, celý ranč připadne darem Úřadu pro ochranu životního prostředí.“

„Darem?“ Willa si omráčeně přitiskla prsty k spánkům. V jejím nitru se sváril a rozpínal pocit křivdy se vztekem a příšerným děsem. Musí se vzchopit, překonat to a přemýšlet.

Té desetileté lhůtě rozuměla. Měla za úkol uchránit půdu před daněmi platnými při tržním prodeji. Jack nenáviděl vládu jako jed a nebyl ochotný darovat jí ani penny. Ale vyhrožovat, že ranč dcerám vezme a daruje ho organizaci, kde podle slov byli objímači stromů a líbalové velryb, to prostě nedávalo smysl.

„Takže pokud neposlechneme,“ pokračovala a s námahou se snažila zachovat klid, „tak jednoduše o ranč přijdeme? On by dokázal zahodit půdu, která Mercyovým patřila více než století, pokud tyhle dvě neudělají přesně to, co stojí na tom papíře? Nebo když to neudělám já?“

Nate zhluboka vydechl. Cítil se hrozně. „Moc mě to mrzí, Willo. Zaboha si to nedal vymluvit. Prostě to takhle rozhodl. Jakmile

kterákoliv z vás odějte a nedodrží podmínky, přijdete o ranč všechny. Dostala byste každá jenom sto dolarů. Tak je to.“

„Sto dolarů?“ Absurdita toho odkazu zasáhla Tess přímo do srdce a porazila ji zpátky do křesla. „Hajzl jeden!“

„Sklapni!“ okřikla ji Willa a vyskočila. „Kčertu, drž klapačku! Můžem se odvolat, Nate? Má smysl tu závěť napadnout soudně?“

„Pokud chceš znát můj odborný názor, tak ne. Trvalo by to celé roky a vyšlo by vás to na spoustu peněz, a navíc je pravděpodobné, že byste prohrály.“

„Já zůstanu!“ Lily měla co dělat, aby se vzrušením nezalkla. Domov, bezpečí, jistota. Leželo to tady, na dosah ruky, jako drahocenný dárek. „Promiňte.“ Vstala a podívala se na Willu, jež se k ní otočila. „Není to vůči tobě spravedlivý. Není to správný. Nemám ponětí, proč to udělal, ale zůstanu tady. Až uběhne ten rok, prodám ti svůj díl za cenu, kterou mi sama určíš. Je to moc krásnej ranč,“ dodala a zkusila se usmát na Willu, jež na ni nepřestávala třeštit oči. „Každý tady ví, že už je vlastně tvůj. A koneckonců, jde o jedinej rok.“

„No to je moc milý,“ ozvala se Tess, „ale ať se propadnu, jestli se tu na celý rok zahrabu! Ráno se vracím zpátky do Los Angeles.“

S myšlenkami v jednom víru se na ni Willa zamyšleně zadívala. I když si sebevíc přála, aby obě dvě vypadly, o ranč stála mnohem víc. Mnohem víc. „Nate, co by se stalo, kdyby jedna z nás umřela?“

„Ha ha.“ Tess opět sáhla po sklence. „Je snad tohle místní humor?“

„Pokud v průběhu toho roku jeden z dědiců zemře, pak zbývající dva získají polovičku z ranče Mercy, a to za stejných podmínek.“

„Tak co uděláte, zabijete mě ve spánku? Pohrbíte mě v prérii?“ Tess pohrdavě luskla prsty. „Žádným zastrašováním mě nedonutíte tady zůstat a vést tenhle hroznej život.“

Možná že ne, pomyslela si Willa, ale jistý typ lidí rozumí spíš penězům než svým bližním. „Však já tě tady ani nechci. Nestojím ani o jednu z vás, ale udělám všechno pro to, abych si tenhle ranč

udržela. Hollywoodku by možná zajímalo, kolik dělá ta její špinavá třetina, Nate.“

„Jen tak odhadem, současná tržní cena pozemků a budov, nezahrnující dobytek, kolísá... mezi osmnácti a dvaceti miliony.“

Tess trhla rukou tak prudce, až brandy vyšpláchlo přes okraj sklenky. „Ježíšikriste!“

Tím výkřikem si vysloužila syknutí od Bess a úšklebek od Willy. „Já si hned říkala, že nejseš neprůstřelná,“ zahučela. „Kdypak jsi naposled vydělala šest milionů za jedinej rok... sestřičko?“

„Mohla bych dostat trochu vody?“ zašeptala Lily a připoutala tím k sobě Willinu pozornost.

„Posad' se, než se skácíš, prosím tě.“ Nedbale strčila Lily do křesla a začala přecházet po pracovně. „Chci, abys nám tu závěť přečetl slovo od slova, Nate. Chtěla bych si to všechno zapamatovat, abych o tom mohla přemýšlet.“

Zamířila k lakované barové skřínce a udělala něco, co si za otcova života nedovolila ani jedinkrát. Otevřela láhev whisky a napila se.

Upíjela klidně, nechala ten pomalý oheň klouzat hrdlem a naslouchala Nateovu předčítání. A přitom se snažila nemyslet na všechny ty roky, kdy se tak zoufale pokoušela získat otcovu lásku stejně jako jeho úctu. A jeho důvěru.

Nakonec ji hodil do jednoho pytle s dcerami, které ani neznal. Protože, přiznávala si v duchu, mu nezáleželo ani na jedné z nich.

Najednou ji do uší bodlo jméno, které Nate jenom tak zamumlal. „Zadrž. Ksaku, zadrž na vteřinku. Říkals Ben McKinnon?“

Nate se zavrtěl a odkašlal si. Doufal, že tohle jí aspoň prozatím ujde. Už měla za jeden den šoků až nad hlavu. „Tvůj otec ustanovil mě a Bena, abychom v průběhu toho roku dohlíželi na chod ranče.“

„Takže ten zloděj mi bude celej zatracenej rok koukat pod prsty?“

„V tomhle domě by se nemělo klít, Will,“ pípala Bess.

„Když se mi zachce, budu klít od rána od večera! Proč si sakra vybral zrovna McKinnona?“

„Tvůj otec považoval ranč Three Rocks za nejlepší hned po Mercy. Chtěl někoho, kdo ví, jak to v zemědělství chodí.“

McKinnon dokáže být zákeřný jako had, připomněl si Nate Mercyho slova. A nenechá se od žádný ženský jen tak ukecat.

„Nikdo z nás se ti nebude do ničeho plést,“ chlácholil ji Nate. „Máme dost starostí každý s vlastním rančem. Tohle je jen nepodstatný detail.“

„Kecy!“ Ale tohle už Willa dál nerozváděla. „McKinnon o tom ví? Na pohřbu se ani neukázal.“

„Měl jednání v Bozemanu. Vráť se dnes večer nebo zítra. Samozřejmě že o tom ví.“

„To se asi nařehtal, co?“

Smíchy bezmála umřel, vzpomínal si Nate, ale zachoval vážný výraz. „Tohle není k smíchu, Will. Je to obchodní záležitost, a navíc dočasná. Postačí, když to vydržíš čtyři roční období.“ Stiskl přísně rty. „Všichni to musíme vydržet.“

„Já to vydržím. Ale bůhví, jestli to zvládnou tyhle dvě.“ Zadívala se na sestry a potřásla hlavou. „Proč se tak klepeš?“ zeptala se Lily. „Máš před sebou miliony, a ne popravčí četu.“

„Prokristapána, koukej vypít tohle!“ Vrazila jí do ruky sklenku s whisky.

„Přestaň se do ní navážet!“ Navztekaná Tess se k nim přiblížila v instinktivní snaze Lily ochránit.

„Jakýpak navážení. Neotravuj!“

„Budu tě otravovat celej ten zpropadenej rok. Tak si radši zvykej.“

„V tom případě si pro změnu zase zvykej ty, jak to tady chodí. Pokud zůstaneš, nepočítej s tím, že si budeš hovět na tý svý boubelatý prdýlce! Tady se pracuje!“

Při slovech o „boubelatý prdýlce“ se Tess syčivě nadechla. Vypotila a vyhladověla ze sebe každičké zbytečné půlkilo, s nímž se vlekla po celou střední školu, a na výsledek byla jaksepatří pyšná. „Nezapomínej, ty vychrtlá křivonohá kozo, že jakmile odejdu, máš s

rančem utrum. A pokud si představuješ, že si dám rozkazovat od nějaký přihlouplý kravařky s rozpláclym ciferníkem, tak jseš ještě hloupější, než vypadáš.“

„Uděláš všechno přesně tak, jak ti řeknu,“ opravila ji Willa. „Jinak si o pohodlný posteli v tomhle domě můžeš dát jenom zdát a budeš stanovat někde v horách.“

„Bydlet pod touhle střechou máš stejně tolik práva jako já. A já ho mám možná větší, protože s mou matkou se oženil jako první.“

„Takže z toho máš jen tolik, že jseš starší!“ řála ji Willa a s potěšením zaznamenala, že zasáhla cíl. „A tvá matka byla odbarvená blondýna, co měla větší kozy než mozek!“

Ať už se Tess snažila udělat či povědět na oplátku cokoli, nedostala se k tomu, protože Lily se zoufale rozplakala.

„Teď jseš spokojená?“ zasyčela Tess s tvrdě do Willy strčila.

„Dost!“ Otrávený těmi jízlivostmi je Adam zpražil pohledem.

„Obě byste se měly stydět!“ Sehnul se k Lily a pomohl jí na nohy.

„Potřebujete čerstvej vzduch,“ chlácholil ji. „A taky něco sníst. Pak vám bude o moc líp.“

„Běž se s ní chvílku projít,“ doporučila Bess a sama se ztěžka zvedla. V hlavě jí bušilo jak ve správkárně obuvi. „Jdu připravit večeři. A za vás dvě se stydím!“ obořila se na Tess a Willu. „Znala jsem obě vaše maminky. Čekaly by od vás lepší chování!“ Popotáhla a důstojně se obrátila k Nateovi. „Srdečně tě zvu na večeři, Nate. Bude dost pro všechny.“

„Díky, Bess, ale...“ Byl odhodlaný prásknout do bot dřív, než se tu rozpoutá ještě větší peklo. „Musím domů.“ Sebral všechny papíry a přitom ostražitě pozoroval obě ženy, které zůstaly v místnosti a podmračeně se navzájem měřily. „Nechám vám tady tři kopie všech dokumentů. Pokud budete mít nějaké otázky, víte, kde mě sehnat. Když se mi neozvete samy, ukážu se tu za pár dní sám a... uvidím,“ dopověděl. Sebral klobouk a kufřík a vyklidil pole.

Willa se už zase ovládala. Nadechla se. „Od narození tady na ranči cedím pot a krev. Ty na to kašleš, jenže na tom mi nesejde. O

svůj díl přijít nehodlám. Ty si představuješ, že mě donutíš stát v pozoru, ale já pro změnu vím, že ty nenecháš plavat prachy, o jakých se ti v životě nesnilo. Takže jsme si kvit.“

Tess přikývla, posadila se na opěradlo křesla a překřížila nohy v hedvábných punčochách. „Tak bychom si měly určit podmínky, abychom ten rok tady spolu přežily. Namlouváš si, že tohle je pro mě tak velký lákadlo, že se vykašlu na svůj domov, přátele, způsob života, a to hned na celý rok. Aby ses nepletla.“

Tess si v duchu lítostivě připomněla svůj byteček, klub, natáčení. Potom zaťala zuby. „Ale na druhou stranu se svého podílu taky nevzdám!“

„Pcha, tvýho! Stejně nemáš nárok!“

Tess pouze naklonila hlavu k rameni. „Ať se nám to líbí nebo ne, a o tom prvním bych moc pochybovala, jsem jeho dcera stejně jako ty. Nevyrůstala jsem tady jediné z toho důvodu, že moji matku odkopl i se mnou. To nepopřeš a já ti povím, že mi stačil jedinej den na ranči, abych za to byla otci vděčná. Ale ten rok vydržím.“

Willa zamyšleně sáhla po whisky, které se Lily ani nedotkla. „A po tom roce?“

„Můžeš mě vyplatit.“ Při představě takové kupy peněz se jí zmocnila až závrať. „Pokud nebudeš mít tolik najednou, můžeš mi posílat postupně šeky do Los Angeles. Budu tam hned první den nato, co ten rok uběhne.“

Willa opět upila whisky a snažila se soustředit. „Umíš jezdit?“

„Jezdit jak?“

Willa se s uchechtnutím napila. „Jo jasně. Nejspíš ani nerozeznáš slepici od kohouta.“

„Ale jdi, kohouta poznám na první pohled,“ protáhla Tess dvojsmyslně a překvapeně zjistila, že se Willa směje.

„Tady žijou a pracují obyčejní lidi. Na to nezapomínej. Mám tolik práce a starostí s čeledíny a dobyt看, že na tebe mi čas nezbyde. Budeš poslouchat Bess.“

„To si mám nechat rozkazovat od hospodyně?“

Wille se v očích kmitl ocelový záblesk. „Budeš přijímat rozkazy od ženy, která ti bude vařit, starat se ti o šaty a uklízet v domě, kde budeš bydlet. A jakmile se k ní začneš chovat jako ke služce, máš smůlu. Věř mi. Tady nejsi v Hollywoodu. Tady jsme si všichni rovni.“

„Náhodou jsem si vybudovala jistou kariéru.“

„Jo, píšeš scénáře.“ Jistě existují i méně užitečné profese, ale Willa nedokázala na žádnou honem přijít. „No, každopádně i tady má den čtyřicet hodin, tak se nějak smysluplně zaměstnej. To určitě zvládneš.“ Willa se unaveně odloukala k oknu za psacím stolem. „Co si ale počneme s tím zboudilým ptáčátkem?“

„Spíš zlomenou květinou.“

Willu překvapil soucit v Tessině hlase. Ohlédla se po ní a pokrčila rameny. „Zmínila se ti o těch podlitinách?“

„Nemluvila jsem s ní o nic víc než ty.“ Tess se pokusila setřást pocit provinilosti. Neangažuj se! připomněla si. „Tohle není zrovna rodinná sešlost, nezapomínej.“

„Však ona se svěří Adamovi. Dřív nebo později Adamovi poví, co ji trápí. Prozatím bych Lily přenechala jemu.“

„Prima. Ráno si odletím do Los Angeles sbalit.“

Willa se opět otočila k oknu. „Pokud se máš aspoň trochu ráda, Hollywoodko, kup si nějaký teplý prádlo. Budeš ho potřebovat.“

WILLA SI ZA SOUMRAKU VYJELA. Krvácející slunce zapadalo za hory a barvilo oblohu sytou vyzrálou červení. Potřebovala přemýšlet, uklidnit se. Pod sedlem tančila klisnička Moon a potahovala za udidlo.

„Tak fajn, ujedeme starostem.“ Will šklubla uzdou, změnila směr a dovolila dychtivé klisně, aby si prosadila svou. Plavným letem se vzdalovaly od světél, budov, zvuků ranče a řítily se na otevřené pláně, kde se klikatila řeka.

Držely se pak jejího břehu, letěly východním směrem vstříc noci, v níž už probleskovaly hvězdy. Bylo slyšet pouze dunění kopyt a

šumění vody. Ve tmě se pásli dobytek a kroužili draví ptáci. Když Willa dorazila na hřeben pahorku, spatřila před sebou míle a míle stínů a obrysů, stromy trčící k nebi jako šípy, vlnící se traviny luk, nekonečnou linii plotu. A v dálce se v čířém vzduchu třpytilo světýlko sousedního ranče.

McKinnonovy pozemky.

Když Willa přitáhla uzdu, klisna pohodila hlavou a zafrkala. „Tak jsme tomu neujely, vid’?“

Ne, hněv v ní pořád ještě nepřestával vřít, stejně jako v klisně nepřestávala kypět energie. Willa se toužila zbavit té kruté trpké zuřivosti, i žalu, který sálal pod ní. Do příštího roku by jí to jenom uškodilo. Uškodilo by mi to i v příští hodině, pomyslela si a křečovitě stiskla víčka.

Žádné slzy, slíbila si v duchu. Ne nad Jackem Mercym, ne nad jeho nejmladší dcerou.

Zhluboka se nadechla, vtáhla do plic vůni trávy a noci a koně. Teď potřebovala co největší sebeovládání, chladnou a neústupnou rozvahu. Musí vykoumat, jak zvládnout obě sestry, které jí otec takhle vnutil, jak je udržet snesitelné a na ranči. Ať to stojí co chce, ona se postará, aby to vydržely.

Najde i způsob jak se vypořádat s dohlížiteli, kteří jí budou šlapat na paty. Nate není snadný oříšek k rozlousknutí, ale nebude představovat neřešitelný problém. Pobídla klisnu do mírného poklusu. Nate neudělá víc či míň, než co bude považovat za svou zákonnou povinnost. To podle Willina mínění znamená, že každodenní rutinu ranče Mercy nechá plavat a bude se zajímat výhradně o velké obchodní akce.

Dokonce s ním pocítila soucit. Zнала ho příliš dlouho a příliš dobře, než aby jen na okamžik uvěřila, že se mu ta vnucená role zamlouvá. Nate byl spravedlivý, čestný a nejradši by se staral výhradně o své vlastní záležitosti.

Ben McKinnon, říkala si v duchu a znovu se v ní vzedmul trpký hněv. Ben byl něco docela jiného. Nepochybovala, že si vychutná

každíčkou minutu své nadvlády. Bude do všeho při každíčké příležitosti strkat nos a ona se s tím bude muset smířit Ale, připomněla si s pochmurným úsměvem, nebude se s tím smířovat mile, nebude mu to nijak usnadňovat.

Ach ano, moc dobře věděla, o co Jacku Mercymu šlo, a krev se jí nad tím vařila. Cítila, jak jí hoří tváře, jak z ní v té chladivé noci málem stoupá pára, zatímco hleděla na světla a stíny ranče Three Rocks.

Pozemky McKinnonů a Mercyů sousedily už po celé generace. Pár let poté, co Siouxové uzavřeli dohodu s Custerem, dva muži, kteří lovili v horách a chtěli zkusit štěstí i jinak, levně nakoupili dobytek a hnali ho do Montany jako společníci. Jejich partnerství se však rozpadlo a každý z nich si zabral vlastní pozemky, vzal si vlastní dobytek a vystavěl vlastní ranč.

Takhle vznikl ranč Mercy a ranč Three Rocks a oba se rozšiřovaly, prosperovaly, zápasily o přežití a skutečně přežívaly.

A Jack Mercy měl záľusk na pozemky McKinnonových. Půdu nebylo možno koupit ani ukrást, ani zabrat. Ale pozemky se dají scelit, uvědomila si Willa nyní. Pokud by se spojila půda Mercyů a McKinnonů, vznikl by jeden z největších a určitě nejvýznamnějších rančů na celém Západě.

K tomu stačilo jenom prodat dceru. K čemu jinému je taková ženská dobrá? říkala si trpce Willa. Prodej ji jako pěknou tučnou jalovičku. Když ji budeš dostatečně často nahánět před býka, příroda se už postará o ostatní.

A tak, protože neměl syna, provedl Jack Mercy to nejlepší, co podle sebe mohl udělat. Nahnal svou dceru před Bena McKinnona. A všem je to jasné, zoufala si Willa a všimla si, že svírá uzdu tak křečovitě, až jí klouby na prstech zbělely. Zaživa se mu ten kšeft uzavřít nepodařilo, tak ho bude režírovat aspoň ze záhrobí.

A i když dcera, která vedle něho vyrůstala od narození, dělala spolu s ním a cedila do půdy pot a krev, bylo jí to houby platné – vždyť měl ještě dvě další.

„K čertu s tebou, tati!“ Roztřesenýma rukama si vrazila klobouk zpátky na hlavu. „Ranč je můj a můj taky zůstane. Ať se propadnu, jestli se někdy vyspím s McKinnonem nebo někým jiným!“

Zahlédla záblesk reflektorů a tiše chlácholila klisničku. Vozidlo nerozeznala, ale směr určila. Na rtech se jí objevil náznak úsměvu, když sledovala, jak reflektory míří k hlavní obytné budově ranče.

„Takže jsme zpátky z Bozemanu, co?“ Instinktivně se v sedle napřímila a zvedla bradu. Vzduch byl natolik čirý, že zaslechla i tlumené prásknutí dveří džípu a radostné štěkání psů. Zajímalo by ji, jestli se ohlédl po pahorkatém obzoru. Spatřil by temnou siluetu koně a jezdce. A věděla, že by naráz poznal, kdo ho sleduje od hranic jeho pozemku.

„Uvidíme, jak to všechno dopadne, McKinnone,“ zašeptala. „Uvidíme, kdo poroučí Mercyovým. Jen počkej, holenku, za rok!“

Na prérii zavyl kojot na tříčtvrtinový mestic, jenž plul vysoko po obloze. Opět se usmála. Existují všemožné druhy kojotů, pomyslela si. A bez ohledu na to, jak hezky prozpěvují na měsíc, jsou to všichni obyčejní popeláři.

A ona si žádné metaře na pozemek nepustí. Obrátila koně a v hustém šeru se rozjela domů.

Kapitola třetí

„Hajzl jeden!“ Ben se nakláněl v sedle, vrtěl hlavou a díval se na Natea. Oči stíněné širokou střechou tmavěšedého klobouku, se mu třpytily ledovou zelení. „Škoda že jsem propásl pohřeb. Moji lidi mi vyprávěli, že to byla obrovská společenská událost.“

„To tedy byla.“ Nate roztržitě popleskal černého hřebce po zadku. Zastihl Bena minutku předtím, než jeho přítel hodlal vyrazit do hor.

Podle Nateova názoru ranč Three Rocks zahrnoval jedny z nejkrásnějších pozemků v celé Montaně. Hlavní obytná budova představovala skvostnou ukázkou praktičnosti a vkusu. Nebyl to palác jako u Mercyových, ale vzhledné roubené stavení s pískovcovými základy a nejrůznějšími stříškami, které mu dodávaly na zajímavosti, se spoustou verandiček a teras, kde se dalo usednout a pozorovat hory.

McKinnonové spravovali dokonale vedený ranč, prosperující, a přitom nenápadný.

Z korálu zaslechl bučivé protesty. Telata, jež oddělovali od matek, tu změnu nebrala s humorem. A býčci budou ještě nešťastnější, připomněl si Nate, protože je vykastrují a zbaví rohů.

To byl jeden z důvodů, proč před voly dával přednost tažným koním.

„Já vím, že máš spoustu práce,“ omlouval se Nate. „Nerad tě zdržuju, ale napadlo mě, že bych se měl zastavit a dát ti vědět, jak si stojíme.“

„Jo.“ Ben nemyslel na práci. Říjen se přehoupl do listopadu a tohle nejisté období před příchodem zimy dlouho nepotrvá. V tuhle

chvíli zářilo na ranč Three Rocks slunce jako zlatý anděl. Na blízké pastvině se popásali koně a muži plnili své povinnosti jenom v košilích. Bylo však zapotřebí překontrolovat ploty a sklidit poslední seno. Dobytek, který nezůstane přes zimu na pastvinách, se musel včas odchytit a ustájit.

Pohledem sklouzl přes padoky a pastviny směrem k pozemkům Mercyů. Uměl si představit, že dnes po ránu má Willa i jiné starosti než ty pracovní. „Nic proti tvému právníckému umu, Nate, ale ty nesmysly v závěti u soudu neobstojí, ne?“

„Poslední vůle se vyjadřuje jasně a naprosto přesně.“

„A stejně to jsou akorát právnícký žvásty.“

Znali se navzájem příliš dlouho, než aby se Nate urazil. „Může se odvolat, ale bude to drahý a hlavou proti zdi.“

Ben se opět ohlédl k jihozápadu, představil si Willu Mercyovou a zavrtěl hlavou. Hověl si v sedle tak pohodlně jako jiný v křesle. Po třiceti letech života na ranči to pro něho bylo vrcholně přirozené. Nebyl tak vysoký jako Nate, ale měřil dobrý metr osmdesát, šlachovitá postava mu svaly jenom hrála. Vlasy měl nazlátle hnědé, vyrudlé dlouhými hodinami strávenými na přímém slunci, a tak dlouhé, že mu hladily límeček košile, jeho oči byly pronikavé jako jestřábí a často stejně nelítostné. Obličej ošlehaný větrem měl tu drsnou přitažlivost muže navyklého pobytu pod širým nebem. Po bradě se mu táhla vodorovná jizva, památka na rané mládí, kdy se bratrem soupeřili ve švihání bičem.

Ben si jizvu promnul roztržitým navyklým pohybem. Když mu Nate poprvé řekl o té poslední vůli, pobavilo ho to. Teď to byla skutečnost a jemu to už tak zábavné nepřipadalo.

„Jak to vzala?“

„Špatně.“

„Krucí. To mě mrzí. Měla toho starýho hajzla moc ráda, pánbůhví proč.“ Sundal klobouk, pročísl si prsty hřívu a znovu si ho nasadil.

„Nejvíc jí musí ležet v žaludku, že to jsem zrovna já.“

Nate se zazubil. „To sice jo, ale ona by nestrávila asi nikoho.“

Ben si pomyslel, že to není tak docela pravda. Zajímaloby ho, jestli Willa tuší, že mu její otec jednou nabídl deset tisíc akrů prvotřídní půdy v nížině, pokud se ožení s jeho dcerou. Jako panovačný vládce, říkal si Ben, co chce spojit dvě království.

Mercy by radši raně zahodil, než aby dobrovolně předal uzdu někomu jinému.

„Ke spravování hospodářství nepotřebuje ani jednoho z nás,“ poznamenal Ben. „Ale udělám, co stojí v závěti. Ach kčertu...“ Pomalu se začal domýšlivě usmívat. „Může to být docela zábavný, když se budeme každých pět minut navzájem trkat. A co ty druhý dvě, co jsou zač?“

„Každá jiná.“ Nate se zamyšleně opřel o nárazník džípu. „Ta prostřední – Lily – se lekne i spadlého peříčka. Člověk má pocit, že před ní stačí udělat rychlejší krok a ona vyletí z kůže. A má potlučený obličej.“

„Po nehodě?“

„Zřejmě někomu nešťastnou náhodou vběhla na pěsti. Má exmanžela. A ten má kvůli ní podmínku. Párkrát ho obvinili za napadání manželky.“

„Svině.“ Pokud existuje něco horšího než muž trýznící koně, pak je to chlap, co týrá ženu.

„Po příležitosti tady zůstat doslova skočila,“ pokračoval Nate a svým rozvážným metodickým způsobem si balil cigaretu. „Mám dojem, že hledá dobrý úkryt. Ta nejstarší, ta se vyzná. Přihlítila se rovnou z Hollywoodu, v italském kostýmku a zlatých hodinkách.“ Zastrčil paklík tabáku do kapsy a vytáhl zápalky. „Píše filmové scénáře a z vyhlídky, že bude celý rok trčet v takovéhle divočině, je parádně načuřená. Ale o ty peníze dost stojí. Teď si odjela do Kalifornie sbalit.“

„S Willou se budou mít rády jako dvě kočky u jednoho krbu, co?“

„Už se do sebe stačily pustit.“ Nate zadumaně vyfoukl kouř.

„Musím uznat, že sledovat je bylo docela zábavné. Adam je uchlácholil.“

„Je nejspíš jedinej, kdo dovede Willu zkrotit.“ Ben se zavrtěl v sedle. Kůže zaskřípala. Spook pod ním začínal být neklidný, prudkým pohazováním hlavy se snažil svému pánovi sdělit, že se touží proběhnout. „Promluvím s ní. Ted' musím překontrolovat partu, co jsem poslal na správkou plotů. Máma ti dá v kuchyni kafe.“

„Díky, ale spěchám domů. Taky mě čeká práce. Za den dva nashle.“

„Jasně.“ Ben hvízdal na svého psa a sledoval, jak Nate nasedá do džípu. „Nate – nesmíme dovolit, aby o ten ranč přišla.“

Nate si urovňal klobouk a sáhl po klíčkách od zapalování. „To ne. Bene. To skutečně nedovolíme.“

BYLA TO PĚKNÁ PROJÍŽDKA PŘES ÚDOLÍ K ÚPATÍ HOR. Ben jel pohodlným klusem a přitom ohlížel pozemky. Dobytek byl pěkně vypasený. Než přijde zima, nechá pár kusů porazit a Angus jimi nacpe lednici. Ostatní budou kolovat z jedné pastviny na druhou a čekat na příští jaro.

Výběr pastvin a prodej dobytka teď měl na starosti výhradně on, protože rodiče postupně přepouštěli vládu nad rančem Three Rocks svým synům.

Tráva byla vysoká a pořád ještě zelená, smaragdově zářila na pozadí nehybných stromů. Nad hlavou se mu ozvalo bzučení a on s úsměvem vzhlédl. Jeho bratr Zack letěl na obhlídku. Ben zvedl klobouk a zamával jím. Charlie, dlouhosrstá kolie, pobíhal se štěkotem ve zběsilých kruzích. Letadélko naklonilo křídla na pozdrav.

Ještě pořád nemohl uvěřit, že se z jeho bratříčka stal manžel a otec. Ale bylo to tak. Zackovi stačil jediný pohled na Shelly Petersonovou a ztratil hlavu i se stetsonem. Ani ne o dva roky později z něho udělali strýčka. A Ben si rázem začal připadat neuvěřitelně staře. Měl pocit, jako by ho od Zacka místo tří dělilo nejméně třicet let.

Urovnal si klobouk a navedl koně do kopce hájkem žlutých borovic. Vzduch byl svěží a chladivý. Zahlédl stopy po vysoké a jindy by možná podlehl touze pustit se po nich a přinést matce čerstvou zvěřinu. Charlie nadšeně větril při zemi a nepřestával se ohlížet, zda mu pán nevydá pokyn. Ale Ben dnes neměl na lov náladu.

Už cítil sněh. Byl ještě hluboko pod čárou, ale přesto cítil, jak provoněl vzduch. Zahlédl i hejna kanadských husí mířících na jih. Zima přijde co nevidět a podle Benova názoru bude krutá. Dokonce i zurčení potůčku řítícího se ze skaliska znělo studeně.

Jak les houstl, cesta byla stále rozeklanější. Držel se pramínku. Zdejší les znal stejně důvěrně jako vlastní dvůr. Tady je suchý modřín, kde se kdysi se Zackem snažili vykopat ukrytý poklad. A támhle na té malé mýtině složil svého prvního srnce a tatínek stál vedle něho. Rybařili tady, vytahovali pstruhy z potůčku stejně snadno, jako by trhali ostružiny.

Na těch skalách kdysi vyryl do kamene jméno své první lásky. Slova po létech vybledla a děšť je smyl. A krásná Susie Bolineová utekla s jistým kytaristou, čímž zlomila Benovo osmnáctileté srdce.

Ta vzpomínka ho dosud dokázala rozechvět, přestože po citovém pekle, jež si prožil, si přiznal, že šlo jen o romantické poblouznění. Projel kolem skály a vzpomínek a stoupal dál do kopce, držel se přitom stezky plné výmolů mezi stromy vyšňořenými tak pestře jako ženy na sobotní tancovačku.

Vzduch řídl a ochlazoval se, vůně sněhu stále sílila a Ben si začal pohvizdovat mezi zuby. Doba strávená v Bozemanu byla pro farmu přínosná, ale jemu se tam nepřestávalo stýskat po tomhle. Prostor, samota, prerie a lesy. Přestože sám sebe přesvědčoval, že si vzal spací pytel čistě jen pro jistotu, už teď plánoval, že se tu utáboří na noc. A možná rovnou na dvě.

Mohl si zastřelit králíka, usmažit pár ryb či se na noc připojit k partě, která o kus níž spravovala ploty. Nebo tábořit o samotě. Bude zapotřebí zahnat dobytek do nížin. Tolik sněhu ve vzduchu může

hlásit, že co nevidět přijde blizzard, což by pro stáda pasoucí se na vysokohorských loučkách znamenalo katastrofu. Ale Ben doufal, že prozatím ještě můžou pár dní počkat.

Na okamžik se zastavil, aby se pokochal pohledem na líbezný louky na hřebenech kopců, posázené skvrnkami dobytka, lemované říčkou klopýtající přes balvany, a vychutnal nádheru trsů podzimních květů a křik ptáků. Nechápal, jak někdo může před něčím takovým dát přednost zalykajícím se městským ulicím, budovám přecpaným lidmi a hektickým shonem.

Prásknutí výstřelu přimělo jeho koně zastavit a zahnilo mu z hlavy snění. Přestože v tomhle kraji výstřely nemohly znamenat nic jiného než lov, přimhouřil podezíravě oči. Při druhém výstřelu automaticky obrátil koně ve směru zvuku a pobídl ho do cvalu.

Nejprve zahlédl koně. Willina Moon se pořád ještě trásla, otěže přehozené přes větev. Ben ucítil pronikavý nasládlý pach krve a žaludek se mu vzbouřil. Potom zahlédl i ji, s puškou v ruce sotva tři metry od skoleného grizzlyho. S hrdelním zavrčením se pes vyřítil kupředu, ale při Benově ostrém povelu se neochotně zarazil.

Ben počkal, dokud se neohlédla, a teprve potom se svezl ze sedla. Všiml si, jak je bledá v obličeji, oči potemnělé vzrušením. „Je bezpečně po něm?“

„Jo.“ Křečovitě polkla. Nerada zabíjela, nerada viděla krev. Dokonce i z pohledu na kuře škubané k večeři se jí dělalo mdlo. „Neměla jsem na vybranou. Zaútočil na mě.“

Ben pouze přikývl, sundal pušku z ramene a přiblížil se k šelmě. „Ten neřád je pořádně velký.“ Radši ani nemyslel na to, jak by to dopadlo, kdyby se netrefila, jak by tak mohutné zvíře asi zřídilo koně i jezdce. „Medvědice,“ poznamenal. „Nejspíš tu bude mít mladé.“

Willa si hodila pušku zpátky na rameno. „Na to jsem přišla už sama.“

„Chceš, abych ti stáhnul kůži?“

„To umím taky sama.“

Ben zase jen přikývl a vrátil se k sedlu pro nůž. „Pomůžu ti tak jako tak. Je to velký kousek. S tvým tátou mě to mrzí, Will.“

Vytáhla vlastní nůž, ostrý bowie velmi podobný tomu Benovu. „Tys ho nemohl ani cejtít.“

„Jenže ty jo, takže mě to mrzí.“ Pustil se do práce na mršině, vyhýbal se krvi a vnitřnostem, jak jen to šlo, a kde to možné nebylo, nelámал si s tím hlavu. „Dneska ráno se u mě zastavil Nate.“

„S tím jsem počítala.“

Krev kouřila v mrazivém vzduchu. Charlie se krmil vnitřnostmi a vrtěl přitom ocasem. Ben se jí přes medvědí mrtvolu podíval do očí. „Pokud máš na mě vztek, rač si posloužit. Já tu pitomou závěť přece nenapsal, ale samozřejmě splním svoji povinnost. Ze všeho nejdřív se tě zeptám, proč jsi sem vůbec jela takhle sama?“

„Ze stejného důvodu jako ty, ne? Na svazích mi pracujou lidi a taky je nutný zahnat dobytek do nížin. Dokážu řídit svou farmu stejně dobře jako ty tu svoji. Bene.“

Chvilí vyčkával, doufal, že mu poví něco víc. Odjakživa ho okouzloval její hlas. Byl chraptivý, člověk měl dojem, že z něho slyší ještě rez po spánku. Nejednou si Ben říkal, jaká je to škoda, že tak protivná ženská má takhle sexy hlas.

„No, máme rok na to, abychom se přesvědčili, nemyslíš?“ Když z ní ani tímhle nevypáčil slovo, olízl si rty. „Chceš si tu hlavu dát vycpat?“

„Nechci. To jenom chlapi potřebujou trofeje, kterejma se můžou chlubit. Ženský se bez nich obejdou.“

Zazubil se. „To máš pravdu, že si na ně potrpíme. Z tebe by byla taky prima trofej. Jsi moc pěkná holka, Willo. Mám dojem, že to je poprvé, co skládám děvčeti poklonu nad medvědíma vnitřnostma.“

Z jeho zlehčujícího tónu přesto vyčetla, že se mu líbí, ale odmítla se tomu poddat. V posledních několika letech se jí ze zarputilého rozhodnutí nepodlehnout Benu McKinnonovi stal druhý hlavní cíl jejího života. „Nepotřebuju, abys mi pomáhal s medvědem ani s rančem.“

„Jenže ani jednomu neunikneš, máš smůlu. Můžeme to zvládat v klidu a můžeme se tím taky probádat.“ Roztržitě popleskal Charlieho, který se spokojeně usadil k pánovi. „Mně na tom dvakrát nezáleží.“

Povšiml si, že má pod očima kruhy. Jako kdyby na zlatavé pleti zůstaly otisky umazaných prstů. A ústa, jež mu odjakživa připadala neobyčejně přitažlivá, teď svírala ve strohé přísné čárce. Měl radši, když je pohrdavě ohrnovala – a věděl, jak ji k tomu donutit.

„Jsou tvoje sestry taky tak hezký jako ty?“ Když neodpověděla, ušklíbl se. „Jo, určitě jsou milejší. Musím k vám zajet na návštěvu a přesvědčit se na vlastní oči. Co kdybys mě pozvala na večeři, Will, a pak se můžeme v klidu posadit a probrat tvoje plány s rančem.“ V očích se jí vztekle zablýsklo a on se zeširoka usmál. „Takže platí. Kriste všemohoucí, ty máš ale pěknou tvářičku, a nic jí nesluší tolik jako upřímněj vztek.“

Nepřála si, aby jí vykládal, že je hezká, pokud to tedy takhle myslel. Vždycky jí z toho pěníla krev. „Co kdyby sis šetřil dech, abys mohl dodělat toho medvěda?“

Zhoupl se dozadu na patách a pozorně ji zkoumal. „Ale vždyť všechny problémy můžeme vyřešit raz dva. Prostě se vezmeme a hotovo.“

Sevřela prsty kolem zakrvácené střenky a několikrát se zhluboka nadechla. Ach bože, jak ji štve, ale moc dobře věděla, že by s radostí sledoval, jak na něho vřeští, dupe a vyvádí. Místo toho jen naklonila hlavu k rameni a promluvila hlasem ledovým jak voda v horském potůčku.

„Tak na to se můžeš spolehnout stejně dobře, jako že tě tenhle vykuchanej medvěd kousne do zadku.“

Zvedl se současně s ní, prsty jí obemkl zápěstí a její pokus se vyprostit nevzal na vědomí. „Nestojím o tebe o nic víc než ty o mě. Jenom mě napadlo, že by bylo pro všechny snazší, kdybychom se takhle dohodli. Život je dlouhej, Will,“ dodal něžně. „Rok uběhne raz dva.“

„Občas je moc dloubej i jedinej den. Pust' mě. Bene!“ Pomalu k němu zvedla oči. „Mužskej, kterej neposlechne ženu s nožem v hrsti, si o něco koleduje.“

Sám by mohl vytáhnout vlastní nůž během vteřiny, ale neudělal to. „Moc ráda bys ho do mě vrazila, vid?“ Vědomí, že to je pravda, ho vzrušovalo i pobuřovalo zároveň. Ale tenhle pocit v něm vyvolávala téměř bez výjimky. „Laskavě si vtluč do hlavy: O nic tvýho nemám zájem. A nedám se koupit vyhlídkou na další pozemky a dobytek o nic víc než ty sama.“ Při těch slovech zbledla a on přikývl. „Oba víme, jak na tom jsme, Willo. Možná že se mi bude líbit některá z tvých sester, ale mezitím mi jde jediné o obchod.“

Ponížení bolelo jako čerstvý řez v dlani. „Jseš hajzl.“

Přesunul svůj stisk k jejím prstům s nožem, to čistě pro jistotu. „Já tě mám taky moc rád, miláčku. A teď dodělám medvěda a ty se běž umýt.“

„Zastřelila jsem ho já, takže –“

„Ženská, která neposlechne chlapa s nožem v hrsti, si o něco koleduje.“ Opět se usmál, pomalu a lenivě. „Nemohla by ses snažit, abychom tu záležitost měli oba co nejsnazší?“

„To nejde!“ V těch dvou slůvkách zazněla všechna vášnivost jejího zoufalství. „Víš sám, že to nejde. Jak bys to bral ty, kdybys byl na mým místě?“

„Jenže nejsem,“ odvětil prostě. „Běž si smýt tu krev. Musíme se ještě dneska vrátit s kůží dolů.“

Pustil ji, opět přidřepł k medvědovi a dobře si přitom uvědomoval, že nad ním stojí a zatíná pěsti, aby se ovládla. Klidný začal být až poté, co s dovádějícím psem v patách odběhla k potůčku. S úlevou si vydechl a pohlédl na roztaženou mršinu. „Radši by si vybrala kousnutí od tebe než milý slůvko ode mě,“ zahučel. „Proklatá ženská.“

Když dokončil ten ponurý úkol, přiznal sám sobě, že lhal. Chtěl ji. Nepochopitelná byla jedna věc: čím míň o to stál, tím víc ji chtěl.

NEŽ ZNOVU PROMLUVILA, UBĚHLA SKORO HODINA. Mezitím si proti chladu navlékli bundy z ovčí kůže a koně se brodily skoro třiceti centimetry sněhu. Charlie se blaženě proháněl kolem nich.

„Vezmeš si polovičku masa z medvěda. To je spravedlivý,“ zabručela Willa.

„Jsem ti zavázanej.“

„Být zavázanej je potíže, co? Nestojí o to ani jeden z nás.“

Rozumím jí, pomyslel si, víc, než by se jí zamlouvalo. „Občas člověk musí něco spolknout, když to nejde vyplivnout.“

„A občas se tím zadusí.“ Najednou jí v srdci pukla stará rána. „Adamovi neodkázal skoro nic.“

Ben se zadíval na její profil. „Jack byl tvrdý.“ A Adam Wolfchild nebyl jeho krev, dodal v duchu. To u Jacka rozhodovalo především.

„Adam by měl dostat víc.“ Dostane víc, slíbila sama sobě.

„Pokud jde o Adama, nemůžu s tebou nesouhlasit. Ale jestli znám člověka, kterej se dokáže postarat sám o sebe, pak je to právě tvůj bratr.“

Je to jediný, co mi ještě zbylo. Bezmála to vyslovila nahlas, ale zarazila se, protože jí došlo, že svěřit se Benovi s čímkoliv osobním by byla hrubá chyba. „Co dělá Zack? Ráno jsem zahlédla jeho letadlo.“

„Kontroloval ploty. Musím říct, že podle toho, jak se od rána do večera přihloupce cení, bude nejspíš proklatě šťastnej. On i Shelly jsou z mrňouse celí pryč.“ To jsme všichni, přiznal si v duchu, ale zaboha by nepřiznal, že sám je do své neteřinky hotový blázen.

„Je to hezký dítě. Ale stejně je nezvyk vidět Zacka McKinnona, jak se nadchnul pro rodinný život.“

„Shelly to s ním prostě umí.“ Ben neodolal a zakřenil se. „Ještě tě bolí srdce kvůli mému bratříčkovi, Will?“

Pobaveně pokrčila rameny a vlídně se usmála. Na střední škole na sebe se Zackem jeden čas dělali zamilované oči. „Kdykoliv na něho

pomyslím, srdce mi buší láskou. Po jediném polibku od Zacka McKinnona už ženská po líbání s jiným nadosmrti nezatouží.“

„Kotě...“ Naklonil se k ní a přehodil jí cop přes rameno. „To jenom proto, že jsem tě nikdy nepolíbil já.“

„To bych radši políbila skunka.“

Se smíchem stočil svého koně, aby kolenem zavadil o Willino stehno. „Zack ti to potvrdí. Všechno, co umí, jsem ho naučil právě já.“

„Možná jo, ale já si dokážu představit život bez kterýhokoliv z mladejch McKinnonů.“ Otráveně trhla rameny a pak se k němu otočila. „Kouř.“ Zazněla z toho úleva nad brzkým koncem jízdy pouze v Benově společnosti. „Parta je nejspíš ve srubu. Je čas k obědu.“

Kdyby to byla jiná, pomyslel si Ben, tak bych po ní sáhl, přitáhl si ji blíž a zlíbal do bezvědomí. Čistě ze zásady. Jelikož to byla Willa, usadil se trochu pohodlněji v sedle a nechal ruce v klidu.

„Něco bych klidně taky snědl. Potřebuju sehnat stádo a dostat ho dolů. Přijde další sněžení.“

Jenom cosi zavrčela. Cítila to ve vzduchu stejně jako on. Ale bylo tu i něco navíc. Zpočátku si myslela, že to je odraz pachu medvěda a jeho krve na jejích rukou, ale přetrvávalo to a sílilo.

„Cítím pach smrti,“ zašeptala.

„Cože?“

„Pach smrti.“ Napřímila se v sedle a přejela pohledem horské hřebeny a vrcholky stromů. „Ty to necítíš?“

„Ne.“ Ale nepochyboval, že má pravdu, a stočil koně stejným směrem co ona. Charlie už běžel po pachu kupředu. „V tobě je kus Indiána. Jeden z dělníků nejspíš zastřelil něco k večeři.“

Znělo to logicky. Přivezli si zásoby a ve srubu vždycky něco bylo, ale čerstvé zvěřině se odolávalo jen stěží. Přesto se tím nedal vysvětlit ten svíravý pocit děsu v jejím žaludku a mrazení v zádech.

Nad hlavou jim zazněl orlí skřek, potom jeho drsná ozvěna, a opět se kolem rozhostilo absolutní ticho. Od sněhu se oslepivě odráželo

slunce. Willa se dala vést instinktem, sjela ze stezky a pustila se s koněm po nerovném svahu.

„Na výlety moc času nemáme,“ připomněl jí Ben.

„Tak jed' dál sám.“

Zaklel a překontroloval si, že má pušku připravenou ke střelbě. I tady byli medvědi. A pumy. Představil si tábor vzdálený sotva deset minut jízdy a horkou kávu, která se vaří na sporáku.

Najednou to spatřil. Čich možná neměl tak ostrý jako ona, ale zrak ano. Krev se rozstříkla a srazila na sněhu, pocákala skálu, povlekla silnou vrstvou černou kůži mladého vola. Pes znetvořené dobytče párkrát oběhl a vrátil se ke koním.

„Ksakru.“ Ben slézal z koně. „To je ale spoušť.“

„Vlci?“ Pro Willu to byla víc než ztráta tržní ceny zvířete. Bylo to plýtvání, krutost.

Chtěl přitakat, ale zarazil se. Vlk po zabití nenechá maso netknuté. Vlk kořist nerozseká a nerozkrájí. To umí pouze jediná šelma.

„Člověk.“

Když Willa přistoupila blíž a uviděla tu hrůzu, zalapala po dechu. Dobytče mělo proříznuté hrdlo a vyvržené vnitřnosti. Charlie se jí celý rozklepaný přitiskl k nohám. „Řeznická práce. Zmrzačení.“

Přidřepa a vzpomněla si na medvěda. Toho zabít musela a vyvržení provedli zručně a úsporně. Tohle však byla surová a bezúčelná jatka.

„A skoro na dohled od srubu,“ povzdechla si. „Krev je zmrzlá. Muselo k tomu dojít už před několika hodinami, než vyšlo slunce.“

„To bylo z tvýho stáda,“ upozornil Ben, když překontroloval vypálenou značku.

„Na tom přece nesejde.“ Přesto si číslo ve žluté visačce v dobytčím uchu zapamatovala. Úbytek bude muset uvést do záznamů. Zvedla se a zírala na pramínek dýmu stoupajícího nad stromy.

„Hlavní je proč. Tys už takhle přišel o dobytek?“

„Ne.“ Postavil se vedle ní. „A ty?“

„Předtím ještě nikdy. Nechce se mi věřit, že by to měl na svědomí někdo z mých lidí.“ Přerývaně se nadechla. „Nebo z tvých. Určitě tu táboří někdo cizí.“

„Možný to je.“

Zamračeně se díval na zem. Stáli teď těsně vedle sebe, spojeni šokem z takového zločinu. Neuhnula, když ji pohladil po copu a soucitně jí položil ruku na rameno. „Napadne další sníh a zvedne se vítr. Je to tu pořádně zdupaný, ale jak se zdá, nějaký stopy vedou k severu. Vezmu si pár chlapů a omrknem to.“

„To byla moje kráva.“

Podíval se jí do očí. „Na tom přece nesejde,“ opakoval. „Stáda tady nahoře máme oba dva a taky je oba musíme sehnat dolů a tohle nahlásit. To snad zní rozumně.“

Otevřela ústa, ale hned je zase zavřela. Měl pravdu. Při stopování by byla k ničemu, zato uměla zorganizovat přesun stáda. Přikývla a obrátila se ke koni. „Promluvím s mými chlapci.“

„Will.“ Teď jí položil dlaň na ruku. „Dávej na sebe pozor.“

Vyhoupala se do sedla. „Jsou to moji lidi,“ připomněla mu krátce a rozjela se směrem k proužku dýmu.

VEŠLA DO SRUBU A ZJISTILA, že se její parta zrovna chystá pustit do jídla. U malých kamen seděl Pickles, krátké nožky roztažené a tučné břicho vyvalené přes opasek. Nebylo mu ještě ani čtyřicet a rychle plešatěl, což ovšem kompenzoval obrovským zrzavým knírem, který se rok co rok prodlužoval. Zbožňoval nakládání okurky a povahu měl stejně kyselou jako nakládačky chuť.

Při pohledu na Willu zavrčel cosi na pozdrav, popotáhl a obrátil se zpět k pánvi, na které smažil šunku.

Jim Brewster dřepěl s nohama v holínkách položenýma na stole a vychutnával špačka marlborky. Přehoupala se mu právě třicítka a v obličejí byl pohledný jako obrázek. Ve tvářích mu seděly dva dolíčky a tmavé vlasy ve vlnách splývaly až k límci. Rozverně se na Willu usmál a dováděně na ni zamrkal.

„Máme k obědu hosta, Picklesi.“
Pickles znovu zavrčel, odříhl si a obrátil šunku. „Tady je masa sotva pro nás dva. Zvedni ten svůj línej zadek a otevři nějaký fazole.“
„Bude sněžit.“ Willa hodila kabát na věšák a zamířila k vysílačce.
„Příští tejden se to ještě udrží.“
Otočila se a pohlédla Picklesovi do načuřených hnědých oček.
„Neřekla bych. Dneska začneme hnát dolů.“ Vyčkávala a nepřestávala se mu dívat do očí. Byl vzteky bez sebe, že mu rozkazuje ženská, to věděli oba.
„Je to tvůj dobytek,“ zavrčel a věnoval se šunce.
„Ano, přesně tak. A jeden kus mi někdo porazil sotva čtvrt míle na východ od srubu.“
„Porazil?“ Jim ustrnul v pohybu, jímž podával Picklesovi konzervu fazolí. „Puma?“
„Ne, pokud ovšem pumy nenosí v poslední době nože. Někdo dobytče vyvrhl, rozsekal na kusy a zbytek nechal ležet.“
„Kecy!“ Pickles s očima vztekle přimhouřenýma pokročil blíž.
„Krmíš nás žvástama, Will. Pár kusů nám roztrhala puma, to jo. Zrovna včera jsme s Jimem jednu vystopovali. Nejspíš tu obchází a dostala další kus, to je celý.“
„Poznám rozdíl mezi drápem a nožem, ne?“ Trhla hlavou ke dveřím. „Běž se podívat sám. Přímo na východ, sotva čtvrt míle.“
„Ať se propadnu, jestli nejdu!“ Pickles sebral kabát a huhlal si přitom něco o bláznivých ženských.
„Víš určitě, že to nebyla puma?“ zeptal se Jim, sotva za ním zapadly dveře.
„Na to vem jed. Nalil bys mi hrnek kávy, Jime? Chci se vysílačkou spojit s rančem, aby Ham věděl, že poženeme dolů.“
„McKinnon tu má taky lidi, ale –“
„Kdepak.“ Zavrtěla hlavou a posadila se. „Tohle neudělal žádný z kovbojů, co znám.“
Spojila se s rančem, naslouchala praskotu statické elektřiny a čekala, až zmizí. Káva a praskající oheň jí zahnały největší chlad,

zatímco se s Hamem domlouvala na postupu při shánění dobytka. Při druhém šálku kávy vyřídila stejný vzkaz i na McKinnonův ranč.

Dovnitř se vřítíl Pickles. „Parchant jeden zkurvenej!“

Willa to vzala jako jedinou omluvu, s jakou mohla počítat, zamířila ke kamnům a naložila si talíř jídlem. „Nahoru jsem přijela s Benem McKinnonem. Zkoušel sledovat nějaký stopy. Musíme jeho stádo sehnat dolů společně s naším. Zahlídli jste někoho v okolí? Táborníky, lovce, nějaký vandráky z Východu?“

„Včera jsem při stopování tý pumy objevil tábořiště.“ Jim se posadil ke svému talíři. „Ale bylo starý nejmíň dva tři dny.“

„Nechali tam plechovky od piva, svině.“ Pickles jedl vestoje. „Jako by to byl jejich vlastní dvůr. Za to by se mělo střílet.“

„Víš určitě, že tu krávu nezastřelili?“ Jim žádal potvrzení od Picklese a Willa měla co dělat, aby se nenaštvala. „Víš přece, co jsou některý ty městský lovci zač – střílej po všem, co se kolem nich hejbne.“

„Zastřelená fakt nebyla. A nebyla to práce žádnýho výletníka.“ Pickles si nacpal lžící fazolí do úst. „Tohle maj na svědomí zasraný pubertáci. Potrhly zasraný pubertáci, co jim drogy tečou i ušima.“

„Možná. Pokud jo, Ben je snadno najde.“ Ale Willa by to na pubertáky nesváděla. Podle ní na podobně promyšlený čin musí být člověk o dost starší.

Jim honil vlašné fazole po talíři. „Jo, slyšeli jsme taky, jak se teď věci maj,“ zahučel. „Ham nám to včera oznámil vysílačkou, podle něj bylo dobře, abysme to taky věděli.“

Odstrčila talíř a vstala. „Tak já vám povím, jak se věci mají.“ Mluvila mrazivě a nesmírně tiše. „Ranč Mercy bude fungovat navlas stejně jako dodneška. Starej pán je pod drnem a já jsem správce. To znamená, že příkazy vydávám jenom já!“

Jim si vyměnil chvatný pohled s Picklesem a podrbal se na bradě. „To je samozřejmý, Willo. Jen nám nešlo do hlavy, jak chceš udržet ty druhý, ty svoje sestry, na ranči.“

NEBE MÉ LÁSKY

„Budou mě poslouchat stejně jako vy.“ Strhla kabát z věšáku. „A teď, pokud jste dojedli, jdeme sedlat.“

„Zatracený ženský,“ brblal Pickles, jakmile se za ní zavřely dveře. „Neznám jedinou, co nerozkazuje jak generál.“

„To proto, že těch ženskejch neznáš dost,“ zamířil Jim ke svému kabátu. „A tahle navíc je generál.“

„Zatím.“

„Je generál dneska,“ vklouzl Jim do kabátu a natáhl si rukavice. „A nic než dnešek nás nemusí zajímat.“

Kapitola čtvrtá

Na každé jednání se svou matkou – a Tess své styky s Louellou za jednání odjakživa považovala – se Tess vždycky předem nadopovala extra silnými prášky proti bolestem hlavy. Hlava by ji rozbolela stoprocentně, tak proč se tomu nevyhnout?

Vybrala si pozdní dopoledne, protože věděla, že to je jediná doba, kdy Louellu v jejím bytě v Bel Airu určitě zastihne. Kolem oběda zmizí, absolvuje kolečko po kadeřníkovi, manikúře, masérovi, kosmetičce a tak donekonečna.

Ve čtyři hodiny pak Louella zakotví ve svém klubu a bude vtipkovat s barmanem nebo obšťastňovat číšnice historkami ze svého života a milostnými dobrodružstvími barové tanečnice z Las Vegas.

Tess se poctivě snažila Louelle vyhýbat. Ostatně na nervy jí šel i matčin byt.

Byl to rozkošný malý štukový domek v kalifornsko-španělském stylu, se střechou pokrytou taškami a obklopený hustými ozdobnými keři. Mohl a měl být malým královstvím, ale jak Tess opakovaně komentovala, Louella Mercyová by udělala chlívěk i z Buckinghamského paláce.

Když tam přesně v jedenáct dorazila, snažila se ignorovat přehlídku kýčů, jež Louella označovala jako zahradní umění. Na trávníku stál žokej s přitroublým úsměvem, řvoucí sádroví lvi, žhnoucí modrá koule úplňku na betonovém podstavci, vodotrysk s vážně se tvářící dívkou, která vylévala vodu z tlamy vylekaného kapra.

Kolem rostly trsy květin v divokých barvách, jež rvaly oči. Nebylo v tom ani za mák ladu, ani stopy po nějakém uspořádání, žádná plánovitost. Louella se podřizovala výhradně svým momentálním rozmarům. A že těch rozmarů má požehnaně, povzdechla si trpce Tess.

V záhonu nachových a oranžových tulipánů stál nejnovější přírůstek, bezhlavé torzo bohyně Niké. Tess jenom zavrtěla hlavou a stiskla zvonek, jenž zahrál melodii populárního barového šlágru.

Louella přišla otevřít osobně a objala Tess závojem hedvábí, těžkého parfému a nasládlého pachu kosmetických přípravků. Louella nikdy nepřekročila práh své ložnice jinak než v plné make-upové zbroji.

Byla vysoká, se smyslným tělem a předlouchýma nohama, jež dosud uměly – a dělávaly – provaz. Na přírodní barvu svých vlasů dávno zapomněla, teď už byly léta plavé, s měděným nádechem jako Louellin halasný smích, upravené do velkolepých nalakovaných účesů po vzoru televizních hlasatelek. Navzdory silným vrstvám líčidla měla nádhernou tvář s výraznými kostmi a plnými rty, nyní natřenými oslnivým leskem. Oči měla dětsky modré, stejně jako stíny na víčkách, a obočí nemilosrdně protrhané a vykreslené do teninkých temných obloučků.

Jako vždy se v Tess svářila vlna lásky a úžasu. „Maminko!“ S ohrnutými rty oplatila matce objetí a zvedla oči ke stropu, když se k ní přiřítily dva nafající pudlíci, které matka zbožňovala stejně, jako oni zbožňovali návštěvy.

„Takže ses vrátila z Divokého západu?“ Louellin východotexaský přízvuk zněl jako drnkání na bendžo. Políbila Tess na tvář a otřela jí stopu po rtěnce nasliněným prstem.

„Tak mi o tom pojd' vyprávět. Doufám, že toho parchanta vypravili na onen svět ve velkém stylu!“

„Bylo to... zajímavý.“

„To věřím. Pojd' si dát šálek kávy, miláčku. Dneska má Carmine volno, tak se musíme obsloužit samy.“

„Udělám ho.“ Tess kávu vařila radši sama, jen aby se vyhnula setkání s hřebcem, jehož matka zaměstnávala jako sluhu. Tess si raději ani nepředstavovala, jaké všechny úkony jeho služba obnáší.

Přešla do obývacího pokoje, vyvedeného v šarlatové a zlaté barvě, potom do kuchyně tak bílé, jako by ji celou zasypal čerstvý sníh. Jako obvykle tu nikde neleželo jediné smítko. Ať už Carmine plnil jakékoliv funkce, byl pořádný jak jeptiška.

„Někde tu najdu i kus koláče. Mám hlad jako vlk.“ S pudlíky hopsajícími kolem kotníků se Louella prohrabala ledničkou a skříňkami linky. Za pár minut byla všude spoušť.

Tess opět zkřivila rty. Spoušť doprovázela matku stejně věrně jako její nafající pudlíci.

„Potkalas tam ty svý příbuzný?“

„Pokud myslíš mý nevlastní sestry, tak jo.“ Tess si nedůvěřivě prohlížela koláč, který její matka konečně vykutala na světlo boží. Louella ho krájela na obrovské díly porcovacím nožem, pokládala je na talíř ozdobený kresbou mohutných růží a zřejměji bylo jedno, že co kus, to milion kalorií.

„No, tak jaký jsou?“ Stejně štědrým gestem ukrojila díl koláče pro psy a postavila jim porcelánový talíř na podlahu. Psi se začali o sousto přetahovat a vrčeli na sebe.

„Ta od manželky číslo dvě je zakřiknutá a nervózní.“

„To je ta, co ji bejvalej manžel mlátil.“ Louella mlaskla a vyhoupla své bujné boky na židličku. „Chudinka. Jedna z mých děvčat měla podobný trable. Stačilo mrknout a už jí manžilek vytloukal duši z těla. Nakonec jsme jí našli útočiště. Teď bydlí v Seattle a čas od času mi pošle pohlednici.“

Tess neurčitě přitakala. Mezi matčina děvčata patřila každičká, která kdy pro ni pracovala, od číšnic po barmanku, od striptérky po myčku nádobí. Louella je všechny přijala za vlastní, půjčovala jim peníze a rozdávala rady. Tess odjakživa zastávala názor, že Louella je zpola klub, zpola náhradní domov pro striptérky.

„A co ta druhá?“ zajímala se Louella a zaútočila na koláč. „Ta, co je v ní kus Indiánky.“

„Jo, to je stoprocentní kovbojka. Houževnatá jak vydělaná kůže, rázuje si to po domě v zablácených jezdeckých botách. Nejspíš s dobyt看m pěkně mává, a to doslova.“ Tess se pobaveně usmála a nalila si kávu. „Nijak se neobtěžovala skrývat, že nestojí ani o jednu z nás.“ Pokrčila rameny, posadila se a začala se rýpat ve svém moučníku. „Taky má nevlastního bratra.“

„Jo, to vím. Mary Wolfchildovou jsem znala – tedy, od vidění. Byla to opravdová krasavice a ten její chlapec byl rozkošnej jako andílek.“

„Teď už je velkej, ale andělskou tvář má pořád. Bydlí na ranči a pracuje s koňma nebo tak něco.“

„Jeho táta byl kovboj, pokud si vzpomínám.“ Louella sáhla do kapsy rudého županu a vytáhla krabičku cigaret. „A co Bess?“ Vyfoukla kouř a s ním ze sebe vyrazila hlasité, chrčivé zasmání. „Páni, to byla ale ženská! Musela jsem si před ní dávat pozor na jazyk, žádný klení, kdepak. Obdivovala jsem ji – vedla ten dům jak pětihvězdičkovej hotel a nenechala si od Jacka vůbec nic líbit.“

„Pokud můžu soudit, tak ten dům vede dál.“

„Strašnej dům. Strašnej ranč.“ Louella při té vzpomínce našpulila rty. „Strašnej kraj. Musím říct, že mě nijak nemrzelo, že jsem tam strávila akorát jednu zimu. Sněhu tam bylo do podpaží.“

„Proč sis ho vlastně brala?“ Když Louella povytáhla obočí, Tess se rozpačitě zavrtěla. „Já vím, že jsem se na to ještě nikdy nezeptala, ale ptám se teď. Zajímalo by mě to.“

„Na jednoduchou otázku jednoduchá odpověď.“ Louella si nasypala lavinu cukru do kávy. „Byl to ten nejpřitažlivější syčák, na jakýho jsem kdy narazila. Měl oči, kterejma se kouknul přímo skrz člověka. A nakláněl hlavu k rameni a usmíval se, jako by přesně věděl, co udělá, a že se to ženský bude líbit.“

Pamatovala si na to dokonale. Na vůni potu a whisky, na světlo, které jí oslepovalo oči. Na to, jak se Jack Mercy připotácel do

nočního klubu ve chvíli, kdy na sobě neměla víc než péřový vějíř a desetikilový turban.

Jak potahoval z doutníku a nespouštěl z ní oči.

Kdoví proč jí připadalo samozřejmé, že po představení na ni bude čekat. A odešla s ním bez vteřinky zaváhání, obráželi spolu kasina, pili, hráli karty, ona si na hlavu narazila jeho stetson.

Do osmačtyřiceti hodin s ním stála v jedné té veřejné kapli s reprodukovanou hudbou a umělohmotnými květinami. A na prstě měla zlatý prstýnek.

Nebylo divu, že prstýnek nosila necelé dva roky.

„Potíž byla v tom, že jsme se navzájem vůbec neznali. Zbláznili jsme se do sebe a ten hazard nás rozpálil ještě víc.“ Louella filozoficky zamáčkla cigaretu v popelníku. „Na rančerskej život v Montaně jsem zkrátka nebyla stavěná. Kdo ví? Možná jsem se měla víc snažit. Milovala jsem ho.“

Tess honem polkla sousto, aby jí neuvízlo v hrdle. „Milovalas ho?“

„Nějakou dobu určitě.“ S nadhledem tolika let Louella pokrčila rameny. „Jacka nevydržela dlouho milovat žádná ženská, co měla kus mozku v hlavě. Ale já ho chvíli měla fakt ráda. A zůstalas mi z toho ty. A sto tisíc odstupnýho. Kdyby tenkrát večer nevešel Jack Mercy do klubu a nezbláznil se do mě, neměla bych teď svou holčičku a svůj klub, takže mu mám bejt za co vděčná.“

„Tys vděčná člověku, co vykopl tebe a svou vlastní dceru ze svýho života? Co tě odbyl všivou stotisícovkou dolarů?“

„Sto tisíc znamenalo před třiceti lety o moc víc než dnes.“ Louella zvládla roli matky a podnikatelky úplně sama a byla na to jaksepatří pyšná. „Když si vezmeš, z čeho jsem pocházela, tak to nebyl tak špatnej obchod.“

„Ranč Mercy má cenu dvacet milionů. Pořád to ještě považuješ za dobrej obchod?“

Louella potřásla hlavou. „Byl to přece jeho ranč, holčičko. Já tam byla jen chvíli na návštěvě.“

„Dost dlouho, aby ti udělal dítě a dal kopačky.“

„Já o dítě stála.“

„Mami!“ Většina Tessina vzteku už ze slov vyvanula, ale v srdci ji nepřestávala pálit nespravedlnost. „Mělas právo na víc. A já jakbysmet.“

„Možná jo, možná ne, takhle to prostě dopadlo.“ Louella si zapálila další cigaretu. Smířila se s tím, že na odpolední schůzku v salonu krásy se tentokrát opozdí. Tohle je důležitější. „Čas běžel. Jack si nakonec nasekal hned tři dcery a teď je po smrti. Prozradíš mi, co ti odkázal?“

„Problém.“ Tess vzala Louelle cigaretu z prstů a chvatně potáhla. Kouření byl zlozvyk, který odsuzovala – jako každý rozumný člověk – ale mohla si vybrat pouze mezi cigaretou a několika miliony kalorií na talíři. „Zdědila jsem třetinu ranče.“

„Třetinu – Ježíšku na křížku a zlej pryč, Tess, holčičko, to je hotový jmění!“ Louella vyskočila. Stokrát jí mohlo být jednapadesát a mohla vážit pětasedmdesát kilogramů, ale bývala profesionální tanečnicí a uměla pohnout kostrou, kdykoliv se jí zachtělo. A to se jí skutečně chtělo, vrhla se k dceři a drtila jí hrudník v nadšeném objetí. „Proč tady vlastně cumláme to kafe? Zasloužíme si pravý francouzský šampaňský! Carmine ho má někde zásobu.“

„Počkej, mami, počkej přece!“ Louella se užuž vrhala k ledničce, ale Tess ji chytila za župan. „Není to vůbec tak jednoduchý.“

„Moje dcera je milionářka. Rančerská baronka.“ Louella vytáhla zátku a šampaňské vypěnilo. „Jednička!“

„Musím tam celej rok žít.“ Tess zalapala po dechu, protože Louella si strčila láhev přímo do úst a upíjela bublinky. „Všechny tři tam musíme žít rok, hezky pohromadě. Jinak nedostaneme ani vindru.“

Louella si olízla šampaňské ze rtů. „Ty že musíš žít celej rok v Montaně? Na ranči?“ Hlas se jí roztřásl. „S krávama? Ty a krávy?“

„Tak to stojí v závěti. Já a ty dvě ostatní. Společně.“

S láhví v jedné ruce a s druhou dlaní opřenou o stůl se Louella rozesmála. Smála se tak hlasitě a vytrvale, až jí po tvářích proudem tekly slzy a smývaly jí vrstvu maskary a slonovinově bílého podkladového krému.

„Prokristapána, ten starej syčák mě vždycky dokázal pobavit!“

„Jsem ráda, že ti to připadá tolik k smíchu.“ Tess skřípěl hlas jako praskající led. „Můžeš se tomu řehtat noc co noc, zatímco já budu ve spacáku hlídat krávy na pastvě.“

Louella rozmáchlým gestem nalila šampaňské do šálek od kávy. „Kotě, vždycky se mu na to můžeš vykašlat a jít si po svejch.“

„A nechat plavat tolik milionů? To těžko.“

„To těžko.“ Louella při pohledu na dceru, na tu záhadu, již přivedla na svět, náhle zvažněla. Tak hezká, říkala si v duchu, tak otažitá, tak sebejistá. „Ne, to udělat nemůžeš. Na to jseš příliš dcera svého táty. Nějak to vydržíš, Tess.“

Moc ráda by věděla, jestli tím její dcera nezíská víc než třetinový podíl na ranči. Jestlipak ji ten rok obrousí, nebo neobrousí? přemýšlela Louella.

Zvedla oba šálky a jeden podala Tess. „Kdy odjíždíš?“

„Hned ráno.“ Hlasitě a dlouze si povzdechla. „Musím si jít koupit nějaký zatracený vysoký boty,“ zahučela, ale pak se s náznakem úsměvu napila. „K čertu s tím! Vždyť je to jenom jeden rok!“

Zatímco Tess pila šampaňské v matčině kuchyni, stála Lily na kraji pastviny a pozorovala pasoucí se koně. V životě neviděla nic tak krásného, jako když se jim vítr probíral hřívami, když se za nimi zvedaly hory, modré a bílé.

Poprvé po mnoha měsících spala tvrdě celou noc, bez prášků, bez děsivých snů, zkonejšená tichem.

Ticho bylo i tady. Zdálky sem doléhal hukot mlátičky, ale jen jako něžný Sum. Ráno zaslechla Willu, jak se s někým baví o žnících, ale radši se držela stranou. Stačila jí samota s koňmi, kde nikoho neobtěžovala a nikdo neobtěžoval ji.

Už tři dny si mohla dělat, co se jí zachtělo. Nikdo neřekl ani slovo, když se potulovala domem nebo prozkoumávala ranč. Kdykoliv ji míjel nějaký muž, dotkl se klobouku a ona si domýšlela, že o ní koluje spousta drbů a dohadů. Bylo jí to však jedno.

Vzduch tu chutnal sladce. Ať se zastavila kdekoliv, všude viděla nějakou krásu – vodu řítící se ze skály v malém vodopádu, záblesk ptáka letícího nad lesy, srnu skákající přes cestu.

A v duchu si říkala, že rok strávený tady bude hotový ráj.

Adam se na okamžik zastavil a s vědrem v ruce ji nenápadně pozoroval. Věděl, že sem přichází denně. Zahlédl ji toulat se domem, stodolou, kolem padoků a potom mířit k pastvinám. Tady stávala u plotu, nehybná a tichá.

Nesmírně osamělá.

Vyčkával, protože věřil, že samotu potřebuje. Zotavování bývá často osamělá záležitost. Ale navíc byl přesvědčený, že Lily potřebuje přítele. Teď tedy popošel přímo k ní a vědomě přitom dělal tolik hluku, aby ji svým příchodem nepolekal. Když se obrátila, usmívala se velmi váhavě, nicméně se usmívala.

„Promiňte. Nepřekážím tu, vidíte?“

„Nepřekážíte vůbec nikde.“

Protože se už učila cítit se v jeho přítomnosti volně, sklouzla pohledem zpátky ke koním. „Moc ráda se na ně dívám.“

„Můžete se podívat víc zblízka.“ Vědro s obilím jako vábničku ani nepotřeboval. Každíčký z koní přiběhl k plotu na pouhé jeho zavolání. Podal však vědro Lily. „Zkuste jím zatřást.“

Poslechla a potom okouzleně sledovala, jak se několik párů uší pozorně vztyčilo a koně se naráz rozběhli k plotu. Bez dalšího rozmýšlení nabrala zrní do dlaně a začala krmit krásnou světle žlutou klisničku.

„Vy se v koních už vyznáte!“

Po Adamově poznámce opět ucukla rukou. „Nezlobte se. Měla jsem se zeptat, než jsem jí to zrní nabídla.“

„To je v pořádku.“ Mrzelo ho, že úlekem jí zmizel úsměv z tváře a světlo z očí, jejichž barva přecházela z šedi do modře. Jako voda v jezeře ve stínech zapadajícího slunce, pomyslel si.

„Pojď sem, Molly!“

Při zaslechnutí svého jména přiběhla ryzka k plotu. Adam ji odvedl do korralu a přes hlavu jí navlékl uzdu.

Opět zrozpačitělá Lily si oprášila z džínsů plevy. „Jmenuje se Molly?“

„Ano.“ Díval se na koně, aby dopřál Lily dost času na uklidnění. „Je krásná.“

„Je skvělá pod sedlo. Hodná. Má trochu tvrděj krok, ale jinak se snaží. Je to tak, holka? Umíte jezdit po západáčku. Lily?“

„Co-cože?“

„Nejspíš jste se učila anglickej způsob.“ Adam přehodil Molly přes hřbet příkrývku, kterou si donesl s sebou. „Pokud byste o to stála, Nate nějaký anglický postroje má. Mohli bychom si od něho vypůjčit sedlo.“

Podvědomě sepjala ruce, jako pokaždé, když měla rozjitřené nervy. „Nechápu.“

„Přece si chcete zajezdit, ne?“ Položil na Molly jedno z Williných starých sedel. „Napadlo mě, že bychom si mohli vyjet kousek do hor. Třeba zahlídneme pár jelenů.“

Zjistila, že se nedokáže rozhodnout mezi touhou a strachem. „Nejela jsem už – strašně dlouho.“

„To se nezapomíná.“ Adam odhadl délku jejích nohou a upravil třmeny. „Aspoň vás trochu provedu, abyste si příště mohla vyjet sama.“ Obrátil se k ní a zjistil, že Lily kradmým pohledem odhaduje vzdálenost odtud k domu. Jako by zvažovala, zda stihne uprchnout. „Ze mě strach mít nemusíte.“

Věřila mu. Právě z toho měla strach – že je tak snadné mu věřit. Kolikrát uvěřila Jessemu?

Ale to je za mnou, připomněla si. To je minulost. Může začít nový život, pokud to sama sobě dovolí.

„Na chvilku bych si vyjela ráda, pokud vás to ovšem nezdrží.“

„Jak by mohlo?“ Přistoupil blíž a instinktivně se zastavil dřív, než stačila couvnout. „A kvůli Wille si nedělejte těžkou hlavu. Je dobrosrdečná a velkorysá. Jenže teď se trápí.“

„Je mi jasný, že je našťvaná. Má k tomu plný právo.“ Lily neodolala, zvedla ruku a pohladila Molly po šíji. „A co našli tu nešťastnou krávu, je ještě našťvanější. Zaboha nepochopím, kdo mohl mít zájem takovou příšernost udělat. Willa se nezná vzteky. A navíc má tolik práce! Pořád něco dělá, zatímco já, hm, já tady prostě jenom jsem.“

„Vy byste chtěla nějakou práci?“

Teď je odděloval kůň, proto bylo snadné se usmát. „Nesmí to být však kastrování býčků. Dneska ráno jsem je slyšela.“ Otrásla se, ale opět se přiměla k úsměvu. „Utekla jsem z domu dřív, než do mě Bess stačila nacpat snídani. Asi bych ji v sobě dlouho neudržela.“

„I tohle patří mezi věci, na který si zvyknete.“

„Nemyslím.“ Lily si povzdechla a docela jí ušlo, že její ruka na Mollyně šíji se téměř dotýká Adamovy. „Willa je tady ve svém živlu. Je tak sebejistá! Moc jí závidím, že se sama v sobě vyzná. Pro ni jsem jenom na obtíž, proto jsem taky zatím ještě nesebrala odvahu si s ní promluvit, zeptat se, jestli bych jí nemohla nějak pomoci.“

„Bát se Willy je úplně zbytečný.“ Zavadil špičkami prstů o její a hladil klisnu i potom, co Lily ucukla. „Ale mezitím se klidně můžete ptát mě. Nějaká pomoc by se mi vždycky hodila. S koňmi,“ dodal, když na něho zůstala vyplašeně civět.

„Vy byste chtěl, abych vám pomohla s koňmi?“

„Je kolem nich spousta práce, a co až přijde zima!“ Věděl, že už jí nasadil brouka do hlavy, takže prozatím nenaléhal. „Promyslete si to.“ Udělal z dlaní schůdek a opět se usmál. „Pomůžu vám do sedla. Můžete se projíždět po korralu, zvyknout si na ni, než si osedlám já.“

Hrdlo se jí křečovitě sevřelo, takže musela polknout. „Vždyť mě ani neznáte.“

„Tak si na sebe musíme tedy zvyknout.“ Stál nehybně, s nastavenýma rukama, a trpělivěji hleděl do očí. „Do rukou mi položíte jen nohu. Lily, ne celej svůj život.“

S pocitem absolutního hlupáka se chytila hrušky sedla a nechala se vyhoupnout nahoru. Pak se na něho vážně podívala. „Adame, můj život je jeden velkej průšvih.“

Přikývl a kontroloval přitom třmeny. „Takže nejvyšší čas, abyste s tím začala něco dělat.“ Na vteřinku jí položil dlaň na kotník, aby si zvykala na jeho dotek. „Ale teď postačí, když si vyjedete do hor.“

Ta mrňavá potvora, co si o sobě myslí? Ta ufňukaná coura si představuje, že se dokáže zbavit Jesseho Cookea, že mu uteče a on ji nedohoní? Troufla si na něho poštvat policajty! To si odskáče!

Jesse civěl do polního dalekohledu, zatímco mu v krvi pěníl vztek. Moc by ho zajímalo, jestli ten míšeneckej kovboj už dostal Lily na záda. Hajzl, odskáče si to spolu s ní! Lily je přece manželkou Jesseho Cookea a on jí to připomene co nevidět!

Ta přitroublá husa si myslí, kdovíjak není chytrá, když dokličkovala do Montany. Ale toho dne, kdy Jesseho Cookea přechytračí nějaká ženská, nastane konec světa.

Věděl, že Lily neudělá ani krok bez toho, že by se neozvala své drahé matince. Stačilo tedy utábořit se před tím pěkným domem ve Virginii. Každé ráno tam prošacoval došlou poštu a pásl po dopisu od Lily.

Trpělivost se mu vyplatila. Dopis skutečně dorazil, jak ostatně předpokládal. Vzal si ho do motelového pokoje a nad párou rozlepil. Kdepak, Jesse Cooke není žádněj hlupák! Přečetl si ho a naráz mu bylo jasné, co má jeho Lilinka za lubem.

Takže ona sbalí dědictví, pomyslel si trpce. A okrade manžela o jeho půlku koláče. Tak to ani náhodou, rozhodl se Jesse.

Jakmile dopis znovu zalepil a vhodil do schránky, ihned zamířil do Montany. A jak se teď rozpomínal, měl před svou idiotskou manželkou předstih o celé dva dny. Pro člověka tak mazaného jako

Jesse Cooke to bohatě stačilo k tomu, aby se kolem kapku porozhlédl a sehnal si práci na ranči Three Rocks.

Hnusnou podělanou práci, říkal si teď našťvaně, opravování aut a zemědělských strojů. Nu, v tom se vyznal a na každém vozidle jde něco vylepšit. A když zrovna nedělal tohle, nutili ho dnem i nocí prohlížet ploty.

Ale tenhle úkol mu přišel zatraceně vhod, jako například teď. Chlápek, co v džípu objíždí ploty, si klidně může udělat menší zajížděku a ověřit si, co se děje u souseda.

A viděl toho spoustu.

Jesse si promnul knírek, který si nechal narůst a barvil si ho stejně jako vlasy nahnědo. Čistě jen pro jistotu, říkal si, kdyby snad Lily o něm něco vyžbleptla. Navíc si nechal růst vlasy, i když se mu hnusilo, že nemůže zůstat u svého strohého sestřihu vojenského námořníka.

Ale nakonec to všechno bude stát za to. Až dostane Lily nazpátek, však už jí vtluče do hlavy, kdo z nich dvou je pánem. Kdo tady velí.

Než přijde ten šťastný den, nespustí ji z očí. Nic mu neujde.

„Koukám, že si užíváš, ty mrcho!“ zavrčel Jesse u dalekohledu, když viděl Lily pomalu vést koně vedle Adamova. „Tohle si ale odskáčeš!“

NEŽ SE WILLA DOSTALA ZPĚT K OBYTNÉ BUDOVĚ, den už na obloze stačil skoro vyhasnout. Odstraňování rohů a kastrování býčků byla špinavá svinská práce a navíc únavná. Věděla, že přepíná své síly, a rovněž věděla, že je bude přepínat dál. Chtěla však, aby ji zaměstnanci viděli ze všech úhlů, při každé práci. Změna správce představovala problém i za těch nejlepších okolností, ale do těch bylo nyní daleko.

Proto vyjela na pomoc, když stádo vysoké proběhlo plotem a způsobilo mezi dobyt看kem poprask. To proto osobně vedla své lidi při jejich pronásledování a řídila i správkou plotu.

Práce teď byla hotová a muži zamířili k ubytovně, kde na ně čekala večeře a karty. Willa po ničem tolik netoužila jako po horké koupeli a horkém jídle. Právě stoupala do patra a mířila za splněním svého prvního přání, když vtom zaslechla zabušení na domovní dveře. Jelikož jí bylo jasné, že Bess je dole v kuchyni, seběhla zpátky dolů a otevřela.

Podmračeně pozdravila Bena. „Co tu pohledáváš?“

„Docela by mi bodlo studený pivo.“

„Tady není žádná hospoda.“ Přesto však odběhla do obývacího pokoje, kde byla za barovou skříňkou lednička. „Hod' sebou. Bene. Ještě jsem nevečeřela!“

„Já zrovna tak.“ Vzal si od ní láhev. „Ale s pozváním ani nepočítám.“

„Na společnost fakt nemám náladu.“

„Co tě znám, nemělas ji nikdy.“ Zvedl láhev a napil se. „Neviděl jsem tě od toho výletu do hor. Tak mě napadlo, že bych ti měl dát vědět, jestli jsem něco našel. Ty stopy se vytratily. Ať to dělal kdokoli, dobře věděl, že ho někdo bude stopovat.“

Vzala si také pivo, a protože ji hrozně bolely nohy, spustila se na pohovku vedle Bena. „Pickles si myslí, že to byli pubertáči zdrogovaný do nepříčetnosti.“

„A ty?“

„Já si to nemyslím.“ Škubla rameny. „Aspoň mně to jako nejlepší vysvětlení nepřipadá.“

„Možný to je. Ale ty stopy byly vážně nanic. Hlavně když je dobytek v nížině. Vrátila se už tvá nejstarší sestra z Los Angeles?“

Willa přestala otáčet hlavou ve snaze uvolnit si ztuhlé šíjové svaly a zamračila se na něho. „Koukám, že jsi do záležitostí Mercyho ranče celej žhavěj, McKinnone.“

„To teď patří k mým povinnostem.“ Připomněl jí to se stejnou chutí, s jakou si prohlížel její tvář a vlasy uvolněné z copu a jezdecké boty vedle těch svých. „Už se ti aspoň ozvala?“

„Dorazí zítra, takže pokud to patří k tvému špehování, můžeš –“

„A představíš mě?“ Lehčeji pohladil po kadeři. „Třeba se do ní zamiluju a budu ji bavit a držet ti ji z cesty.“

Odstrčila jeho ruku, ale on ji hned vrátil na původní místo.

„To ti ženský padají k nohám vážně bez výjimky?“

„Všechny až na tebe, miláčku. Ale to jenom proto, že jsem ještě nevykoumal ten správný způsob jak tě zbavit rovnováhy.“ Přejel jí špičkou prstu po tváři a všiml si, jak zúžila oči. „Ale pracuje se na tom. A co ta další?“

„Další co?“ Willa by si nejradši odsedla, ale nechtěla vypadat jako hlupák.

„Ta další sestra.“

„Někde tuje. Nevím kde.“

Zvolna se usmál. „Znervózňuju tě, vid’? Nepřipadá ti to zajímavý?“

„Zase potřebuješ zpražit v tý své ješitnosti!“ Pokusila se vstát, ale zarazil ji tlakem dlaně, položené na jejím rameni.

„No, no,“ zamumlal, když cítil, jak se mu pod rukou chvěje.

„Mám dojem, jako bys mi nevěnovala dost pozornosti. Pojd’ sem.“

Soustředila se na to, aby dýchala co nejklidněji, a pomalu uvolnila prsty, jimiž svírala láhev. Páni, ten je ale namyšlenej, pomyslela si. Tak nadutej. Sebejistej, že roztaju, jen co se mu podaří stisknout správný knoflík.

„Tak ty chceš, abych k tobě přišla,“ zapředla a všimla si, že ho její přátelský tón zaskočil. „A co se stane, když přijdu?“

Nejradši by si vynadal do bláznů – pokud by mu v hlavě zbylo aspoň tolik krve, aby mu dovolila používat mozek. V dané chvíli však nedokázal vnímat nic než postupné narůstání touhy vyvolané jejím chraptivým hlasem.

„Myslím, že bychom se to hned dozvěděli.“ Zaryl Wille prsty do předního dílu košile a přitáhl ji k sobě. Kdyby jí nevisel pohledem jenom na rtech, zahlédl by to včas. Takhle se stalo, že sotva se ocitl na dva centimetry od jejích úst, byl najednou promočený skrz naskrz pivem, které mu vylila na hlavu.

„Ty jseš takovej trouba. Bene.“ Vítězoslavně se naklonila, aby postavila láhev na stůl. „Vážně si myslíš, že bych mohla vyrůst na ranči se samejma chlapama a nevědět jak na ně?“

Pomalu si projel prsty mokrou hřívu. „Nejspíš ne. Ale stejně –“

Skočil jako blesk. Když se Willa ocitla pod jeho tělem, pomyslela si, že i chřestýš před útokem aspoň zachřestí. Teď znechuceně zjistila, že ji do pohovky boří tělo svalnatého chlapa s vraždou v očích.

„Tak tohle jsi nečekala.“ Jednou rukou jí sevřel obě zápěstí a přidržel paže nad hlavou. Tvář měla zardělou, ale nevěřil, že to je jenom vzteky. Vztekem by se tolik nechvěla a neměla v očích tolik ženské ostražitosti. „Máš strach, že tě políbím, Will? Máš strach, že se ti to bude zamlouvat?“

Srdce jí bušilo neuvěřitelně rychle, bála se, že jí proskočí žebry. Rty měla příšerně citlivé, jako by se jí v nich soustředily všechny nervy z celého těla. „Až o to budu stát, tak ti řeknu.“

Pouze se usmál a sklonil se k ní ještě níž. „Proč neřekneš, ať tě pustím? No tak, pověz to!“ Hlas mu zdrsněl, když ji zlehka políbil na bradu. „Pověz, že nechceš, abych tě líbal. Jenom jedinkrát.“

Nemohla. Byla by to lež, ale kvůli lhaní by si těžkou hlavu nedělala. Jednoduše však nedokázala vyrazit z vyschlého hrdla jediné slůvko. Rozhodla se pro druhou možnost a prudce, tvrdě vyrazila kolenem nahoru.

Blaženě sledovala, jak smrtelně zbledl, než se na ni bezmocně zhroutil.

„Slez ze mě. Slez, ty proklatej idiote! Rozmáčkneš mi plíce.“ Zoufale zalapala po dechu, prohnula se v zádech, shodila ho a Ben zasténal. Chvatně zalapala po dechu, popadla ho za vlasy a drsně jimi škubla.

Svalili se z pohovky a dopadli na podlahu. Loktem se praštila o stůl, až se jí zajiskřilo před očima. Bolest a zuřivost ji přiměly, aby se s ním začala rvát. Cosi třísklo o podlahu a oni zápasili, vrčeli a kleli.

Snažil se ubránit, ale ona jasně dychtila po krvi. Dokázala to tím, že ho hryzla do paže hned pod ramenem. Vyjekl a z obav, aby mu ze svalů nevytrhla kus masa, ji popadl za čelisti a stiskl. Pod tlakem stisk jejích zubů povolil.

Převalovali se, boty jim cvakaly o podlahu a šátraly po opoře, strkali do sebe lokty a rukama se odráželi od předmětů kolem stěn. Willa si ani neuvědomila, že se směje, dokud ji neznehybněl nalehnutím, ale i potom se smála dál, zaboha nedokázala přestat ani na tak krátkou chvíli, co by se nadechla, zatímco on na ni shlížel dolů.

„Tak podle tebe je to legrace?“ Musel šilhat, aby viděl přes vlasy, nakonec je fouknutím zahnal z čela. Ještě že mu je nestačila vyrvat. „Kousla jsi mě.“

„Já vím.“ Olízla si rty. „Myslím, že mi mezi zuby zůstal kousek tvý košile. Bene. Pust' mě!“

„Abys mě mohla znovu kousnout nebo nakopnout do rozkroku?“ Protože právě tam ho to pořád ještě bolelo – a pořádně – přimhouřil oči a ušklíbl se. „Pereš se jako holka.“

„No a? Funguje to.“

Jeho nálada se opět změnila. Cítil to žhavé přelévání od zuřivosti k vášni, od urážky ke vzrušení. Ležela teď s ňadry přitisknutými k jeho hrudníku a s nohama roztaženýma, takže pohodlně spočíval mezi nimi.

„To teda jo. A jak to vypadá, vyhovuje ti to.“

Povšimla si změny v jeho pohledu a zaváhala mezi panikou a touhou. „Ne!“ Ústy se dostal sotva na centimetr od jejích rtů a ona byla opět celá bez dechu.

„Proč ne? Nikomu to neublíží.“

„Nechci se s tebou líbat!“

S úsměvem povytáhl obočí. „Lhářko!“

Celá se zachvěla. „To jsem.“

Užuž se dotýkal jejích úst, když tu zaslechla první pronikavý výkřik.

Kapitola pátá

Ben se převálil a rázně se zvedl. Willa běžela za ním a obdivovala rychlost, s jakou se pohyboval. Výkřiky ještě doznívaly, když rozrazil domovní dveře. „Ježíši!“ Zamumlal v letu, když překračoval krvavou hromádku na verandě a popadl Lily do náručí. „Uklidni se, holčičko.“ Automaticky ji pootočil, aby jí zablokoval výhled a zatímco ji hladil po zádech – pohlédl přes její hlavu Wille do očí.

I v nich spatřil šok, ale ne ten ochromující úděs, jaký viděl v očích druhé ženy, která byla křehká, zatímco Willa měla výdrž.

„Měla bys ji odvést dovnitř,“ vybídl Willu.

Ale ta jenom zavrtěla hlavou a pohlédla na zubožené krvavé tělíčko u svých nohou. „To je zřejmě jedna ze stájových koček.“ Spíš byla, pomyslela si nešťastně, dokud jí někdo neusekl hlavu a nerozřízl břicho a nepohodil u domovních dveří jako zruďný dar.

„Odved ji dovnitř, Will!“ opakoval Ben.

Výkřiky přivolaly spoustu dalších lidí. Nejdřív se k verandě přiřítíl Adam. První, co spatřil, byla Lily vzlykající v Benově náručí. Sevření v jeho útrobách souviselo jak s tímhle faktem, tak i s hrůzou ležící na podlaze.

Instinktivně k Lily přiskočil, položil jí dlaň na loket a konejšil ji, když sebou škubla. „Už se neboj, Lily.“

„Adame, já viděla...“ Žaludek jí bouřil nevolností.

„Já vím. Teď ale pojd' dovnitř. No tak,“ zašeptal, opatrně ji převzal od Bena a zamířil s ní ke dveřím. „Willa tě odvede do domu.“

„Poslyš, já musím –“

„Postarej se o ni, Willo,“ požádal ji Adam, uchopil sestřinu ruku a vložil ji do Lilyiny.

Když Willa ucítila, jak se ta drobná ručka chvěje, vzdala to. „Tak pojd'. Musíš si sednout.“

„Viděla jsem –“

„Jasně, já vím, cos viděla. Pust' to z hlavy.“ Willa za nimi rázně zaklapla dveře a nechala chlapy, ať nad tou bezhlavou mrtvolkou dumají sami.

„Kristepane, Adame, nebyla to kočka?“ Jim Brewster si přiklopil ústa dlaní. „Někdo si na ní dal tedy záležet!“

Adam se ohlédl a postupně si prohlédl všechny muže: Jima s bílým obličejem a poskakujícím ohryzkem, Hama s pevně sevřenými rty, Picklese s puškou přes rameno. Pak tam stál Billy Vincent, sotva osmnáctiletý, s velkýma zvědavýma očima, a Wood Book, který si hladil černý hedvábný plnovous.

A byl to právě Wood, kdo klidným hlasem pronesl: „Kde je hlava? Nikde ji nevidím.“ Přistoupil blíž. Wood měl na starosti setbu, péči o pole a sklizení obilí a jeho manželka Nell vařila pro dělníky. Voněl vodou po holení a pepermintovými bonbony. Adam věděl, že to je klid'as, neotřesitelný jako Gibraltar.

„Třeba ten dotyčnej sbírá lovecký trofeje.“ Adamova odpověď zarazila šepot ostatních mužů, jenom Billy nepřestával mlít.

„Propánajána, viděli jste něco takovýho? Vykuchal ji a ještě ty vnitřnosti vytáhl! Koho by bavilo udělat takovou blbost s obyčejnou kočkou? No řekli byste –“

„Drž už ksakru klapačku, Billy!“ Unavený rozkaz zazněl od Hama, který si s povzdechem zapálil cigaretu. „Vraťte se všichni k večeři. Tady se nedá nic dělat. Přece nechcete na tu chudinku civět jako dědci na striptýz.“

„Dvakrát velkou chuť k jídlu nemám,“ zahučel Jim, ale poslechl spolu s ostatními.

„To je fakt spoušť,“ poznamenal Ham. „Skoro bych to odhadoval na haranta. Woodovi kluci jsou kapku divoký, ale svině to nejsou. A nikdo než svině tohle nemoh provést. Stejně si s nima promluví.“

„Hame, mohl bych se zeptat, kdo z chlapů nebyl v ubytovně během poslední hodiny?“

Ham si Bena změřil skrze opar kouře. „Přecházeli sem a tam, myli se před večerí a podobně. Nehlídal jsem je, ale na to se ty asi neptáš. Jenže žádný z našich chlapů by jen tak z kratochvíle kočku nepodříznul.“

Ben pouze přikývl. Nemělo smysl dál se vyptávat a oba to věděli. „Muselo se to stát během poslední hodiny. Už tady nějakou dobu jsem a předtím tu nic neleželo.“

Ham vdechl kouř a přikývl. „Promluví s Woodovejma klukama.“ Naposledy se podíval na mrtvolku na verandě. „Je to hrůza,“ povzdechl si a odešel.

„Takže to jsou dvě zabité zvířata v jednom týdnu, Adame.“

Adam přidřep a prstem pohladil zakrvácený kožíšek. „Jmenoval se Mike. Byl už starej, najedno oko skoro neviděl a zasloužil si umřít ve spánku.“

„Moc mě to mrzí.“ Ben cit ke zvířatům znal dokonale z vlastní zkušenosti. Položil Adamovi ruku na rameno. „Řekl bych, že tu máš pořádný problém.“

„To určitě. Woodovi kluci to neudělali. Nejsou zlí. A taky nebyli v horách a nerozkrájeli tu krávu.“

„Máš pravdu, oni to nebyli. Jak dobře znáš svoje lidi?“

Adam k němu vzhlédl. Navzdory smutku měl přímý jasný pohled. „V lidech se nevyznám. Jen v koních.“ Je ještě teplá, říkal si, když hladil slepenou kožešinku. Vychládá rychle, ale ještě je teplá. „Jinak je znám dost dobře. Dělalí tu roky až na Billyho, ten nastoupil loni v létě. Musíš se zeptat Willy, ta bude vědět víc.“ Opět se podíval k zemi a truchlil po poloslepém kocourovi, který pořád ještě miloval lov. „Lily to vidět neměla.“

„Neměla, to máš pravdu.“ Ben si povzdechl. Zajímaloby ho, co všechno jí ten pohled připomněl. „Pomůžu ti ho pohřbít.“

Uvnitř přecházela Willa po obývacím pokoji. Ksakru, jak by se měla o tu holku postarat? A proč jí Adam vnutil tak zbytečný úkol? Lily se choulila v koutku pohovky a nepřestávala se třást.

Copak jí Willa nenalila whisky? Copak ji samou bezradností dokonce nepohladila po hlavě? Prokristapána, má dost vlastních problémů a bez nějaké třasořítky z Východu se klidně obejde!

„Moc se omlouvám.“ To byla první slova, na které se Lily vzmohla. Nadechla se a zkusila to ještě jednou. „Omlouvám se. Neměla jsem tak hystericky křičet. Ale já nikdy neviděla nic... Byla jsem s Adamem, pomáhala jsem mu u koní a potom jsem... Prostě jsem...“

„Vypij ksakru tu whisky, jo?“ utrhla se na ni Willa a v duchu se ihned proklela, protože Lily se příkrčila a poslušně zvedla sklenku ke rtům. Otrávená sama sebou si Willa promnula obličej. „Myslím, že v tyhle situaci by křičel úplně každý. Nezlobím se na tebe, jen klid.“

Lily whisky nenáviděla, tu chuť i pach. Jesse si potrpěl na Seagram's. Jak se snižovala hladina v láhvi, jeho zuřivost stoupala. Vždycky. Teď ale radši předstírala, že pije. „Byla to kočka? Zdálo se mi, že to je kočka.“ Lily si skousla ret, aby se jí hlas tolik netřásl. „Patřila tobě?“

„Kočky patří Adamovi. I psi a koně. Ale provedli to mně. Nenechali to na Adamově verandě, ale na mý.“

„Jako – jako tu krávu.“

Willa se zastavila a ohlédla se přes rameno. „Přesně tak. Jako tu krávu.“

„Tady se nese dobroučkej čaj!“ vběhla dovnitř Bess s podnosem. Sotva ho postavila, začala hubovat: „Willo, co tě to napadlo dávat tý chudince whisky? Akorát jí z toho bude špatně od žaludku.“ Jemně vzala Lily sklenku a postavila ji stranou. „Vypij kapku čaje, miláčku, a hezky si odpočiň. Máš za sebou šerednej šok. Will, přestaň s tím pobíháním a pojď se posadit.“

„Postarej se oni, já jdu ven.“

Zatímco Bess nalévala Lily čaj, přísně se podívala za odcházející Willou. „Ta holka vůbec neposlouchá.“

„Je rozrušená.“

„To jsme snad všichni, ne?“

Lily zvedla šálek oběma rukama a cítila, jak se v ní hned po prvním doušku rozlévá teplo. „Víc si to bere. Je to její ranč.“

Bess pohodila hlavou. „Stejně jako tvůj.“

„Kdepak.“ Lily se opět napila a postupně se uklidňovala.

„Vždycky bude pouze její.“

Kočka zmizela, zůstala po ní jen krev na dřevěné podlaze. Willa se vrátila pro kbelík s mydlinkovou vodou a rýžák. Věděla, že Bess by to uklidila klidně sama, ale cítila jako svou povinnost se o to postarat.

Na všech čtyřech, v záři světla na verandě, smývala stopy násilí. Stala se tu vražda. Věděla, že s faktem smrti se už dávno smířila, že ho pochopila. Dobytek chovali na maso a slepice, které přestaly nést, skončily na pekáči. Jeleni a srnčí zvěř se běžně lovili na jídlo.

Tak to na světě chodí.

Lidi žijí a umírají.

Ani násilí jí nebylo cizí. Uměla střílet kulku do živého masa a úlovek pak vlastnoručně stáhnout. Její otec na tom trval, přikázal jí, že se musí naučit lovit, snést pohled na klesající krvácející zvíře. Aby s tím dokázala žít.

Ale tahle krutost, tenhle zbytečný projev násilí pohozený u jejího prahu nebyl součástí přírodního koloběhu. Vydrbala každíčkou kapku krve a potom, kbelík se zarudlou vodou vedle sebe, se z podřepu zadívala na nebe.

Padala hvězda, řítila se v bělostně žhnoucí stopě nocí a propadala se do zapomnění.

Nedaleko zahoukal sýček a ona věděla, že jeho budoucí kořist se marně žene do úkrytu. Dnes měli úplněk, oblý a zářivý. Dnes v noci bude řídit smrt – v lese, na kopcích, v trávě. O tom nebylo pochyb.

Nemělo by to v ní však probouzet touhu k pláči.

Zaslechla kroky a honem se vzpamatovala. Vyskočila přesně ve chvíli, kdy zpoza rohu vyšel Adam s Benem.

„Byl bych to udělal sám, Will,“ vzal jí Adam vědro. „To bylo zbytečný.“

„Hotovo.“ Pohládila ho po tváři. „Je mi to moc líto, Adame. Chudák Mike.“

„Moc rád se vyhříval na sluníčku na skalce za kůlnou. Pohřbili jsme ho tam.“ Ohlédl se k oknu. „Co Lily?“

„Je s ní Bess. Pomůže jí víc než já.“

„Vyleju tu vodu a půjdu se na ni podívat.“

„Tak dobře.“ Ještě okamžik však nechala dlaň ležet na jeho tváři a zašeptala cosi jazykem jejich společné matky.

Ani ne útěcha jako spíš ten jazyk ho přiměl k úsměvu. Používala ho zřídka a jenom v důležitých chvílích. Ucouvl a nechal ji s Benem o samotě.

„Koukám, že máš problém, Will.“

„A nejenom jeden.“

„Ať už to udělal kdokoliv, muselo se to stát v době, kdy jsme byli uvnitř.“ A rvali se jako párek dětinských idiotů, dodal v duchu.

„Ham si chce promluvit s Woodovými kluky.“

„S Joem a Petem?“ Will si pohrdavě odfrkla a zhoupala se na patách. „To je úplně vedle. Bene. Ti kluci tu sice lítají jako utržení ze řetězu a perou se jako dvě pumy, ale starýho kocoura by takhle nikdy nemučili.“

Promnul si jizvu na bradě. „Tak jsi to nepřehlídla, vid?“

„Mám přece oči v hlavě, ne?“ Zhluboka se nadechla, protože se jí opět zvedl žaludek. „Měl spoustu malejch řeznejch ran a taky popálenin od cigarety. Woodovi kluci to nebyli. Adam jim dal loni na podzim dvě koťata a oni je rozmazlovali jako mimina.“

„Pohádal se poslední dobou Adam s někým?“

Nepodívala se na něho. „Tohle nebyla pomsta Adamovi. To provedli mně.“

„Správně.“ Přikývl, protože zastával stejný názor. A dělal si velké starosti. „A tys někoho naštvála?“

„Myslíš kromě tebe?“

Pousmál se a sestoupil o schod níž, aby si hleděli rovnou do očí. „Ty mě štveš, co ses narodila. To se nepočítá, a myslím to vážně, Will.“ Přiklopil jí ruku dlaní a propletl prsty s jejími. „Napadá tě kdo, kdo by měl zájem ti ublížit?“

Zmatená tím dotykem sklopila oči k jejich propojeným rukám. „Nenapadá. Pickles a Wood můžou být kapku navrčení, že tu teď rozhoduje ženská, zvláště Pickles. Ale osobně proti mně nemají ani to nejmenší.“

„Pickles byl prve v horách,“ připomněl jí Ben. „Byl by schopnej něčeho takovýho, aby tě naštvál? Aby tě zastrašil?“

Hrdě se ušklíbla. „Vypadám snad naštvaně?“

„Kdybys vypadala, měl bych z toho lepší pocit.“ Pokrčil rameny. „Byl by toho schopnej?“

„Ještě před pár hodinama bych tvrdila, že ne. Teď si nejsem ničím jistá.“ Tohle je na tom to nejhorší, uvědomila si. Nemít jistotu, komu a jak moc lze důvěřovat. „Ale stejně spíš ne. Je to vztekloun a možná i podrazák, ale zbytečný zabíjení mi k němu nesedí.“

„Podle mě zbytečný nebylo, ale na důvod musíme teprve přijít.“

Pohodila bradou. „Ale?“

„Tvoje pozemky sousedí s mýma, Willo. A po celej příští rok mám za tebe zodpovědnost.“ Zkusila mu vyškubnout ruku, ale ještě zesílil sevření. „Prostě to tak je a asi bychom se s tím měli oba smířit. Každopádně tebe ani tvůj majetek nehodlám spustit z očí.“

„Jen je ke mně nestrkej moc blízko. Bene, ať nevyfasuješ monokl.“

„Klidně to risknu.“ Ale pro jistotu ji uchopil i za druhou ruku a přidržel jí je u boků. „Mám dojem, že příští rok bude pro mě docela zajímavěj. Pořádně zajímavěj. Nepral jsem se s tebou... No, to už bude nějakých dvacet let. Moc pěkně ses za tu dobu zakulatila.“

Věděla, že fyzicky je v nevýhodě, proto stála naprosto nehybně. „Jseš namouduši úžasně výmluvném, Bene. Hotovej básník. Měl by sis sáhnout, jak mi buší srdce.“

„Lásko, to bych moc rád, ale ty by ses mě nejspíš pokusila uzemnit.“

Usmála se. „Kdepak, Bene. Uzemnila bych tě doopravdy. A teď zmiz. Jsem unavená a chci se navečeřet.“

„Už jdu.“ Ale ne hned, řekl si v duchu. Vyjel jí prsty až k zápěstí a uchváceně nahmatl tep rozbušený jako kladivo. Z očí by jí to člověk nepoznal, jak je měla chladné a temné. Z pouhého pohledu na Willu Mercyovou by člověk nepoznal ledacos, usoudil. „Nedáš mi pusku na dobrou noc?“

„To bych jen těžko pomstila všechny ty nešťastnice, co sis s nima pohrával.“

„Tak tohle bych risknul taky.“ Ale ucouvl. Nebyla k tomu vhodná chvíle ani místo. Přesto měl dojem, že obojího se dočká co nevidět. „Vrátím se.“

„Jasně.“ Zastrčila ruce do kapes a sledovala, jak nasedá do džípu. Tep měla stále ještě rozbouřený. „To vím.“

Vyčkávala, dokud reflektory nezmizely za vzdáleným ohybem polní cesty. Potom se přes rameno ohlédla k domu, ke světlům. Toužila po horké koupeli, horké večeři a dlouhém spánku, ale to všechno bude muset počkat. Ranč Mercy patří jí, a proto si musí promluvit se svými lidmi.

Jako správce se snažila noclehárně vyhýbat. Byla přesvědčená, že muži mají nárok na soukromí a ta dřevěná budova s houpacími křesly na verandě je jejich domov. Tady spali a jedli nebo si četli, pokud je to bavilo. Tady hráli karty a hádali se u nich, sledovali televizi a stěžovali si na partáky.

Nell pro ně vařila v přízemním domku, kde bydlela s Woodem a jejich synky, a potom jídlo dovezla k noclehárně. Neobsluhovala je a oni se po týdnu střídali u nádobí. Takhle si mohli sednout k jídlu, kdy se jim zachtělo, mohli jíst neumytý nebo ve spodním prádle. Mohli se

trumfovat výmysly o svých dobytvačných úspěších nebo o velikosti svých penisů. Koneckonců, byli přece doma.

Zaklepala na dveře a počkala, dokud ji nepozvali dál. Seděli tam všichni kromě Wooda, jenž večeřel doma s rodinou. Muži se rozvalovali kolem stolu, Ham v čele, ale už s židlí o kus odstrčenou, protože byl po jídle. Billy s Jimem se pořád ještě cpali kuřetem a knedlíky jako pár vyhladovělých vlků. Pickles se naléval pivem a mračil se.

„Omlouvám se, že vyrušuju zrovna u večeře.“

„Akorát končíme,“ ujistil ji Ham. „Billy, padej k nádobí. Ještě sousto a praskneš. Nechceš kapku kafe, Will?“

„Docela jo.“ Sama přistoupila ke sporáku, nalila si šálek a nezřídila si ho mlékem. Věděla, že jde o citlivou záležitost a musí jednat taktně a zároveň bez vytáček. „Zaboha nedokážu přijít na to, kdo moh mít zájem umučit starýho kocoura.“ Usrkla, aby se mohli zamyslet. „Nemáte někdo nějakou představu?“

„Proklepnul jsem si Woodovy kluky.“ Ham se zvedl a taky si nalil kávu. „Nell tvrdí, že byli večer skoro pořád doma. Oba mají kapesní nože a Nell jim nařídila, aby je donesli ukázat. Byly čistý.“ Ušklíbl se a dal si doušek. „Ten mladší, Pete, se rozbrečel, když jsem jim pověděl o starým Mikeovi. To je dlouhán, ten Pete. Člověk by neřek, že mu je teprve osm.“

„Slyšel jsem, že haranti podobný svinstva provádějí,“ hučel Pickles do svého piva. „Pak z nich vyrostou masový vrahové.“

Willa mu nevěnovala jediný pohled. Pokud uměl někdo udělat věci ještě horší, pak to byl právě Pickles. „Neřekla bych, že Woodovi kluci se trénujou na kariéru Jacka Rozparovače.“

„Taky to moh bejt McKinnon.“ Billy zachřestil talíři v dřezu s nadějí, že si ho Willa povšimne. V to ostatně doufal pořád, byl do ní beznadějně zamilovaný až po uši. „Byl přeci tady.“ Trhnutím hlavy si odhodil slámově žlutou čupřinu z čela. Drbal talíře silněji, než bylo zapotřebí, aby se mu na pažích napínaly svaly. „A když jste našli tu rozporcovanou krávu, měl v horách své lidi.“

„Než otevřeš klapáčku, tak zkus chvíli přemyslet, ty troubo!“ Ham ho napomenul beze vší zloby. Podle jeho soudu byl trouba každý pod třicet a Billy s dychtivýma očima a bujnou fantazií měl k tomu víc předpokladů než kdokoliv jiný. „McKinnon by se s nějakou zatracenou kočkou přece nešpinil.“

„Ale stejně tu byl!“ trval Billy zarputile na svém a zašvidral koutkem oka, aby se přesvědčil, jestli ho Willa poslouchá.

„Dokud tu byl starej šéf, nikdá se nic podobnýho nestalo.“ Pickles postavil pivo na stůl a mžikl po Wille.

„No tak, Picklesi.“ Jim rozpačitě poposedl na rozvrzané židli. „Tohle můžeš Wille jen těžko vyčítat.“

„Akorát říkám, jak to je.“

„Má pravdu,“ přikývla klidně Willa. „Dokud žil otec, k ničemu podobnému nikdy nedošlo. Jenže je po smrti a teď tu velím já. A jakmile zjistím, kdo to má na svědomí, osobně se s ním vypořádám.“ Postavila šálek na stůl. „Byla bych ráda, kdybyste se nad tím všichni zamysleli, jestli si náhodou na něco nevzpomenete, jestli jste něco nebo někoho třeba nezahlídlí. Pokud vás něco napadne, víte, kde mě hledat.“

Sotva se za ní zavřely dveře, nakopl Ham Picklesovu židli tak tvrdě, že ji málem převrátil. „Proč se chováš jak absolutní pitomec? Ta holka se odjakživa snažila ze všech sil.“

„Ale je to ženská, nebo snad ne?“ Tohle byl podle Picklese dostatečný důkaz. „Těm člověk věřit nemůže a spolehnout se na ně ani náhodou. A kdoví, jestli po tý krávě a kočce nepříjde na řadu člověk?“ Zamíchal pivem, aby jim jeho narážka stačila dojít. „Ty snad čekáš, že tě ta holka ohlídá? Já se radši ohlídám sám!“

Billy domyl nádobí. Oči měl obrovské a plné divokého vzrušení. „Myslíte, že má někdo v plánu sejmut jednoho z nás? Jít na nás s kudlou?“

„Ksakru, budeš už mlčet?“ Ham třískl šálkem o desku stolu. „Pickles se akorát snaží každýho načůřit, protože se může pominout

vzteky, že musí poslouchat ženskou. Jenže zabíjet krávy a opelichaný kočky, to pořádněj chlap nedělá.“

„Ham má pravdu.“ Jim polknul, ale o zbytek jídla na talíři už ztratil zájem. „Ale možná neuškodí, když si chvíli budeme dávat pozor. A na ranči jsou ještě další dvě ženský.“ Vstal a odstrčil talíř. „Možná bysme je měli trochu ohlídat.“

„Já budu hlídat Will!“ vyhrkl Billy nadšeně a vysloužil si tím od Hama zatahání za ucho.

„Ty budeš dělat svou práci jako dřív. Na detektivy si tady nikdo hrát nebude.“ Ham si dolil kávu a opět zvedl šálek. „Picklesi, ty drž klapačku, pokud tě ovšem nenapadne něco chytrýho. A pro ostatní to platí jakbysmet.“ Chvilku si přísně muže prohlížel a potom spokojeně přikývl. „A teď si pustíme televizi.“

„Jedno vám stejně povím,“ zahuhlal Pickles polohlasem. „Budu mít pušku pořád při ruce a kudlu u sebe. A jakmile zjistím, že tu někdo provádí něco divnýho, tak si to s ním vyřídím. A postarám se o to sám.“ Popadl svoje pivo a vyšel na verandu.

Jim prošel kolem konvice s kávou, aby si vyndal z ledničky pivo, a přitom zahlédl Billyho zsinálý obličej. Chudák kluk, pomyslel si. Určitě bude mít pěkně divoký sny. „Jenom si honí triko, Billy. Jako bys ho neznal.“

„No jasně, ale –“ Přešel si dlaní ústa. Vždyť to byla jen kočka, připomněl si, stará opelichaná kočka. „Jasně že vím, jakéj je.“

WILLU TÍŽILA NOČNÍ MŮRA. Brodila se zalitá ledovým potem, se srdcem rozezmítaným a s výkřikem uvízlým v hrdle. Vyhrabala se ze změti přikrývek a lapala po dechu. Osamělá a rozechvělá se posadila v posteli, zatímco okny proudil do pokoje měsíční svit a hravý větřík laškovně ťukal do okna.

Nedokázala si přesně vzpomenout, co ji tak vyděsilo. Krev, strach, panika. Nože. Bezhlavá kočka, která se jí plíží v patách. Ráda by se

tomu zasmála, opřela si hlavu o pokrčená kolena, ale i když se nutila k smíchu sebevíc, ten zvuk nebezpečně připomínal vzlykání.

Když vylezla z postele, bezmála se jí podlomila kolena. Silou vůle se však dovedla do koupelny, rozsvítila, sklonila hlavu nad umyvadlo a nechala si ledovou vodu stékat do sepjatých dlaní. Smyla lepkavý pot a trochu se jí ulevilo. Pozvedla hlavu a zadívala se na svůj odraz v zrcadle.

Byla to pořád tatáž tvář. Nezměnila se. Nezměnilo se vlastně vůbec nic. Je to prostě jen nepovedená noc. Copak nemá právo dát se tím, co se děje, aspoň trochu vyvést z míry? Břímě jí tížilo ramena jako olovo a ona je musela nést docela sama. Neměla komu je předat, s kým se o ně podělit.

Měla na starosti sestry, ranč i toho hajzla, který dělá ty hrozné věci. Zvládne to všechno.

A pokud se snad v ní něco změnilo, pokud se objevil cit, který rozeznama jako projev ryzí ženskosti, pak to zvládne jakbysmet. Nemá čas ani náladu hrát si na namlouvání zrovna s Benem McKinnonem.

Ale co, stejně to byl z jeho strany jen pokus ji naštvat. Shrnula si vlasy ze zvlhlých tváří a napustila si sklenici studené vody. Nikdy předtím o ni nejevil zájem. Pokud ho dává najevo nyní, pak ji chce jenom pozlobit. Však má Bena pěkně přechteného! Lokala chladnou vodu a málem se přitom usmála.

Napadlo ji, že ho klidně mohla políbit. Čistě ze zvědavosti. Aby si ho otestovala. Možná by pak líp spala. Třeba by ho tím vypudila ze snů a nočních děsů. A jakmile by si přestala lámat hlavu s tímhle problémem, mohla by se víc soustředit na svůj ranč.

Ohlédla se zpět k posteli a otrásla se. Vyspat by se potřebovala, ale nechtěla vidět znovu krev a zmrzačená těla. Žádné noční můry si už nepřipustí.

Zhluboka se nadechla a vklouzla zpět do přikrývek. Zažene je pryč silou vůle, bude myslet na něco jiného. Na jaro, které je tak daleko. Na květinami rozkvetlé louky a teplý větřík vanoucí po svazích do údolí.

Ale když konečně usnula, znovu se jí zdálo o krvi a smrti a děsu.

Kapitola šestá

Z deníku Tess Mercyové

Po dvou dnech života na ranči jsem usoudila, že nenávidím Montanu, nenávidím krávy, koně a kovboje a ze všeho nejvíc slepice. Bess Pringleová, kostnatá despotka, která velí mému vězení, mě jmenovala hlavním dozorcem nad slepicemi. Včera u večeře jsem se o téhle své nové kariéře dozvěděla podrobnosti. Ta večeře sestávala z kusu pečeného medvědího masa. Podle všeho si kuchařka odskočila zastřelit grizzlyho. Moc mi chutnal.

Vlastně chutnal mi až do chvíle, než jsem se dozvěděla, co vlastně jím. Můžu prohlásit na svou čest, že medvěd ani zdaleka nechutná jako kuře, i kdyžto tvrdí skoro všichni ostatní. Ale pokud můžu říct o Bess ještě něco a dala by se toho o ní napovídat spousta – pak umí skvěle vařit. Budu se muset proklatě hlídat, abych za chvíli nepřipomínala soudek ze svých pubertálních let.

Zatímco jsem byla na skok ve skutečném světě, došlo tu k nějakému pozdvižení. Vyrozuměla jsem, že někdo porazil krávu nahoře v horách. Když jsem poznamenala, že podle mě se to s krávami dělá běžně, Bess mě málem sežrala pohledem. Musím uznat, že se umí koukat jako d'as. Kdyby nebyla tak upjatá a akurátní, byla by mi docela sympatická. Ale to odbočuju.

Ta poražená kráva byla spíš zmrzačená a vyvolala mezi nádeníky i vedením jisté obavy. Večer před mým příjezdem někdo usekl hlavu

stájové kočce a nechal mrtvolku ležet na verandě. Našla ji chudinka Lily.

Netuším, jestli si mám dělat starosti, že se děje něco mimořádného, nebo předstírat, že jsem v klidu a tajně si na noc zamykat dveře. Ale kovbojská královna vypadá ustaraně. Za jiných okolností bych prožívala celkem příjemný pocit zadostiučinění protože se mi vážně zajídá. Jenže vzhledem k situaci a při představě – nebo radši ne – té řady měsíců přede mnou mi z toho není dvakrát dobře.

Lily tráví spoustu času s Adamem a jeho koňmi. Modřiny jí vybledají, ale nervy má pořád ještě jako obnažené. Neřekla bych, že ji trklo, že se do ní Vznešený divoch začíná zafoukávat. Sledovat to je docela legrace. Lily člověk prostě musí mít rád, je tak neškodná a bezradná. Koneckonců, my dvě jsme vlastně na stejné lodi.

Ostatní postavy v obsazení zahrnujou Hama: je dokonalý, žádný kompars. Křivonohý prošedivělý honák krav s korálkovými očima a mozolnatou rukou. Kdykoliv mě potká, zavadí prsty o střechu klobouku a mlčí

Následuje Pickles. Nemám ponětí, jestli ten člověk má ještě druhý jméno. Má kyselý výraz, kyselou povahu a připomíná napuchlý palec. Hlava skoro holá, zato pod nosem obrovský nazrzlý knír. V jednom kuse je načuřený, ale vídávám ho při práci s dobyt看, které nejspíš rozumí

Další je na řadě Woodova rodina. Nell vaří pro dělníky a má milou přátelskou tvář. Schází se s Bess na drby a podobně, lepší nevědět. Za manžela má Wooda, což, jak jsem zjistila, je zkratka jména Woodrow. Má krásný černý plnovous, nesmírně příjemný úsměv a způsoby. Mě oslovuje madam a strašně zdvořile mi poradil, ať si seženu pořádný klobouk, jinak si na sluníčku spálím obličej. Mají dva kluky, deseti a osmiletého, kteří nejradši ze všeho pobíhají s jekotem po ranči a boxují se navzájem. Jsou neuvěřitelně rozkošní. Za jednou stodolou jsem je zahlédla soutěžit v plivání do dálky. Podle mě jsou to velmistři.

Ještě tu pracuje Jim Brewster, ten vypadá na typ klasicky hodného mládence. Je samá ruka, samá noha, trochu panovačný, ale jinak neuvěřitelně přitažlivý, zvlášť v těch těsných džínách, na kterých se mu rýsuje v zadní kapse nějaký předmět, což bude určitě něco odpudivého, jako balíček žvýkacího tabáku a tak podobně. Už mi věnoval pár koketních úsměvů a zamrání. Prozatím jsem dokázala odolat.

Nejmladší ze zaměstnanců je Billy. Ani se nezdá, že už má roky na řidičák, a ty svoje štěněcí oči neupírá na nikoho kromě naší kovbojky. Je strašně upovídaný a v jednom kuse mu někdo nařizuje, aby už proboha držel klapačku. Nic si z toho nedělá a poslechne jen výjimečně. Chovám k němu skoro mateřský cit.

Kovbojského právníka jsem od svého návratu ještě neviděla a pořád mě zatím nikdo neseznámil ani s nechvalně proslulým Benem McKinnonem z ranče Three Rocks, který je zřejmě kletbou Willina života. Určitě mi bude sympatický už jenom pro tohle. Věřím, že se mi podaří vykumat způsob jak obměkčit Bess, abych z ní vytáhla všechny dostupné informace o McKinnonech, ale mezitím musím na rande do drůbežárny.

Zkusím to brát jako dobrodružství.

TESS ČASNĚ VSTÁVÁNÍ NEVADILO. Byla pravidelně vzhůru už v šest, ať byla kdekoliv. Hodina v posilovně, možná pracovní snídaneň, a potom si až do dvou zalezla ke své práci. Následovalo smočení v bazénu či další porada nebo nákupy. Pak mohla mít schůzku, ale taky nemusela, ovšem její život patřil jí a běžel přesně podle její chuti.

Jenže vstávat časně, aby se postarala o hejna kuřat, to byla docela jiná káva.

Drůbežárna byla prostorná a každopádně čistá. Tessinu nezkušenému zraku se padesát slepic, jimiž se ranč pyšnil, jevílo jako armáda zlověstně broukajících dravců s podlým pohledem.

Nasypala krmení podle Bessiných instrukcí, postarala se o vodu, načež si oprášila ruce a zadívala se na první usazenou slepici.

„Ted' bych měla sebrat vejce. Určitě si na jednom hováš. Pokud tedy nemáš námitky...“ Opatrně natáhla ruku, oči přilepené ke slepici. Naráz bylo jasné, kdo má vrch. Tess vyjekla, protože zobák zaťatý do masa pekelně zabořil, a honem uskočila nazpátek. „Hele, sestřičko, já plním jenom rozkazy.“

Byla to šeredná bitva. Peří létalo a vzduchem sršela zuřivost. Celá drůbežárna halasila kvokáním a kdákáním, jímž ke všeobecnému poprasku přispěly další slepice. Tess se nakonec podařilo obemknout prsty krásné teplé vajíčko a vyškubnout je z hnízda. Rudá v obličeji o krok ucouvla a lapala po dechu.

„Koukám, že jste si vypěstovala supertechniku.“

Tess se hlasu za svými zády polekala natolik, že vajíčko upustila. Vyklouzlo jí z hrsti a rozstříklo se na podlaze. „Krucí! Po vši tý dřině!“

„Polekal jsem vás.“ Vzbouření v drůbežárně přilákalo Natea. Místo aby zamířil rovnou za Willou, odbočil a objevil kalifornskou větev – ve značkových dřínách a lesklých nových vysokých holínkách – jak bojuje se slepicemi. Pomyslel si, že jí to moc sluší. „Hledáte si vejce k snídani?“

„Víceméně.“ Odhrnula si vlasy z obličeje. „A co tu hledáte vy?“

„Musím něco projednat s Will. Teče vám krev z ruky,“ upozornil.

„Já vím.“ Rozmrzele si začala ranku sát. „Ten mrzáckej ptačí mozeček mě napadl.“

„Nejspíš jste na to nešla správně.“ Nabídl jí kapesník, aby si jím omotala ruku, a přistoupil k další slepici. Tess neušlo, že se pohybuje nesmírně elegantně, i když se pod nízkým stropem hrbí. „Musíte se k tomu stavět jako k docela přirozenému úkonu. Rychle, ale ne prudce.“ Předvedl, zajel rukou pod slepici a vytáhl vajíčko. Nikde se nepohnulo jediné pířko.

„To víte, jsem v tyhle branži první den.“ Trochu se zakabonila a zvedla vědro. „Radši mám kuřata v mrazáku zabalený v celofánu.“

Nate postupoval, sbíral vejce a ona chodila za ním. „Vy nejspíš taky pěstujete slepice.“

„Dřív. Teď už se s nima nezdržuju.“

„Takže krávy?“

„Kdepak.“

Povyáhla obočí. „Ovce? Není to trochu riskantní? Viděla jsem všechny filmový kovbojky, všude se válčilo na hranicích.“

„Ani ovce nechovám.“ Uložil vajíčko do vědra. „Jenom koně. Kvalitní koně. Jezdíte, slečno Mercyová?“

„Ne.“ Pohodila hlavou. „I když mi tu každý radí, že bych se měla naučit. Nejspíš bych tím trochu zabila čas.“

„Adam vás naučí. Ale mohl bych i já.“

„Vážně?“ Usmála se a zatřepala řasami. „A proč byste to dělal, pane Torrenci?“

„Čistě jako sousedskou výpomoc.“ Krásně voní, to se musí nechat, řekl si v duchu. Trošku temně a nebezpečně. A skrz naskrz žensky. Do vědra putovalo další vajíčko. „Jmenuju se Nate.“

„Tak fajn.“ Hlas jí změkl do kočičího předení a zpod hustých dlouhých řas hleděly pozorné oči. „A my jsme sousedi, Nate?“

„Svým způsobem. Můj ranč leží na východ odtud. Na to, že se babráte se slepicemi, voníte docela příjemně, slečno Mercyová.“

„Jmenuju se Tess. Flirtujete se mnou, Nate?“

„Jen vám to oplácím.“ Mile se pousmál. „Ostatně, flirtujete vy se mnou?“

„Svým způsobem. Ze zvyku.“

„Hm, tak jestli vám můžu radit –“

„Advokáti nic jinýho ani nedělají, co?“ skočila mu do řeči.

„To je fakt. Radil bych vám, abyste ubrala plyn. Zdejší mládenci nejsou na ženy vašeho stylu zvyklí, chápete?“

„Ach.“ Nebyla si jistá, zda jde o lichotku či urážku, ale rozhodla se pro tu příznivější variantu. „A vy na ně zvyklý jste?“

„To bych neřekl.“ Věnoval jí dlouhý, zamyšlený pohled. Oči měl mírné a modré. „Ale poznám je, když je potkám. Do týdne by se tu kvůli vám začali vraždit.“

Tak tohle, rozhodla se, je lichotka. „Aspoň by tu bylo živěji.“

„Podle toho, co jsem se doslechl, je tu živo ažaž.“

„Mrtvý krávy a kočky.“ Ušklíbala se. „Prostě hnus. Jsem moc ráda, že jsem tomu ušla.“

„Ale teď tu jste. Těch vajíček je spousta,“ nakoukl do vědra.

„Hromada. Fuj, jsou zamazaný.“ Na nějakou dobu jí to určitě vezme chuť na omelety.

„To se dá smýt.“ Vzal od ní vědro a zamířil ke dveřím. „A jinak, zabydlujete se?“

„Snažím se. Není to moje milieu – na nic podobného nejsem zvyklá.“

Pokrčil rameny. „Lidi z vašeho – jak jste to říkala? – milieu sem přijíždějí v jednom kuse. Ovšem nezůstávají tady.“ Automaticky se shýbl, aby se neudeřil o nízký rám dveří drůbežárny. „Tihle Hollywoodčani se sem stahují jako kobylky, skupují půdu a budují tu hotový rezidence. Namlouvají si, že budou pěstovat bizony nebo zachraňovat mustangy a bůhví co ještě.“

„Vy nemáte rád lidi z Kalifornie?“

„Kalifornané nepatřej do Montany. To je daný. Co nevidět zase zdrhnou zpátky ke svým restauracím a nočním klubům.“ Obrátil se a pozorně si ji prohlížel. „A vy uděláte navlas to samý, jenom co ten rok uběhne.“

„Na to vemte jed. Ty širý nekonečný pláně si můžete strčit za klobouk, kamaráde. Já hlasuju pro Beverly Hills.“

„A pro smog, bažiny a zemětřesení.“

Tomu se pouze usmála. „No tak, budete ve mně stesk po domově.“ Usoudila, že ho má přečteného. V Montaně narozený a vyrostlý, pomalý důkladný myslitel, který má slabost pro vychlazené pivo a zakřiknuté ženy. Přesně ten typ, co líbá svého koně na závěr poslední scény každého druhořadého westernu.

Ale božíčku, bože, je tak pěkný!

„A co že jste si vybral práva, Nate? Někdo se soudil s vašimi koňmi?“

„Poslední dobou už ne.“ Šel s ní dál, přizpůsobil chůzi jejím kratším krokům. „Zajímalo mě to. Ten systém. A je to užitečný i pro vedení ranče. Vytvořit stabilní stádo a získat dobrou pověst, to stojí čas a peníze.“

„Takže vy jste vystudoval práva, abyste zvýšil výnos svého ranče. Kde? Na Montanské univerzitě?“ Tvářila se jedovatě a pobaveně. „V Montaně je přece univerzita, ne?“

„Co jsem slyšel, tak je.“ Uvědomil si její narážku a vážně jí pohlédl do očí. „Ale já studoval na Yale.“

„Na –“ Zůstala jako vrostlá do země, zatímco on šel dál. Než se vzpamatovala, měl už takový náskok, že za ním musela popoběhnout. „Yale? Vy jste vystudoval na Yale a pak jste se vrátil sem, abyste si hrál na okresního advokáta pro houf kovbojů a nádeníků?“

„Na toho advokáta si nehraju.“ Na rozloučenou cvrnkl do střechy klobouku a zamířil ke korálu vedle stodoly.

„Yale.“ Zopakovala to ještě jednou a vrtěla přitom hlavou. Popadla vědro, které jí tam nechal, a rozběhla se za ním. „Hej, poslyšte, Nate –“

Zastavila se. V korálu vřel čilý ruch. Dva muži a Willa něco prováděli malé kravce, něco, co se teleti ani trochu nezamlouvalo. Tess napadlo, že mu třeba vypalují značku, a usoudila, že by to mohlo být zajímavé. Kromě toho chtěla pokračovat v hovoru s Natem a on se zřejmě hodlal do té činnosti zapojit.

S vědrem v ruce prošla vraty a rázovala ke skupince lidí. Nikdo se po ní ani neohlédl, všichni se soustředili výhradně na svou práci a na tele. S našpulenými rty přistoupila Tess ještě o kus blíž a nakoukla Wille přes rameno.

Když spatřila, jak Jim Brewster rychle, úhledně a šikovně tele kasíruje, obrátila oči v sloup a omdlela jak špalek, skoro bez

povzdech. Teprve třesk vědra a chrastění drcených vajíček přiměly Willu, aby se ohlédla.

„No ježíšikriste, co to znamená?“

„Je dočista tuhá, Will,“ informoval ji Jim a vysloužil si tím pořádné zamračení.

„To je mi jasné. Dodělej to tele.“ Napřímila se, ale to už Nate zvedal Tess do náruče. „Koukám, že je to pěkná kláda.“

„Žádný peříčko.“ Zazubil se. „Tvoje sestra má všechno jaksepatří, Will.“

„Tak si to klidně užij, ale doprav ji přitom do domu. Kčertu!“ Zvedla vědro. „A roztřískala skoro všechny vejce. Bess z toho raní mrtvice.“ Zhnuseně se ohlédla po Jimovi a Picklesovi. „Dorazte to tady spolu. Musím se nejdřív mrknout, jak to s ní vypadá. Jako bychom neměli na práci nic důležitějšího než shánět čichací sůl pro hloupou holku z města.“

„Neměla bys na ni být tak přísná, Will,“ napomenul ji Nate, zatímco nesl Tess přes cestu směrem k obytné budově. Ušklíbl se. „Tohle přece není její milieu.“

„Ze všeho nejvíc bych si proto přála, aby zmizela do toho svýho a mě nechala v tom mým. Jedna mi bude v jednom kuse omdlívat a druhá se tu plíží po špičkách, jako bych byla vrah.“

„To víš, jde z tebe hrůza, Will.“ Podíval se na Tess, jež se mu zavrtila v náručí. „Mám dojem, že přichází k sobě.“

„Někam ji hoď!“ zavrčela Willa a přidržela mu domovní dveře dokořán. „Donesu trochu vody.“

Musel uznat, že Tess je docela zajímavé břímě. Žádná z těch kalifornských kostnatek jako bič, ale hebká zaoblená ženská, která měla své tělesné proporce rozdělené přesně do těch míst, kde to bylo žádoucí. Když ji odnášel k pohovce, zasténala a řasy se jí zachvěly. Oči, modré jako pomněnky, se na něho nevidomě zahleděly.

„Co?“ Na víc se nevzmohla.

„Jen klid, kotě. Prostě jste omdlela, to je celý.“

„Omdlela?“ Chvilí trvalo, než se její otupělý mozek propracoval k významu toho slova. „Ztratila jsem vědomí? Nesmysl!“

„Složila jste se nesmírně elegantně.“ Skácela se jako kláda, vzpomněl si, ale usoudil, že to přirovnání by se jí nezamlouvalo.

„Neuhodila jste se do hlavy, vidíte?“

„Do hlavy?“ Stále ještě celá omámená zvedla ruku. „Asi ne. Já...“ Najednou se rozpomněla. „Proboha, to tele! Co mu to prováděli? A čemu se tak řehtáte?“

„Zkouším si vzpomenout, co jsem prožíval já, když jsem byl poprvé svědkem toho, jak z býčka dělají volka. V Beverly Hills na podobnou podívanou asi často nenarazíte.“

„Tam máme dobytek v pokojích pro hosty.“

Uznale přikývl. „Koukám, že už jste se vzpamatovala.“

To byla pravda. Vzpamatovala se natolik, aby si uvědomila, že si ji tulí k hrudi jako dítě. „Proč mě nesete?“

„No, nezdálo se mi dvakrát sousedský, abych vás odtáhnul za vlasy. Konečně se vám vrací barva.“

„Tys ji ještě nepoložil?“ zeptala se Willa, která přiběhla z kuchyně se sklenicí vody.

„Mně se to takhle zamlouvá. Krásně voní.“

Přehnaně smyslné zapředení vyvolalo u Willy smích a potřesení hlavou. „Přestaň si s ní pohrávat, Nate, a hned ji polož. Čeká mě práce.“

„A vážně bych si ji nemohl nechat, Will? Nemám na ranči žádnou ženskou. Jsem strašně osamělej.“

„Vy dva jste ale syčáci!“ Tess si ve snaze o zachování důstojnosti odhrnula vlasy z čela. „Koukněte mě pustit, vy přitroublej čahoune!“

„Rozkaz, madam!“ Z hezky velké výšky ji pustil na kůži potaženou pohovku. Jednou poskočila, ale hned se zachmuřeně posadila.

„Napij se.“ Willa s pramalým soucitem vrazila Tess do ruky sklenku vody. „A korálům se příště radši vyhni!“

„Na to se spolehni.“ Tess se napila vzteklá na sebe i na to, jak se pořád ještě celá třese. „Provádíte tam hnusný, barbarský a surový věci. Jestli takový mrzačení bezmocného zvířete není protizákonný, tak by mělo být.“ Nate se na ni usmál a ona vysunula bradu. „A přestaňte se na mě křenit, vy idiote. Pochybuju, že vám by se zamlouvalo, kdyby vám ucvakli koule zahradnickýma nůžkami!“

Nate si honem odkašlal; „To ne, madam, to by se mi teda nezamlouvalo.“

„Mužský tu u nás nekastrujeme dřív, dokud s nima nejsme hotoví,“ poznamenala Willa suše. „Heled', Hollywoodko, odstavování a kastrování je prostě součástí života na ranči. Zkusila sis představit, jak by to dopadalo, kdyby každé bejček zůstal kompletní? Všechny krávy by byly březí a na každém kroku by se rvali býci.“

„Kravský sexuální orgie noc co noc,“ připojil se Nate a honem ucouvl, protože obě ženy po něm střelily sžíravým pohledem.

„Nemám teď čas ti vysvětlovat, jak to ve světě chodí,“ pokračovala Willa. „Prostě se s tím zkus smířit a v příštích dnech obcházej koral obloukem. Bess ti najde nějakou práci v domě.“

„To blaho!“

„Nechápu, k čemu jinému by ses hodila. Neumíš ani sebrat vejce, abys je neroztřískala.“ Tess na ni rozzuřeně sykla, ale to už se Willa obrátila k Nateovi. „Chtěls se mnou mluvit?“

„Jo, chtěl.“ Tolik zábavy tady nečekal ani ve snu. „Za první jsem se chtěl přesvědčit, že jsi v pořádku. Doslechl jsem se, jaké máš potíže.“

„Jsem docela v pořádku.“ Willa vzala Tess z ruky sklenici a zbytek vody dopila sama. „Mám dojem, že s tím stejně moc dělat nemůžu. Chlapi jsou kapku vystrašení a budou mít oči na stopkách.“ Postavila sklenici na stůl a posunula si klobouk z čela. „Neslyšels, že by se něco podobného stalo ještě jinejm rančerům?“

„Neslyšel.“ Dělal mu to velké starosti. „Vůbec netuším, jak bych ti mohl být platnej, ale pokud to víš, stačí říct.“

„Díky.“ Willa ho uchopila za ruku a vděčněji stiskla, což u Tess vyvolalo zamyšlené našpulení rtů. „Tu druhou záležitost, o který jsme mluvili, jsi zvládnul?“

Připomněl si její přání, podle něhož na konci roku přejde do Adamova vlastnictví jeho domek, koně a polovina jejích akcií na ranči. „Ano, do konce týdne ti přinesu sepsaný návrh.“

„Díky.“ Pustila jeho ruku a urovnala si klobouk. „Jestli máš zbytečnej čas, můžeš s ní chvilku poklábosit.“ Stříhla po Tess zlomyslným úsměvem. „Já musím kastrovat býčky.“

Když Willa odrazovala z domu, Tess si založila paže a snažila se potlačit vztek. „Docela snadno bych ji mohla nenávidět. Usnadňuje to člověku na každým kroku.“

„Vy ji prostě neznáte.“

„Vím o ní, že je bezcitná, hrubá, nepřátelská a panovačná. To mi stačí ažaž.“ Kdepak, uvědomila si, když vyskočila, ten vztek je silnější než já. „Neprovedla jsem nic, abych si od ní vysloužila takový hnusný chování. Neprosila jsme se jí, abych tu směla trčet, a o takhle protivnou příbuznou jsem nestála ani ve snu.“

„Však ona si vás taky nevymodlila.“ Nate seděl na opěradle křesla a pozorně si balil cigaretu. Měl čas a usoudil, že Tess by se měla leccos dozvědět. „Zkusím se vás na něco zeptat: Jak by bylo vám, kdybyste zčistajasna zjistila, že můžete ztratit domov? A nejen domov, ale celej způsob života, všechno, co máte odjakživa ráda?“

Škrtl zápalkou, připálil si a sledoval přitom Tess mírným pohledem. „A pokud si to všechno chcete udržet, musíte spoléhat na úplně cizí lidi, a i přesto se vám nepodaří zachránit všechno. Větší část domova musíte odevzdat právě jim, osobám, které jste v životě neviděla, neměla příležitost je poznat, a teď je najednou máte v domě, na který mají stejné právo jako vy. A vy proti tomu nemůžete absolutně nic dělat. Navíc na vás leží veškerá zodpovědnost, protože ti cizí lidé se v chodu ranče nevyznají ani za mák. Je jen na vás, zda všichni přežijete. Jim stačí ten rok nějak přečkat a potom dostanou

stejně tolik co vy, přestože práce, dřina a starosti, to všechno zůstává výhradně na vás.“

Tess otevřela ústa a hned je zase sklapla. V tomhle podání vypadalo všechno úplně jinak. „Já to nezavinila,“ namítla tiše.

„To je pravda. Ale ona taky ne.“ Otočil hlavu a zadíval se na portrét Jacka Mercyho nad krbem. „A nemusela jste žít s ním.“

„A jaký vlastně byl –“ Zarazila se a v duchu si vynadala. Nechtěla se ptát. Nechtěla to vědět.

„Jaký byl?“ Nate vyfoukl kouř. „Povím vám to. Byl tvrděj, necitelněj, sobeckej. Uměl řídit ranč nejlíp ze všech, co znám. Ale dítě vychovávat neuměl.“ Při té vzpomínce se v něm vzedmul hněv. Hlas mu zněl náhle úsečně. „Nikdy jí nedal najevo ani stínek citu, pokud vím, nikdy ji slůvkem nepochválil, i když se kvůli němu dřela sebevíc. Nikdy nebyla dost dobrá, dost rychlá ani dost chytrá, aby to bylo podle jeho chuti.“

Pocit viny si nepřipustím! nařizovala si v duchu Tess. V žádném případě ve mně nevzbudí pocit viny nebo soucit. „Mohla přece odejít.“

„To ano, mohla. Ale miluje to tady. A jeho měla ráda. Vy pro svého otce truchlit nemusíte, Tess, ztratila jste ho už před mnoha lety. Ale Willa truchlí, bez ohledu na to, že si to Jack nezasloužil. Nestál o ni víc než o vás či o Lily, ale ona neměla to štěstí, aby měla matku.“

No dobře, pocit viny je silnější než ona. Trochu. „Mrzí mě to. Ale se mnou to nijak nesouvisí.“

Pomalů potáhl z cigarety, pozorně ji zamáčkl a vstal. „S vámi to souvisí úplně ve všem.“ Najednou ji pozoroval chladným a odtažitým pohledem typického právníka. „Pokud to nechápete, máte v sobě z Jacka Mercyho víc, než je zdrávo. Už musím jít.“ Na rozloučenou zavadil o střechní klobouku a vyšel na chodbu.

Nesmírně dlouhou dobu seděla Tess nehnuté na svém místě a dívala se na portrét muže, jenž byl jejím otcem.

MÍLE ODTUD, NA POZEMCÍCH RANČE THREE ROCKS, si Jesse Cooke pohvizdoval mezi zuby a přitom se hrabal ve starém džípu. Cítil se skvěle, rozjařeně z hovoru u snídani, kde se přetřásalo mrzačení zvířat u Mercyových. A co bylo nejlepší, co bylo absolutně špičkové, o tu bezhlavou kočku zakopla právě Lily.

Jenom ho mrzelo, že u toho nebyl.

Ale Legs Monroe to měl přímo od Wood Booka z ranče Mercy a ten barvitě líčil, že ta mrňavá městská holka s černýma očima vřeštěla, jako by ji na nože brali.

Bože, to byla slast!

Jesse si pohvizdoval písničku ve stylu country a šikovnými prsty přitom kmital pod kapotou. Odjakživa mu country lezlo krkem, ty ukňourané ženské vzlykající nad ztraceným mužským a vykastrování chlapi sténající nad milenkou v dáli. Ale snažil se přizpůsobit. Každíčký z jeho spolunocležníků na ubytovně byl do country hotový blázen a nic jiného tam slyšet nebylo. Ale to dokázal překousnout. Po pravdě začínal dospívat k názoru, že Montana je pro něho přesně to pravé místo.

Tohle je stát pro opravdový chlapy, říkal si. Pro chlapy, co se dokážou ovládnout a co udrží ženský hezky v pozoru.

Až dá Lily patřičnou lekci, mohli by se tu usadit. Samozřejmě za její peníze.

Ta představa ho rozjařila natolik, že si začal poklepávat nohou do rytmu. No páni, že zrovna ta přituplá Lily zdědí třetinu jednoho z nejlepších rančů ve státě! Musí mít pěkně velkou cenu! A stojí to jedině rok čekání.

Jesse vytáhl hlavu zpod kapoty a rozhlédl se kolem sebe. Hory, pláně, obloha – všechno bylo tvrdé. Tvrdé a silné stejně jako on. Tohle bylo místo pro něho jako stvořené a Lily si nakonec vtluče do hlavy, že její místo je u něho. Rozvod pro Jesse Cookea neznamenal to nejmenší. Ta ženská patřila jemu, a pokud jí to čas od času musel připomenout pěstí, na to měl ksakru právo, ne?

Potřeboval jenom kapku trpělivosti. Přiznával si, že to není nijak snadné. Přejel si umaštěnou rukou přes obličej. Kdyby se dohmátla, jak je Jesse blízko, práskla by do bot. Jenže on nesmí dopustit, aby utekla dřív, než uběhne ten rok.

To ovšem neznamenal, že ji pustí z očí, kdepak. Tu svoji nemožnou manželčičku bude hlídat jako pes.

Spřátelit se s pár nádeníky od Mercyho bylo jednoduché. Vypít pár piv, hodit si pár partiček karet a vyždímat z nich drby. Mohl se po sousedním ranči potulovat po libosti, ovšem jen za předpokladu, že ho Lily nezahlídně.

Jenže toho dne, kdy Jesseho Cookea přechytračí nějaká ženská, nastane konec světa.

Opět se skrčil pod kapotu a pokračoval v práci. A spřádal plány o své příští návštěvě na ranči Mercy.

Kapitola sedmá

Sarah McKinnonová postavila pánev na plotýnku sporáku a přitom se tajně těšila z toho, že její starší syn sedí u kuchyňského stolu a pije kávu, kterou mu uvařila. Poslední dobou se to nestávalo často, vařival si ji sám ve svém bytě nad garáží. Chyběl jí.

Po pravdě, chybělo jí, že se jí už žádný z jejích dvou chlapců neplete pod nohama, nebrebentí bez jediné pauzy a nepošťuchuje toho druhého. Bůhví, že bývaly doby, kdy měla pocit, že se z nich zblázní, že už nadosmrti nepozná ani vteřinku klidu.

A teď, když vyrostli a ona se toho klidu konečně dočkala, zjistila, že touží po hluku, práci, nervozitě.

Původně chtěla víc dětí. Celým srdcem toužila po holčičce, kterou by v domácnosti plné mužů mohla rozmazlovat. Ale ona a Stu neměli na třetí děcko štěstí. Chlácholila se tím, že mají dva krásné zdravé kluky a že to musí stačit.

Teď měla navíc snachu, kterou milovala, a vnučku, za kterou by položila život. A určitě se dočká dalších vnoučat. Pokud ovšem Bena donutí, aby si našel pořádnou ženu.

Ten hoch je proklatě vybíravý, říkala si v duchu a kradmo se po něm ohlédla. Mračil se nad ranními novinami. To, že je ve třiceti svobodný, neznamená, že by mu k seznámení chyběla příležitost. V jeho životě se už vystříдалo pár žen a v posteli taky, ale o tom nemá cenu přemýšlet.

Nikdy se ale do žádné nepobláznil a Sarah soudila, že to je naprosto v pořádku. Pobláznění většinou předchází zamilování a

zamilovat se, to je vážná věc. Čím opatrněji si vybírá, tím lépe si většinou vybere.

Ale bože, když ona tolik toužila po vnoučatech!

S talířem omelet v ruce postála na okamžik u kuchyňského okna. Na východní straně oblohy se vyloupával úsvit a ona se dívala, jak rozkvétá, zalévá se růžovým světlem a září stříbřitými obláčky rozvalujícími se dost nízko nad obzorem.

V noclehárně už muži vstávají a usedají k vlastní snídani. Za pár minut uslyší dunět manželovy kroky nad hlavou. Vždycky vstávala dřív než on a vychutnávala si ranní blažené chvílky, kdy bděla jen ona a dům. Za chvíli seběhne dolů, hladce vyholený a voňavý od mýdla, s vlhkými vlasy. Dá jí velkou pusu, pleskne ji po zadku a hodí do sebe první šálek kávy takovým tempem, jako by mu šlo o život.

Manžela milovala pro jeho předvídatelnost.

A ranč milovala přesně z opačného důvodu.

Milovala svého syna, který nějakým zázrakem vzešel z jejího těla, pro kombinaci obou těchto vlastností.

Postavila talíř na stůl a prsty prohrábla Benovi hustou kštici. Náhle si do nejmenších podrobností připomněla, když byl jako sedmiletý poprvé u opravdového holiče.

Bože, ten byl pyšný! A ona poštile plakala lítostí nad zlatými kučery, které u holiče vystlaly podlahu.

„Na co myslíš, chlapče?“

„Hmm?“ Odložil noviny stranou. Čtení u stolu bylo povoleno jen do okamžiku, než se na něm ocitlo jídlo. „Na nic zvláštního, krasavice. Copak je?“

Přisedla k němu a objala dlaněmi svůj hrníček kávy. „Mám tě přečtenýho tam i pozpátku, Benamine McKinnone. V hlavě se ti to málem zavařilo.“

„Většinou starosti s rančem.“ Aby získal čas, pustil se do snídaně. Omelety byly tak nadýchané, že by se klidně mohly vznášet centimetr nad talířem, a slanina byla zlatá a křupavá. „Jsi nejlepší kuchařka na světě, mami,“ pochválil ji s úsměvem.

„Ty jsi zas nejlepší jedlík na světě. Bene.“ Pohodlně se opřela a vyčkávala.

Chvilí mlčel a vychutnával jídlo, vůně, světlo sílící v okně s postupujícím rozbřeskem. Těšil se z matčiny přítomnosti. Je spolehlivá stejně jako východ slunce, pomyslel si. Sarah McKinnonová s hezkýma zelenýma očima a zářivě plavými, trochu narudlými vlasy. Měla mléčně bílou pleť, která se nikdy neopálila. Jsou na ní vrásky, povšiml si, ale tak něžné, tak přirozené, že je člověk ani nevidí. Místo nich vnímá jen úsměv, vřelý a spiklenecký.

Byla drobná, v džínách a košili bylo znát, jakou má štíhlou postavu. Ben však věděl, kolik se v ní skrývá síly. Ne pouze fyzické, přestože ho jako malého dokázala kolikrát zvednout za kalhoty, beze stop únavy vydržela v sedle nebo na traktoru v krutém mrazu i nelítostném vedru a uměla si hodit pětadvacetikilový pytel na rameno jako fňukající mimino.

Ale hlavní bylo, že i uvnitř byla jako ze železa. Nikdy nezakolísala. Za celý svůj život jedinkrát neviděl, že by se obrátila zády k těžkému úkolu nebo k příteli v nouzi.

Pokud nenajde ženu stejně silnou, stejně laskavou a štedrou, zůstane starým mládencem.

Ta představa by Sarah zlomila srdce.

„Přemýšlel jsem o Wille Mercyové.“

Sarah s nadějí povytáhla obočí. „Ale? Vážně?“

„Ne tak, jak si myslíš, mami.“ I když ano. I když proklatě hodně ano. „Lítá v pořádném průšvih.“

Radostné světýlko v očích jí pohaslo. „Tak to mě mrzí. Je to hodná holka, nezaslouží si tolik trápení. Už jsem myslela i na to, že ji zajedu navštívit, jenže vím, co má teď práce.“

Sarah ohrnula rty. „A navíc umírám zvědavostí poznat její sestry. Při pohřbu jsem si jich dvakrát nevšimla.“

„Mám dojem, že Willu by návštěva potěšila.“ Rozpačitě se dloubal v další omeletě. „Nám to tady klope jako hodinky. Možná bych si mohl vyšetřit chvilku času pro Mercy. Ne snad, že by z toho

Will měla radost, ale přece jen, občasná přítomnost dalšího mužského by mohla leccos vylepšit.“

„Kdyby ses do ní pořád tolik nenavážel, vycházeli byste spolu líp.“

„To je možný.“ Povytláhl jedno rameno. „Jenže věc se má tak, že dokud starej pán žil, sám jsem si neuvědomil, kolik tam toho vlastně táhla. A teď mají po Mercyho smrti o jednu sílu míň a já neslyšel, že by měla v plánu najmout dalšího muže.“

„Něco se vykládalo, že si chce najmout člověka s vysokou školou, aby dělal předáka.“ Drby se šířily z ranče na ranč pomocí telefonních drátů. „Nějakého mladíka vystudovaného v oboru živočišný výroby. Ne snad, že by se Ham ve své práci nevyznal, ale už je v letech.“

„To neudělá. Musí sama sobě dokázat, na co všechno má, a navíc na Hama nedá dopustit. Zkusím jí pomoci,“ pokračoval. „Ne že by na ni můj vysokoškolskej diplom dělal zvláštní dojem. Ale stejně tam před polednem zajedu a trochu to omrknu.“

„To je od tebe moc hezký. Bene.“

„Nedělám to proto, abych byl hezkej.“ Zazubil se nad šálkem stejně uličnický, jako když býval malý kluk. „Ale budu mít aspoň šanci znovu se do ní navázat.“

Sarah se zasmála a vstala, aby odnesla konvici. Na schodech zaduněly manželovy kroky. „No, hlavní je, že aspoň nebude pořád myslet jen na ty svoje starosti.“

PRAVDA BYLA, ŽE WILLE BY MÍŇ PROBLÉMŮ NEUŠKODILO. Woodovi kluci vlezli na louku s býky a s maminčinou červenou vánoční zástěrou si chtěli hrát na matadory. Přežili to a vyvázli naštěstí jen s jedním vymknutým kotníkem. Willa je zachránila osobně a přehodila zděšeného, zpoceného Peteho přes ohradu na poslední chvíli, protože rozzuřený býk s planoucíma očima ho už už dobíhal.

Následující kázání, které ušetřila dvěma sklopeným šešulkám, jí žádnou radost nepřineslo – ani ten děs, který jí ta příhoda rozlila v

žilách. Nakonec se zachovala velkomyslně a dokonce hošíkům slíbila, že červenou zástěru osobně vypere, aby ji mohli vpašovat zpět do skříně dřív, než si Nell její nepřítomnosti všimne.

Tím si od uličníků vysloužila nehynoucí, beznadějný obdiv. Navíc doufala, že strach jim snad zabrání, aby v nejbližší budoucnosti dráždili černého frkajícího Anguse z tak nebezpečné blízkosti.

Jeden z traktorů byl mimo provoz, takže musela poslat Billyho do města pro náhradní díly. Na severozápadní hranici pozemků jeleni opět prorazili plot, takže teď sháněli rozuteklý dobytek zpátky.

Bess ležela s nachlazením, Tess už potřetí v tomhle týdnu rozbila většinu sebraných vajíček a dočasnou vládkyní kuchyně se stala myška Lily.

A jako by toho bylo málo, chlapi se mezi sebou hádali.

„Když jeden hraje pokra, tak to neznamená, že vydrží s ostatníma až do konce, i když mu v jednom kuse nepadá karta!“ Pickles se tvářil uraženě.

„Když si nemůžeš dovolit prohrát, tak nehraj vůbec!“ odsekl Jim.

„Člověk má právo přestat hrát.“

„A taky má právo začít hrát, kdy si jen vzpomene, co? No řekni sama, Will!“

Willa právě ošetřovala krávu, zkušeně a rychle jí píchla injekci. Dnes bylo chladněji, podzim už útočil naplno. Přesto teď měla bundu, v níž po ránu vyrazila, přehozenou přes ohradu, protože už stačila propotit košili. „Do těch vašich podvůdků já nevidím.“

Pickles se zamračil jako čert a knír se mu zuřivě rozezmítal. „No hele. Jim a ten karetní král od Three Rocks mě spolu obrali o dvě stovky!“

„Johnny není žádný karetní král!“ Jim svého nového přítele hájil ani ne tak z kamarádství jako z touhy naštvat Picklese co nejvíc.

„Prostě hraje líp než ty. Ty bys nepřevez ani slepýho na cválajícím koni. A jsem vzteky bez sebe, protože opravil Hamovi traktor, takže ten teď přede jako koťátko.“

A protože to všechno byla do posledního písmene čistočistá pravda, Pickles načuřeně vysunul bradu jako kopí. „Hele, já nemám zapotřebí dávat si spravovat traktor a kecat do karet od nějakýho frajera ze Three Rocks. Až si najdu chvílku, seřídím si traktor stokrát líp.“

„To už tvrdíš přes tejden.“

„Jdu na to.“ Pickles zaskřípal zuby a vyskočil. „Nepotřebuj u, aby se tu přede mnou někdo vytahoval. Mně všechno vyhovuje, jak to je. Na jaře v květnu to bude přesně osmnáct let, co makám na tomhle ranči. Nějakej Johnny Přivandrovalec mi nebude vykládat, co mám dělat, jasný?“

„Kdo je u tebe frajer a přivandrovalec?“ S očima sršícíma vzteky Jim vyskočil a naklonil obličej těsně k Picklesovi. „Chceš, abych tě sejmul, dědo? Stačí říct.“

„Tak to by stačilo!“ I když už měli zaťaté pěsti a rozpráhovali se k ráně, Willa mezi ně nebojácně skočila. „Stačí, povídám!“ Oběma rukama odstrčila muže co nejdál od sebe. Pohledem je varovala, aby se ani neopovážili druhého udeřit. „Pokud vidím dobře, tak dva frajeři stojej právě přede mnou. Nemáte dost rozumu ani na to, abyste chvíli mysleli na práci, když nám průšvihy přerůstají přes hlavu!“

„Já svou práci dělám!“ Pickles na ni upíral nenávistný pohled a zatínal zuby. „Ani ty, ani on mi nemusíte radit, co mám udělat!“

„Tak v tom případě o nic nejde. Ale proč se musíte začít hádat právě teď, když máme s telaty práce k zešílení, to my asi nevysvětlíš. Koukni se zklidnit a potom zajed' zkontrolovat partu na správce plotů.“

„Ham žádnou kontrolu nepotřebuje a já mám dost práce tady.“

Willa k němu přistoupila tak blízko, až se rozzuřenýma očima vzájemně téměř dotýkali. „Řekla jsem, že se zklidníš! Teď hod' ten svůj tlustej zadek na traktor a zkontroluj ploty! Uděláš to okamžitě, jinak si můžeš sbalit batoh a vyzvednout si poslední výplatu!“

Pickles – dokrvava zrudlý vzteky stejně jako ponížením nad tím, že mu rozkazuje ženská o polovičku mladší než on – sípavě zachrčel: „Snad si nenamlouváš, že mě můžeš vyrazit?“

„Nenamlouvám, já to vím a ty jakbysmet.“ Pohodila hlavou směrem k vratům. „Hod' sebou! Pleteš se mi tady pod nohy!“

Asi deset nebezpečně rozjiskřených vteřin se navzájem měřili pohledem. Potom Pickles odstoupil stranou, plivl na zem a zamířil k vratům. Jim stojící vedle Willy se sykotem vypustil vzduch mezi zuby.

„Přece bys o něho nechtěla přijít, Will. Bůhví, že to je protiva, ale taky proklatě dobrej kovboj!“

„Však on taky neodejde.“ Kdyby byla sama, mohla by si přitisknout dlaň na rozbouřený žaludek, ale takhle jenom přidřepla a chystala si další injekci. „Jakmile se vyzuří, bude zas prima. Určitě se s tebou nechtěl rvát, Jime. Nemá proti tobě nic, jako nemá nic proti ostatním.“

Jim se zazubil a přidržel krávu, aby jí Willa mohla vpíchnout injekci. „To zase tolik neznamená.“

„Asi ne.“ Usmála se. „Hajzlík jeden urážlivej. O kolik jsi ho včera večer obral?“

„Asi o sedmdesát. Mám v merku pěkný holínky z hadí kůže.“

„Jsi pěkněj parádník, Brewstere.“

„Rád se líbím ženskéjm.“ Zamrkal na ni a všechno zase bylo ve starých kolejích. „Možná si se mnou půjdeš taky zatancovat, Will.“

To byl starý vtípek a zaplašil zbylé napětí. Willa Mercyová netančila. „A stejně možná ho dneska večer obereš o dalších sedmdesát.“ Otřela si pot z čela a nedbale prohodila: „Ten chlápek je od Three Rocks?“

„Johnny. Je oukej.“

„Nezmínil se o nějakých novinkách ze svýho ranče?“

„Ani ne.“ Pokud se Jim rozpomínal, Johnny se zajímal spíše o dění na ranči Mercy. „Vyprávěl akorát o tom, jak se s Johnem

Connery rozešla holka a John že se ze žalu namazal jako zvíře a omdlel na záchodě.“

Teď už to bylo snadné, stará rutina. „Sissy se s Johnem rozchází každý týden a on se vždycky takhle namaže.“

„Takže aspoň vidíš, že novýho není vůbec nic.“

Zakřenili se na sebe, dva dělníci zmazaní krví a hnojem a obklopení zápachem, jenž nedokázal rozehnat ani větřík. „Twenty tvrdí, že John jí koupí nějakou blbůstku a ona se s ním do pondělka zase usmíří.“

„Jasně. To jsme zažili už stokrát.“

Následujících dvacet minut spolu pracovali mlčky, dorozumívali se pouze vrčením a gesty. Když si udělali přestávku, aby si svlažili vyschlé hrdlo. Jim rozpačitě přešlápl. „Will, on tě Picklese nechtěl takhle naštvat. Akorát mu schází starej pán. Pro Picklese to byl hotovej pámbu.“

„Já vím.“ Snažila se nevnímat hryzavou bolest v srdci a přimhouřila víčka. Zvířený prach na silnici znamenal, že Billy se vrací. Napadlo ji, že půjde najít Picklese, urovná mu rozježená peříčka a pošle ho spravit traktor. „Běž si dát večeri, Jime.“

„Ty slova znějí jako hudba.“

Vzala si jídlo s sebou, vyšplhala do kabiny landroveru, a zatímco v jedné ruce držela sendvič s rostbífem, druhou řídila vůz po prašné cestě plné stop po pneumatikách traktorů a otisků podkov. Cesta běžela přes pastviny směrem k horám, tam se zvedla k prudkému stoupání, jež jí nabízelo ohromující pohled na podzimní barvy.

Vrchol podzimu je už za námi, říkala si v duchu, vyhledá a listí začíná opadávat ze stromů. Když ale spustila okénko, aby do kabiny mohl vniknout větřík, zaslechla ještě vysoké vytrvalé trylky skřivánka. Ta důvěrně známá melodie by ji měla uklidnit. Willa si přála, aby ji uklidnila, a nechápala, proč se jí to ani vzdáleně nedaří.

Pozorně zkoumala plot, kolem kterého projížděla, spokojená, že v dané chvíli je v dobrém stavu. Dobytek se mírumilovně pásł, kráva tu a tam zvedla hlavu a dívala se za ní s okázalou lhostejností.

Západní obloha začínala tmavnout a bouřit se, na horské vrcholky vrhala stíny a přízračné šero. Willa usoudila, že ještě před příchodem noci se dočkají sněžení na horách a deště v údolí. Bůhví, že déšť potřebujou jako sůl, ale dnes půjde jen těžko o pomalý vytrvalý liják, který by hlína stačila vstřebat. Daleko spíš se strhne prudká tvrdá sprška, kdy krůpěje odskakují od hlíny jako vystřelené kulky.

Už teď toužila slyšet déšť bušit do střechy jako zaťaté pěsti, vychutnávat si pár hodin ten zběsilý rytmus a vlastní myšlenky, dívat se z okna na stěnu nelítostného lijáku, který zakryje všechno a každého.

Možná jsem tak podrážděná a rozrušená právě vinou blížícího se lijáku, řekla si v duchu, když se přistihla, jak se už počtvrté shlíží ve zpětném zrcátku. Jenže možná byla jenom naštvaná z toho, že narazila na náradí opravářské party, ale na partu samu ne.

Žádný traktor, žádné bušení kladiva, žádné postavy v dálce kolem plotů. Nic než cesta a pláň a hory trčící k rozbolavěné obloze.

Připadala si strašně osaměle. A to jí nešlo do hlavy. Na svých pozemcích bývala sama moc ráda. Dokonce i teď toužila po samotě, kdy jí nikdo nebude klást otázky, dožadovat se odpovědí nebo na ni útočit se stížnostmi.

Ale nervozita neustupovala, zmítala se jí v žaludku jako pstruh, plížila se po šíji jako úspěchaní mravenci. Náhle se natáhla dozadu a položila dlaň na pažbu pušky zavěšené u okénka v pouzdře. Pak, nesmírně rozvázně, zastavila landrover a vystoupila, aby se v okolí porozhlédla po známkách života.

BYLO TO RISKANTNÍ. Věděl, že to je riskantní, ale zmocnila se ho neodolatelná chuť a on už se nedokázal zarazit. Usoudil, že čas i místo si vybral skvěle. Schylovalo se k bouři a parta v tomhle úseku už s opravou plotu skončila. Byl přesvědčený, že teď už jsou všichni zpátky na ranči a shánějí se po večeri.

Moc času neměl, ale dobře si spočítal, jak ho maximálně využít. Vybral si nejlepší kus na pastvě, tučný a přitom elegantní, který by na trhu vynesl slušnou sumu.

I místo si dobře promyslel. Jakmile skončí, bleskově odjede a za chvíli bude zpět na ranči nebo na vzdáleném konci ranče Mercy. Jedna strana cesty se vzdouvala stoupajícími svahy, jež pod krytem stromů přecházely do skalisek.

Tímhle směrem nepojede živá duše.

Když to dělal poprvé, bylo mu při prvním výtrysku krve špatně od žaludku. Ještě nikdy předtím neřízl do něčeho tak živého, tak velikého. Ale potom – no, najednou mu to připadalo tak... zajímavé. Řezat do mohutného živého tvora, cítit jeho tep, nejprve silně, potom stále slaběji, a nakonec dobíhat jako nenatažené hodiny.

Sledovat, jak život vyprchává.

Krev byla vřelá a pulsovala. Aspoň zpočátku pulsovala, později jenom vytékala, rudá a mokrá, tratoliště.

Dobytče se mu nebránilo. Nalákal ho obilím a odvedl si ho na provaze o kus dál. Chtěl to udělat přímo uprostřed cesty na ranč. Dřív nebo později tudy někdo pojede, a bože, božíčku, to bude překvapení! Na nebi budou kroužit ptáci, přivábení pachem smrti.

Možná se sem připlíží i vlci.

Neměl ani potuchy, jak svůdně může smrt páchnout. Dokud ji nezpůsobil sám.

Usmál se na býka hltajícího pšenici z vědra a přejel mu dlaní po drsné černé kýtě. Potom si urovnal igelitovou pláštěnku, aby měl jistotu, že ho dobře kryje, a jediným plynutým tahem podřízl dobytčeti hrdlo – upřímně věřil, že v tomhle směru je pořád dokonalejší – a při pohledu na tryskající krev se blaženě rozesmál.

„Tak poběž, pejsku můj!“ zazpíval dětskou říkanku, když se dobytče zhroutilo k zemi.

A potom se pustil do vrcholně zajímavé práce.

PICKLES SI SVOJE TRUCOVÁNÍ VYCHUTNÁVAL. Ujížděl podél plotu a znovu si ten rozhovor přehrával v hlavě. On a Jim. On a Willa. Potom si vyzkoušel věty, kterými si Hamovi postěžuje na Willu, jak ho seřvala a vyhrožovala mu vyhazovem.

Jako kdyby mohla.

Najal ho Jack Mercy, a pokud mohl Pickles soudit, vyhodit ho nemohl nikdo jiný než Jack Mercy. A Jack je po smrti – bůh dej jeho duši mír – a na tom se nedá nic změnit.

Jiné by bylo, kdyby se prostě sebral a sám odešel. V bozemanské bance mu utěšeně narůstala pěkná hromádka úspor. Klidně by si mohl koupit vlastní ranč, začít hezky zvolna a bez nervů a časem z něj udělat solidní místočko.

Moc by ho zajímalo, co by si ta namyšlená ženská bez něho počala. Nepřeklepala by to ani přes zimu, říkal si kysele, natož po celej zatracenej rok.

A navíc bych jí klidně mohl odlákat i Jima Brewstera, spřádal Pickles pomstu, když na chvíli zapomněl, že ho Jim děsně naštvál. Ten mládenec se uměl k práci postavit, i když byl čas od času ukázkovej hajzl.

Klidně by to mohl udělat, koupit si na severu pozemky a chovat dobytek. A navíc by zaměstnal i Billyho, jen pro tu psinu. A měl bych ranč hezky čistej, spřádal další fantazie. Žádný podělaný slepice, žádný prasata, žádný koně, leda těch několik, bez kterých se člověk neobejde na přesuny v horách. Tyhle sračičky, kterých byl ranč Mercy plný, můžou úplně za všechno. Do prdele! Pokud mohl Pickles soudit, tohle byl jediný nesprávný krok, který Jack Mercy kdy udělal.

Že nechal toho indiánského kluka chovat na ranči koně.

Ne snad, že on sám by měl proti Adamu Wolfchildovi něco osobního. Ten mladík se staral o svou práci, do ničeho se nepletl a choval skvělé jezdecké koně. Ale tady šlo o princip. Ta holka si teď prosadí svou a ranč Mercy bude řídit ona spolu s indiánským bratříčkem.

A podle Picklesova názoru ho povedou přímo k bankrotu.

Ženské, vztekal se v duchu, patří ksakru do kuchyně, a ne aby na ranči sekýrovaly chlapy. A vyhrožovaly jim vyhazovem, pomyslel si načůřeně a na rozcestí odbočil doleva, aby se podíval, zda Ham s Woodem už pro dnešek skončili.

Budeme mít bouřku, pomyslel si roztržitě. Náhle zahlédl na cestě parkovat landrover a usmál se.

Pokud se stroj porouchal, on má vzadu pro všechny případy bednu s náradím. Ukázal by každému, kdo má v Montaně dost filipa, aby se podrbal pod čepicí, že jako odborník přes motory nemá v okruhu sto padesáti kilometrů jediného konkurenta.

Zastavil džíp, vyskočil a ležérně zastrčil palce do předních kapes džínsů. Popošel dopředu. „Máte snad nějaký problémy?“ zeptal se.

Před ním leželo rozpárané dobytče a tratiliště krve, že by se v něm člověk vykoupal. Zápach byl tak silný, až ho zaštívalo v nose. Samým zděšením ani nevěnoval velkou pozornost muži přikrčenému u mršiny.

„Takže máme dalšího? Do prdele práce, co se tady prokristapána vlastně děje?“ Sehnul se níž. „Je ještě čerstvý...“ začal a pak to uviděl – nůž a krev stékající po čepeli. A oči muže, který ten nůž držel. „Bože všemohoucí, ty? Proč jsi to udělal?“

„Protože můžu.“ Sledoval, jak do mužových očí vklouzlo poznání, jak zatěkaly prudce k jeho landroveru. „Protože se mi to líbí,“ dodal tiše a s téměř lítostivým výrazem prudce zvedl čepel a zabořil ji Picklesovi do měkkého břicha. „Ještě nikdy předtím jsem nezabil člověka,“ poznamenal, když pevnou a jistou rukou škulbl nožem vzhůru. „Je to fakt dost zajímavý.“

Zajímavý, pomyslel si znovu, když se díval, jak se Picklesův šokovaný pohled mění na zmučený a posléze vyhasíná. Táhl nožem pořád výš směrem k srdci, nakláněl se za kácejícím se tělem a potom se na něm obkročmo usadil.

Všechno vytržení nad zkrvaveným dobytčetem ho naráz opustilo. Tohle, uvědomil si, je daleko větší úlovek. Člověk má mozek, dumal,

když vytahoval nůž z vlhké čvachtající rány. Kráva je pitomá. A kočka může být stokrát chytrá, ale je to jen malá ryba.

Zamyšleně se zaklonil, v duchu plánoval, jak vychutná tento okamžik, tento nový krok ve své kariéře, protože tohle bylo něco nečekaného. O tomhle budou lidi mluvit všude a hodně, hodně dlouho.

Pak se usmál a rozhiňal se tak nezadržitelně, až si musel přitisknout zkrvavenou ruku na ústa. Už věděl, jak se tady podepíše.

Potěžkal nůž v ruce a rozjařeně se pustil do práce.

KDYŽ WILLA ZAHLÉDLA JEZDCE CVÁLAJÍCÍHO PŘES PASTVINU, zastavila. Rozeznama mohutného černého hřebce, na němž jezdíval Ben, a psa Charlieho, který běžel vedle koně jako jeho malý stín. Její první reakcí byla úleva, což ale nevítila. Ve vzduchu však viselo cosi zlověstného a ona by byla vděčná i za pohled na samotného Satana.

Přestože to byl úchvatný pohled, jen si pohrdavě odfrkla, když se černý hřebec jediným vzepětím svalstva plavně přehoupl přes plot.

„Nespletl jste si cestu, pane McKinnone?“

„Ale kdepak.“ Zastavil koně vedle džípu. Charlie na pozdrav zvedl nožku a postříkal Wille přední pneumatiku. „Už máte ten plot v pořádku?“ Usmál se jejím nechápavému výrazu. „Při dnešním obletu si Zack všiml, že máte vzadu kus strženej. Letos nám bude vysoká pěkně zatápět.“

„To dělá vždycky. Počítám, že Ham to už stačil spravit. Zrovna jsem to chtěla překontrolovat.“

Otočil koně a naklonil se k ní do okénka. „Neleží támhle náhodou obložené chleba?“

Ohlédla se po druhé polovičce své večere. „Leží. A co?“

„Budeš ho jíst?“

S povzdechem krajíc vzala a podala mu ho. „Že bys mě pronásledoval jen kvůli kusu žvance zdarma?“

„To je pouze vedlejší zisk. Měl jsem v plánu probrat s tebou přesun stád na zimní louky. Možná bychom si mohli pomoci navzájem, na takovou práci je vždycky lidí pomalu.“ Kamarádsky odlomil kousek a hodil ho vyčkávacímu psovi.

Willa sledovala, jak pes hltá chleba a maso, a pak se zazubila. Usoudila, že úsměv je mnohem lepší než jeho arogantní a samolibý úšklebek. „Chceš si tu rovnou dohodnout cenu za vzájemnou pomoc?“

„Třeba bychom to mohli udělat víc přátelsky. Později, někde nad skleničkou.“ Natáhl do okénka ruku, aby si pohrál s pramínkem vlasů, jenž jí unikl z copu. „Ještě pořád jsem se neseznámil s tvou nejstarší sestrou.“

Will nastartovala vůz. „Není tvůj typ. Moc městská, ale pokud o to tolik stojíš, ukaž se.“ Významně se podívala, jak polknul poslední sousto. „Po večeři.“

„Mám si donést i svou vlastní láhev?“

Usmála se a vyrazila. Po chvilce rozmýšlení Ben vyskočil zpátky do sedla a pustil se za ní. Oběma bylo jasné, že Willa udržuje takovou rychlost, aby jí stačil.

„Bude tam k zastižení Adam?“ křikl Ben, aby ho přes rachot motoru vůbec slyšela. „Měl bych zájem o dva nové poníky.“

„Zeptej se ho sám. Hele, na společenské kontakty nemám čas. Bene.“ Aby ho naštvála, dupla na plyn a vystříkla mu oblak prachu do obličeje. Přesto pocítila zklamání, když odbočila doleva a on pokračoval v jízdě opačným směrem.

Litovala, že se s ním nemůže znovu pohádat, rozčítit ho natolik, aby ji opět vztekla popadl. V myšlenkách se nepřiměřeně dlouho zaobírala vzpomínkou na to, jak ji objímal.

Většinou na muže příliš nemyslela – ne takhle. Ale přemýšlet o Benovi ji bavilo, i když neměla v úmyslu na jejich současném vztahu cokoli měnit.

Dokud na to nezmění názor.

Zasmála se sama pro sebe. A třeba ho naschvál změnil, čistě jen proto, aby zjistila, oč mu vlastně jde. Měla dojem, že právě Ben by jí mohl jasně a důkladně seznámit se vším, co muž dokáže se ženou všechno provádět.

Možná ho dnes večer vyprovokuje, aby ji políbil. Pokud se ovšem chlapec nezblbne do té prsaté Tess a jejího módního francouzského parfému. Při té představě zrychlila, ale okamžitě dupla na brzdy, protože v zatáčce před sebou spatřila Picklesův džíp.

„Ksakru, to jsem musela narazit zrovna na něho?“ A teď, uvědomila si, se s ním budu muset usmířit. Vylezla z vozu a rozhlédla se podél plotu a na druhé straně cesty po pláni pastviny. Nikde po něm nebylo vidu a nechápala, proč zaparkoval zrovna napříč cesty.

„Určitě někde truceje,“ zamumlala a zamířila zpět k džípu, aby stiskla klakson.

Potom ho spatřila, jeho i dobytče roztažené před džípem, bok po boku, v moři krve. Netušila, proč to neucítla předem, když vzduch byl pachem smrti doslova ztěžklý a zahoustlý. Ten smrad do ní konečně udeřil jako těžký kyj a ona doklopýtala k okraji cesty a zběsile vyzvrátila celou večeři.

Žaludek se jí nepřestal zmítat v bolestivých křečích ani poté, co se doplahočila k džípu a nalehla na klakson. Držela na něm ruku jako přirostlou, čelem spočívala na předním skle a lapala po dechu.

Pootočila hlavu, pokusila se vyplivnout tu hnusnou pachut' z úst a dlaní si přejela zpocený obličej. Když se jí zatmělo před očima a všechno se s ní rozhoupalo, surově se hryzla do rtu. Zaboha se nedokázala přimět vylézt znovu na cestu. Vzdala to, položila si hlavu na lokty a nezvedla ji ani ve chvíli, kdy zaslechla dusot kopyt a Charlieho pronikavý štěkot.

„Hej!“ Ben sklouzl ze sedla, pušku si přitom přidržoval na rameni. „Willo!“

Ani útočící puma by ho nepřekvapila tolik jako Willa, která se k němu vrhla a zaryla se mu tváří do hrudi. „Bene! Ach bože!“ Pevně ho objala. „Ach bože!“

„Všechno je prima, miláčku. Jsem u tebe.“

„Není.“ Křečovitě stiskla víčka k sobě. „Není. Před vozem. Před tím druhým džípem. Leží tam... Panebože, ta krev!“

„Tak dobře, malá, posad' se. Podívám se.“ S vážným výrazem v obličeji ji usadil na přední sedadlo a zamračil se, protože zcela netypicky si položila hlavu na kolena a roztřásla se. „Chvilku tu vydrž sedět, Willo.“

Při pohledu do její tváře a vzhledem k rámusu, který dělal Charlie, Ben usoudil, že půjde o další zmasakrovanou krávu. Už cestou k druhému opuštěnému autu byl vzteky bez sebe. Jenže potom spatřil víc, mnohem víc než jenom tělo dobytčete.

„Kristepane!“

Nejspíš by toho člověka ani nepoznal, rozhodně ne v tom stavu, do jakého ho vrah dostal. Poznal však džíp, jezdecké boty, zakrvácený klobouk pohozený vedle těla. Žaludek se mu svíjel nevolností i vztekem. Když přísně okřikoval Charlieho, aby zmlkl, vtírala se mu do hlavy neodbytná myšlenka.

Pachatel nemohl být pouze šílený, musel být zlý jako sám ďábel.

Bleskově se obrátil, protože za zády zaslechl kroky, a ihned rozpráhl paže, aby Willu zastavil. „Ne!“ Hlas mu zněl drsně. Pevně ji chytil za loket. „Nijak mu nepomůžeš a je zbytečný, abys to viděla ještě jednou.“

„Už jsem v pořádku.“ Položila ruku na Benovu dlaň a přistoupila blíž. „Byl můj a já si ho musím prohlídnout.“ Prsty si promnula oči. „Oni ho skalpovali, Bene. Proboha živýho. Proboha živýho! Rozřezali ho na kusy a skalpovali!“

„To by stačilo.“ Když ji obracel a postrkoval k odchodu, nepočínal si nijak jemně. „To stačí, Willo. Vrať se do džípu a vysílačkou přivolej policii.“

Přikývla, ale když se pořád nehýbala, opět ji objal a položil si její hlavu na prsa. „Vydrž ještě chvilku,“ zašeptal něžně. „Já tě nedám.“

„Sem jsem ho poslala já. Bene.“ Netiskla se k němu, přímo se mu zarývala do těla. „Naštval mě a já mu nařídila, aby jel sem, jinak že se může sbalit a vypadnout. To já ho sem poslala!“

„Přestaň!“ zděšený tím, jak se jí při každém slově láme hlas, jí přitiskl rty do vlasů. „Přece víš, že ty za tohle nemůžeš!“

„Byl můj,“ opakovala, znovu se otřásla a odtáhla se. „Zakryj ho. Bene. Prosím tě. Musíme ho zakrýt.“

„Já se o to postarám.“ Pohladil ji po tváři. Litoval, že jí nemůže vrátit barvu do obličeje. „Posaď se do džípu, Will.“

Počkal, dokud se nevrátila k vozu, a pak z nákladového prostoru Picklesovy dodávky vytáhl dehtovou plachtu plnou skvrn od oleje. Ta musí postačit.

Kapitola osmá

Z kuchyňského okna dohlédla Lily na les a svahy hor vzpínající se k nebi. Jak říjen ustupoval listopadu, snášela se noc stále rychleji. Z okna viděla, jak se slunce sklání směrem k horským vrcholům. Od jejího příchodu do Montany ještě neuběhly ani dva týdny, ale Lily už dobře věděla, že jakmile slunce sklouzne za temné hory, bleskově nastoupí noc a vzduch se rychle ochladí. A tma ji pořád nepřestávala děsit. Těšila se na úsvit. Na den. Byla tu taková spousta práce, že nad ní klidně mohla strávit dlouhé hodiny. Byla vděčná, že může být opět něco platná, že zase někam patří. Zanedlouho si navykla na zdejší širokou plochu oblohy, úbočí hor, moře zvlněných pastvin. Zvykla si na ržání koní a bučení dobytka, na hovor lidí. A na jejich pach.

Milovala svůj pokoj, jeho soukromí a eleganci, dům se spoustou prostoru a naleštěného dřeva. Knihovna byla naplněná knihami a ona si mohla každý večer číst nebo poslouchat hudbu či nechat běžet televizi.

Nikdo se nestaral, jak Lily tráví večery. Nikdo ji nekritizoval za drobné prohřešky, nikdo ji nebil. Zatím ne.

Adam byl úžasně trpělivý. A ke koním se choval něžně jako matka k dětem. A vlastně i k ní, připouštěla Lily. Když jí vedl ruku po koňské noze, aby ji naučil, jak hledat namožená místa, vůbec ji nemačkal. Ukázal Lily, jak používat hřeblo, jak ošetřit rozštípnuté kopyto, jak namíchat vitamíny pro březí klisničku.

A když ji přistihl, jak tajně krmí ročka jablky, nevynadal jí, jen se pousmál.

Hodiny, jež strávily při společné práci, patřily k nejkrásnějším v jejím životě. Ten nový svět, jehož obzor se před ní rozevíral, jí dával naději, vyhlídku do budoucna.

A teď tomu všemu může být konec.

Došlo k vraždě.

Při tom pomyšlení se otřásla, při vědomí, že do jejího nového zářivého ráje vtrhla vražda. Násilně tu vyhasl lidský život a ona byla opět bezmocná, pokud jde o budoucnost.

Styděla se, že myslí víc na sebe a na to, co bude s ní, než na zavražděného muže. Pravda, neznala ho. Se lstivostí štvané zvěře se Lily mužům na ranči dovedně vyhýbala. Ten člověk ale tvořil součást jejího nového světa, proto bylo sobecké, že nemyslela především na něho.

„Páni, to je ale průšvih!“

Lily sebou polekaně trhla a sevřela utěrku, kterou roztržitě držela v ruce. Do kuchyně vpadla Tess. „Honem udělám čerstvou kávu. Jsou všichni... Jsou tu ještě všichni?“

„Will pořád ještě mluví s těmi kovbojskými policajty, jestli se ptáš na tohle.“ Tess přešla ke sporáku a ohrnula nos nad konvicí s kávou. „Držela jsem se bokem, takže nevím, co všechno se právě děje.“ Zamířila ke špižárně a prudce otvírala dvířka skříněk. „Není tu něco silnějšího než kafe?“

Lily bezradně ždímalala utěrku. „Myslím, že tu je víno, ale asi bychom kvůli tomu neměli Will vyrušovat.“

Tess jen zvedla oči ke stropu a rázně otevřela ledničku. „Tahle flaška nijak zvlášť kvalitního vína je zrovna tak naše jako její.“ Vytáhla ji ven. „Najdeš vývrtku?“

„Zahlédla jsem ji tu.“ Přiměla se odložit utěrku na dřez. Kuchyňskou linku už stejně otřela nejmíň dvakrát. Otevřela zásuvku a podala vývrtku Tess. „Jo, a taky jsem uvařila polívku.“ Kývnutím

ukázala k hrnci na sporáku. „Bess má pořád ještě horečku, ale miskou jí přece jenom snědla. Snad se zítra bude cítit kapku líp.“

„Uch– uch.“ Tess skleničku našla už bez pomoci a nalila si.

„Posad' se. Lily. Mám dojem, že bychom si měly promluvit.“

„Spíš bychom jim měly odnést kávu.“

„Posad' se. Prosím.“ Tess vklouzla za pultík, na kterém se jinak podávala snídani, a vyčkávala.

„Tak dobře.“ Lily se posadila k desce z leštěného dřeva a položila si ruce do klína.

Tess k ní přistrčila jednu sklenku a pozvedla tu svou. „Nejspíš bychom si konečně měly vyprávět své životní osudy, ale tohle nebude ta nejvhodnější chvíle, vid'?“ Z kapsy vytáhla jedinou cigaretu, kterou předem vyklepala z krabičky schovávané pro případ krize, a než sáhla po sirkách, chvíli ji převalovala mezi prsty. „To je namouduši šeredná záležitost.“

„Ano.“ Lily automaticky vstala, donesla popelník a položila ho před Tess. „Chudák. Nevím sice, kterej z nich to byl, ale –“

„Ten plešatej, s knírem a pivním břískem,“ prozradila jí Tess, pokrčila rameny na důkaz své slabé vůle a zapálila si cigaretu.

„Ach.“ Když teď měla Lily konkrétní představu oběti, její pocit viny ještě zesílil. „Ano, už si vzpomínám. Propíchli ho, vid'?“

„Mám pocit, že jde o něco horšího, ale nevím nic víc, než že ho Will objevila na jedny z těch cest, co křížujou přes celý pozemky ranče.“

„Musela to být pro ni hrůza.“

„To jo.“ Tess se zašklebila a zvedla sklenku s vínem. I kdyby si na svoji nejmladší sestru stokrát nepotrpěla, podobný zážitek by nepřála nikomu. „Ona to zvládne. Zdejší holky něco vydržej. Ale stejně...“ Upila a zjistila, že víno není vůbec tak podřadné, jak očekávala. „A co ty? Zůstáváš, nebo odcházíš?“

Více z potřeby zaměstnat si ruce než z chuti na víno se Lily natáhla po sklence. „Já vlastně nemám kam jít. Ty se nejspíš vrátíš do Kalifornie.“

„Uvažovala jsem o tom.“ Tess se zaklonila a pozorně si ženu naproti sobě prohlížela. Sklopené oči, říkala si Tess, a nervózní ruce. Byla přesvědčená, že plachá Lily už bude mít zamluvenou letenku kamkoliv. „Postavila jsem si to takhle: V Los Angeles jsou vraždy na denním pořádku. Kluci dokážou sejmut jeden druhýho jen za to, že mu dělá grafity v jeho teritoriu. Narkomani po sobě střílejí na každém kroku. Pistole, nože, vydírání, prostituce.“ Usmála se. „Panebože, jak já to město miluju!“

Ted' však Tess zahlédla Lilyin zděšený výraz a srdečně se rozesmála. „Promiň,“ vyrazila ze sebe po chvilce a přitiskla si dlaň k srdci. „Chtěla jsem tím říct, že je to sice zlý a že ta rána padla nepěkně blízko, ale jinak jde jen o jedinou vraždu. Relativně to není nijak výjimečná věc, každopádně ne natolik, aby mi nedovolila vybrat si svůj právoplatnej podíl.“

Lily se opět napila a s námahou si urovnávala myšlenky. „Takže zůstaneš. Takže chceš zůstat?“

„Jo, zůstanu. Všechno je při starým.“

„Myslela jsem –“ Lily zavřela oči a nechala se zaplavit vlnou úlevy, která se smísila s pocitem provinilosti. „Najisto jsem myslela, že odjedeš, a potom že to bude čekat i mě.“ Opět otevřela oči, modrá, mírumilovná modř s náznaky přízračné šedi. „To je ale hrůza. Ten nebožák je po smrti a já si neumím dělat starosti kvůli ničemu jinýmu, než jaký to bude mít důsledky pro mě.“

„Ale to není nic špatnýho. Neznalas ho. Poslyš.“ Protože v Lily ji cosi hluboce dojívalo, natáhla se Tess po sestřině ruce. „Tak se kvůli tomu neužírej. Tady je v sázce prokletě moc. Máme právo myslet na to, co patří nám.“

Lily sklopila oči k jejich spojeným rukám. Tessina ruka je tak hezká, říkala si, třpytivá prsteny a záviděníhodně silná a sebejistá. Vzhledla k sestře. „Neudělala jsem nic, čím bych si odtud něco zasloužila. A ty jakbysmet.“

Tess pouze přikývla, odtáhla se a znovu se napila. „Ale neudělala jsem ani nic pro to, aby mě otec po celý můj život ignoroval. A ty jakbysmet.“

Do kuchyně vstoupila Willa a při pohledu na obě ženy u stolu se zarazila. V obličeji byla pořád ještě zsinálá a pohybovala se trhaně. Po tom nekonečném výslechu a vyptávání, kdy musela stokrát popsat, jak na cestě objevila mrtvá těla, byla nesmírně ráda, že policie konečně vytáhla paty z domu.

„Ale, tohle je fakt překvapení!“ Strčila si ruce do kapes a přistoupila ke stolu. „Myslela jsem, že vy dvě už budete dávno balit, a ne tady klábosit.“

„Klábosily jsme právě o tom.“ Tess povytáhla obočí, ale bez poznámky sledovala, jak jí Will sebrala skleničku a napila se. „Nikam nejedeme.“

„Vážně?“ Willa usoudila, že víno není tak špatný nápad, a zamířila k polici pro vlastní sklenku. Najednou však zůstala stát bez hnutí, neschopná pohybu, neschopná myšlenky.

Plně domyslet, co by znamenala ztráta ranče, nedokázala. Číhalo to v koutku její mysli, jistota, že sestry ta tragédie odtud nenávratně vyštve. A s nimi zmizí i smysl její existence. A teprve teď, když měla jistotu, že zůstanou, ta možná ztráta na ni dolehla. A dolehla tvrdě.

Nakonec to vzdala, opřela se čelem o dvířka kuchyňské linky a zavřela oči.

Pickles. Dobrý bože, to co mu provedli, co z něho zbylo, jí zůstane před očima navždy. A všechna ta krev srážející se na slunci. Ty jeho oči vzhlížející k ní s hrůzou navěky zamrzlou v pohledu.

Ale aspoň že ranč je prozatím v bezpečí.

„Ach bože, ach bože, ach bože.“

Neuvědomila si, že sténá nahlas, dokud jí Lily nepoložila plaše ruku na rameno. Willa před dotykem naráz uhnula a prudce se napřímila.

„Uvařila jsem polívku.“ Lily bylo hloupé takhle plácet, ale nic jiného ji nenapadlo. „Měla bys něco sníst.“

„Momentálně bych jídlo asi nesnesla.“ Willa ucouvla ze strachu, že příliš mnoho útechy by ji mohlo zlomit. Vrátila se ke stolu a před Tessiným fascinovaným pohledem si nalila sklenku plnou vína.

„Skvělý,“ zamumlala Tess, když s obdivem sledovala, že Willa loká víno jako vodu. „Jak dlouho to vydržíš, než padneš?“

„To teprv musíme zjistit.“ Obrátila se, protože dveře se otevřely a vešel Ben. Zhluboka se nadechla, aby se trochu zklidnila.

Nechtěla sama sobě vyčítat, že se na něho spoléhala, že se mu vrhla do náruče, že ho nechala dělat tu špinavou práci, zatímco sama seděla stranou, příliš rozklepaná, než aby mohla být něco platná. Ale smířovala se s tím jen těžko.

„Dámy!“ Pohybem, kterým připomněl Willu, si vzal jednu sklenku a napil se. „Na konec jednoho všivýho dne!“

„Tak na to si připiju!“ prohlásila Tess, udělala to a přitom si ho zkoumavě prohlížela. Lepší kovboj, usoudila. A na ženský. „Já jsem Tess. Vy jste určitě Ben McKinnon.“

„Rád vás poznávám. Škoda jen, že ne za lepších okolností.“ Uchopil Willu za bradu a natočil ji tváří k sobě. „Běž si lehnout.“

„Musím si promluvit se svýma lidma.“

„Kdepak, nemusíš. Ty si musíš jenom lehnout a na chvíli nechat všechno plavat.“

„Přece si nezalezu pod peřinu, protože –“

„Nic na tom nezměníš!“ přerušil ji. Celá se chvěla. Cítil, jak zoufale s tím bojuje, ale záchvaty třasu mu znovu a znovu pronikaly do prstů. „Jsi zničená a navíc vyčerpaná a muselas ten hroznej zážitek omílat pořád dokola. Adam odvedl policisty k noclehárně, aby si promluvili s chlapama, takže ty nemáš momentálně jinou povinnost než zkusit na chvíli usnout.“

„Mojí lidi jsou –“

„A kdopak je povzbudí zítra, kdyby ses složila?“ Zavřela trucovitě ústa a Ben naklonil hlavu k rameni. „Teď běž nahoru a rychle si lehni, a dobrovolně, nebo tě k tomu donutím. Tak jako tak, dopadne to stejně. Jdi ihned!“

Slzy ji pálily v očích a bublaly jí v hrdle jako žhavá láva. Protože ze samé hrdosti nedovolila, aby je zahlédl, pouze odstrčila jeho ruku a vyšla z kuchyně.

„To zírám,“ zahučela Tess, když za sestrou zapadly dveře.
„Nevěřila bych, že s ní někdo něco svede.“

„Však ona by se nejradši nedala, ale dobře ví, že se mnou by prohrála. A prohru Will nesnáší.“ Zamračil se nad svou sklenkou. Mrzelo ho, že k ní nebyl něžnější, že ji tak šikanoval. „Neznám moc lidí, kteří by to po tom jejím dnešním zážitku vydrželi bez zhroucení.“

„Je dobrý, aby zůstala sama?“ Lily si přitiskla prsty ke rtům.
„Mohla bych jít za ní, ale... Nevím, jestli by o to stála.“

„Kdepak líp jí bude o samotě.“ Ale Ben to pronesl s úsměvem, Lilyina nabídka ho potěšila. „Tenhle víkend moc dovolenkově nevypadal, co? Ale přesto vás u nás v Montaně vítám.“

„Mně se tu líbí.“ Sotva to Lily vyhrkla, zrudla a vyskočila od stolu. Tess se zasmála. „Nechcete něco k jídlu? Je tu polívka a taky spousta věcí na obležený chleby.“

„Andílku, jestli to je ta polívka, co tu voní, tak vám za miskou budu nadosmrti vděčnej.“

„Prima. Tess?“

„Jasně. Ksaku, proč by ne?“ Jelikož Lily zřejmě byla do obsluhování celá žhavá, zůstala Tess na místě a poklepávala prsty o stolní desku. „Policie si myslí, že to udělal někdo z ranče?“

Ben se posadil naproti ní. „Zpočátku se určitě zaměřej na ranč. Nevede sem žádná veřejná přístupová cesta, ale to samozřejmě neznamená, že cizí člověk se k nám nedostane. Na koni, džípem.“ Povytláhl ramena a pročísl si prsty čupřinu.

„Od Three Rocks sem k Mercy vede solidní silnice. Ksaku, byl jsem tam přece i já!“

Na Tessin tázavý pohled se pustil do vysvětlování: „Jasně, můžu vám stokrát tvrdit, že jsem to neudělal, ale vy o mně přece nic nevíte.“

Taky je možný se na to místo dostat z ranče Rocking R nebo z Nateových pozemků a od hor.“

„Hm,“ Tess si dolila sklenku, „tím se nám okruh pátrání krásně zužuje, co?“

„Povím vám jedno – každej, kdo zná hory a zdejší pozemky, se tady může schovávat celý měsíce a vyvádět, co se mu zamane. A bude nemožný ho najít.“

„Oceňujeme, že jste nás takhle uklidnil, příteli.“ Střelila očima po Lily, která stavěla kouřící misky na stůl. „Nemám pravdu. Lily?“

„Líp to všechno vědět předem.“ Lily se usadila na krajíček lavice vedle Tess a opět spustila ruce do klína. „Člověk si aspoň může dávat pozor.“

„Přesně tak. Řekl bych, že nejlíp si dáte pozor, když se prozatím nebudete toulat daleko od domu bez doprovodu.“

„Na toulání mě moc neužije.“ Přestože jí nebylo zvlášť dobře od žaludku, nabrala si Tess lžíci polévky, „A Lily zase neudělá krok bez Adama.“ Zadívala se na Bena. „Patří k podezřelejm?“

„Netuším sice, co si policie myslí, ale za sebe vám můžu odpřisáhnout, že Adam Wolrchild nemá dost chladnokrevnosti, aby skalpoval a zabil člověka. To mu spíš narostou křídla a odletí do Idaha.“ Prudce vzhlédl, protože Tessina lžíce třeskla o stůl. Nejradši by si nafackoval. „Omlouvám se. Měl jsem za to, že znáte detaily.“

„Ne.“ Tess dala před polévkou přednost vínu. „Neznáme.“

„A ona to viděla?“ Lily si ždímal ruce v klíně. „Ona ho našla?“

„A bude s tím žít až nadosmrti.“ To platí pro nás oba, pomyslel si Ben, protože ten obraz mu určitě nikdy zcela nevybledne v paměti. „Nechtěl jsem vás zastrašit, jenom varovat.“

„Spolehněte se, že budeme opatrný,“ slíbila mu Tess. „Ale co bude s ní?“ Trhla palcem směrem ke stropu. „Pokud ji nezamknete do okovů, u domu ji neudržíte.“

„Adam na ni dohlédne. A já taky.“ V naději, že trochu zmírní napětí, si nabral další polévku. „A budu se tady ometat moc rád, protože tahle kuchyně mi stojí za sebevětší námahu.“

Obě ženy sebou trhly, protože zaslechly cvaknutí domovních dveří. Dovnitř vešel Adam a přinesl závan chladného vzduchu. „Tak prozatím mě už nepotřebujete.“

„Tak si přisedni,“ vybídla ho Tess. „Dneska večer se podává polívka s vínem.“

Vážně si ji změřil a pak se zadíval na Lily. „Spíš bych hlasoval pro kafe. Ne, jen klidně sed,“ dodal, když se Lily začala zvedat. „Udělám si ho sám. Zaskočil jsem jen překontrolovat Willu.“

„Ben ji donutil, aby si šla nahoru lehnout.“ Lily působilo mluvení úlevu, slova se z ní řinula o překot. „Potřebuje si odpočinout. Můžu ti nabrat trochu polívky. Měl bys něco sníst a je jí tu spousta.“

„Tak si naberu sám. Posad se.“

„Ještě chleba. Zapomněla jsem dát na stůl chleba. Měla bych –“

„Měla bys sedět.“ Nabíral si polévku a tiše ji chlácholil. „Zkus se trochu uklidnit.“ Naplnil dvě misky a jednu postavil před Lily. „A měla by ses najíst. Podám ti chleba.“

Zmateně ho pozorovala, zatímco přecházel po kuchyni. Za celý život nepoznala muže, který by v kuchyni udělal víc, než si dal nášup. Mrkla kradmo na Bena, očekávala úsměšek, ale ten nevzrušeně pokračoval v jídle, jako by považoval za naprosto normální, že se muž obsluhuje sám.

„Mám tady zůstat, Adame, trochu ti pomoci, než se zase všechno uklidní?“

„Ani ne, ale díky za nabídku. Musíme spolu vyřešit spoustu problémů.“ Posadil se naproti Lily a pohlédl jí do očí. „Zvládáš?“

Přikývla, zvedla lžici a snažila se jíst.

„Pickles neměl rodinu,“ pokračoval Adam. „Mám dojem, že někde žije jeho sestra, snad ve Wyomingu. Zkusíme ji najít, ale mezitím stejně musíme přichystat pohřeb sami, jen co nám vydají tělo.“

„Tohle by si měl vzít na starost Nate,“ odlomil si Ben kůrku. „Když to doporučíš, Willa ho tím pověří.“

„Tak jo. Dobrej nápad. Hele, bez tebe by tu hrůzu takhle statečně nezvládla. Já jen, abys měl jasno.“

„Náhodou jsem se tam připlétl, no.“ Ještě pořád ho vyvádělo z míry, jak se k němu tiskla. A jak to navzdory všemu bylo příjemné. „Až překoná ten nejhorší šok, bude ji mrzet, že jsem to byl právě já.“

„To se pleteš. Bude ti vděčná stejně, jako ti jsem vděčnej já.“ Zvedl ruku obrácenou dlaní vzhůru – táhla se po ní dlouhá tenká jizva. „Bratře.“

Ben zkrivil rty a pohlédl na podobnou jizvu ve své vlastní dlaní. Připomněl si den, kdy dva chlapci stáli u říčky v šeru na samém dně kaňonu a s vážnou tváří si smíchali krev na znamení bratrství.

„Uch-och, ty mužský rituály!“ Nesmyslně dojatá strčila Tess do Lily na znamení, ať ji pustí od stolu. „Beru to jako narážku, že vás džentlmeny máme zanechal s portským a doutníky. Odeberu se teď nahoru a oddám se tak vzrušující činnosti, jakou je lakování nehtů na nohách.“

Ben její smysl pro humor ocenil úsměvem. „Určitě je máte moc pěkný.“

„Drahoušku, jsou fantastický.“ Nedalo jí žádné přemáhání, aby ho považovala za sympatáka. A od sympatií byl už jen krůček k důvěře. „Asi se přidám do Adamovýho tábora a řeknu, že jsem vám vděčná, že jste tady. Dobrou noc.“

„Půjdu taky.“ Lily sáhla po Tessině poloprázdné misce.

„Nechod“,“ přiklopil jí Adam dlaní ruku. „Vůbec jsi nejedla.“

„Chcete si určitě promluvit. Vezmu si jídlo s sebou.“

„Kvůli mně neutíkejte.“ Ben, přesvědčený, že najisto ví, odkud vítr fouká, vstal z lavice. „Musím vyrazit domů. Děkuju za polívku, Lily.“ Vztáhl ruku, aby ji pohladil po tváři, a vycítil, jak v sebeobraně ucukla. Nenápadně paži spustil, jako by se nic nestalo. „Najezte se, než vám to vystydne,“ poradil jí. „Zítra se tady ukážu, Adame.“

„Dobrou noc. Bene.“ Adam Lilyinu paži nepustil a jemně za ni tahal tak dlouho, dokud se znovu neposadila. Pak ji vzal i za druhou

ruku a propletl si její prsty se svými. Počkal, dokud mu nepohlédla do očí. „Neboj se. Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

„Jenže já se bojím pořád.“

Ruka se jí pod jeho dlaní napjala, ale Adam usoudil, že by bylo škoda zmarnit takovou příležitost, takže ji nepustil. „Jsi v cizím domě mezi cizíma lidma, a stejně zůstáváš. To je od tebe statečný.“

„Přišla jsem se sem schovat. Vůbec mě neznáš, Adame.“

„Poznám tě, když mi to dovolíš.“ Pustil jednu její ruku a palcem jí pohladil stínek vytrácející se modřiny pod okem. Seděla naprosto nehybně a ostražitě ho sledovala, zatímco prsty klouzal k další zhmožděnině na čelisti. „Chtěl bych tě poznat. Lily, až na to budeš připravená.“

„Proč?“

Usmál se očima a jí se rozbušilo srdce. „Protože rozumíš koním a pašuješ zbytky z kuchyně mým psům.“ Zrudla, ale to už se mu úsměv rozšířil až na rty. „A protože vaříš dobrou polívku. A teď jez!“ pustil jí i druhou ruku. „Než ti to vystydne.“

Lily po něm stříhla pohledem zpoza spuštěných řas, uchopila lžici a dala se do jídla.

Nahoře, vyzbrojená nákladem knih z knihovny a láhví minerálky, kterou vytáhla z baru, mířila Tess do svého pokoje. Rozhodla se učíst se až do spánku v naději, že si tím zajistí klidnější noc.

Mám příliš bujnou fantazii, říkala si v duchu. Taky proto se prosadila jako scenáristka. A taky proto se jí těch pár detailů, jež Benovi uklouzly, budou v hlavě přemítat tak dlouho, až získají nekonečně proměnlivou, ale vždycky stejně příšernou podobu.

Slibovala si, že silný špalek brožovaného románu, jehož obálka zaručovala spoustu vášně a dobrodružství, jí odvede myšlenky jinam.

Když však mýjela Willin pokoj, zaslechla hořký, přerývaný pláč. Zaváhala a v duchu zaklela, proč se ksakru nerozhodla pro druhé schodiště. A ještě víc jí vadilo, že to bezmocné vzlykání v ní rozechvělo hluboký cit. Když pláče silná žena, říká si, pak ty slzy přicházejí z těch nejhlubších a nejtemnějších koutů jejího srdce.

Zvedla ruku, že zaklepe na dveře, ale pak pouze přitiskla dlaň na dubové dřevo. Možná že kdyby se znaly líp nebo si byly naopak úplně cizí, tak by dovnitř vešla. Kdyby mezi nimi nestrašily žádné přízraky, žádný zakořeněný odpor, tak by ty dveře otevřela a nabídla... něco.

Takhle však věděla, že by ji Willa neuvítala. Mezi nimi nepřichází v úvahu žádné ženské důvěrnosti, natož sesterské. A s vědomím toho, že ji to strašně, ale strašně mrzí, pokračovala Tess do svého pokoje, opatrně otevřela a opatrně za sebou zamkla.

Ted' už ale nedoufala, že bude mít klidné sny.

VE TMĚ, UPROSTŘED NOCI, kdy vítr kopal do oken a déšť tvrdě a rozzuřeně bušil do hlíny, tiše ležel a usmíval se. Znovu a znovu si oživoval ty okamžiky zabíjení, vteřinu po vteřině, a probouzel tak v sobě podivné vzrušení.

Uvědomil si, že ve chvíli, kdy se to dělo, jako by byl někým dočista jiným. Jako by byl člověk s tak jasným viděním a pevnými nervy, až to bylo nelidské.

Vůbec netušil, že to v něm je.

Vůbec netušil, že to bude taková nádhera.

Chudák starej Pickles. Aby se nahlas nerozesmál, musel si zacpat ústa oběma rukama jako dítě, které se chichotá v kostele. Neměl proti tomu starýmu páprdovi ani to nejmenší, ale prostě se ten trouba ukázal ve špatnou chvíli na špatném místě, a všechno chce svý.

Všechno chce svý, pomyslel si ještě jednou a skoro zahýkal do dlaní. Přesně to v jednom kuse tvrdila jeho matka. Dokonce i když byla sťatá, trousila s oblibou podobná moudra. Všechno chce svý. Nic se nemá uspěchat. Ranní ptáče dál doskáče. Krev je silnější než voda.

Vzpamatoval se, dlouze vydechl a spustil si ruce na břicho.

Připomněl si, jak nůž zajel Picklesovi do břicha. To ale byla silná vrstva sádla, dumal a popleskal si vlastní žaludek. Jako by bodal do

polštáře. Vydávalo to vrzavě mlaskavý zvuk, jako když chlap dělá ženský šťavnatej cucflek.

Ale to nejlepší, to úplně nejlepší ze všeho bylo, když zvedal zbytek Picklesových vlasů. Ne snad, že by šlo o kdovíjakou trofej, byly řídké a mastné, ale způsob, jakým se dala kůže na hlavě odříznout, bylo něco fantastického.

A ta krev.

Sakra, že ale krvácel!

Litoval, že se tam nemohl zdržet déle, třeba si i zatančit vítězný taneček. Možná příště...

Musel zdušit další zachechtání. Protože příště určitě bude. Na krávy a domácí zvířata kašle. Lidi jsou o moc zajímavější. Bude si muset dávat pozor a být trpělivý. Kdyby si druhou oběť našel moc brzy, pokazil by si tím radost z očekávání.

A on si další oběť chtěl vybrat, nečekat, až mu někdo náhodou vběhne do cesty.

Možná by mohl udělat ženu. Mohl by ji zavést do lesa, kde schovává své trofeje. Rozřezal by na ní šaty, zatímco by žadonila, ať jí neublíží. A potom by ji znásilňoval, až by ztratila vědomí.

Při té představě se vzrušil, a zatímco svou fantazii rozvíjel dál, lenivě si třel penis. Každopádně by k jeho rozkoši jenom přispělo, kdyby si mohl dát se svou obětí načas sledovat kořist, dívat se, jak jí děsem vylézají oči z důlků při jeho detailním líčení, co všechno s ní bude provádět.

Možná to s nimi bude ještě lepší. Když to budou vědět předem.

Ale musí se vycvičit. Žena bude představovat další stupínek, ale zatím k němu ještě nedospěl.

Žádnej spěch, říkal si zasněně a pak se soustředil na onanování. Vůbec žádnej spěch.

Část druhá

Zima

*Ti, kteří znají zimy v tomto státě, dobře vědí jak bývají kruté a
zběsilé*

William Bradford

Kapitola devátá

Dokonce ani vražda nezastavila práci. Lidé byli nervózní, ale příkazy poslouchali. Když jim teď jeden muž chyběl, zapojila se místo něho Willa. Jezdila kontrolovat ploty, na polích řídila průběh sklizně, pomáhala ve stájích a v noci se hrbila nad účetními knihami.

Počasí se měnilo, a to velmi rychle. Chlad ve vzduchu věštil blížkou zimu a každé ráno ležela na pastvinách vrstva námrazy. Dobytek, který nemohli ustájit, přesunuli na jižnější pastvu – ranč Mercy vlastnil pozemky až dole v Coloradu.

Když zrovna neseděla v sedle nebo džípu, vzlétla s Jimem v letadle. Původně uvažovala o složení pilotních zkoušek, ale rychle zjistila, že přesuny vzduchem pro ni nejsou. Rámus motoru ji rozčiloval a z rychlého klesání a stoupání se jí zvedal žaludek.

Její otec s oblibou přehlížel své království v malé cessně. Když s ním letěla poprvé, příšerně zvracela. Víckrát ji se sebou nevzal.

Teď měl na celém ranči pilotní oprávnění pouze Jim a ten ovládal stroj tak výborně, že Willa začínala uvažovat o tom, že svoje dřívější rozhodnutí nakonec změní. Tak rozlehlé pozemky, jako je ranč Mercy, se bez záložního pilota asi dlouho neobejde a jí by se u řídicího panelu možná nedělalo tolik špatně.

„Odtud to vypadá pěkně jako na obrázku,“ zazubil se Jim, sklouzl strojem plavně o kus níž a Willa cítila, jak jí snídane stoupá pro změnu hrdlem vzhůru. „Koukejme, další kus plotu je spadlej.“ Zvesela snižoval výšku, aby se podívali trochu líp.

Willa zaskřípala zuby a v duchu si udělala poznámku o jejich poloze. Přinutila se počítat jednotlivé kusy dobytka v dohledu. „Potřebujeme krávy přestěhovat dřív, než vypasou trávu na hlínu.“ Tiše sykla, protože letadélko opět prudce změnilo úhel. „Nemůžeš s tím krámem letět kapku opatrněji?“

„Promiň.“ Skousl si jazyk, aby se nerozesmál. Stačil mu však jediný pohled do její tváře, a už opatrně vyrovnával. Byla bílá až dozelená. „Neměla bys vůbec lítat, Will, aspoň bez těch prášků proti mořský nemoci ne.“

„Vždyť jsem si to svinstvo vzala!“ Soustředila se na hluboké dýchání a litovala, že nemůže vychutnat krásu krajiny, zelené pastviny třpytící se námrazou, svahy hustě zarostlé lesy, vrcholky hor bílé sněhem.

„Mám přistát?“

„Jde to.“ Ani náhodou. „Dokončíme to.“

Ale když se opět podívala dolů, spatřila cestu, na které objevila tělo. Policie je už odvezla a odklidila i zmrzačenou mršinu krávy. Pročesali celou oblast ve snaze najít nějaké stopy a důkazy. Většinu krve už stačil smýt déšť.

Přesto měla dojem, že v hlíně vidí temnější skvrny tam, kde se krev vsákla hlouběji. Nedokázala od toho místa odtrhnout oči a dokonce i potom, co přeletěli přes další pastvinu, ještě pořád viděla silnici a temné vzory.

Jim visel zkušeným pohledem na obzoru. „Včera večer se u nás zase zastavila policie.“

„Já vím.“

„Neobjevili ani ň. Už to ksakru bude skoro tejden, Will. Nemají jedinou stopu.“

Vztekl v jeho hlase jí pomohl zaplašit tu hroznou vidinu, pomohl jí odtrhnout pohled od pastvin a podívat se mu do tváře. „Tohle je něco jinýho než detektivka v televizi, Jime. Občas zlosyna spravedlnost zkrátka nedostihne.“

„Pořád mě štve, že jsem ho tenkrát večer obehral o prachy, Will. Je mi jasné, že jde o prkotinu, ale stejně mi to vadí.“

Natáhla se a přátelsky mu stiskla rameno. „Mě zase mrzí, že jsem se s ním chytla. To je taky prkotina, ale přesto mi to není jedno.“

„Zatracenej syčák vyžranej! Nic jinýho nebyl, než hádávej starej syčák!“ Hlas mu přeskočil do fistule a Jim si honem odkašlal. „Slyšel jsem, že ho možná pohřbíte na hřbitově Mercyových.“

„Nateovi se nepodařilo sehnat jeho sestru ani jinýho z příbuznejch. Pohřbíme ho na pozemcích ranče Mercyů. Jako bych slyšela Bess, určitě řekne, že to je slušnost.“

„To teda je. Fakt je to od tebe hezký, Will, když se uváží, že tam leží jenom rodina.“ Znovu si odkašlal. „Rozebírali jsme to s chlapama. Mohli bysme nést rakev a taky se chceme složit na pomník.“ Zrudl, protože přistihl Willu, jak na něho užasle zírá. „S tím nápadem přišel Ham, ale všichni jsme s tím souhlasili. Teda, pokud ti to nevadí.“

„V tom případě to bude podle vás.“ Otočila se a vyhlédla z okénka. „Přistaneme, Jime. Zatím jsem toho viděla dost.“

Když Willa dorazila na zadní dvůr ranče, zahlédla Nateův džíp a vedle Benův. Záměrně postála před Adamovým bílým domkem. Před setkáním s lidmi potřebovala čas. Nohy měla stejně rozklepané jako žaludek. Bolela ji hlava, což měl na svědomí zřejmě vytrvalý hukot motoru, který se jí teď přestěhoval kamsi za oči.

Vylezla z vozu, prošla vrátky v plaňkovém plotě a přidřepla, aby poplácala Beanse. Byl tlustý jako klobáska, s plandavýma ušima a obrovskými huňatými packami. Nadšený z jejího zájmu se naráz překulil a nastavil jí k podrbání břicho.

„Ty tlustochu stará! Snad tu nechceš prospat celej den?“ Ocas zabušil souhlasně do hlíny a vyvolal tak u ní úsměv. „Zadek máš širokej jako vrata do stodoly.“

Její hlas přivolal Adamova skvrnitého loveckého psa Noseyho, který se přiřítíl z úkrytu kdesi za domem. S ušima vztyčenýma a

ocasem mávajícíím jako praporem se na Willu vrhl a zachumlal, se jí pod paži.

„Zase jsi provedl nějakou rošťárnu, co, Noseyi? Jako bych nevěděla, že máš zálusk na můj kuřata, ty lumpe!“

Zacenil se na ni a ve snaze olíznout Wille ruce a obličej vyskočil na svého kamaráda. Zatímco se oba psi rvali a poskakovali, Willa se narovнала. Cítila se už trochu líp. Možná to bylo tím, že stála na Adamově dvoře, kde pořád ještě zatvrzele kvetly podzimní květiny a psi neměli na starosti nic vážnějšího než svoje hry.

„Už jsi skončila s oblbováním těch příživnickejch čoklů?“

Ohlédla se přes rameno. Na opačné straně vrátek stál Ham s cigaretou vlepenou do koutku úst. Bundu měl zapnutou až ke krku a na rukou kožené rukavice, takže Willa usoudila, že na něho začíná doléhat blížící se zima.

„Řekla bych, že jo.“

„A už jsi skončila s poletováním v tý pasti na myši?“

Zamířila k němu a dusila smích. Ve svých pětasedesáti neseďel Ham ani jedinkrát v žádném letadle a byl na to proklatě pyšný.

„Vypadá to tak. Potřebujeme, zahnat dobytek na jiný pastviny, Hame. A taky máte dole další kus plotu. Ráda bych krávy na ty jižnější louky přestěhovala ještě dneska.“

„Pošlu na to Billyho, ale bude mu to trvat dvakrát tak dlouho než každému, kdo má aspoň polovičku jeho mozku. O plot se postará Jim. Wood má plný ruce práce na polích a já musím připravit to stádo vybraný na trh.“

„Že bys mi tímhle ohleduplným způsobem oznamoval, že nás je málo?“

„Přesně o tom jsem si chtěl s tebou promluvit.“ Počkal, dokud neprošla vrátky, a zatím vychutnával cigaretu. „Další pomocník by se nám moc šiknul, a dva by byli super. Ale s najímáním bys podle mě měla počkat do jara.“

Odcvrknul ubohý nedopalek a sledoval jeho let pohledem. Za ním kňučel u vrátek Beans s Noseym, kteří se domáhali větší

pozornosti. „Pickles byl starej protiva. Ten chlap nadával, ať svítilo slunce nebo bylo pod mrakem, jeden se mu prostě nezavděčil. Nářky měl jako hobby. Ale byl to dobrej kovboj a docela slušnej automechanik.“

„Jim se mi zmínil, že se mu chcete složit na pomník.“

„Připadá mi to správný. Dělal jsme s tím nerudným bručounem bezmála dvacet let.“ Zamyšleně se díval do dálky, ale potom pohlédl na Willu a naráz si přečetl, co se jí honí hlavou. „A když budeš házet vinu na sebe, sotva tím někomu pomůžeš.“

„Poslala jsem ho tam já.“

„To jsou kecy a ty to moc dobře víš. I kdybys stokrát byla nafrněná ženská, hloupá teda nejseš.“

Málem se usmála. „Jenže já to nedokážu strávit, Hame. Prostě nedokážu.“

Věděl to a chápal, protože ji znal. Rozuměl jí. „Takhle ho najít jako ty, to by strašilo každýho. S tím nic nenaděláš, prostě to musí odeznít samo.“ Opět se na ni podíval a posunul si odrbaný klobouk, aby mu slunce nesvítilo do očí. „Ale udřít se, to není nejlepší způsob jak to urychlit.“

„Máme o dva lidi míň,“ spustila, ale Ham jenom zavrtěl hlavou.

„Will, ty skoro nespíš a málem nevezmeš do úst.“ Ohrnul rty pod prošedivělým plnovousem. „Když je teď Bess zase na nohou, dozvím se ledacos, co se děje v domě. Ta ženská by vymluvila králíkovi uši. Ale i kdyby mi nevybrebtala komplet všechno při každým setkání sama, tak mám přece oči, ne?“

„Mám spoustu starostí.“

„To vím.“ Hlas mu ochraptěl na důkaz hlubokého citu. „Snažím se ti akorát vysvětlit, že nemusíš osobně dohlížet na každé centimetr čtvereční tohoto ranče. Byl jsem tu dávno předtím, než ses narodila, a pokud mý práci nevěříš, tak by ses asi fakt měla porozhlídnout po dalším dělníkovi dřív, než přijde jaro.“

„Moc dobře víš, že ti věřím, Hame, tady nejde o –“ Odmlčela se a skousla ret. „To bylo podlý, Hame.“

Samolibě přikývl. Ba jo, znal ji dokonale. Měl ji přečtenou.
A taky ji měl rád.

„Hlavně když tě to donutí v klidu se zamyslet. Přes zimu to můžeme proklepat i takhle. Ten Woodův starší kluk bude šikovnej. Co nevidět se mu přehoupne dvanáct roků a drží se na koni jako d'ábel. A ten mladší, ten se nějak vyzná ve farmaření!“ Ham s obdivným výrazem vytáhl další cigaretu. „Radši bude stavět stoh než sedět na koni, ale podle Wooda je to náramnej pracant. Přes zimu to zvládneme tak, jak to je.“

„Tak fajn. Ještě něco?“

Opět si Ham dal načas, ale protože už její pozornost upoutal, nehrál si s ní příliš dlouho. „Ty tvoje sestřičky. Tý ostříhaný bys měla poradit, ať si koupí taky jiný džíny než vypasovaný jako druhá kůže. Kdykoliv projde kolem, Billy si málem šlápne na jazyk. Ještě si kluk ublíží.“

Zasmála se poprvé po kolika dnech. „Ale ty se po ní neohlídneš, co, Hame?“

„Co bych se neohlíd.“ Vyfoukl kouř. „Ale už mám dost rozumu, abych to přežil. Ta druhá je v sedle jako doma.“ Zašvidral do strany a ukázal cigaretou. „Hele, můžeš se přesvědčit na vlastní oči.“

Willa se podívala na vzdálenou cestu a spatřila jezdce mířící k východu. Adam seděl na svém milovaném hřebci, bez klobouku, a po každé straně měl jednu jezdkyňu. Willa musela uznat, že Lily zvládá ryzku dokonale, přizpůsobila se jejímu kroku, jako by měla tekuté svaly. Tess poskakovala v sedle pěkné hnědky. Chodidla měla trochu moc vysoko a zadek jí narážel do sedla v rychlém trhavém rytmu, který jí musel působit bolest. Podle všeho se hrušky sedla přidržovala zoufale jako tonoucí.

„Ježíš, ta ale bude večer otlučená!“ Willa se pobaveně opřela o vrátka. „Jak dlouho se už snaží?“

„Posledních pár dnů. Podle všeho si vzala do hlavy, že se naučí jezdit. Adam ji trénuje.“ Tess málem sletěla k zemi a Ham jenom

potřásl hlavou. „Nevím, jestli s ní ten chlapec něco zmůže. Můžeš si osedlat Moon a dohonit je.“

„Obejdou se beze mě.“

„Neřek bych. Měla by sis dopřát hezky dlouhou projížďku, Will. To ti odjakživa pomáhalo ze všeho nejvíc.“

„Možná jo.“ Představila si to, ničím neomezený cval, vítr jí šlehá do tváře a čistí hlavu. „Možná později.“ Chvilku ještě tři jezdce sledovala a záviděla jim jejich nenucené kamarádství. „Možná později,“ zopakovala a znovu nasedla do džípu.

WILLU NIJAK NEPŘEKVAPILO, že v kuchyni objevila Natea s Benem, jak se cpou Bessinou hovězí pečením. Aby Bess zabránila v hubování, honem si taky nabrala na talíř.

„To je dost, že se ukážeš.“ Trošku zklamaná, že nemůže děvče zahnat k jídlu, si Bess našla náhradu. „Večeřet jsi měla už dávno.“

„Jídlo zatím ještě nevystydlo,“ poznamenala Willa a přiměla se k prvnímu soustu. „Když tady vykrmuješ půlku státu, tak bych ti moc scházet neměla.“

„Chování máš horší než nádeník.“ Bess pleskla hrnkem kávy vedle Willina lokte a odfrkla si. „Ale na to, abych tě naučila lepšímu, mám trochu moc práce, holčičko.“ Odběhla a utírala si přitom ruce do utěrky.

„Vyhlížela tě dobře půl hodiny,“ odsunul Nate prázdný talíř a sáhl po své kávě. „Dělala si starosti.“

„To nemusela.“

„Ale musí, dokud se chceš projíždět sama.“

Willa nevěnovala Benovi ani pohled. „V tom případě se s tím bude muset smířit. Podej mi sůl.“

Vyhověl a třískl slánkou před ní. Na protějším konci stolu si Nate, promnul šíji. „Jsem rád, že ses ukázala, Will. Mám pro tebe nějaký úřadování.“

„Prima. Mrknu se na to později.“ Posolila si maso. „Tím se vysvětluje tvoje přítomnost.“ Podívala se významně na Bena.

„Měl jsem jednání s Adamem. Kvůli koním. A taky jsem tu zůstal kvůli své dohlížecí povinnosti. A večeři zdarma.“

„Požádal jsem Bena, ať se zdrží,“ vložil se do řeči Nate. „Dnes ráno jsem mluvil s policií. Zítra nám vydají tělo.“ Chvilí vyčkal, až Willa přikývne, až to stráví. „Některý ty papíry se týkají zařizování pohřbu. A taky jde o peníze. Pickles měl v bance menší dlouhodobý vklad a taky běžný účet. Dohromady to dělá nějakých tři a půl tisíce. Skoro tolik má ještě nesplaceno za svůj džíp.“

„Kvůli penězům si starosti nedělám.“ Ted' by jíst nedokázala, i kdyby jí mířili pistolí na spánek. „Byla bych ráda, kdybys to prostě obstaral sám a ranči poslal jenom účet. Bud tak hodnej, Nate.“

„Dobře.“ Z kufříku u nohou vytáhl blok a načmáral si pár poznámek. „A ještě osobní záležitosti. Nenašli jsme žádnou rodinu, žádnýho dědice, žádnou poslední vůli.“

„Stejně toho moc neměl.“ Propadla se do zoufalství těžkého a hustého jako bahno. „Oblečení, sedlo, nářadí. Nechala bych to chlapům, jestli souhlasíš.“

„Podle mě je to tak správný. Zařídím to i papírově.“ Pohladil ji po ruce, kratčeji stiskl. „Pokud tě něco napadne, když nebudeš mít v něčem jasno, stačí zavolat.“

„Jsem ti vděčná.“

„To nemusíš.“ Pomalu vstal. „Kdybys neměla námitky, půjčil bych si koně a vyjel si za Adamem, ehm...“

„Musíš hrát divadýlko trochu chytřeji,“ poradil mu Ben, „jinak si ještě budeme myslet, že pálíš za tou ženskou.“

Nate se jen zazubil a z věšáku na dveřích sundal klobouk.

„Poděkujte Bess za večeři. Ještě se ukážu.“

Zavřel za sebou. Willa se zamračila. „Že pálí za jakou ženskou?“

„Tvoje starší sestra používá moc příjemnej parfém.“

Zavrčela, popadla svůj talíř a postavila ho na pult vedle dřezu.

„Hollywoodka? Nate má přece rozum!“

„Správná značka parfému dokáže z chlapa rozum vytlout. Vůbec jsi nevečeřela.“

„Přešla mě chuť k jídlu.“ Zvědavě se otočila a zády se opřela o kuchyňskou linku. „Tak tohle na tebe taky platí, Bene? Parfém?“

„Uškodit nemůže.“ Rozvalil se v židli. „I když mýdlo a žínka na tý správný kůži můžou dokázat podobný zázraky. Ženský mají silnou a záhadnou moc.“ Zvedl svůj šálek a při pití pozoroval Willu přes jeho okraj. „Ale to už asi víš.“

„Na ranči je jedno, kdo je v který kůži zašitej.“

„Třesky plesky. Jakmile se přiblížíš na dva metry k Billymu, začne z toho šilhat.“

Pousmála se, protože to byla ryzí pravda. „Je mu osmnáct a je stejně nadřazený jako každé kluk. Každá hloupost mu dokáže odkrýt mozek na hezky dlouho. Však on se z toho dostane.“

„Když bude mít kliku, tak ne.“

Překřížila nohy v kotnících. „Nechápu, jak to vy mužský vůbec snesete. Celý vaše ego, celá osobnost a pojetí romantický lásky, všechno tohle se vám bimbá mezi nohama.“

„Je to utrpení. Nesedneš si a nedopiješ to kafe?“

„Mám práci.“

„Tak tohle zase ty říkáš pokaždý, když se k tobě přiblížím na dva metry.“ Zvedl její šálek, vstal a donesl ho k ní. „Dři se dál bez jídla, Will, a za chvíli se složíš.“ Uchopil ji za bradu a dlouze se jí zadíval do očí. „A u tak pěkný holky by to byla škoda.“

„Poslední dobou mě pořád oždibuješ.“ Škubla hlavou a snažila si zachovat odstup, i když ji nepustil. „Jakejpak máte problém, pane McKinnone?“

„Žádnej.“ Aby je oba vyzkoušel, přejel jí prstem po rtech. I ve vzteku mají tvar, dupal v duchu, který mužského nutí se do nich zahryznout. „Ale ty ho máš určitě. Dobře jsem si všiml, že teď jsi v mý přítomnosti strašně nervózní. Dřív jsi bývala jen protivná.“

„Třeba je to pořád stejný.“

„Ale není.“ Posunul se a uvěznil ji mezi pult linky a své vlastní tělo. „Víš, co si myslím, Will?“

Měl široká ramena a dlouhé nohy. Nedávno si to začala pronikavě uvědomovat. „Mně je ukradený, co si myslíš.“

Protože měl dobrou paměť a byl opatrný, přitiskl se k ní, aby jí znehybnil tak šikovně kopající koleno. „Ale já ti to stejně povím.“ Pustil jí bradu a podebral rozpuštěné vlasy. „Ty takhle zblízka vážně voníš mýdlem.“

„Ještě o kousek blíž a protlačíš se skrz mě.“

„A ty vlasy, krásně dlouhý a rovný jak jehlice a hebký jako hedvábí.“ Nespouštěl z ní pohled. Maličko jí zaklonil hlavu. „A srdce ti buší. A tady na krku ti pulsuje žilka.“ Volnou rukou se jí dotkl, cítil její pohyb. „Poskakuje tak prudce, že je div, že ti neprotrhne kůži a neskočí mi rovnou do dlaně.“

Nebyla si jistá, jestli se to náhodou skutečně nestane, pokud jí nedovolí pořádně se nadechnout. „Štveš mě. Bene.“ Musela sebrat každíčkou špetičku sebeovládání, aby si udržela klidný hlas.

„Já tě svádím, Will.“ Zapředl, jako by ta slova byla z medu. Rozechvěla se a jemu se úsměv v tváři ještě prohloubil. „Podle mě máš právě z toho strach. Že to můžu, že to udělám a ty že proti tomu nedokážeš hnout prstem.“

„Odpal!“ Hlas už neměla vůbec vyrovnaný a klidné nebyly ani ruce, kterými se mu vzepřela o prsa.

„Kdepak.“ Znovu ji lehce zatahal za vlasy. „Tentokrát ne.“

„Před nedávnem jsi mi tvrdil, že o mě nestojíš o nic víc než já o tebe.“ Co se to s ní děje? Zpanikařila. Chvění a slastná, jakoby tekutá křeč. „Je nesmysl si se mnou takhle zahrávat jen proto, abys mě naštvál.“

„Předtím jsem se splet. Správně jsem měl říct, že o tebe stojím navlas tolik jako ty o mě. Byl jsem rozzlobenej a ty máš z toho jenom obyčejnej strach.“

„Z tebe strach nemám.“ Z toho, co se s ní dělo, šla na ni hrůza. Ale ne proto, že to je on. Sama sebe zapřísahala, že ne proto, že to je on.

„Tak to dokaž!“ Ty jeho oči, zelené, blízké, vyzývavě rozzářené.
„Tady. A teď.“

„Klidně.“ Přijala výzvu, bála se ji nepřijmout. Popadla ho za vlasy a přitáhla jeho ústa ke svým.

Tohle jsou McKinnonova ústa, uvědomila si náhle. Stejně jako Zack, i Ben měl plné a pevné rty. Ale tady veškerá podobnost končila. Tohle nebylo to zasněné líbání, které zakoušela před lety se Zackem, tohle byla exploze, šok z chuti mužských úst hltajících její rty. Žhavě a netrpělivě na ni útočil jazykem a zuby čistě jen proto, aby jí dokázal svou nadvládu, aby jí nasměroval všechny myšlenky, všechny pocity, všechny touhy k místu, kde se dotýkaly jejich rty.

Hrana pultu se jí zařezávala do zadku. Prsty, které mu zabořila do vlasů, se jí začaly do tvrdé napjaté pěsti. Živočišná mužská chuť jeho úst jí prošlehla tělem a nechala ho sežehnuté v troskách. K obraně jí nedopřál ani vteřinku.

A neměl to v úmyslu.

Cítil, jak se celým tělem vzepjala, jak se napjala pod tím pustošivým útokem, a v duchu se ptal, zdali to, s čím Willa v sobě bojuje, se aspoň vzdáleně podobá tomu, s čím bojuje on. Očekával žár, nebo chlad. Jenže ona nabízela obojí. Očekával sílu, protože byla všechno jiné, jenom ne slabá. Doufal, že najde rozkoš, protože ústa měla k jejímu poskytování i přijímání jako stvořená.

„Proklatě!“ Odrhl od ní rty a zadíval se jí do očí, velikých, temných a vyděšených. „Proklatě a ksakru s tím!“

A tentokrát k ní spustil ústa sám.

Zasténala, ale ten zvuk jí uvízl v hrdle, zvuk, který cítil, když jí něžně přiložil dlaň k hladkému hrdlu. Toužil ji tam políbit, místočko s pulsující žilkou a chvějícím se zvukem, ale zaboha se nedokázal nasytit jejích rtů. A ona ho teď držela, pevně objímala, třela se o něho, svíjela se v kyčlích.

Přiklopil dlaň na její ňadro, pod flanelem krásně pevné. A když mu to nestačilo, vytrhl jí košili z džínsů a vklouzl rukou pod ni.

Dotek jeho dlaně, tvrdé, mozolnaté a silné, způsobil, že jí svalstvo na stehnech změklo a napětí v břiše se přiblížilo bolesti. Palcem jí přešel přes bradavku a odpálil jí tím proud žáru do celého rozjitřeného těla.

Ochabla, byla by se mu zhroutila do náruče jako hadrová, kdyby ji včas nezachytil. Tahle náhlá povolnost ho vzrušila víc než všechny její vzdor a oheň a vášeň.

„Musíme to ukončit.“ Opět ji pohladil po nadru, laskal ji tak dlouho, dokud neotevřela oči a nepodívala se na něho. „I když mě to stokrát láká, Bess by asi nepotěšilo, kdyby nás nachytala, jak jí tady leštíme podlahu.“

„Odpal.“ Zoufale lapala po dechu. „Dusím se, odpal!“

„Taky mi to dělá problémy, ale dýchat můžeme později.“ Sklonil hlavu a jemně ji hryzl do brady. „Pojed' se mnou k nám, Will, dovol, ať si tě vezmu.“

„To v žádném případě.“ Vyprostila se mu z objetí, doklopýtala ke stolu a opřela se o něj dlaněmi, aby udržela rovnováhu. Musí přece myslet, musí. Ale dokázala jen cítit. „Drž se dál!“ vyštěkla, když k ní zamířil. „Drž se dál a nech mě dejchat!“

Zarazil ho tón nefalšované paniky v jejím hlase a donutil ho ucouvnout. „No tak dobře, dýchej. Stejně tím nic nezměníš.“ Sáhl po své nedopité kávě, ale když zjistil, jak se mu klepou ruce, radši nechal hrnek stát. „Sám nevím, jestli z toho mám radost.“

„Prima. Prostě prima.“ Už klidněji se napřímila a obrátila se k němu. „Ty si myslíš, že jen proto, žeš ukecal tucet ženskejch, si to sem můžeš přihasit a ukecat mě navlas stejně, vid'? Že budu snadná kořist jen proto, že jsem to ještě nikdy nedělala.“

„Podle mě jich víc jak deset nebylo,“ prohodil lehkovážně. „A nemusel jsem je –“ Odmlčel se, vykulil oči a úžasem otevřel ústa dokořán. „Cože jsi nikdy nedělala?“

„Však ty víš co.“

„Nikdy?“ Zastrčil si pěsti do kapes. „Vůbec nikdy?“

Mlčky mu oplácela jeho pohled a vyčkávala, kdy se jí začne smát. Poskytne jí tím dokonalou záminku, aby ho konečně zabila.

„Ale já myslel, že ty a Zack...“ Opět zmlkl, protože si uvědomil, že za daných okolností to není příliš bezpečné téma.

„Tvrdil ti snad něco takovýho?“ Přimhouřila oči jako šelma těsně před vražedným skokem.

„To ne, ne – kdepak.“ Ben rozpačitě vytáhl ruce z kapes a prohrábl si jimi vlasy. „Domejšlel jsem si to, no. Žes prostě... někdy s někým... Ale kruci, Willo, jsi přece dospělá ženská! Jasně že jsem předpokládal, že –“

„Spím s každým na setkání?“

„Ale to vůbec ne.“ Nekopej do mě, zaprosil v duchu. Vždyť si tu hrabu hrob holýma rukama! „Jseš hezká ženská,“ začal znovu a zamrkal, protože to nebyl nejšťastnější začátek. Jenže když on měl jazyk jako svázaný. „Jednoduše jsem usoudil, že máš v tomhle směru nějaký zkušenosti, no.“

„Tak to tedy nemám.“ Vztek z ní vyprchal natolik, aby uvolnil místo stínu rozpaků. „A je akorát na mně, kdy a jestli vůbec budu chtít tohle změnit a s kým.“

„Samozřejmě. Nenaléhal bych na tebe, kdybych tušil...“ nedokázal z ní odtrhnout oči, jak tu stála, zardělá a pocuchaná, plné rty opuchlé od jeho polibků. „Nebo bych na to šel jinak. Už nějakou dobu si na tebe myslím, víš, takhle.“

V očích jí bleskla podezíravost. „Proč?“

„Ať se propadnu, jestli to vím. Prostě to tak je. A když jsem tě konečně objal, budu na to myslet ještě víc. Moc hezky se objímáš, Willo.“ Konečně se mu vrátil smysl pro humor. „A na amatéra umíš pěkně oplácet polibky.“

„Nejsi první, s kým jsem se líbala, a nejsi ani poslední.“

„To ale neznamená, že na mně nemůžeš trénovat – kdykoliv budeš mít potřebu.“ Přistoupil ke dveřím a sundal z věšáku klobouk a bundu. Obešel ji přitom velkým obloukem, ale oba to nechali bez komentáře. „K čemu bys jinak měla přátele?“

„Já svoje potřeby dokážu ovládat.“

„To se týká tebe,“ zavrčel nešťastně a posadil si klobouk na hlavu. „Ale já se ti přiznám, že když jsi ve hře ty, mám s těma svejma plný ruce práce!“

Otevřel dveře a naposledy se po ní ohlédl. „Máš nádherný rty, Will. Nádherný rty.“

Zavřel za sebou a vklouzl do bundy. Když obcházel dům a mířil k džípu, ztěžka vydechl. Původně soudil, že chvilka špásování v kuchyni jim odvede myšlenky od starostí s rančem. Jenže nakonec z toho vyšlo mnohem víc.

Přejel si dlaní přes břicho. Věděl, že chvíli potrvá, než se ta nervózní křeč v útrokách vytratí. Dostala ho, a dostala ho dokonale. A skutečnost, že vlastně netušila, co to s nimi může udělat, ho děsila ještě víc.

A strašně ho vzrušovala.

Odjakživa si vybíral ženy, které měly zkušenost, které rozuměly rozkoši, pravidlům i společné zodpovědnosti. Ženy, jak si přiznal, které nečekaly víc než pěkný zdravý sex, který nikomu neublíží a nikoho nespoutá.

Než se posadil za volant, naposledy se ohlédl k domu. Po chvíli nastartoval. S Willou to takhle jednoduché nebude, ne, kdyby byl její první.

Odjížděl z ranče Mercy s tím, že nemá ani potuchy jak se k ní chovat. Jistotu měl pouze v tom, že Willa se bude muset smířit s tím, že to bude právě Ben McKinnon, který to všechno změní.

Když projížděl kolem ubytovny zaměstnanců, prolétlo mu hlavou všechno, co se tu v posledních týdnech odehrálo.

Bylo toho dost, říkal si, aby se každý normální člověk sesypal. Každý kromě Willy.

Dlouze si povzdechl a zamířil ke svému ranči. Willa s ním musí počítat, ať se jí to líbí nebo ne. A on na ni půjde v jistém směru hodně pomalu. Možná se dokonce pokusí o něhu.

Ale bude pořád tady.

Kapitola desátá

Sníh přišel prudce, hojně a časně. Pohřbil pastviny a ploty sténaly pod jeho tíhou. Lidé se ve dne v noci dřeli, aby dobytek – příliš tupý, než aby se sněhem prohrabal k trávě – netrpěl hladem ani žízní.

Listopad se nijak nesnažil připravit přírodu na zimu pozvolna a do konce měsíce bylo celé údolí pod vysokou vrstvou sněhu.

Objevili se lyžaři, mířili do Big Sky a dalších horských středisek, kde mohli sjíždět dlouhé svahy a večer popíjet brandy u sálajícího krbu. Tess den dva uvažovala o tom, že se mezi ně zařadí. Ne snad, že by byla takový fanda do lyžování, ale lákala ji brandy. Každopádně by tam byli lidé, veselý hovor, možná i flirty, zaručeně civilizace.

Třeba by to všechno stálo i za tu dřinu přivázat si prkna a pachtit se shora do údolí.

Často mluvila po telefonu se svým agentem, používala Iru víc jako most ke svému normálnímu životnímu stylu než pracovního zástupce. Psala, dělala pokroky s novým scénářem a podrobně si zapisovala zážitky do deníku.

Rutinu na ranči za extra strhující život rozhodně nepovažovala.

Dál se starala o slepice a docela ji těšilo, že svoje povinnosti už zvládá hladce a dokáže vytáhnout vajíčko zpod slepice bez jediného šrámu.

Zažila i šerednou chvíli, hodně šerednou, když jednou vešla do drůbežárny a přistihla Bess, jak rychle, zručně a zkušeně kroutí krkem jedné slepičky z Tessina houfu.

Následoval pořádný poprask – ale ten nespustily slepice. Dvě z nich ležely bezduše na zemi, zatímco obě ženy na sebe ječely nad jejich mrtvolkami.

Tess toho dne vynechala večeři – dušenou slepici s bramborem – ale poučila se, že je chyba dávat svým opeřeným a ozobákováným kámoškám lidská jména.

Každý večer si zaplavala v krytém bazénu s oblou prosklenou stěnou na jižní straně. Musela uznat, že vůbec není špatné, když si může zaplavat v soukromém vyhrátém jezeře a užívat si přitom vyhlídku na zasněžené hory.

A přesto, kdykoliv ráno vstala a vyhlédla z okna na bílé pláň, pravidelně zatoužila po palmách a skvělých obědech u Mortona.

U jízdy na koni vytrvávala z čiré tvrdohlavosti. Pravda, teď už ze sedla neslézala s nářkem nad namoženými a naklepanými svaly. A dokonce si vypěstovala i jistou ostrážitou náklonnost k Mazie, kobylice, kterou jí Adam vybral. Přesto však jízda ve větru a mrazu ani zdaleka nesplňovala její představy o prima zábavě.

„Ježíši, ježíšikriste!“ Tess vyšla ze dveří schoulená v tlusté vlněné bundě a litovala, že si nevzala hned dvojí teplé prádlo. „Jako bych vdechovala skleněný střepy. Jak tohle lidi dokážou snášet dobrovolně?“

„Adam tvrdí, že o to víc se budem radovat zjara.“

Lily si utáhla šál těsněji kolem krku, aby jí nefučelo za límec. Zima se jí však líbila její majestátní nelítostná velkolepost, sněžné vrcholky ostře se rýsující proti holému plátnu oblohy. Ten temný pás lesů ovinutý kolem vzdouvajících se úbočí zachumlaných pod sněžnou příkryvkou, stříbrné skály a horské hřebeny v mozaice stínů a světla, jako záhyby pohádkově skvostného ubrusu.

„Je to nádhera. Míle a míle jenom bílá. A ještě borovice. A tak modrá obloha, až z toho bolí oči.“ Usmála se na Tess. „Kam se to hrabe na městské sníh.“

„Já osobně moc zkušeností se sněhem nemám, ale řekla bych, že kam se to hrabe na cokoliv.“ Protáhla si prsty v rukavicích a zamířila s Lily ke stájím.

Aspoň že dvory jsou průchozí, říkala si v duchu Tess. Cesty k němu i k padokům a ohradám protáhl sněžný pluh. I ze silniček seškrábala vrstvu sněhu radlice připevněná před traktor. To obstaral mladý Billy, připomněla si. Zdálo se, že se přitom báječně bavil.

Chvilí se dívala, jak se jí od úst kouří pára, a měla sto chutí si znovu postěžovat. Jenže to byla krása, mrazivá krása. Obloha zářila tvrdou rezavou modří, která jako by se měla každým okamžikem rozpuknout, a horské vrcholky, jež se do ní zabodávaly, se rýsovaly v mrazivém vzduchu tak ostře, jako by byly na obloze namalované. Slunce se dovádivě odráželo od zasněžených plání v jiskřivých salvách a při každém závanu větru se zvedla prška sněhu a plula vzduchem jako krajková pavučina.

Palmy a vyhřáté pláže byly vzdálené mnoho milionů světelných let.

„Tak co má za lubem dneska?“ zeptala se Tess a nasadila si sluneční brýle.

„Willa? Ráno někam odjela v džípu.“ Tess nesouhlasně stiskla rty. „Sama?“

„Skoro vždycky jezdívá sama.“

„Koleduje si o průšvih,“ zabručela Tess a schovala ruce do kapes. „Nejspíš si myslí, že je neviditelná. Co když se ten vrah pořád ještě potlouká kolem...“

„To nemyslíš vážně, vid?“ Vyplašená Lily začala těkat pohledem po pláních, jako kdyby se z některé závěje měl už už vynořit vraždící šílenec v podobě zlotřilého přízraku. „Policie na nic nenarazila. Ten zločinec určitě tábořil v horách a v tomhle počasí by tam jen těžko vydržel. A navíc to jsou už celý týdný, co se – co se to stalo.“

„Jo, to je fakt.“ Přestože Tess těmto argumentům nevěřila, bylo jí jasné, že nemá cenu zatěžovat Lilyiny nervy dalšími pochybnostmi. „V tomhle mrazu nemůže venku tábořit nikdo, natož cvok, kterej neuvažuje normálně. Nejspíš si dělám zbytečný strachy.“ Přimhouřenýma očima se zadívala na džíp, který se blížil k ranči po silnici ze západu. „My o vlku.“

„Možná kdybys ty –“ Lily se zarazila a zavrtěla hlavou.

„No tak, ven s tím. Možná kdybych co?“

„Možná kdyby ses tolik nesnažila ji pořád naštvat.“

„Ale to se ani snažit nemusím!“ Tess pohrdavě zkřivila rty. „Ono mi to jde vlastně samo.“ Když džíp zastavil, změnila téma. „Bylas zkontrolovat království?“ zeptala se, když Willa spustila okénko.

„Ty jseš tady? Myslela jsem, že se v Big Sky paříš v sauně a otravuješ chlapy.“

„Jo, uvažovala jsem o tom.“

Willa svou pozornost přesunula k Lily. „Pokud tě Adam vezme na projížďku, vyjeďte co nejdřív a brzy se vraťte. Bude sněžit.“ Zvedla oči k obloze, na níž se v hustých vrstvách kupily zlověstné mraky. „Mohla bys mu vyřídit, že asi čtyři kilometry odtud jsem zahlídla stádo vysoký. Třeba by sis ho ráda prohlédla.“

„To jo.“ Lily si popleskala kapsu bundy. „Mám s sebou foťák. Nechceš se k nám přidat? Bess nám navařila termosku kafe.“

„Nemůžu, mám práci. A později se zastaví Nate.“

„Ale?“ Tess povytáhla obočí a snažila se o lhostejný tón. „A kdy?“

Willa zařadila jedničku. „Později,“ zopakovala a rozjela se k domu.

Moc dobře poznala, že Tess má na Natea spadeno, a nijak to nemínila podporovat. Pokud věděla, ta hollywoodská piraňa by ho zhltila zaživa.

A možná měl i Nate záľusk na Tess, ale to jen proto, že kaľdej muľskej vedle krásný ťenský bez výjimky zblbne.

Willa popadla termosku s kávou leťící na sedadle spolujezdce a vystoupila z vozu. Tess je krásná a zkušená, přiznávala si s krátkým

zábleskem závisti. A sebevědomá a výřečná. A úžasně sebejistá a vědomá si své ženskosti. A své moci nad muži.

Willa by ráda věděla, jestli by se Tess víc podobala, kdyby měla matku, která by ji vyškolila v zacházení s muži. Kdyby vyrůstala v jiném prostředí, kde se ženy chichotají nad módními časopisy s účesy a módními modely, kde se baví o rtěnkách a parfémecích.

Ne že bych o něco takového stála, ujišťovala samu sebe, když vešla do domu a svlékala si rukavice. O takové hlouposti a malichernosti neměla zájem, ale začínala věřit, že hrají jistou roli v tom, aby se žena k mužům chovala sebevědoměji.

A ona se necítila ani zdaleka tak sebevědomě, jak chtěla. Aspoň v přítomnosti jednoho muže ne.

Pověsila bundu a klobouk na věšák a odnesla si termosku do kanceláře v patře. Zatím v ní vůbec nic nezměnila, místnost pořád zůstávala doménou Jacka Mercyho, se všemi vycpanými hlavami a láhvemi od whisky. Vešla, zamířila k psacímu stolu a posadila se k němu. Jako vždycky se jí tu sevřely útroby.

Žal? ptala se v duchu. Nebo strach. Sama nevěděla. Ale kancelář v ní vzbouzela myriády nepříjemných a nešťastných emocí a vzpomínek.

Dokud byl naživu, většinou sem vůbec nechodila. Pokud pro ni poslal a přikázal jí, aby se posadila na židli naproti němu, pak jediné proto, aby ji zkritizoval nebo jí naložil další povinnost.

Viděla ho dokonale, právě na tom místě, kde dřív sedávala ona. Doutník sevřený mezi prsty a – byl-li to večer a denní práce byla hotová – se sklenkou whisky na táčku.

Holka, tak jí říkával. Jménem ji neoslovil snad nikdy. Holka, tak tentokrát jsi to parádně zbodala.

Holka, začne se trochu spravovat tady nahoře, jo?

Holka, najdi si chlapa a začni rodit děti, protože pro to ostatní jseš naprosto nemožná.

Zavládla v téhle místnosti vůbec kdy laskavost? trápila se mlčky Willa a tvrdě si třela spánky. Zoufale se toužila rozpomenout na

jediný okamžik, na jedinou příhodu, kdy sem přišla a našla ho sedět za psacím stolem s úsměvem. Na jedinou, aspoň jedinkou příležitost, kdy jí řekl, že je pyšný na to, co právě dokázala. Nebo co vůbec kdy dokázala.

Ale nešlo to. Úsměvy a laskavá slůvka nepatřily k Jackovu stylu.

A co by řekl nyní? dumala. Kdyby sem vešel a uviděl ji, kdyby věděl, co se jednomu z jeho lidí stalo na jeho pozemcích, když to tady řídila ona?

Podělalas to, holka.

Na okamžik si položila ruce na lokty a toužila, aby na tohle znala odpověď. V duchu věděla, že tu příšernou vraždu nijak nezavinila, ale v srdci jí zodpovědnost tížila jako kámen.

„Stalo se, a už se to neodčiní,“ zamumlala. Otevřela zásuvku a vytáhla účetní knihy. Chtěla si překontrolovat záznamy, pečlivě vedené údaje o počtu zvířat a spotřebě krmiva. Stěhování na jiné pastviny souviselo s podáváním vitaminů a zrna. Chtěla mít jistotu, že až Nate, přijde k večeru prohlédnout záznamy, každé číslo bude v pořádku.

Silou vůle potlačila svůj vzdor nad tím, že Nate či kdokoliv jiný má nad jejím rančem moc, a pustila se do práce.

TÉMĚŘ DVĚ MÍLE OD OBYTNÉHO DOMU LILY BLAŽENĚ fotografovala stádo vysoké. S huňatou zimní srstí a znuděnými očima vypadala zvířata dost komicky. Snímky budou určitě rozostřené – věděla, že v tomhle směru nezdědila matčinu dovednost – ale stejně jí udělají radost.

„Omlouvám se,“ spustila aparát a nechala ho viset kolem krku.

„Strašně vás zdržuju. Úplně jsem přestala vnímat čas.“

„Ještě chvíli si můžeme dopřát.“ Adam se krátce zadíval na mraky a obrátil se k Tess. „Už jezdíš dobře. Děláš pokroky.“

„Pud sebezáchovy,“ prohlásila, ale zalila ji přitom horká vlna pýchy. „Tu bolest, co jsem zakusila v prvních dnech, bych nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli. A taky potřebuju pohyb.“

„Kdepak, tebe to baví.“

„Tak jo, baví mě to. Ale jestli se ochladí ještě víc, bude mě to bavit zase až na jaře.“

„To se rozhodně ochladí. Ale ty jseš horkokrevná a houževnatá.“ Předklonil se a popleskal svého hřebce po šíji. „A budeš i závislá. Postačí den, kdy se nedostaneš do sedla, a budeš mít abst'ák.“

„Každý den, co se neprojdou po Sunset Boulevard, mám abst'ák. Takže jsem zvyklá.“

Rozesmál se. „Až se vrátíš zpátky na Sunset Boulevard, budeš pořád myslet na naše nebe a hory. A nakonec se k nám vrátíš.“

Zvědavě si posunula brýle na špičku nosu a zadívala se na něho přes obroučky. „Copak to znamená? Indiánskej mysticismus a věštění budoucnosti?“

„Ani náhodou. Psychologie nejserioznějšího ražení. Mohla bys mi půjčit foťák. Lily? Vyfotím si tě vedle Tess.“

„Tak jo. Nevadí ti to, vid'?“ obrátila se Lily na Tess.

„Před fotografem nikdy neutíkám.“ Objela s klisničkou Adama, postavila se vedle Lily a obrátila koně – podle svého soudu docela elegantně. „Takhle?“

„Prima.“ Zvedl fotoaparát a zaostřil. „Dvě krasavice v jednom rámečku.“ Dvakrát cvaknul. „Až se na ty snímky podíváte, nebudete se stačit divit, jak moc jste si podobný. Tvar obličeje, barva pleti i vlasů, dokonce i způsob, jakým se držíte v sedle.“

Tess se automaticky napřímila v ramenou. K Lily pociťovala cosi jako mírnou náklonnost ale k sesterské lásce to mělo daleko. „Teď půjč foťák mně, Adame. Vyblejsknu vás dva. Virginskej Květ a Ušlechtilýj Divoch.“

Sotva to vypustila z úst, už ji to mrzelo. „Nezlobte se. Mám sklon přemýšlet o lidech jako filmovejch typech.“

„Jakýpak zlobení se.“ Adam jí podal aparát. Byla mu sympatická, jak si šla za svým, jak uměla říct všechno, co měla na mysli. Velmi pochyboval, že by měla radost, kdyby jí prozradil, že právě tohle jsou dvě vlastnosti, které nejvíc oceňuje i u Willy.

„A sebe vidíš jak?“

„Lehkovážná Marnotratnice. To proto jdou mý scénáře tak dobře na odbyt. Úsměv!“

„Tvý filmy mám ráda,“ ozvala se Lily, když Tess spustila fotoaparát. „Jsou vzrušující a zábavný.“

„A hrajou na primitivní citečky. Na tom ale nevidím nic špatného.“ Vrátila přístroj Lily. „Když člověk píše pro masu, musí dát mozek stranou a držet se černobílého schématu.“

„No, svého obecenstva si tedy moc nevážíš,“ mžikl Adam mezi stromy a pozorně přimhouřil oči.

„Možná ne, ale...“ Tess umlkla, když pohledem zachytila jakýsi pohyb. „Támhle je něco mezi stromy. Hýbe se to.“

„Jasně, já vím. Vítr vane od nás, necítím to.“ Jen tak mimochodem sklouzl dlaní na pažbu pušky.

„Medvědi teď mají zimní spánek, ne?“ Tess si olízla rty a snažila se nemyslet na muže s nožem. „Medvěd to určitě není.“

„Občas se stane, že se probudí. Rozjeďte se k domovu a já se přesvědčím.“

„Sám tam přece jít nemůžeš!“ Lily instinktivně drapla po uzdě jeho koně. Prudký pohyb hřebce vylekal, takže se vzepjal a rozvířil sypký sníh. „To nejde! Kdoví, co tam je. Třeba –“

„Nic,“ dopověděl klidně a uklidnil koně. Ve vzduchu tančila hrstka nevinných vloček, ale Adam nevěřil, že si svou nevinnost uchovají příliš dlouho. „Ale je dobře se přesvědčit.“

„Lily, má pravdu.“ Rozklepaná Tess prozkoumávala nezkušeným pohledem hranici lesa. „A začíná sněžit. Vrátime se. Teď hned.“

„To po mně nemůžete chtít.“ Adam upřel pevný tmavý pohled do Lilyiných očí. „Pravděpodobně to nebude nic vážného.“ Podle toho, jak se pod ním chvěl kůň, dobře poznal pravý opak, ale dál mluvil

bezstarostně a nevzrušeně. „Nezapomínejte však, že sotva míli odtud zabili člověka. Musím se jít podívat. A vy se okamžitě rozjed'te nazpátek, za chvíli vás dohoním. Cestu znáte.“

„To jo, ale –“

„Buďte tak hodný, udělejte to pro mě. Hned se k vám přidám.“

Lily pochopila, že nemá cenu se dál dohadovat, a obrátila koně.

„Držte se u sebe,“ požádal ještě Adam Tess a vyrazil k lesu.

„Nic se mu nestane.“ Tess při tom ujišťování jektaly zuby.

„Kčertu, Lily, to byla nejspíš veverka.“ Na veverku to byl moc velký pohyb, pomyslela si. „Nebo jezevec, prostě něco na ten způsob. Budeme si z Adama utahovat, že zachránil své svěřenkyň před rozjetým jezevcem.“

„A co když to je něco jinýho?“ Lilyin jemný jižanský hlas se lámal jako sklo. „Co když se policie a vůbec všichni pletli a ten vrah je pořád ještě tady?“ Zastavila koně. „Nemůžeme v tom nechat Adama samotnýho.“

„Jedinej z nás má pušku,“ připomněla Tess.

„Stejně ho nenechám samotnýho.“ Celá vystrašená z představy, že se vzpouzí rozkazu. Lily přesto statečně obrátila koně a rozjela se nazpátek.

„Hele, vrať se – ach bože! Tohle bude skvělá scéna do scénáře,“ zahučela Tess a rozjela se za ní. „Tak poslyš, až nás omylem zastřelí, bude nás to proklatě mrzet.“

Lily jen zavrtěla hlavou a sjela z cesty, aby se po Adamových stopách pustila k lesu. „Znáš cestu zpátky, kdybychom se musely dát na útěk?“

„Jasně, snad, ale – kryste, tohle je hotový šílenství! Proč se –“

Vzduch rozřízl výstřel a rozlehl se jako hrom. Než Tess stačila učinit cokoliv jiného než se přilepit na svého vzpínajícího se koně. Lily se už střemhlav řítila do lesa.

NATE NEPŘIJEL SÁM. Za ním se objevil Ben se svou švagrovou a neterinkou. Shelly vpadla do domu jako upovídaná bouřka a ihned se pustila do přebalování dítěte.

„Asi jsem měla nejdřív zavolat, ale když mi Ben prozradil, že sem jede, prostě jsem jenom drapla Abigail a skočila do džípu. Umíráme touhou po lidech. Mně je jasný, že spolu musíte probrat obchody, ale než skončíte, zabavíme se zatím s Bess. Nevadí ti to, vid’?“

„To víš, že ne. Jsem ráda, že tě vidím.“

Shelly s jejím veselým štěbetáním a sluníčkovým úsměvem viděl rád každý. Willa si říkala, že je pro Zacka dokonalá, oba dva byli živí a zábavní a hodili se k sobě přímo pohádkově.

Zatímco miminko vesele kopalo na pohovce, sundala si Shelly klobouk a roztrásla si zlatě plavé vlasy. Krátký kudrnatý sestřih jí k její skřítkovské tvářičce krásně slušel. Byla útlounká, drobná a oči měla v barvě horské mlhy.

„Jo, Ben dvakrát na vybranou neměl, ale vážně vás nebudu zdržovat.“

„Nebud’ labuť, nemohla jsem si s malou pohrát už kolik týdnů. Páni, ta vyrostla! Vid’, kotě?“ Willa blaženě zvedla Abby do náruče a podržela si ji vysoko nad hlavou. „A oči jí začínají zelenat!“

„Jo, oči bude mít po McKinnonech,“ souhlasila Shelly. „Člověk by mýsl, že aspoň z vděčnosti bude kapku po mně, protože já se s ní tahala celejch devět měsíců, ne? Ale kdepak, ona musí být celej tatínek!“

„Nevím to jistě, ale jako by po tobě měla uši.“ Willa přitiskla maličkou k sobě a políbila ji na nosík.

„Vážně?“ Shelly se okamžitě zatvářila pyšně. „A věřila bys, že už ted’ prospí celou noc? V pěti měsících, považ! Po tom, co jsem si vyslechla stovky hororů o nekonečným uspávání a prochozených nocích, jsem ani nepočítala, že –“ Zvedla ruce do výšky, jako by si sama dávala znamení stop. „No vidíš, a přitom jsem slíbila, že nebudu překážet. Zack tvrdí, že bych ukecala i hluchýho.“

„A Zack rovnou dva,“ poznamenal Ben. „Nestačím žasnout, že s takovejma rodičema Abby už dávno nebrebentí jako straka.“

Laškovně štípl děčko do tvářičky a zazubil se na Willu. „Už je z ní pěkněj kousek, co?“

„A strašně miloučkej, takže to dokazuje, že přece jenom není výhradně po McKinnonech.“ Willa dost nerada vrátila broukající dítě matce. „Bess je vzadu v kuchyni, Shelly. Moc ráda tebe i Abby uvidí.“

„Doufám, že si co nevidět uděláš čas na návštěvu, Will,“ položila Shelly dlaň Wille na loket. „Sarah sem chtěla zajet se mnou, ale nemohla od práce. Hodně na tebe myslíme.“

„Zastavím se u vás co nejdřív. Možná bys mohla Bess přemluvit, aby se rozloučila s kusem sekaný, kterou peče k večeři. Všechno mám připravený v pracovně,“ pravila k mužům a zamířila do schodů.

„Pochop, že tohle je pouhá formalita, Will,“ spustil Nate. „Čistě jen proto, aby nemohl nikdo nikdy namítat, že jsme nesplnili všechny podmínky poslední vůle.“

„Jasně, jen klid.“ Přesto šla před nimi s nepřírozeně vzpřímenými zády a mlčky.

„Nikde nevidím tvoje sestry.“

„Jsou na projížďce s Adamem,“ vysvětlila Willa a posadila se za stůl. „Podle mě budou za chvíli zpátky. Hollywoodka je moc zhýčkaná, než aby snesla mráz v sedle dýl než hodinu.“

Nate se posadil a natáhl nohy. „Koukám, že vy dvě spolu pořád báječně vycházíte.“

„Nepletem se jedna druhý pod nohy.“ Podala mu účetní knihy. „Docela to funguje.“

„Letos bude dlouhá zima,“ posadil se Ben na roh stolu. „Vy dvě byste radši měly zakopat válečnou sekeru nebo se navzájem rovnou odstřelit, abyste to už konečně měly za sebou.“

„Ten druhej návrh se mi nezdá moc spravedlivej. Nepozná kolt od pušky.“

„Budu ji to muset naučit,“ poznamenal Nate, zatímco pohledem klouzal po číslicích. „Jinak to tady všechno klope?“

„Docela jo.“ Neschopná vydržet v klidu vstala Willa od stolu. „Pokud můžu soudit, chlapi jsou přesvědčeni, že ať už Picklese zabil kdokoli, vzal dávno do zaječích. Policie nepřinesla jedinej důkaz proti. Žádný stopy, žádná zbraň, žádný motiv.“

„A ty si to taky myslíš?“ zeptal se Ben.

Podívala se mu do očí. „Já si to chci myslet.“ A taky si to musím myslet. „Už to jsou tři týdny.“

„To ještě neznamená, že by sis měla přestat dávat pozor,“ zabručel Ben a Will sklopila hlavu.

„Hodlám si dávat pozor pořád, a to v každém směru.“

„Mně to všechno připadá v dokonalém pořádku,“ přesunul Nate účetní knihy Benovi. „Když se uvaží okolnosti, pořád ještě to nebyl špatnej rok.“

„Počítám, že ten další bude lepší.“ Odmlčela se. Neodkašlala si, i když měla nutkání. „Mám v plánu zasít na jaře travu. Na tomhle jsme se s tátou neshodli, ale podle mě nejde o nijak nepřirozenou pomoc přírodě.“

Ben po ní střelil zvědavým pohledem. Pokud jde o ranč Mercy, zatím se ani jedinkrát o žádné změně nezmínila. „My jsme to u nás zavedli už před pěti roky, a se slušným výsledkem.“

Oplatila mu pohled. „To vím. A jakmile začneme se setím trávy, můžeme častěji měnit pastviny. Ne víc jak tři týdny na jednu.“ Začala přecházet po místnosti a dočista jí ušlo, že Ben odložil knihy a nespouští z ní pozorné oči. „Nemám v úmyslu chovat co největší dobytek, jako to dělal táta. Chci ten nejlepší. Za pár let bychom se zbláznili starostí jak přerostlý telata vůbec porodit. Zpočátku možná nebude zisk tak velkej, ale musím uvažovat výhledově.“

Otevřela termosku postavenou na stole a nalila kávu, přestože už byla vlažná. „Mluvila jsem s Woodem o polích. Měl pár nápadů, který mu táta zarazil, ale podle mě to za pokus stojí. Máme něco přes šest stovek akrů půdy vhodných pro pěstování obilí a já bych na nich

dala Woodovi volnou ruku. Pokud z toho nic nebude, nedá se nic dělat, ale Mercy nějaký to experimentování rok dva vydrží. Taky chce postavit silo. Fermentovali bychom si vlastní vojtěšku.“

Ošila se. Uvědomovala si, co by spousta lidí na tyhle plány řekla, na její zájem o pěstování obilí a stavbu sil a plánovanou žádost Adamovi, aby rozšířil chov koní: Řekli by, že zapomíná na dobytek, na to, že ranč Mercy se už celé generace věnuje pouze jeho chovu.

Ale ona nezapomněla na nic. Hleděla daleko do budoucnosti.

Postavila rázně šálek na stůl. „Má některý z vás vzhledem ke svý dohlížitelství pravomoci námitky proti těmhle plánům?“

„To nemůžu tvrdit,“ zvedl se Nate. „Ale taky se v chovu dobytka vůbec nevyznám. Myslím, že radši půjdu dolů ochutnat kus sekaný a vy dva si to vyřídíte mezi sebou.“

„No?“ zaútočila Willa, když osaměla s Benem.

„No,“ zopakoval a napil se. „Ksakru, Will, vždyť je to studený!“ Znechuceně zamrkal. „Nedobrá!“

„Tvůj názor na kafe mě nezajímá.“

Zůstal sedět na rohu psacího stolu a podíval se jí do očí. „Kdes ty nápady sebrala?“

„Mám mozek, ne? A vlastní názor.“

„To je fakt. Jenomže jsem tě ještě nikdy neslyšel mluvit o tom, že by se tu změnilo třeba jen stéblo. Je to nezvyk.“

„Mluvit o tom nemělo smysl. Moje myšlenky ani řeči ho nezajímaly. Trochu jsem studovala,“ vysvětlila mu s rukama v kapsách. „Vejšku jako ty sice nemám, ale nejsem žádná husa.“

„Za husu jsem tě nikdy nepovažoval. Ani nevím, žes o vysokou školu taky stála.“

„Na tom nesejde.“ S povzdechem přistoupila k oknu a zadívala se ven. Přijde vichřice, přemítala. Ty krásné chomáčky vaty, to je teprve začátek. „Sejde jen na tom, co je dnes, zítra, co bude za rok. Zima je nejlepší doba k plánování a já se do něho konečně pustila, to je celý.“ Ztuhla, protože jí položil ruce na ramena.

„Klid. Já se na tebe nevrhnu.“ Obrátil ji tváří k sobě. „Pokud ti záleží na mém názoru, pak ti povím, žes kápła na to pravý.“

Záleželo jí na něm a to pro ni představovalo překvapení samo o sobě. „Doufám, že máš pravdu. Už mě začínají obtěžovat supi.“

Pousmál se. „Realitní kanceláře?“

„Ti parchanti vytušili příležitost. Snesli by mi modrý z nebe, jen abych jim odprodala půdu, aby sem mohli vtrhnout a vystavět tady rekreační středisko nebo nějaký podělanej módní ranč pro hollywoodský kovboje.“ Kdyby měla tesáky, určitě by je teď vycenila. „Dokud do toho mám co mluvit já, nedostane se jim do těch tlustejch pracek jedinej akr mý půdy!“

Automaticky ji začal hladit po ramenou. „Hnala bys je odtud plamenometem, vid', miláčku?“

„Jeden volal právě minulej tejden. Představil se žoviálně jako Arnie. Řekla jsem mu, že ho nechám stáhnout z kůže jako kojota, jestli na moji půdu jen vkročí.“ Ušklíbla se. „Nemyslím, že se tu ukáže.“

„Tak se na ně musí.“

„Jasně. Ale co ty dvě?“ Obrátila se a opět se zahleděla na zasněžené vrcholky za oknem. „Mám dojem, že zatím jim ještě tak úplně nedošlo, o kolik peněz tady jde, ale jakmile je to trkne, nechají se od těch šakalů do prodeje uvrtat.“

Hollywoodka na to kápne dřív nebo později sama. A potom... jsou ve většině.“

„Podle závěti nesmí půdu prodat celejch deset let.“

„Vím, co v závěti stojí. Ale všechno se dá změnit. S dostatkem peněz a patřičným tlakem na patřičnejch místech se to dá urychlit.“ A deset let není nic, pokud má člověk hledět do budoucnosti, pomyslela si zahořkle. A ona viděla budoucnost jako přeměnu ranče Mercy nikoliv najeden z nejlepších, ale na ten úplně nejlepší. „Po tom prvním roce nemůžu jejich podíly odkoupit. Zkoušela jsem to nějak vykoupit, ale prostě to nejde. Jistě, jsou tu peníze, ale většina jich je

uložená v pozemcích a dobytku. Po roce těžko seženu dvě třetiny ceny celého ranče, chápeš?“

„Nemá smysl lámat si hlavu s něčím, co člověk nezmění nebo k čemu třeba vůbec ani nedojde.“

Pohládl ji po vlasech jednou, podruhé. „Možná potřebuješ rozptýlení. Aspoň kapku.“

Zvedl jí bradu do výšky a zavrtěl hlavou. „Neutíkej přede mnou. Od té naší první pusy o tom pořád přemýšlím.“ Dotkl se rty jejích rtů, zlehka a škádlivě. „Vidíš? Tohle přece nebolí!“

Rty se jí chvěly jak zelektrizované, ale těžko mohla tvrdit, že to bolí. „Nechci si s tebou nic začínat. Děje se toho tolik, že to na rozptýlení bohatě stačí.“

„Miláčku.“ Sklonil se k ní a opět si pohrával s jejími rty. „Tohle teď potřebuješ ze všeho nejvíc. A já se s tebou klidně vsadím, že nám to udělá dobře oběma.“

Objal ji a s pohledem upřeným do jejích očí ji k sobě přivinul a přitiskl se jí rty ke rtům. „Na mě už to zabírá,“ vydechl a bleskově se jí zabořil do úst.

Ten útok, ten žár, ta touha, všechno to splynulo dohromady a plavalo jí hlavou, tělem. A ona rázem zapomněla na starosti a únavu a strach. Bylo tak snadné tisknout se k němu, zarývat se mu do těla a na všechno ostatní zapomenout.

A bylo mnohem, mnohem těžší než poprvé se odtáhnout a vzpamatovat se.

„Možná jsem o tom taky přemýšlela,“ natáhla ruku, aby si mezi nimi udržela vzdálenost. „Ale ještě jsem to nedomyslela.“

„Hlavně abych se výsledek tvého přemýšlení dozvěděl jako první.“ Natočil si prstýnek jejích vlasů na ukazováček a zase ho pustil. „Radši půjdeme dolů, abych ti nedal moc důvodů k přemýšlení.“

Na cestě zahlédl rychle cválající jezdce. S jednou dlaní opřenou o Willino rameno přistoupil blíž k oknu. „Adam a tvoje sestry se vrací.“

Spatřila je taky a ještě mnohem víc. „Něco se stalo. Něco tu neklape.“

Sám si všiml, jak Adam pomáhá Lily ze sedla a podpírá ji. „Nejsou v pořádku,“ souhlasil. „Honem dolů.“

Když byli v polovině schodiště, rozletěly se domovní dveře a jako první vběhla dovnitř Tess. Mráz jí našlehal do tváří sytou barvu, ale oči měla vytřeštěné a rty bílé jak papír.

„Byla to srna,“ naříkala. „Jenom srnka. Bambiho máma,“ vyrazela ze sebe a z očí jí vyklouzly slzy právě v okamžiku, kdy se z kuchyně vyřítil do chodby Nate. „Ach bože, co vedlo tu zrůdu, aby takhle ublížila Bambiho mamince?“

„Pšš.“ Nate ji objal kolem ramen. „Posaďte se, kotě.“

„Lily, pojď taky dovnitř!“

Zavrtěla hlavou a dál nechala ruku pevně sevřenou v Adamově dlani. „Ne, já jsem v pořádku, namouduši. Fakt. Půjdu uvařit čaj. Vypijeme si čaj a hned se nám všem udělá líp.“

„Adame.“ Willa sledovala Lily spěchající do kuchyně. „Co se to kčertu stalo? Tys v lese zastřelil laň?“

„Ne, ale někdo jinej ano.“ Zhnusene ze sebe shodil bundu a hodil ji na věšák. „A nechal ji tam roztrhanou na kusy. Ne pro maso, ne pro parůžky, jen kvůli zabítí. Už u ní byli vlci.“ Přejel si rukama přes obličej. „Vystřelil jsem, abych je zaplašil a podíval se zblízka, ale Lily s Tess za mnou přijely. Chtěl jsem je odtamtud dostat co nejrychleji.“

„Půjdu se oblíknout.“

Než se Willa stačila otočit, Adam ji zarazil. „To je zbytečný, teď už tam určitě moc nezbývá a já toho viděl dost. Zastřelil ji čistě, do hlavy. A potom ji vykuchal, rozřezal, nechal ležet. Uřízl jí ocas. Tentokrát to jako trofej asi stačilo.“

„Takže stejně jako u těch ostatních.“

„Jo, jako u těch ostatních.“

„Nešlo ho vystopovat?“ naléhal Ben.

„Mezitím sněžilo a nejspíš to udělal už včera. A sněžit bude ještě víc. Možná kdybych se za ním pustil hned, co se to stalo, ale takhle bych neměl štěstí.“ Adam pokrčil rameny, čímž chtěl dát najevo zoufalství a bezmoc zároveň. „A těžko jsem je mohl nechat, aby se vracely bez dozoru.“

„Ale každopádně se tam podíváme!“ To už Ben sahal po klobouku. „Řekni Nateovi, ať hodí Shelly domů, Willo.“

„Jedu s tebou.“

„Je to zbytečný a ty to moc dobře víš.“ Ben ji vzal za ramena. „Je to zbytečný.“

„Jedu tak jako tak. Jdu si pro bundu.“

Kapitola jedenáctá

Sníh padal v celých stěnách, bílý a zběsilý a zlomyslný. Než přišla noc, nebylo z oken vidět vůbec nic s výjimkou vytrvalého padání buclatých vloček, které mezi sklo a zbytek světa postavily neproniknutelnou zeď.

Lily na tu bílou stěnu civěla, snažila se prohlédnout skrze ni, zatímco oheň z krbu jí připékal záda a starosti užíraly konečky nervů.

„Sedneš si konečně?“ utrhla se na ni Tess a sama se na sebe zlobila za ten podrážděný tón. „Nemůžeš dělat vůbec nic.“

„Už jsou pryč strašně dlouho.“

Tess věděla, jak dlouho jsou pryč. Přesně devadesát osm minut. „Už jsem ti řekla, že ty s tím nic neuděláš.“

„Určitě by sis dala čaj. Tenhle je studenej.“ Ve chvíli, kdy Lily sáhla po podnosu, Tess vztekla vyskočila.

„Necháš toho? Přestaneš mně – a vlastně všem – konečně posluhovat? Nejsi tu žádná služka! Posad' se ksakru, prokristapána!“

Otřásla se a přitiskla si prsty na oči. Dlouze, zhluboka se nadechla. „Promiň,“ zamumlala, když Lily zůstala stát, kde byla, s propletenýma rukama a bezvýrazným pohledem. „Nemám právo takhle na tebe ječet. V životě jsme něco takovýho neviděla.“

„To je v pořádku.“ Tessino zoufalé přiznání povolilo napětí v Lilyiných rukou. „Bylo to strašný. Já vím. Strašný.“

Seděly každá na jednom konci dlouhé kožené pohovky a mlčely celých třicet vteřin, zatímco vítr v zuřivých poryvech cloumal okny. Tess měla co dělat, aby se zvráceně nerozesmála.

„Ale, zatracená práce. Do čeho jsme se to zapletly. Lily?“

„Nemám ponětí.“ Vítr vehnal do komína ďábelské zavytí. „Máš strach?“

„Na to vem jed, a jakej! Ty ne?“

S vážnýma očima sešpulila Lily zamyšleně rty. Zvedla ukazováček a přejela si jím zlehka po horním rtu. Kdykoliv se bála, křečovitě se jí rozechvěl, a ona si to uvědomovala.

„Neřekla bych. Nechápu to, to nezapírám, ale strach nemám, ne takovej, jak by se dalo čekat. Jsem jenom smutná a všechno je mi moc líto. A taky si dělám starosti,“ dodala, když se jí oči stočily zpět k oknu, za kterým si představila tři jezdce ztracené ve vířící bělosti. „O Adama a Willu a Bena.“

„Nic se jim nestane. Jsou zdejší.“

Nervy na pochodu. Tess se zvedla a přecházela. V krbu prudce zapraskal oheň a ona sebou polekaně trhla. Zaklela. „Určitě vědí, co dělají.“ Kdyby oni ne, pomyslela si, tak kdo už ksakru? „Možná že proto jsem tolik vyděšená. Nemám tušení, co vlastně vyvádím. A to pro mě není typický, chápeš? Je to jedna z mých nejsilnějších stránek. Stanovit si cíl, vytvořit plán, splnit ho po jednotlivých krocích. Ale tentokrát namouduši nevím, co vlastně dělám.“

Obrátila se a vyslala k Lily zamyšlený pohled. „Ty to víš. Ty víš co dělat s podnosem a bublající polívkou a přikládáním do krbu.“

Lily zavrtěla hlavou a přinutila se odtrhnout pohled od oken. „Jenže tohle všechno není důležitý.“

„A možná je,“ namítla Tess tiše a ztuhla, protože závojem vložek problesklo světlo. „Někdo tu je.“

Protože opět nevěděla co dělat – utéct? Schovat se? – nakonec se obrátila, zamířila do chodby a otevřela domovní dveře. Po pár vteřinách se objevil Nate, posetý bílým popraškem.

„Honem, dovnitř!“ přikázal a postrčil ji do chodby, aby za sebou mohl zavřít dveře. „Už se vrátili?“

„Ne. Lily a já...“ Mávla směrem k obývacímu pokoji. „Co tady děláte?“

„Ta vánice je šeredná,“ vysvětlil. „Shelly s malou jsem na farmu dopravil, ale zpátky jsem se dostal jen taktak.“ Sundal si klobouk a setřásl z něho sněh. „Už to jsou dvě hodiny. Počkám ještě pár minut a potom se za nimi rozjedu sám.“

„Rozjedete se za nimi v tomhle nečase?“ V životě cestu sněhovou vánicí nezažila, ale byla přesvědčená, že právě teď si v tomhle směru rozšiřuje obzor. A blizzard dokáže vraždit. „Zbláznil jste se?“

Nate ji však pouze roztržitě pohladil po rameni – myšlenkami se očividně toulal někde jinde. „Máte horkou kávu? Šálek bych si dal.“

„V tomhle nikam nepůjdet!“ Přestože věděla, že se chová pošetile, skočila mezi Natea a domovní dveře. „Nepustím vás!“

Usmál se a špičkou prstu jí přejel po tváři. Podle něho nejednala pošetile, ale mile. „Máte o mě strach?“

Spíš než strach to byl děs, ale v tu chvíli neměla čas své city rozebírat. „Mráz, podchlazení. Smrt!“ Štěkala ta slova, jako by lámala zmrzlé větvičky. „Měla bych strach o každého, kdo nemá dost filipa, aby se v tyhle vánici držel doma.“

„Jenže venku mám přátele.“ Mluvil klidně, ale neodvolatelně. „Káva by mi udělala moc dobře, Tess. Bez mléka a horká.“ Než stačila odpovědět, zvedl ruku a naklonil hlavu k rameni. „Slyšíte? To budou oni!“

„Neslyším vůbec nic.“

„Jsou zpátky,“ opakoval Nate prostě, nasadil si klobouk a vyšel je přivítat.

MĚL PRAVDU, COŽ TESS DONUTILO K PŘESVĚDČENÍ, že Nate má uši jako rys. Vynořili se z vyjícího vichru bílí jako sněhuláci.

Všichni se sešli v obývacím pokoji a vrhli se na kávu, kterou jim Bess donesla dřív, než vůbec stačili roztát.

„Příliš mnoho sněhu, než aby zůstaly stopy,“ oznamoval Ben. Padl do hluboké lenošky a Adam se posadil po indiánsku přímo před sálající oheň. „Našli jsme to, ale mezitím přibýlo zase pár centimetrů nového sněhu. Stopování nepřicházelo v úvahu.“

„Ale viděli jste to.“ Tess se usadila na postranní opěrku pohovky. „Viděli jste, co tam leží.“

„Jo.“ Willa trhla rameny a bleskově střelila pohledem k Adamovi. Neviděla důvod, proč by měli prozradit, že vlci se mezitím stačili vrátit. „Ráno si o tom promluvím s muži. Teď mají plný ruce práce i bez toho.“

„Plný ruce práce?“ nechápala Tess.

„Shánějí stáda a zahánějí je pod přístřešky. Půjdu vyhledat Hama.“

„Počkej!“ S jistotou, že mezi přítomnými zůstala příčetná jen ona, Willu rázně zarazila. „Ty chceš jít ven do té vánice? Kvůli dobytku?“

„V tomhle počasí by zašel,“ odsekla Willa rázně.

Zatímco Tess užasle třesla očima, všichni s výjimkou jí a Lily zase vklouzli do bund a zamířili ven. Zavrtěla hlavou a sáhla po brandy. „Kvůli kravám,“ hučela si pro sebe. „Kvůli pár pitomejm kravám.“

„Až přijdou zpátky, budou určitě hladoví.“ Tentokrát Lily nevykoukla z okna a nezaposlouchala se do vytí větru, jestli v něm nezaslechně vrčení traktoru. „Půjdu pomoci Bess s večeří.“

Můžu se vztekat, uvažovala Tess, nebo se s tím smířit. Rozhodla se pro druhou variantu, protože tolik nezatěžovala nervy. „Sama tu sedět nebudu.“ Rozběhla se za Lily, ale brandy si vzala s sebou. „Na Východě jsou taky takovýhle vánice?“

Zadumaná Lily jen potřásla hlavou. „Ve Virginii míváme sněh, ale tohle je něco úplně jiného. Přišlo to naráz a ten vítr je děsivej. Neumím si představit, že bych v takovém počasí byla venku a ještě pracovala. Nate nejspíš zůstane přes noc, nemyslíš? Musím se Bess přeptat, jestli má pro něho přichystanej pokoj.“

Otevřela dveře do kuchyně a našla Bess obskakující u sporáku obrovský hrnec, z něhož stoupala lákavá vůně. „Dušený,“ oznámila Bess a ochutnala z dřevěné lžice. „Stačilo by pro celou armádu. Ještě hodinku dvě by se mělo dělat.“

„Vyšli zase ven.“ Lily automaticky zamířila do špižírny a z věšáku sundala zástěru. Tess nad tou samozřejmostí jen povytáhla obočí. To už je rutina, uvědomila si.

„Já si to myslela,“ prohodila Bess. „Chystám se ještě na jablkovej koláč.“ Ohlédla se po Tess a při pohledu na sklenku brandy v její ruce si odfrkla. „Chceš být užitečná?“

„Nijak zvlášť.“

„Bedny s dřívím jsou poloprázdný,“ poznamenala Bess a vytáhla ze spíže košík s jablky. „Chlapi neměli čas nanosit palivo do zásoby.“

Tess roztočila brandy ve sklence. „Takže já mám jít ven pro dřevo?“

„Elektrický topení neběží. Člověk by myslel, že chceš mít zadek v teple stejně jako my ostatní.“

Teplo. Představa vychladlého domu, tmy a mrazu po celou noc, jí dokázala vyhnat krev z tváří.

„Máme generátor,“ vysvětlovala Bess a začala rázně loupat jablka. „Ale nemůžeme plýtvat elektřinou na vytápění ložnic, když máme hory paliva. Pokud chceš spát v teple, musíš nanosit dřevo. Pomoz jí s tím. Lily, potřebuje tě víc než já. Ode dveří vede k hranici dřeva natažený provaz. Držte se ho celou cestu rukou. V těchhle závějích kolečko neutlačíte a nemá cenu prohrabovat cestu dřív, než přestane sněžit. Koukejte se pořádně nabalit a nezapomeňte si baterku.“

„Jasně.“ Lily stačil jediný pohled na našťvanou Tess. „Hele, můžu to klidně přinést sama. Co kdybys počkala na chodbě a roznesla pak polena do pokojů?“

Znělo to lákavě. Strašně lákavě. I tady Tess slyšela mrazivé vytí vichru, který lomcoval kuchyňskými okny. Ale úsměšek na Bessiných rtech ji zatvrdil. „Donesem to obě.“

„Ale ne těma dámskejma rukavičkama!“ křikla Bess, když už byly ve dveřích. „Najděte si na polici pod věšákem nějaký pánský, pracovní!“

„Nosit dřevo, cha!“ vrčela Tess cestou k věšáku. „Stejně ho je v domě nejímí na týden. Dělá to jenom proto, aby mě naštvla.“

„Neposílala by nás ven, kdyby to nebylo nutný, Tess.“

Tess vklouzla do bundy a pokrčila rameny. „Neposílala by tebe,“ souhlasila a posadila se na schod, aby si natáhla vysoké boty. „Vy dvě jste nejspíš prima kámošky.“

„Podle mě je fajn.“ Lily si kolem krku dvakrát ovinula pletenou šálu a teprve potom si zapnula límec. „Je na mě moc hodná. A byla by hodná i na tebe, kdybys...“

Tess si na hlavu narazila lyžařskou kuklu a pokývla: „No tak, jen mě nešetři. Kdybych co –?“

„No, kdyby ses k ní nechovala tak útočně. Tak stroze.“

„No, možná bych se nechovala, kdyby mi pokaždý nenašla nějakou idiotskou práci a nestěžovala si, že jsem ji neudělala podle jejích představ o farmářský kvalifikaci. Při nošení toho zatracenýho dřeva málem zmrznu a ona mi pak otluče o hlavu, že jsem ho dobře nesrovnala. Počkej a uvidíš.“

Naštvaně vyhrábla z police dva páry obrovských pracovních rukavic a beze slova jeden podala Lily.

„Můžeme?“ Lily popadla baterku a přichystala se vyjít za Tess.

Sotva Tess otevřela dveře, vítr jim vmetl do tváře zledovatělý sních. Vylekaně se po sobě podívaly, ale nakonec to byla Tess, kdo udělal první krok do vlčích čelistí vichru.

Chytily se provazu a přitahovaly se krok za krokem kupředu, zatímco vítr je každý třetí krok surově odhodil dozadu. Holínky jim do sněhu zapadaly až po kolena a baterka blikala bílou temnotou jako splašený mol. K hranici dřeva přikryté plachtou doslova doklopýtaly.

Tess uchopila baterku a nastavila náruč, kterou jí Lily naložila plnou polen. Zešíroka rozkročená, aby udržela rovnováhu, špičku

nosu zmrzlou na střípek, skřípěla Tess zuřivě zuby. „Peklo nemá s ohněm pranic společného!“ zahulákala. „Peklo je zima v Montaně.“

Lily se pousmála a začala si plnit vlastní náruč. „Jen co budeme uvnitř v teple a všude kolem zaplápolá oheň, budeš se dívat z okna a říkat si, jaká je to krása.“

„Houby!“ vrčela Tess, když si probojovávaly cestu k domu, aby tam shodily první várku. „Jak moc toužíš po teplé posteli?“

Lily se podívala po vyhřáté vonící kuchyni a potom za sebe, do bouřící vánice. „Proklatě moc.“

„Jo,“ povzdechla si Tess a zakroutila unavenými rameny. „Já jakbysmet. Tak šupajdíme znovu.“

Zopakovaly cestu celkem třikrát a Tess se pomalu dostávala do tempa. Najednou jí však ujela noha a ona padla po hlavě, obličejem dolů, přímo do téměř metrové vrstvy sněhu. Baterka naráz zmizela jako jehla v kupě peří.

„Nestalo se ti nic? Neublížila sis?“ Ve spěchu, aby Tess pomohla, se Lily předklonila přespříliš, ztratila rovnováhu a tvrdě dopadla na zadek. Zpola omráčená zůstala dřepět až po pás, zatímco Tess se překulila a vyplivla sníh.

„Do prdele, do prdele!“ S námahou se posadila a naštvaně se obrátila na hihňající se Lily. „Co je ti tady krucinál tak k smíchu? Každou chvíli nás to může pohřbít a nenajdou nás dřív než na jaře!“ Cítila však, jak jí při pohledu na Lily usazenou na sněhovém trůnu jako karikatura sněžné královny probublává hrdlem vlastní smích. „A navíc vypadáš jako idiot.“

„Ty taky.“ Lily smíchem až škytla a přitiskla si rukavici obalenou sněhem na prsa. „A máš plnovous.“

Tess si nevzrušeně odloupla z brady kus sněhu a mrskla jím Lily do tváře. Víc nebylo třeba. Navzdory splašeným úderům větru mačkaly sníh do šišatých koulí a navzájem se trefovaly. Blaženě vířkaly, lezly po čtyřech a zarputile bojovaly. Nebyly od sebe ani půl metru, takže trefa nebyla hlavní, rozhodovala rychlost. Když jí sníh pleskal do tváře a sypal se za límec bundy, musela Tess uznat, že v

tomhle má nad ní Lily vrch. Stokrát se může zdát křehká, ale paži má rychlou jako kulka.

Existoval pouze jediný způsob jak hrát nerozhodně.

Tess ji polechtala a obě se svalily na záda. Vyjící smíchem jako hyeny, bílé jako sněhuláci padly na záda, aby chytily dech. Nad nimi pluly vločky, obrovské a těžké, s hladkými zledovatělými hranami.

„Když jsem byla malá, stavěli jsme ze sněhu anděly,“ svěřila se Lily a lenivě zatřepetala nad sněhem pažemi. „A jednou chumelilo tolik, že jsme měli dva dny školní prázdniny. Postavili jsme si ze sněhu pevnost a armádu vojáků. Maminka přišla za námi a všechno to vyfotila.“

Tess zamžikala a snažila se skrz bílou oponu dohlédnout na černé nebe. „Já byla jedinkrát v životě lyžovat, ale hned mi bylo jasné, že já a sníh jsme si do noty nepadly.“ Zamávala pažemi stejně jako Lily. „Ale vlastně to taková hrůza není.“

„Je to nádhera.“ Lily se rozesmála. „Jsem zmrzlá jako preclík.“

„Zvu tě na velký kafe vylepšený rumem.“

„Beru.“ Pořád ještě s úsměvem se Lily posadila, ale tu jí srdce skočilo až do krku a nedovolilo jí vykřiknout. Křečovitě sevřela Tessinu ruku, protože pohybující se stín se změnil na mužskou postavu. Blížila se.

„Kolik vás tady je?“

Tess se k němu prudce otočila, tep jí zběsile burácel v uších. Jsme samy, pomyslela si zpanikařeně, jsme moc daleko od domu, než aby tam v tom větru dolehlo naše volání. V hlavě jí vyskočila představa zmasakrované srny a změnila ji na bezmocnou trosku.

Baterka, napadlo ji a zběsile začala těkat pohledem do všech stran. Muž ji svíral v ruce, silnou, a oslepoval je, zatímco sám zůstával pouhou siluetou. Chtěla se rozběhnout.

Přikazovala si, že musí utéct, odtáhnout Lily s sebou, ale nebyla schopna sebemenšího pohybu.

„Neměly byste se toulat ve tmě,“ pravil muž a přistoupil blíž.

Konečně se pohnula, pud sebezáchovy se v ní nastartoval jak šelma puštěná z klece. Vyskočila, popadla z hranice dřeva poleno a přichystala se k úderu. „Ani krok!“ zavelela a navzdory jejím roztřeseným rukám zněl ten rozkaz silně a pevně. „Vstávej, Lily. Tak kruci, hejbní sebou!“

„Hele, já vás nechtěl vystrašit.“ Muž sklonil baterku, takže světlo teď tančilo po sněhu. „Já jsem Wood, slečno Tess. Právě jsme se s Billym vrátili a moji paní napadlo, jestli náhodou nepotřebujete trochu pomoci.“

Mluvil přátelsky, mile – dokonce, jak si Tess pomyslela, maličko pobaveně. Ale byly samy, v podstatě bezmocné, a on byl silný chlap, s obličejem pořád ještě skrytým ve stínu. Nikomu nevěř, přikázala sama sobě a sevřela poleno ještě pevněji.

„Zvládneme to fajn. Lily, utíkej dovnitř a řekni Bess, že je tady Wood. Tak jí to pověz, ksakru,“ zasyčela a Lily konečně ožila a rozběhla se.

„Ale načpak otravovat Bess!“ Wood mávl baterkou k hranici dřeva a sklouzl kuželem světla k vydupané cestičce vedoucí k domu. „Manželka pro mě chystá večeři, ale snad bych vám moh ještě nanosit kapku dřeva. Proud za chvíli dojde.“

O samotě s Woodem se Tess modlila, aby Lily uvnitř zburcovala Bess. Strach jí olizoval záda drsným jazykem. Ucouvla o krok, dva. „Už jsme dovnitř něco nanosily.“

„V tomhle počasí jste toho nemohly zvládnout moc.“ Namířil baterku na ni a ona uskočila, protože měla dojem, že se blýskl nůž. „Podržíte mi to?“ požádal vlídně. „Naberu si náruč.“

Pořád připravená k útěku Tess natáhla ruku a uchopila baterku. Wood se sklonil k hromadě zrovna v tu chvíli, kdy se Lily přiřítla nazpátek. „Bess právě slila kafe!“ hlásila.

„Vzkazuje, že ho je spousta, kdyby snad Wood chtěl taky šálek.“

„Jo, dal bych si říct.“ Wood si vytrvale nakládal do ohbí paže těžká polena. „Ale jeden se taky musí ukázat doma. Žena je už celá

netrpělivá. Vraťte se slečny dovnitř, baterku si můžete vzít s sebou, já trefím i potmě.“

„Jasně, jdeme se ohřát. Pojd', Tess.“ Rozklepaná Lily potáhla Tess za rukáv. „Děkujeme, Woode.“

„Ale to je dobrý,“ zabručel a zavrtěl hlavou, když vystrašeně odcouvaly. „Hloupý ženský,“ zahuhlal si pro sebe.

„Já se tak bála!“ vyrazila tiše Lily. Sotva vešly do chodby, vrhla se Tess kolem krku. „Byla jsi strašně statečná!“

„Houby statečná, byla jsem hrůzou bez sebe.“ Jak to Tess všechno postupně docházelo, přitiskla Lily k sobě a zběsile se roztrásla, „Jak jsme se mohly takhle zapomenout? Hrály jsme si tam jako dvě idiotky, a přitom se tu dějou takový zrudnosti! Panebože! Panebože, moh to být kdokoliv! Jak to, že člověk nemyslí?“ Odtáhla se a pohlédla Lily do očí. „Vážně to může být kdokoliv zdejší.“

„Adam ne.“ Lily si strhla rukavice a zamnula si prokřehlý ruce. „Ten by nedokázal ublížit nikomu a ničemu. A navíc byl s námi, když jsme – když jsme to dneska našli.“

Tess otevřela ústa, ale zase je sklapla. Copak mělo smysl argumentovat, že Adam mohl vyjet už před úsvitem, udělat, co se stalo, a zavést je tam, aby našly, co chtěl?

„Když já nevím. Lily. Prostě nevím. Ale pokud tady máme zůstat a proklepat tu zimu, radši bychom měly zapnout mozky a hlídat si záda.“ Sundala si klobouk a bundu. „Neumím si představit, že by to udělal Adam. Nebo Ben či Nate. Ksakru, nedokážu si představit, že by toho byl vůbec někdo schopnej, a v tom je ta potíž. Musíme začít tím, že si to představit dovedem.“

„Tady jsme v bezpečí.“ Lily pečlivě pověsila svou bundu. „Jsme v bezpečí. Necítla jsem se bezpečně už strašně dlouho a nedopustím, aby mi to něco pokazilo.“

„Lily.“ Tess jí položila ruku na rameno. „Zůstat v bezpečí znamená, že si musíme dávat pozor. A že budeme pořád myslet. Obě odtud něco chceme,“ pokračovala, když se na ni Lily podívala. „A stojíme o to natolik, že jsme ochotný riskovat i pobyt tady. Já to

vidím tak, že se musíme hlídat navzájem. A musíme si navzájem důvěřovat. Jakmile uvidím něco divnýho, hned ti to povím. A ty uděláš to samý, když ti něco nebude připadat v pořádku, v normálu. Ano? Souhlasíš?“

„Jasně, povím ti to. A Wille taky.“ Zavrtěla hlavou dřív, než Tess stačila něco namítnout. „Zaslouží si to, Tess. Dává v sázku stejně hodně jako my. Vlastně ještě víc.“

Přesně tak, pomyslela si Tess, ale pokrčila rameny. „Dobře, platí. Aspoň prozatím. A teď potřebuju to kafe.“

DALY SI KÁVU. A čekaly. Snědly dušené. A čekaly.

Vítr hvízdal za okny, oheň praskal na roštu a stojací hodiny v pracovně odbíjely jednu hodinu za druhou.

Minula půlnoc, než se ukázala Willa, a přišla sama.

Tess přestala pobíhat po obývacím pokoji a pozorně se na ni zadívala. Willa byla křídově bílá vyčerpáním, exoticky temné oči jí únavou až přetékały. Okamžitě zamířila ke krbu a na drahých kobercích a naleštěné podlaze nechávala sněhové šlápoty a mokro.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se Tess.

„Museli se vrátit domů. Mají své vlastní starosti.“

Tess pokývla, přistoupila ke karafě s whisky a nalila velkorysou dávku. Byla by radši, kdyby Nate a Ben s nimi zůstali v domě, ale rychle se učila, že život v Montaně je nepřetržitý sled malých zklamání. Podala sklenku Wille.

„Krávy jsou už v postýlkách?“

Willa se s odpovědí nezatěžovala, ale hodila do sebe polovičku whisky a otřásla se.

„Napustím ti vanu,“ prohlásila Lily.

Willa zamžikala, příliš unavená, než aby pochopila, co to znamená. „Cože?“

„Skočím ti napustit vanu plnou horký vody. Jsi zmrzlá a utahaná. A určitě padáš hlady. Na sporáku je dušený. Tess, naber Wille miskou.“

Wille zbývalo právě jen tolik sil, aby se dokázala tvářit pobaveně. S udiveným úsměvem sledovala Lilyin odchod z pokoje. „Tak ona mi napustí vanu. No tohle!“

„Náš odborník přes domácnost. Ale mimochodem, koupel potřebuješ. Smrdíš.“

Willa začichala a přivřela oči. „Asi jo.“ Protože po první dávce whisky se jí začala točit hlava, sklenku odložila. „Na jídlo jsem moc unavená.“

„Něco sníst musíš. Třeba i ve vaně.“

„Ve vaně. Mám jíst ve vaně?“

„Proč ne?“

Willa se na Tess ušklíbla. „Proč ne?“ souhlasila a odklopýtala nahoru, aby se svlékla.

Lily zatím připravila horkou koupel plnou načechrané pěny. Nahá Willa zírala na vanu plných deset vteřin. Voda s pěnou, říkala si. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy si do vany přidala koupelovou pěnu. Obrovská šarlatová vana patřila k výstřelkům jejího otce a ona ji používala jen málokdy. A jenom když byl mimo dům.

Ale teď je mimo dům, uvědomila si. Mimo a mrtvý.

Přehodila nohu přes okraj vany a sykla, když se promrzlou pokožkou dotkla horké vody. S mohutným povzdechem se ponořila až po bradu.

Přestala myslet na sních, na vítr, na rozvířenou temnotu, na zběsilý boj při shánění dobytka. Pár kusů přehlédnou a o pár kusů přijdou. To bylo nevyhnutelné. Blizzard přišel příliš náhle a záškodnický, než aby se na něj stačili připravit. Ale přesto se snažili ze všech sil.

Když se s rozbolavělými svaly ve vodě natáhla, zavřela oči. Nemám sílu myslet, uvědomila si, když jí mozek po vteřinách vypínal a zase zapínal. Musím myslet. Co dělat. Každý pohyb, každá práce,

každé rozhodnutí bude instinktivní, nikoliv promyšlené. Věděla, že udělala, co se dalo. Nebyl to její první blizzard a nebyl ani poslední.

Ale vražda – vražda a mrzačení!

Co dělat?

„Usni ve vodě a utopíš se!“ ozval se Tessin hlas ode dveří.

Willa se našťvaně posadila. Stydlivá nebyla, ale vadil jí vetřelec, i když ho doprovázela božská vůně dušeného. „Co takhle naučit se zaklepat?“

„Nechalas dveře dokořán, šéfko.“ Pobavená svou rolí servírky postavila Tess podnos na roh vany. „Chci si s tebou promluvit.“

Willa si pouze povzdechla. Natáhla se, aby mohla ponořit lžící do jídla, a z nader jí přitom klouzaly bílé bublinky. „Tak mluv.“

Tess se posadila na široký okraj vany. Tohle je ale super koupelna, dumala v duchu. Svou hýřivou nevázaností by vyhovovala vrtochům každé filmové hvězdy, s těmi rubínovými, safírovými a bílými dlaždičkami, s leskem mosazných kohoutků, sprch a dalšího vybavení. Za stěnou z čirého skla se pyšnilo celkem šest sprch zasazených v různých úhlech a výškách. A vana, v níž se rozvalovala Willa, by bohatě stačila pro malé vkusné orgie.

Lenivě namočila prst do pěny a přičichla si k ní. „Fialky,“ poznamenala. „Určitě patří Lily.“

„Chceš se mnou klábosit o pěnách do koupele?“ Willa postupně přicházela jídlu na chuť a naklonila se k němu trochu blíž. Nejradši by masa do sebe nacpala celý náklad'ák.

„No, holčičí starosti si necháme na později.“ Ohlédla se ke dveřím, v nichž se objevila Lily, s pohledem taktně upřeným pár centimetrů nad Willinu hlavu. „Nesu ti župan, abys nemusela z koupelny nahát. Dám ho sem na věšák.“

„Jen si pojd' přisednout,“ pozvala ji Willa širokým mávnutím. „Tess si chce popovídat.“ Když Lily zaváhala, Willa zvedla oči ke stropu. „Hele, prsa máme všechny stejný. Lily.“

„A ty její jsou stejně skoro neviditelný,“ dodala Tess s lišáckým úsměvem. „Posad se!“ zavelela. „Vždyť jsi to byla ty, kdo ji chtěl do toho všeho taky zatáhnout.“

„Do čeho všeho?“ vyptávala se Willa s plnou pusou.

„Povězme to tak, že já a Lily jsme kapičku nervózní. Říkám to dobře. Lily?“

Zardělá Lily sklopila víko toalety a posadila se. „Říkáš.“

Navzdory horké vodě Willu zamrazilo. „Plánujete vzít do zaječích?“

„Nejsme žádný zbabělci.“ Tess naklonila hlavu k rameni. „Ani hlupáci. Všechny tři dostaneme letos stejně velkou hromadu prachů. Mám dojem, že všechny máme zájem, abychom ji dostaly živý a zdravý. Někdo, přiznejme si, že pravděpodobně někdo z našeho ranče, má ale velkou slabost pro nůž. Jak se k tomu postavíme?“

Willa tvrdohlavě sevřela rty. „Za své chlapy ručím.“

„My ne,“ nedala se Tess. „Možná bychom mohly začít u toho, že nás poučíš. Že nám prozradíš, co víš o každém z nich. I kdyby to znělo sebelákavěji, v příštích devíti deseti měsících jen těžko můžeme všechny chodit čtyřadvacet hodin denně s bodyguardem.“

„To je fakt.“

Ten vlídný souhlas zavínil, že Tess úžasem otevřela ústa. „No ne, dnešek si musím červeně zakroužkovat v kalendáři. Willa Mercyová mi něco odsouhlasila.“

„Stejně tě nemůžu dál vystát,“ pokračovala Willa a vyškrabovala dno misky. „Ale jinak souhlasím. Pokud chceme tohle všechno přestát ve zdraví, musíme spolupracovat a držet spolu. A dokud policie nebo my sami nezjistíme, kdo má na svědomí Picklese, žádná z vás by se neměla nikde potulovat sama.“

„Já bych se ubránila. Chodila jsem do kursů sebeobrany.“

Nad Tessiným prohlášením Willa jen ohrnula nos.

„Zvládla bych i tebe!“ utrhla se na ni Tess. „Za deset vteřin bys ležela na zádech a čučela na hvězdičky. Ale to je vedlejší.“ Cítila

primitivní chuť na cigaretu a slíbila si, že co nevidět si jednu dopřeje. „Těžko se s Lily můžeme celý den vodit za ruce.“

„Já jsem většinou s Adamem. U koní.“

Willa na Lily kývla a ponořila se zpět do vody. „Na Adama se můžeš spolehnout. A na Bess. A na Hama.“

„Proč na Hama?“ zajímala se Tess.

„Vychoval mě,“ vysvětlila Willa krátce. „Aspoň že v tomhle počasí se vy dvě budete držet blízko domu.“

„A co ty?“ zeptala se Lily.

„O sebe se postarám sama!“ Willa zadržela dech a ponořila se pod vodu. Vynořila se s pocitem, že už je zase skoro člověk. „Já sice nemám výhodu hollywoodského kursu sebeobrany, ale znám zdejší lidi a pozemky. Kdyby snad některá z vás měla o mě moc velké strach, může si osedlat koně a jet se mnou za prací. A teď bych vás žádala o trochu soukromí, pokud mi teda nechcete vydrbat záda.“

Tess vstala a sebrala podnos. „Jenže domýšlivost zvláštní obranu proti noži nepředstavuje.“

„Ale winchestrovka jo.“ A Willa bez dalších řečí sáhla po mýdle.

SPALA ŠPATNĚ. I když byla k smrti vyčerpaná, noční můry to nezahnavo. Willa sebou házela a převracela se, a zatímco se jí hlavou honily obrazy plné krve a vnitřností, marně bojovala o chvilku nerušeného spánku.

Když se závojem vytrvale padajícího sněhu prodralo řídké zimní světlo, rozechvěla se a zatoužila, aby měla něco, někoho, o koho by se mohla opřít. Aspoň na chvilčku.

VE STEJNÉM SKOUPÉM ÚSVITU SE KDOSI PROBUDIL se stejnými představami, jaké se honily hlavou Wille. Ale u něho vyvolaly pouze úsměv.

Kapitola dvanáctá

Z Tessina deníku:

Sníh se mi začíná líbit. Nebo začínám zvolna přicházet o zdravý rozum. Každé ráno, když vykuknu z okna, leží tam jenom sníh, bílý a zářivý. Míle sněhu. Ale mráz se mi nezamlouvá ani trochu. Ani ten hnusný vítr. Ovšem sníh, obzvlášť když na něj koukám z vyhřátého domu, v sobě má jisté kouzlo. Ale možná že si začínám připadat zase bezpečně.

Za týden budou Vánoce a naši rutinu už dlouho nic nenarušilo, žádní zavraždění lidé, žádná zabitá zvířata. Jenom přízračný klid sněhem zavalených dní. Možná policie měla nakonec pravdu a ten vrah byl pomatený tulák, co se přesunul jinam. Můžeme v to jediné doufat.

Lily pojímá blížící se svátky ve velkém stylu. Je to legrační milá holka. V tomhle směru je jako malé dítě, balí dárky, rozvěšuje vánoční výzdobu a s Bess peče cukroví. Senzační cukroví, což znamená, že ke svému rannímu cvičení musím přidat patnáct minut navíc.

Zajely jsme do Billingsu a udělaly v rámci tamních možností vánoční nákupy. Dárek pro Lily byl prajednoduchý. Objevila jsem krásnou brož vzpínajícího se koně, nesmírně jemnou a ženskou. Usoudila jsem, že bych se měla vytasit s něčím i pro Bess, a rozhodla jsem se pro kuchařku. Lily to schválila, takže jsem snad nešlápla vedle. To kovbojka je jiné kafe. Ještě pořád se v ní nevyznám.

Je ta holka tak nebojácná, nebo hloupá?

Vychází ven denně, a častěji sama než s někým. Dře se jako šílenec a každý večer si chodí do noclehárny promluvit s dělníky. Doma je skoro pořád po uši zahrabaná v účetních knihách a výkazech o krávách.

Bojím se, že se jí začínám obdivovat, a sama nevím, jestli z toho mám radost. Koupila jsem jí kašmírový svetr, kdovíproč. Nenosí nic jiného než flanelové košile. Svetr je řvavě rudý, měkoučký a skrz naskrz ženský. Nejspíš si ho natáhne přes teplý spodní prádlo a bude v něm kastrovat telata. Proklatě!

Pro Adama, který ve mně probouzí překvapivě bratrské pocity, jsem vybrala nádherný malý akvarel hon. Připomíná mi ho.

Po dalším předlouhém rozmyšlení jsem se rozhodla vybrat symbolický dárek i pro Bena a Natea, protože tady oba tráví spoustu času. Pro Bena jsem zvolila videokazetu s Červenou řekou. Doufám, že si to vyloží správně.

Po chvíli nenápadného vyzvídání jsem zjistila, že Nate má slabost pro poezii. Dostane tedy svazek Keatse. Uvidíme.

A během těch nákupů, v kuchyňských vůních a při vyzdobování domu jsem sama propadla vánoční náladě. Právě jsem poslala metráky dárků mamce. U ní jde spíš o kvantitu než kvalitu, ale je mi jasné, že bude ty lesklé obaly sloupávat blaženě třeba i hodiny.

Čert aby to vzal, ale mně se po ní stýská.

Navzdory tomu laškování s Ježíškem jsem strašně neklidná. Asi za to může fakt, že v jednom kuse trčím pod střechou. Využívám tedy tu spoustu volného času, stmívá se tady už v pět a od té chvíle končí většina práce, abych si pohrávala s představou knihy. Čistě jen pro zábavu, abych nějak zabila ty nepředstavitelně dlouhé večery.

A když už mluvíme o večerech... Protože je tu zřejmě už klid, vezmu si jeden džíp a zajedu k Nateovi, abych mu předala dárek. Ham mi už cestu k jeho ranči vysvětlil. Celé týdny čekám, kdy mě Nate pozve a udělá první krok, ale jak se zdá, odstartovat to budu muset sama.

*Pořád jsem ještě neodhadla, jak moc nenápadná při jeho svádění musím být, budu muset reagovat podle situace. Při tom jeho tempu bych na vyspání s ním musela čekat do jara.
Čert aby vzal i tohle, ksakru!*

„CHYSTÁŠ SE NĚKAM?“ zajímala se Willa, když se Tess snesla do přízemí.

„Vlastně jo.“ Naklonila hlavu k rameni a zadívala se na Willinu obvyklou uniformu složenou z flanelové košile a džinsů. „A ty?“

„Právě jsem přišla. Některý z nás holt nemají tolik času, aby se mohly hodinu parádit před zrcadlem.“ Willa se zamračila. „Oblíkla sis šaty!“

„Vážně?“ Tess se s předstíraným úžasem podívala na jednoduché přiléhavé úpletové šaty, které jí končily těsně nad koleny. „No tohle, jak se mi to jen mohlo stát?“ Ušklíbla se a zamířila k šatníku, aby si vzala kabát. „Musím odvézt jeden vánoční dárek. Nezapomněla jsi snad, že jsou Vánoce? Neříkej, že máš tolik napilno, aby ses o nich ani nedoslechla.“

„Něco se tu povídalo.“ Sexy šaty, vysoký podpatky, sváděcí parfém, uvědomila si Willa a přimhouřila oči. „Komupak je ten dárek?“

„Zajedu na skok k Nateovi.“ Tess si zapínala zimník. „Doufám, že bude mít zatopeno.“

„Hned mě to mělo trknout,“ zahučela Willa. „S těmi jehlami džíp neuřídíš a zlámeš si vaz.“

„Neboj, já jsem pevná v kramflecích.“ S ledabylým zamáváním vyšla Tess před dům. „A nečekej na mě, milá sestřičko!“

„Jasně. Přeju co nejpevnější kramfleky,“ popřála Willa a sledovala, jak se Tess elegantně nese k vozu. „Doufám, že pevný kramfleky bude mít hlavně Nate.“

Obrátila se, vešla do obývacího pokoje a natáhla se na pohovku. Stačil jí jediný pohled na vysoký, nádherně ozdobený vánoční stromek u okna a zabořila se tváří do koženého potahu.

Vánoce pro ni odjakživa bývaly nejhorším obdobím celého roku. Její maminka umřela právě v prosinci. Ne snad, že by si na ni pamatovala, ale věděla to, a ten fakt jí vždycky pokazil celé svátky. Bůhví, že Bess dělala, co bylo v jejích silách, překonávala se s výzdobou a cukrovím, s pošetilými dárky a koledami. Ale nikdy tu nebyla rodina shromážděná kolem piana ani kolem vánočního stromku, aby rozbalovala dárečky se společně sdílenou radostí.

Ona a Adam si vždycky vyměnili dárky a potom se otec opil do bezvědomí a hlasitě chrápal ve své posteli.

Pod stromečkem ležela vždycky kupa balíčků s jejím jménem, které obstarala Bess a roky se tvářila, že jsou od Jacka. Když však Wille minulo šestnáct let, přestala je rozbalovat. Byly přece ztělesněná lež. Po pár dalších pokusech Bess s tou přetvářkou přestala.

Ráno na První svátek vánoční proběhlo vždy ve znamení Jackovy kocoviny a špatné nálady a jednou, když si troufla na to postěžovat, i surové facky.

Už dávno se přestala na svátky těšit.

A teď byla unavená, děsně unavená. Zima přišla nečekaně brzy a udeřila s netypickou krutostí. Ztratila víc kusů dobytka, než čekala, a Wood si dělal starosti, že neprodali pšenici včas – ceny teď poklesly, ne tolik, aby bylo zapotřebí panikařit, ale na těžkou hlavu to vystačilo bohatě.

A navíc si přiznávala, že čeká, že denně čeká, kdy zase najde na svém prahu zvíře nebo člověka, umučené k smrti.

A nemám s kým si o tom promluvit, pomyslela si nešťastně. Dusila tedy všechny starosti v sobě. Nechtěla, aby Lily či Tess trávily denně každou minutu v ustavičném strachu, ale sama se nedokázala zklidnit a pustit obavy z hlavy. Postarala se aspoň o to, že Adam či Ham obě sestry na výpravách mimo dům pečlivě hlídali.

A teď Tess odjela s džípem mimo hranice ranče a Willa neměla dost síly ani rozumu, aby jí v tom zabránila.

Zavolej Nateovi, přikázala si. Vzchop se a zavolej mu, ať ví, že Tess k němu jede. Ale nehnula se, neměla sílu spustit nohy na podlahu a vstát. Posadit se s tváří obrácenou k zbláznění veselému vánočnímu stromku s pestrými balíčky pod ním.

„Pokud jsi ospalá, měla bys sypat do postele.“ Benův hlas. Smířila se s tím. „Ale já nespím, jen jsem si na minutku odpočinula. Vypadni!“

„Nevím, jestli jseš rozumná. Třeba bych se už tady nikdy neukázal.“ Přisedl si k ní na pohovku. „Udřeš se, Will.“ Shýbl se k ní a otočil si její tvář k sobě. Při pohledu na slzy ucukl rukou, jako by se spálil. „Ty pláčeš!“

„Houby!“ Pokořená se opět zaryla obličejem do koženého potahu. „Jsem jenom utahaná, to je celý.“ Najednou se jí hlas zlomil a ona se mohla hanbou propadnout. „Nech mě na pokoji! Nech mě být! Jsem unavená!“

„Pojď ke mně, holčičko.“ Přestože s plačícími ženami moc zkušeností neměl, soudil, že s touhle si nějak poradí. Snadno, jako by byla malé dítě, zvedl Willu do náruče a uvelebil si ji na klíně. „Copak se děje?“

„Nic. To jen, že... Všechno,“ zajíkla se a nechala hlavu opřenou na jeho rameni. „Sama nevím, co se se mnou stalo. Ale nebrečím.“

„Jasně že ne.“ Věřil, že pro oba bude lepší předstírat, že skutečně neplakala. Přivinul ji k sobě trochu těsněji. „Ale stejně si takhle můžeme chvilku posedět. Na tak hubenou holku se držíš docela příjemně.“

„Nesnáším Vánoce.“

„Ale to není pravda.“ Zabořil se jí ústy do vlasů. „Jseš jenom hrozně udřená. Víš, co bys měla udělat, Will? Měla by sis i se sestrami udělat pár dní volna a zajet do nějakých lázní. Nechat se tam obskakovat a zkrášlovat a brát bahenní koupele.“

Odfrkla si. Cítila se kapku líp. „Už vidím, jak spolu oplácáný blátem vedeme holčičí řeči. Přesně můj styl, tos uhod.“

„Nejlepší by ale bylo, kdybys tam jela se mnou. Vzali bychom si pokoj s perličkovou vanou a obrovskou postelí se zrcadlem na stropě. Aspoň bys viděla, co se s námi děje při milování. Učila by ses o to rychleji.“

V jistém směru ji to lákalo tolik, až se jí z toho zatočila hlava. Přesto jen pokrčila rameny. „Na tohle fakt nemám naspěch.“

„Stejně tím prvním budu já,“ zašeptal a zaklonil jí hlavu. „Už nějakou dobu jsem to nedělal.“ Přiklopil jí ústa svými lačnými rty.

Nepředstírala překvapení ani odpor, protože přesně tohle potřebovala. Teplou a pevnou ruku a zkušená ústa. Místo toho ho objala kolem krku, přivinula se k němu a pustila všechny starosti, obavy a pochybnosti aspoň na okamžik z hlavy.

Byla to útěcha, byl tu někdo, kdo – navzdory všemu – byl ochotný poslouchat a možná i soucítit. Poddala se tomu, touze po svěřování, stejně jako touze po něm.

Zmocnila se ho vášeň, ale zatím ji držel pevně na uzdě. Ta její nečekaná poddajnost, překvapivá a ženská vstřícnost, plamínky žáru, jež vypovídaly o smyslnosti vřící pod příkrovem nevinnosti, to všechno mu vyrazilo dech.

A hrozilo, že ho zbaví sebekontroly.

Takže nakonec to byl on, kdo se odtáhl, kdo se bránil. Ve snaze zdusit vášeň rozumem ji od sebe kousek odtáhl a opět si opřel její hlavu o rameno. „Chvíli si jenom tak posedíme.“

Cítila, jak mu buší srdce, zběsile, těsně pod její dlaní. A v uších jí zněl vlastní rozvichřený tep. „Vzrušuješ mě. Bene. Zaboha nechápu, proč to musíš být zrovna ty, kdo mě vzrušuje. Nevím proč.“

„Hm, je mi už o moc líp.“ S povzdechem se přitiskl tváří na její tvář. „Tohle taky není špatný.“

„Hm, ujde to.“ Seděla mu na klíně a zvolna se uklidňovala. Pozorovala třpytivé odlesky na vánočních ozdobách a mírné sněžení

za oknem, pouhý šepot běli. „Tess odjela k Nateovi,“ poznamenala po dlouhé chvíli.

Ten tón mu neušel, znal ji dost dobře, aby si ho uměl vyložit.
„Máš o ni strach?“

„Nate to zvládne. Doufejme.“ Neklidně se zavrtěla, ale okamžitě zase znehybněla a nebránila se, když se jí víčka samovolně zavřela.

„Takže ty si děláš starosti kvůli Tess.“

„Asi jo. Trochu. Nic se nestalo už celý týdný, ale...“ Vydechla.
„Těžko ji můžu hlídat ve dne v noci, víš?“

„To nemůžeš.“

„Ona si představuje, že by všechno zvládla. Velká holka z města s kursem sebeobrany a modelovým oblečením! Do háje. Je na tom jako myš v pokoji plným hladovejch koček. Co když se jí džíp někde na cestě rozsype?“ Ztěžka vtáhla vzduch do plic a vyslovila svou největší starost. „Co když tu pořád ještě číhá Picklesův vrah?“

„Sama jsi řekla, že už je kolik týdnů klid. Věřil bych spíš tomu, že už zmizel.“

„Pokud tomu věříš, proč jsi u nás denně skoro od rána do večera a využíváš každou ubohou záminku, jen abys mohl druhý den zase přijít?“

„Tak ubohý ty záminky zas nejsou,“ zahučel a neklidně se ošil.
„Jseš tu ty.“ Ani se neurazil, když se posupně zasmála. „Jseš tu ty,“ zopakoval. „A ranč. Jo, a taky mám o vás strach.“ Pozvedl jí hlavu a tvrdě, rázně ji políbil. „Víš ty co, zajedu k Nateovi a přesvědčím se, že tam dorazila.“

„Nikdo se tě neprosí, abys za mě tahal kaštany z ohně.“

„To je fakt, nikdo.“ Zvedl ji do náruče, posadil vedle sebe a vstal.
„Třeba mě jednou o něco přece jen požádáš, Willo. Třeba se prostě složíš a o něco poprosíš. Mezitím musím jednat podle své hlavy. Běž si lehnout,“ poradil jí. „Potřebuješ se pořádně prospat. Tvou sestru ohlídám.“

Willa zamračeně sledovala, jak Ben odchází, a v duchu se ptala, oč by ho jednou měla podle jeho představ požádat.

TESS SE DOSTALA DO CÍLE BEZ PROBLÉMŮ. Jízda hlubokou venkovskou temnotou jí v lehkém sněžení připadala jako báječné dobrodružství. Pustila si autorádio nadoraz a nějakým zázrakem objevila stanici, kde hráli čistokrevný rock. Řítila se vstříc světlům Nateova ranče a zplna hrdla si prozpěvovala spolu s Rodem Stewartem.

Nate měl ranč úhledný jak z žánrového obrázku. Zasněžená cesta byla dokonale protažená, hospodářské budovy a ploty vypadaly úpravně, a dokonce i vysoké stíny stromů jako by byly udržované v pořádku.

Reflektory jejího vozu zřejmě vyrušily koně, protože tři okamžitě vyklusali ze stáje do ohrady a sledovali Tess, jak projíždí kolem.

Jsou hezcí jako obrázek, pomyslela si, s tím vlajícím ohonem a roztančenými kopyty. Jeden z nich dokonce přeskočil hrazení a přiměl ji zpomalit, aby si obdivně prohlédla jeho ladné tvary a lesklou srst.

Jela dál, vybrala mírnou zatáčku a pokračovala k hlavní budově. I ta byla pěkná a čist'oučká. Na nic si nehraje, usoudila Tess, prostě jednopatrová obdélníková budova s velkou zastřešenou verandou, na tmavém dřevě bílé okenice, dvojitý komín chrlící kouř do sněžící oblohy. Je to prosté, uvědomila si Tess, bez laciného pozlátka a okázalosti.

S úsměvem sebrala svou kabelku a dárek a vystoupila z džípu. Jen stěží zadržela výkřik, když zahlédla pumu.

Vrávoravě ucouvla o tři kroky a tvrdě narazila zády do vozu. Puma jí civěla rovnou do očí. Byla mrtvá, studená a přehozená přes zábradlí verandy. Přesto jí ten pohled způsobil šeredný šok.

Tesáky a drápy vypadaly vražedně ostře a naprosto přesně vypovídaly o všem, co by se přihodilo každé ženě, která by šelmě zkřížila bezstarostně cestu. Zdechlina však nebyla zohavená a skutečnost, že na kožešině nebylo vidět krev, jí opět uklidnila

rozbouřené srdce. Přes zábradlí ležela jako koberec připravený k vyklepání. Otřásla se, obešla mrtvou pumu velkým obloukem a vystoupala po schodech k domovním dveřím.

Co je to za lidi, žasla v duchu, že si přehodí zastřelenou pumu před vchodem do domu? S nervózním zachichotáním se podívala na Keatse ve své pravici. A potom si dokážou číst Keatse?

Bože, to je ale země!

Sotva zvedla ruku, aby zaklepala, dveře se otevřely. Ve svém současném rozpoložení byla Tess moc ráda, že kromě toho, že vyskočila metr do vzduchu, ještě nezavřískla.

Vážným pohledem si ji prohlížela malá tmavá žena. Byla skoro stejně vysoká jako široká, zabalená do silného černého kabátu a kupy šátků. Černé vlasy měla zachumlané pod dalším šátkem, ale Tess neušlo, že jsou protkané šedinami.

„Señorita,“ pravila žena sytým tekutým hlasem, „co potřebujete?“

Ten hebký sexy hlas patřící k drobnému vrásčitému obličejí Tess fascinoval. Okamžitěji začala zařazovat jako charakter do scénáře. Zešíroka se usmála. „Dobrý den, já jsem Tess Mercyová.“

„Ano, señorita Mercyová.“ Při zaslechnutí Tessina jména otevřela žena dveře o kus víc a ustoupila, čímž pozvala Tess dál.

„Ráda bych mluvila s Natem, pokud nemá práci.“

„Je ve své pracovně. Na konci chodby. Ukážu vám to.“

„Nechci vás zdržovat.“ A Tess by navíc byla radši, kdyby za ním mohla vejít neohlášené. „Najdu to sama, seňora...?“

„Cruzová.“ Žena chvíličku mžikala na Tessinu vztaženou ruku, načež ji krátce stiskla. „Pan Nate z vás bude mít velkou radost.“

Bude? pomyslela si Tess, ale usmívat se nepřestala. „Nesu mu dárek,“ ukázala na knihu v pestrém obalu. „Překvapení.“

„To je od vás moc štědrý. Třetí dveře doleva.“ Náznak úsměvu kolem ženinych úst Tess napověděl, že hlavní důvod její návštěvy je až příliš zřejmý. Přinejmenším jiné ženě ano. „Na shledanou, señorito Mercyová.“

„Na shledanou, seňoro Cruzová.“ Když se dveře za ženuškou zavřely a Tess osaměla v tiché chodbě domu, v duchu se rozesmála.

Na tmavé prkenné podlaze barevné koberečky s geometrickými vzory, na slonovinově bílých stěnách inteligentní perokresby. V mosazných vázách svazky krásných sušených květů – zřejmě projev vkusu milé seňory, usoudila Tess, když pokračovala do hlubin domu.

V obývacím pokoji hořel příjemný oheň v kamenném krbu pod římsou, na které stály cínové svícníky a sbírka zajímavých těžítok. Nábytek byl pohodlný, bohatě čalouněný a typicky mužský. Tmavá barva dřeva kontrastovala s bílými stěnami a pestrými koberečky.

Pozoruhodná směsice, řekla si Tess. Prosté mužské vybavení, a přitom útulné.

Když se přiblížila k pootevřeným dveřím pracovny, dolehly k ní tóny Mozartova koncertu.

A pak spatřila Natea, dlouhého a přitažlivého, v židli s koženým opěradlem za velkým psacím stolem ze solidního dubu. Stolní lampa mu házela kruh světla na ruce, jimiž rychle črtal poznámky do žlutého bloku. Čelo měl soustředěně sraštělé, kravatu povolenou, vlasy připomínající husté zlato, celé pocuchané. Pochopila, že si je v roztržitosti musel pročesávat prsty.

Vida, vida, pomyslela si, jak se mi najednou zbláznilo srdce. Pobavená vlastní reakcí Natea ještě chvíli pozorovala, protože ji těšilo, že ho může sledovat bez jeho vědomí.

Pracovna byla plná knih a u lokte mu stál velký hrnek kávy. Zezadu tiše proudila líbezná hudba.

Nate, řekla si v duchu a sama si prohrábla krátce vlasy, *jseš třída*.

„Dobrý večer, pane doktore Torrenci,“ pozdravila, a protože věděla, jak půvabně musí ve dveřích pokoje vypadat, s úsměvem sledovala, jak prudce zvedl hlavu, z očí mu nejprve zmizel zamyšlený výraz a vystřídalo ho překvapení.

„Ale, dobrý večer, slečno Mercyová.“ Okamžitě znervózněl, když ji viděl s vlasy a rameny jemně poprášenými sněhem. A jeho nervozita ještě vzrostla, když spatřil typický ženský úsměv na jejích

rtech, ovšem nakonec se rozvalil v křesle, jako by nic přirozenějšího než její návštěvu neočekával. „To je ale milý překvapení.“

„To doufám. A taky doufám, že vás nevytrhuju od nějaký životně důležitý práce.“

„Životně důležitá skutečně není.“ Na svoje poznámky už mezitím docela zapomněl.

„Dovnitř mě pustila seňora Cruzová.“ Zamířila ke stolu a myslela přitom na zastřelenou pumu. Ta si taky se svou kořistí nejdřív pohrává a teprve potom jí zasadí vražednou ránu. „Vaše hospodyně.“

„Moje hospodářka.“ Nate byl úplně vyvedený z míry. Má vstát a nabídnout jí skleničku, nebo zůstat na místě? A proč se na něho Tess kouká tak, jako by ho snědla a teď si už jen olizuje rty? „Maria a její manžel Miguel vedou pro mě absolutně všechno. Tohle je společenská návštěva, Tess, nebo potřebujete právníka?“

„Prozatím společenská. Stoprocentně společenská.“ Vyklouzla z kabátu a neušlo jí, jak zamžikal. Jasně, řekla si v duchu, ty šaty jsou jednoznačný úspěch. „Mám-li být upřímná, potřebovala jsem vypadnout z domu.“ Přehodila kabát přes opěradlo židle a jednou hýždí se usadila na rohu jeho psacího stolu. Dovolila, aby se jí šaty vysoukaly vysoko na stehno. „Taková menší agorafobie.“

„To se stává.“ Nate sice nezapomněl, že Tess má nohy, ale už nějakou dobu je viděl oblečené pouze v džínách nebo silných vlněných kalhotách. Odhalené v průhledných punčocháčích takový kus nad kolena mu vyrážely dech. „Můžu vám něco nalít?“

„To by bylo prima.“ Pomalu si přehodila nohu přes nohu. Sukně jí povyjela ještě o kousek výš. „Co máte?“

„No...“ Nemohl si vzpomenout a připadal si jako idiot.

Je to pořád lepší a lepší, usoudila a sklouzla ze stolu. „Mohla bych se podívat sama?“ Zamířila ke karafám v barové skřínce na opačné straně místnosti a vybrala si vermut. „Dáte si taky?“

„Jistě, děkuju.“ Odstrčil kávu stranou. Kofein je v tomhle případě prokletě slabý pomocník. „Pár dní jsem se k vám nedostal. Jak je tam?“

„Klid.“ Nalila dvě sklenky a donesla je ke stolu. Jednu podala Nateovi a opět se uhnízдила na stole, tentokrát na rohu blíž k němu. „Ale sváteční.“ Maličko se předklonila a zlehka si s ním přiťukla. „Šťastný a veselý. Vlastně...“ Ustrkla. „To je taky jeden z důvodů, proč jsem se tady zastavila.“ Sáhla po balíčku vedle kabelky a položila ho před Natea. „Hezký Vánoce, Nate.“

„Vy jste mi donesla dárek?“ Podezřívavě balíček pozoroval, čekal vtip.

„Takovej malej. Jste moc dobrej kamarád a právní poradce.“ Usmála se. „Rozbalíte ho teď, nebo až později pod stromečkem?“

Jazykem si přejela horní ret a Nate cítil, jak se mu krev vylévá z hlavy do rozkroku. „Můžu sem zase přijet.“

„Miluju dárky!“ prohlásil a strhl barevný papír. Když spatřil knihu, chvíli kolísal mezi mírnými rozpaky a něžným dojetím. „A taky miluju Keatse,“ zamumlal.

„Slyšela jsem. Napadlo mě, že byste si při čtení té poezie mohl občas vzpomenout i na mě.“

Zvedl k ní oči. „Na vás dokážu myslet i bez pomůcek.“

„Vážně?“ Naklonila se k němu a uchopila ho za povolenou kravatu. „A co vás přitom napadá?“

„Momentálně mě napadlo, že se mě snažíte svést.“

„Vy jste tak chytřej, tak pohotovej!“ Zasmála se a sklouzla mu na klín. „A tak přesnej!“ Přitáhla si ho za kravatu a on ji v mžiku líbal.

Stejně jako jeho dům a Nate sám, byla i jeho vášeň prostá, bez přetvářky. Dlaněmi jí objal ňadra, tu teplou plnou tíhu. Když se nadzvedla, aby se mu na klín usadila rozkročmo, automaticky ji uchopil za zadeček, aby ji nadlehčil.

Než stačil poprvé popadnout dech, už mu odhodila kravatu a rozepínala košili.

„Kdybych měla vydržet ještě týden bez toho, že bys na mě sáhnul, asi bych už ječela.“ Zatřala mu zuby pod hrdlo. „Ale teď budu určitě křičet, i když na mě sahat budeš.“

Ještě pořád se mu nepodařilo se pořádně nadechnout, protože jeho prsty kmitaly jako zběsilé, vyhrnovaly jí ty přiléhavé šaty vysoko nad kyčle a nad krajkovým lemem punčoch objevily rozkošnou nahou pokožku. „Nemůžeme – tady.“ Opět se vrátil k jejím ňadrům, protože se zaboha nemohl rozhodnout, kde se jí chce dotýkat ze všeho nejdřív. „Nahore,“ vydechl, než se opět vrhl na její ústa. „Odnesu tě nahoru.“

„Tady.“ Odtáhla se, aby jí rty mohl sjet po krku dolů. Věřila, že Nate má fantastická ústa. „Právě tady a právě teď!“ Sama už málem pukala vzrušením. Škubla mu za opasek. „Honem! Poprvý to chci co nejrychlejší. Na figle bude dost času později.“

V tomhle s ní plně souhlasil, vzrušený až k bolesti a zoufalství. Zápolil se zipem na zádech jejích šatů stejně zběsile, jako ona bojovala s jeho poklopem. „Ale já neberu žádný... Ježíši, ty máš ale tělo!“ Přetáhl jí šaty přes ramena natolik, aby se dostal ke skvostným ňadrům trčícím z hluboce vystřižené černé krajkové podprsenky. Kousek ji stáhl zuby níž a pak je použil na její kůži.

Byl to šok. Odjakživa samu sebe považovala za zdravě sexuálně založenou, ale ústa na jejím holém těle ji vystřelila do prostoru bez záchranné sítě a rozvířila jí myšlenky jako závratná vichřice. „Ach bože. Bože, bože!“ Zvrátila hlavu dozadu a ponořila se do prvního slastného orgasmu. „Víc! Hned!“

Vybuchla mu v náručí – zdivočelá a nespoutaná – a zbavila ho soudnosti. Tiskl jí dlaně k tělu, rty na ústa a zoufale se snažil přemýšlet. „Musíme jít nahoru, Tess. Na pracovním stole se většinou nemiluju. Nepočítal jsem s tím.“

„To nevadí.“ Opřela se mu čelem o čelo a zhluboka oddechovala. „Já jo.“

Natáhla se dozadu, zašátrala v kabelce a přitom srazila na zem spoustu předmětů, protože se jí přísál k ňadru. Slyšela vlastní sípavý dech a odpřísáhla by, že jí oči samým blahem švidrají každé jiným směrem. Konečně našla na kabelce uzávěr, otevřela ji a vyhodila do vzduchu. Na zem se vysypal proud kondomů.

Nate zamrkal. Bleskový odhad mu prozradil, že jich bude nejmíň tucet. Odkáslal si. „Tak nevím, jestli to mám brát jako výhrůžku nebo lichotku.“

Tím ji rozesmál. Seděla tu polonahá, vzrušená až k nepříčetnosti a tiše, chraptivě se smála. „Co kdybys to bral jako hozenou rukavici?“

„Skvělej nápad.“ Když ale po jedné krabičce sáhl, škádlivě mu ji sebrala.

„Kdepak. Já sama.“

S pohledem upřeným do jeho očí balíček roztrhla. Za doprovodu Mozartovy elegantní líbezné hudby vysvobodila Natea ze slipů a s tlumeným samičím zavrčením mu trýznivě pomalu navlékala ochranu.

Plíce mu vypověděly poslušnost, prsty zatíнал do opěrek křesla. Měla šikovné ruce, jemné jak okvětní plátky růže. A najednou se ho zmocnil děs, že se ztrapní jak studentský panic. „K čertu, ty se ale vyznáš.“

Usmála se a přitiskla se k němu. „Na tohle jsem myslela od chvíle, co jsem tě poprvé uviděla.“

Stiskl jí boky, když se nad něho vztyčila, a přidržel ji. Oba se chvěli jako v zimnici. „Jo? Tak to jsme dva.“

Vzepřela se mu dlaněmi o ramena a zabořila se mu do masa prsty. „Tak proč jsme čekali takovou věčnost?“

„Copak já vím?“ Pomalu, s očima upřenýma do její tváře, ji na sebe spouštěl, pronikal do ní, vyplnil ji. Zachvěla se, tiše a hluboce zasténala a zůstala naprosto bez hnutí. Zavřela oči a hned je zase otevřela. „Ano,“ zašeptala a usmála se.

„Ano.“ Pevně ji držel za boky a ona se s ním milovala, tvrdě a chvatně a zkušeně.

KDYŽ MU POZDĚJI SPOČÍVALA OCHABLE V OBJETÍ, podařilo se mu dosáhnout na telefon. Tichounce zasténala, když ji při vytáčení čísla maličko posunul.

„Will? Tady je Nate. Tess je tady... Jasně. Dneska zůstane přes noc.“ Otočil hlavu, hryzl Tess do nahého ramena a teprve teď si uvědomil, že ji ani úplně nevysvlékl. Na to mám ještě spoustu času, řekl si v duchu a nastavil ucho Willinu hlasu. „Kdepak, je v pořádku. Má se prima. Ráno se vrátí. Ahoj.“

„To bylo od tebe moc ohleduplný,“ zamumlala Tess. Někdy během telefonátu mu rozepnula další knoflíčky na košili a teď mu špičkami prstů lenivě a rozkošnický přejížděla po nahé kůži hrudníku.

„Dělala by si starosti.“ Vyhrnul jí šaty přes hlavu a stáhl je. Teď na sobě měla pouze punčochy s krajkovým lemem, střevíčky na svůdně vysokých podpatcích a spokojený úšklebek. Ten úšklebek bylo to jediné, co by z ní ještě potřeboval svléknout. „Jak ti je?“

„Báječně.“ Odhodila si vlasy přes rameno a propletla si prsty za jeho šíjí. „A tobě?“

Vjel jí dlaněmi pod hýždě a zvedl ji s tím, jak zároveň vstal z křesla.

„Šťastně,“ odpověděl a položil ji zády na stůl. Vteřinku věnoval tomu, aby odhodil přes rameno poznámkový blok, který ji tlačil do lopatky. „A budu ještě šťastnější.“

Užasle se zazubila. „Božíčku, božíčku, že bychom si už dali druhý kolo?“

„Radši se drž, kotě.“ Přejížděl jí dlaněmi po těle nahoru a dolů, vychutnával její vzrušený třas. „A drž se dobře!“

Netrvalo dlouho a začala brát jeho radu vážně.

Kapitola třináctá

Na Silvestra venkovní teplota stoupla. Další z vrtochů přírody, do kterých vidí jedině pánbůh, přinesl modrou oblohu, slunce a příliv teplého vzduchu. Přestože s tím zákonitě souviselo moře bláta – a ledu, když chvilkami opět přituhlo – byla to vítaná změna.

Willa objížděla ploty v lehké džínové bundě a při menších opravách si tichounce pohvizdovala. Hory měly sněhové čepice a okraj bílé polevy se vlnil v hlubokých vlnách a krajkoví. Větrík škádlivě kličkoval po místech, kde na bílých pláních vykukovaly ostrůvky hlíny a trávy, přestože sněhové závěje, nahrnuté pluhy podél cest, pořád ještě sahaly vysoko nad džíp. Modřiny stály smutně holé, zatímco borovice svítily šťavnatou zelení.

Willa přemýšlela o tom, jak její náladu ovlivňuje Lilyina dětsky šťastná nálada. To děvče se pořád ještě utápělo ve svátečním rozpoložení a odolat by jí mohl jen chorobný morous.

Proč jinak, říkala si v duchu Willa, bych souhlasila s Lilyinou váhavou žádostí, jestli by na Silvestra nemohli uspořádat večírek? Dům plný lidí, společenské oblečení, konverzace. Při tolika ostatních starostech by z toho měla být zoufalstvím bez sebe. Dokázala však přiznat, aspoň sama sobě, že se na to spíš těší.

Ted' byla Lily s Bess a Nell v kuchyni, kde chystaly hostinu. Dům byl vydrbaný a vyleštěný, až oči přecházely, a Willa dostala příkaz, aby se přesně v osm hodin hlásila vykoupaná a oblečená. A ona to udělá, jak si uvědomila, udělá to pro Lily.

Někdy v průběhu minulých měsíců si totiž nepozorovaně zamilovala to cizí děvče, které se stalo její sestrou.

A kdo by si ji nezamiloval? uvažovala, když nasedla na Moon a pokračovala v jízdě. Lily byla milá a laskavá a trpělivá. A zranitelná. Bez ohledu na to, jak moc se Willa snažila udržet mezi nimi odstup, si byly stále bližší, stále důvěrnější, a ona si teď ranč Mercy bez její přítomnosti už ani nedokázala představit.

Lily sbírala větvičky a strkala je do starých lahví. A kdovíjak se jí dařilo, že výsledek vypadal vesele a kouzelně. Ze skříněk vyhrabala staré misky, naplnila je ovocem, do slaměných košíků nasypala borové šišky. Nakoupila ve městě plno rostlin v květináčích a ve všech pokojích teď bylo zeleno.

Když si nikdo nestěžoval, pokračovala v tažení, ze skříní vykutala svícny a nakoupila vonné svíčky a každý večer je zapálila, takže celý dům voněl vanilkou a skořicí a bůhví čím ještě.

Ale bylo to příjemné. Willa dospěla k názoru, že dům je díky tomu útulný.

A každý, kdo měl oči, musel vidět, že Adam je do ní celý pryč. Sice trochu zastrašený zranitelností, která z Lily přímo číselá, ale jinak jednoznačně zamilovaný. S trochou času a trpělivosti by z toho mohlo něco být, slibovala si Willa. Pochybovala, že Lily tuší, jak hluboký cit k ní Adam chová. Pokud mohla soudit. Lily se domnívala, že z jeho strany jde pouze o laskavost.

Seskočila na zem a spravovala další přetržený drát.

Potom tu byla Tess. Willa nemohla tvrdit, že by do slečny Hollywoodky byla kdovíjaký blázen, ale přece jen se k ní dokázala chovat smířlivěji. Tess se většinou držela mimo její dosah, zavírala se denně na několik hodin ve svém pokoji s psaním či telefonáty svému

agentovi. Domácí povinnosti si plnila, nijak nadšeně, většinou ne skvěle, ale plnila je.

Willa samozřejmě věděla, co se děje mezi Tess a Natem. Odmítala však o tom přemýšlet. Tenhle vztah neměl podle ní šanci. Jakmile doběhne rok ke konci, Tess nasedne do letadla směr Los Angeles a nevěnuje Nateovi už jedinou myšlenku.

Doufala jenom, že ho to nezaskočí.

A co ty, Will? ptala se sama sebe. Opřela se o sloupek plotu a vzhledla k horám, toužila po jaru, kdy konečně bude moct osedlat Moon a rozjet se daleko a vysoko, ztratit se v lesích až u samé čáry sněhu. Tam nahoře vládne hluboký mír, absolutní klid, hudba pramínků tajícího sněhu, která si razí cestu ledem a přes skaliska, šumění větru mezi borovicemi a ta nádherná vůně oddechující země.

Žádná zodpovědnost, aspoň na jediný den. Žádné příkazy mužům, opravování plotů a krmení dobytka. Aspoň na jediný den nedělat nic než hledět do nebe a snít.

O čem? položila si otázku a zavrtěla hlavou. S takovou spoustou lásky a touhy a sexu a zelektrizovaného vzduchu kolem sebe bude snít taky o tomhle? Bude se utápět ve fantaziích, jaké by to bylo, kdyby Benovi dovolila, aby jí ukázal, co všechno muž dokáže se ženou? A s ní?

Nebo bude snít o krvi a smrti, o zklamání a vině? Rozjede se do hor, aby objevila tvora či člověka zmasakrovaného jen proto, že ona přestala být ostražitá?

To nemohla riskovat.

Obrátila se k Moon, položila dlaň na pušku a s povzdechem se vyhoupla do sedla.

Zahlédla jezdce cválajícího k ní a zadoufala, že ji vyhledal Ben, za kterým přiběhne i Charlie. Zastyděla se, že – třeba jen na vteřinku – pocítila zklamání, protože to byl Adam.

Je krásný, pomyslela si. A úžasně silný.

„Poslední dobou takhle sám nejezdíš!“ křikla na něho.

Zazubil se a přitáhl koni uzdu. „Kristepane, to je den!“ Zhluboka se nadechl a vzhlédl k nebi. „Lily chystá večírek a zatáhla už do příprav i Tess.“

„Takže se musíš spokojit se mnou.“ Při pohledu na jeho ohromený a provinilý výraz se rozesmála. „Dělám si legraci, Adame. A i když je mi jasný, že to děláš rád, stejně ti děkuju, že na ty dvě tak dohlížíš.“

„Lily to pustila z hlavy. Kompletně všechno.“ Obrátil koně a zamířil stejným směrem jako Willa. „Mám dojem, že takhle se staví i ke zkušenosti ze svého manželství. Netuším, jestli to je zdravější přístup, ale každopádně je klidná.“

„Je u nás šťastná. To díky tobě, Adame.“

Věděl, že Willa mu vidí až na dno srdce. Jako vždycky. „Ještě potřebuje čas, aby si mohla připadat bezpečně. Aby uvěřila, že o ni můžu stát i bez toho, abych jí kvůli tomu ubližoval.“

„Svěřila se ti s něčím o svém exmanželovi?“

„Jen útržkovitě,“ pokrčil Adam nespokojeně rameny. Chtěl vědět víc, chtěl vědět všechno. Čekat bylo hrozně těžké. „Seznámila se s ním v době, kdy učila, a vzali se narychlo. Byl to omyl. O moc víc mi neřekla, ale uvnitř se ještě nepřestala bát. Když udělám rychlejší pohyb nebo se prudce obrátím, doslova nadskočí. Puká mi nad tím srdce.“

Jak jinak, pomyslela si. Nad poraněnými ti pukalo srdce odjakživa. „Ale za tu krátkou dobu, co je s námi, s tebou, se moc změnila. Víc se usmívá. Je hovornější.“

Naklonil hlavu ke straně. „Tys ji začala mít ráda.“

„Dost.“

Usmál se. „A co tu druhou? Tess?“

„Ráda není slovo, který bych použila v jejím případě,“ pronesla suše. „Hlasovala bych pro toleranci.“

„Je to silná osobnost, chytrá a cílevědomá. Víc se ti podobá než Lily.“

„Hele, neurážej mě.“

„Je to tak. Staví se k problémům čelem a dokáže je využít ve vlastní prospěch. Nemá tvůj smysl pro zodpovědnost a možná nemá tak měkký srdce, ale jinak je zodpovědná i citlivá. Mám ji moc rád.“

Otočila se k němu s čelem přemýšlivě svažtělým. „Opravdu?“

„Namouduši. Když jsem ji učil jezdit, párkrát sletěla na zem. Vždycky vstala, oprášila si džínsy a zase vylezla do sedla.“ Při pohledu do sestřiny tváře si uvědomil, že přesně stejným způsobem se Willa snaží pokořit každou novou překážku. „Chce to odvahu a odhodlání. A taky hrdost. Dokáže rozesmát mě i Lily. A povím ti něco, co Tess netuší.“

„Tajemství?“ Rozesmátá Willa přijela blíž k němu a tiše – třebaže na míle od nich nebyla živá duše – bratra vybídla: „Vyklop to všechno!“ Slunce se sklánělo k západním pahorkům a denní světlo zněžnělo.

„Zamilovala se do koní. Ještě o tom sama neví nebo není zralá si to přiznat, ale já to poznám. Jak se jich dotýká, jak s nima mluví, jak jim pašuje cukr, když si myslí, že se nekoukám.“

Willa ohrnula rty. „Za chvíli se začnou hřebit klisny. Uvidíme, jak se jí ta práce bude zamlouvat.“

„Myslím, že si povede dobře. A taky tě obdivuje.“

„Řečičky.“

„Nejsi ochotná si to připustit, ale já se ošálit nedám.“ Zadíval se dopředu a odhadoval vzdálenost k prvním hospodářským stavením. „Rozdáme si to ke stodole?“

„Jseš druhej!“ S výsknutím Will pobídla Moon k trysku a řítla se vpřed jako vystřelená kulka.

VEŠLA DO DOMU ZE ZARDĚLÝMI TVÁŘEMI A ROZZÁŘENÝMA očima. Adama na koni ještě nikdy nikdo nepředjel, ale bylo to těsné. Proklatě těsné, a jí to velice vylepšilo náladu – jež spadla na bod mrazu hned nato, co ze schodů seběhla Tess.

„Tady tě máme! Padej nahoru, divoženko. Tvůj parfém á la koňskej pot se na dnešek vůbec nehodí.“

„Mám ještě celý dvě hodiny!“

„Což je taktak, abychom z tebe uplácaly něco aspoň vzdáleně podobnýho ženský. Skoč do sprchy!“

Will měla sice přesně tohle v úmyslu, ale teď si postavila hlavu.

„Mám ještě nějaký papírování.“

„Ach, to přece nemůžeš!“ Objevila se Lily a zoufale kmitala rukama. „Už bude šest!“

„No a? Stejně nepřijde nikdo, koho bych potřebovala ohromit.“

„Ale nikoho z nich nemusíš ani urazit.“ Tess s povzdechem drapla Willu za loket a začala ji odvlékat do schodů. „Počkej!“

„Pomoz mi. Lily. Sama ji nezvládnou.“

Lily se hryzla do rtu a vzala Willu za druhou paži. „Bude to strašně krásný, fakt že jo, když si popovídáš s lidmi. Moc se dřěj. Chceme s Tess, aby ses trochu pobavila.“

„V tom případě mě ksakru pusťte!“ Lily setřásla snadno, ale Tess svůj stisk ještě zesílila a odkormidlovala Willu do ložnice. „Ještě pět vteřin a jednu ti vrazím, pokud mě –“ Lapla po dechu a vytřeštila oči na šaty rozložené na posteli.

„Co tohle znamená?“

„Probrala jsem ti šatník a nenašla tam jedinej kousek, co by jen vzdáleně připomínal ohoz na večírek –“

„Sklapni!“ Tentokrát se jí Willa vytrhla a vztekla se na ni podívala. „Ty ses mi hrabala v šatech?“

„Nechápu, co je na tom nepatřičnýho! Původně jsem si stejně myslela, že jsem omylem zabrousila ke kontejneru na hadry, ale Bess mě ujistila, že to je vážně tvoje skříň.“

Přestože se Lily strachem zpotily dlaně, vkročila mezi ně. „Přešily jsme ti jedny z Tessiných šatů.“

„Z jejích?“ Willa si Tess zlomyslně prohlédla od hlavy k patě.

„To jste musely odstříhnout nejmíň polovičku látky, ne?“

„Přesně tak!“ odsekla Tess. „A kolem prsou všechnu. Ale ukázalo se, že Bess je s jehlou hotový kouzelník. Možná že i ty tvoje párátkové nohy a plochej hrudníček v tom budou vypadat sexy.“

„Tess.“ Lily jen sykla a odstrčila starší sestru stranou. „Ta barva je krásná, co říkáš? Tenhle odstín modrý je tak dramatickejší, budeš v něm vypadat senzačně. Je od Tess hezký, že nám ty šaty dala na přешítí.“

„Stejně jsem o ně nikdy nestála,“ prohodila Tess ledabyly. „Jeden z vývojových omylů paní módy.“

Lily na vteřinku zavřela oči a modlila se o nastolení míru. „Uvědomuju si, že jsem ti s tím večírkem přidělala spoustu starostí, Will. Oceňuju, že mi dovolila ho uspořádat a že ses smířila s tím zmatkem, co tu poslední dny kvůli tomu máme. Určitě tě to hrozně zatěžuje.“

Dojatá Willa si prsty pročísla hřívu. „Sama nevím, která z vás mě štví víc, ale k čertu s tím. A teď vypadněte obě dvě. Osprchovat se a navlíknout si nějaký pitomý hadry z druhý ruky snad dokážu sama.“

Tess na znamení vítězství popadla Lily za ruku a honem ji táhla ke dveřím. „Umyj si taky vlasy, sestřičko.“

„Trhni si nohou!“ Willa za nimi prudce přibouchla dveře kopancem.

PŘIPADALA SI JAKO HUSA. Jako husa, které v těch titěrných šatičkách stoprocentně umrzne zadek dávno předtím, než bude večírek u konce. Willa si stoupla před zrcadlo a snažila se stáhnout si dolní okraj šatů co nejniž. Dosáhla pouze toho, že šaty se dole sice o dva centimetry prodloužily, ale hluboký výstřih popojel současně s lemem dolů, div jí nebylo vidět na pupík.

Prsa nebo zadek, rozmýšlela zoufale – co z toho chce zakrýt víc?

Šaty měly něco jako rukávy, ale ty začínaly skoro na bicepsech a žádné povytahování je nedokázalo přesvědčit, aby se přesunuly blíž

ke krku. A látka byla teninká a měkká a lepila se na nijako druhá kůže.

Willa se načůřeně nazula do střevíčků a dostala bleskovou lekci z fyziky. Když se narovнала, povyjel automaticky nahoru i lem šatů.

„Ježíš, já se na to vybodnu!“ Po dalším pohledu do zrcadla usoudila, že teď už je všechno jedno a že může na sebe klidně naplácat něco ze svých nepoužívaných zásob kosmetiky. Koneckonců je přece Silvestr.

A ty šaty, tedy ten trošek látky, co se za šaty vydával, měl skutečně příjemnou barvu. Elektrizující modrá, tak by ji nazvala. Přílišné poprsí do toho přiléhavého výstřihu sice nacpat nemohla, ale ramena měla pěkná. A ať se propadne, jestli má nohy jako párátka! Dlouhé byly, to ano, ale svalnaté, a punčocháče v temném odstínu, do kterých se pracně nasoukala, úspěšně skryly pár čerstvých modřin, které právě objevila ve sprše.

S vlasy si odmítla dělat starosti. Stejně je neuměla natočit ani složitě vyčesat, takže je nechala rozpuštěné splývat po zádech. Aspoň ji budou trochu hřát, protože šaty samy tuhle funkci plnit nebudou.

Na náušnice si vzpomněla jen proto, že to byl vánoční dárek od Adama, takže si do uší zavěsila krásné houpavé hvězdičky.

A teď už měla poslední starost, a sice zda se celý večer udrží na nohou, protože v těch šatech se slušně posadit rozhodně nešlo.

„Páni, ty vypadáš senzačně!“ To byla první slova, jež vylétla Lily z úst, sotva Willa sešla do přízemí. „Namouduši senzačně,“ opakovala a tančila jí vstříc v čemsi nadýchaném, mrazivě bílém. „Tess, pojd’ se mrknout. Willa vypadá pohádkově!“

Když Tess vyšla z obývacího pokoje – v černém vyhlížela nebezpečně – sestával její komentář ze zavrčení: „Docela to ujde,“ přestože byla z výsledku blahem bez sebe. Dopnula si perlový náhrdelník a Willu obešla. „Ještě trochu make-upu a můžeš mezi lidi.“

„Už jsem se nalíčila.“

„Kristepane, ta holka má oči jako bohyně a neví, co s nima! Pojď sem!“

„Nedovolím, abys mi na obličej plácala kdovíjaký svinstvo!“ bránila se Willa, když ji Tess odvlékala nahoru do své ložnice.

„Miláčku, já kupuju jen prvotřídní svinstvo. Hlídej dveře. Lily.“

„Jasně, ale nebuďte tam dlouho.“ Rozzářeně sledovala vzdalující se dvojici, zardělá sesterskými city.

Litovala, že těm dvěma nedochází, jak jsou spolu legrační. Pošťuchují se jako správné sestry. A teď si půjčují šaty, kosmetiku, společně se chystají na večírek.

Byla vděčná, že je součástí toho všeho. Poddala se té ryzí radosti, zatočila se na patě a prudce se zarazila, protože v chodbě za sebou spatřila Adama.

„Vůbec jsem tě neslyšela přicházet.“

„Přišel jsem zadem.“ Dokázal by se na ni dívat donekonečna, na tmavovlasou krásku ve vzdušných bílých šatech. „Strašně ti to sluší. Lily.“

„Díky.“

Skutečně se cítila skoro krásná. Ale on, on byl jedním slovem úchvatný, v každém směru tak dokonalý, až jí připadalo k nevíře, že by mohl být skutečný. V průběhu minulých měsíců tisíckrát zatoužila se ho dotknout, nejenom ruky, ne zavazit rameny, ale vědomě si na něho sáhnout. Bála se však, že by se urazil nebo se jí vysmál, a to nechtěla riskovat.

„Jsem ráda, že jseš tady,“ vychrlila ze sebe nepřírozeně rychle.

„Tess ještě na poslední chvíli vylepšuje Willu a každým okamžikem se začnou scházet hosté. Hrát hostitelku moc neumím. Zaboha nevím, co mám vlastně říkat.“

Ucouvla současně s tím, jak pokročil dopředu, ale hned se silou vůle zastavila. Srdce jí udělalo kotrmelec, když ji konečky prstů pohladil po tváři. „Zvládneš to skvěle. Jakmile se na tebe podívají, budou na tom s řečí jako ty. Ale já ne.“

„Víš –“ Ach, určitě by se zesměšnila, kdyby podlehla touze vrhnout se mu do náruče a nechat se držet, jenom pevně držet. „Měla bych jít pomoci Bess do kuchyně.“

„Určitě má všechno pod kontrolou.“ Nepřestával jí hledět do očí a natáhl se přitom po její ruce. „Co kdybychom šli vybrat nějakou muziku? Třeba si urveme i nějaký ten tanec, než se začnou scházet ostatní.“

„Netancovala jsem už celou věčnost.“

„Tak dneska se dočkáš,“ slíbil a propletl si prsty s jejími.

„Jasně. Ale jsem nervózní,“ přiznala se zábleskem úsměvu.

„Zůstaneš u mě, ano?“

„Jak dlouho budeš chtít.“ Ohlédl se ke dveřím, v nichž se objevila Tess s Willou. Navzájem se na sebe utrhovaly. Protože se s tím počítalo a navíc nešlo o nic hraného, Adam obdivné hvízdal. Tess na něho zamrkala a Willa se zaškaredila.

„Hodím do sebe drink, jak nejdřív to bude možný!“ syčela Willa, když mířila ke dveřím, aby přivítala první hosty.

Během hodiny byl dům plný lidí, zněl změtí hlasů a voněl směsicí vůní. Jak se zdálo, nikdo se necítil natolik unavený, aby pozvání na večírek rád nevyužil, natolik otrávený, aby se dal pobízet do další sklenky šampaňského, natolik upjatý, aby se nepustil do diskuse o politice, náboženství, případně o svých sousedech či známých.

Willa si připomněla, proč o podobné akce nestojí teprve ve chvíli, kdy ji Bethanne Moseblyová zahнала do kouta a začala z ní ždímat podrobnosti o vraždě.

„Všichni jsme se zhrozili, když se rozneslo, co se Johnu Barkerovi stalo!“ Bethanne mezi jednotlivými větami hltala šampaňské s takovou vervou, až jí Willa měla chuť nabídnout, ať pije rovnou z láhve. „Musel to být pro tebe hroznej šok.“

I když Wille chvíli trvalo, než ji trklo, že John Barker a Pickles byli jedna a táž osoba, stejně ji Bethannina lačně vzrušená očka odpuzovala.

„Tak tenhle zážitek bych si nerada připomínala. Omluvte mě, musím ještě –“

Dál se nestihla dostat, protože Bethanne ji chytila za loket. „Prej byl rozkrájenej na kousky.“ Oslavila tu senzaci dalším hltém šampaňského, po kterém se jí prdelkovitá ústečka vlhce leskla. „Rozsekanej na třásně.“ Dlouhé jehlovité prsty se zaťaly Wille do svalů ještě silněji. „A skalpovanej!“

Wille bylo na zvracení, ale daleko víc z toho potěšení, s nímž se Bethanne tématu věnovala, než ze vzpomínky, která se jí okamžitě vynořila v mozku. Přestože jí bylo jasné, že Bethannin nejhorší povahový rys je pouze pyramidálně vyvinutá slabost pro klepy a pomluvy, měla co dělat, aby se hnusem neotrásla.

„Byl mrtvý, Bethanne, a bylo to kruté. Škoda že jsem neměla foťák, abych vám dneska večer mohla promítat diapozitivy.“

Její odpor a jízlivost však Bethannin živý zájem zdusit nedokázaly. Bethanne se naklonila ještě blíž, ovanula Willu nepříjemnou kombinací vůně vína, parfému a intimspreje: „Vykládá se, že to moh bejt kdokoliv, jedním slovem kdokoliv. Páni, vždyť za tejden nás můžou najít zamordovaný ve vlastní posteli! Zrovinka jsem říkala Bobovi támhle v rohu, jak moc se toho bojím!“

Willa přiměla rty k chabému úsměvu. „Určitě se mi bude hned líp spát, když vím, jaký si děláte starosti. Došlo vám šampaňský, Bethanne. K baru se dostanete tudy.“

Willa se vrhla na útěk a drala se ke dveřím. Toužila po doušku svěžího vzduchu. Jak se může člověk neudusit, když v jedné místnosti loká kyslík taková spousta lidí? žasla. Prodrala se na chodbu a nezastavila, dokud se nedostala k domovním dveřím, nerozrazila je a nezjistila, že stojí tvář v tvář Benovi.

Zíral na ni a ona se ošívala. Vzpamatovala se dřív než on, protáhla se kolem něho a zamířila k zábradlí verandy. Bylo tak chladno, že jim od úst v obláčkách stoupala pára a na holé pokožce jí naskočila husí kůže. Vzduch však byl líbezně čerstvý a to bylo přesně to, co potřebovala.

Když ji uchopil za ramena a otočil obličejem k sobě, zaskřípěla zuby. „Ten mejdan je uvnitř!“

„Chtěl jsem se přesvědčit, že nemám halucinace.“

Kdepak, pomyslel si, je opravdová ažaž. Pod prsty se mu chvěla její holá chladná pokožka. Veliké laní oči se zdály ještě temnější a větší. Zářivá modř šatů ve svitu hvězd doslova žhnula a důvěrně lnula ke každické křivce a úhlu těla, než škádlivě skončila na dlouhých pevných stehnech.

„Bože všemohoucí, Will, vypadáš tak skvěle, že bych tě nejradši snědl! A navíc ti tady venku omrzne ten tvůj pěkný zadeček!“

To už si stačil rozepnout plášť, přistoupil o krok blíž a ovinul ho kolem ní. Vychutnával slast, kterou mu působilo její drobné svalnaté tělo pevně přitisknuté k jeho.

„Ihned mě pusť!“ Zavrtěla se, ale držel ji pevně, s pažemi u těla, polapenou. „Potřebovala jsem ksakru aspoň pět minut o samotě.“

„Hm, tak to sis na to měla vzít kabát.“ Nadšený danou situací začichal – spíš jako pes než milenec – zaslechl její zavrčení a rozesmál se. „Krásně voníš.“

„To ta idiotka Tess mě něčím pocákala.“ Přesto se však v teple jeho objetí začala uvolňovat. „A naplácala mi na obličej kdovíjaký svinstvo.“

„To naplácání je prima.“ Zazubil se, když se ušklíbla a věnovala mu soucitný pohled.

„Co je na vás, chlapi, vadnýho, že všichni letíte na takovýhle sračičky? Co je tak sexy na vzhledu, kterej se schovává v kelímkách a tubách s krémem?“

„Jsme slabí, Will. Slabí a pošetilí a hraví. Chceš pusu?“ Pošimral ji ústy na krku a rozesmál ji.

„Nech toho, McKinnone. Ty osle.“ Ale to už ho objímala kolem pasu, zklidněná a spokojená. Dávno zapomněla, co jí předtím tolik pokazilo náladu. „Máš zpoždění,“ dodala. „Vaši jsou už tady a Zack se Shelly taky. Myslela jsem, že ani nepřijdeš.“

„Musel jsem něco vyřídit.“ Políbil ji dřív, než stačila uhnout, a protože se zapomněla bránit, prodloužil polibek co nejvíce. „Chyběl jsem ti?“

„Ne.“

„Lhářko.“

„No a?“ Všimla si, že Ben se usmívá příliš vědoucně, než aby jí to bylo milé. Přes jeho rameno dohlédla zářivě osvětleným oknem na davy lidí uvnitř. „Když já večírky nesnáším. Každý jen stojí a žvaní. Nač to všechno?“

„Společenská a kulturní interakce. Příležitost vyfintit se, zadarmo popít a okukovat se navzájem. Jakmile se vrátíme dovnitř, budu tě taky okukovat. Teda, pokud bys se mnou radši nezašla do stodoly a nenechala se z těch hezkejch šatiček svlíknout.“

Ta představa ji zaujala víc, než tušila. Povytáhla obočí. „Jinou možnost nemám?“

„Taky bychom mohli do mého džípu, ale to by moc pohodlný nebylo.“

„Proč vy chlapi musíte čtyřicet hodin denně myslet jenom na sex?“

„Protože myslet na to je skoro totéž jako to dělat. Máš pod tím něco?“

„Jasně. Musela jsem se namazat olejem, abych se do těch hadrů vůbec vecpala.“

Zamrkal a snažil se potlačit sten. „Patří mi to. Pojd' dovnitř, budu okukovat lidi a žvanit.“

Sotva odstoupil, chlad ji udeřil jako políček. Celou cestu ke dveřím se třásla. Přesto se s rukou na klíče ještě zastavila a obrátila se k němu. „Bene, proč teď najednou mluvíš o tom, jak mě vysvlíkneš?“

„Jakýpak najednou.“

Otevřel dveře a postrčil ji dovnitř. Spokojeně shodil plášť a hodil ho na věšák. Na rozdíl od Willy si na večírky potrpěl, měl rád jejich hluk a vůni a zmatky. Lidé zabraní do hovoru posedávali s talíři jídla na schodech. Další hloučky se tísnily na chodbě, kam se dostaly

otevřenými dveřmi ostatních přeplněných místností. Většina přítomných se s ním přivítala nebo dokonce prohodila pár slov, zatímco držel Willu pevně za loket, aby jí zabránil v útěku.

Dobře věděl, že by skutečně nejradši utekla, ale měl něco v plánu. Chtěl nejen Wille, ale i všem ostatním – včetně několika vyšňořených kovbojů, co po ní pásli – ukázat, že tohle je jeho píseček. Konec starého roku a začátek nového, ta chvíle plná tajemství a příslibů do budoucna představovala podle Bena ideální načasování.

„Kdybys mě na minutku laskavě pustil,“ pošeptala mu do ucha, „abych mohla –“

„Já vím, co bys mohla. Nepustím tě a ty si na to koukej zvykat.“

„Co to má ksakru znamenat?“ Právě ji táhl do salonu, takže klít směla jenom neslyšitelně.

Hosté se stáhli ke stěnám a dělali prostor pro tanec. Ben popadl cestou pivo a s potěšením sledoval, jak se jeho rodiče vyžívají v rychlém a umném two-stepu.

„Když dva lidi spolu tancují tímhle způsobem, dá se z toho poznat ledacos,“ poznamenal.

Willa k němu vzhledla. „A co?“

„Že se navzájem znají skrznaskrz. A že se jim to, co vidí zvenčí i zevnitř, nesmírně zamlouvá. Vezmi třeba tuhle dvojici.“ Bradou ukázal na Natea a Tess, kteří se kymáceli – za tanec se to dalo označit jen stěží – na okraji davu a šťastně se na sebe zubili. „Ti se ještě pořádně neznají, ne úplně, ale při tom objevování si báječně užívají.“

„Využívá ho akorát na sex.“

„A on z toho vypadá dočista zdeptaně, vid’?“ Ben se zasmál a postavil pivo na stůl. „Tak jdem.“

Zděšeně se bránila, když ji táhl k parketu, snažila se na těch nepovědomých vysokých podpatcích vzepřít vší silou „Nemůžu. Nechci to. Neumím to.“

„Tak se uč.“ Pevně ji objal kolem pasu a položil si její dlaň na rameno.

„Netancuju. To ví každá, že netancuju.“

Pouze jí nevzrušeně vrátil ruku na rameno, odkud s ní uškubla. „Občas dá člověku strašnou práci přesvědčit toho druhýho, že je na něco zralej.“

Roztočil se s ní, takže se musela buď hnout, nebo padnout na zadek. Připadala si zoufale neohrabaná, trapně v centru pozornosti. A držela se zpříma jako žehlicí prkno.

„Uvolni se,“ pošeptal jí. „To vážně nemusejí být muka. Koukni na Lily. S tou zardělou tvářičkou a rozčuchanejma vlasama je k zulíbání. Brewster je blahem bez sebe, že ji může učit two-step.“

„Zdá se, že je šťastná.“

„To teda je. A než bude tanec u konce. Jim Brewster se do ní zpola zamiluje. Pak vyzve k tanci jinou ženu a zpola se zamiluje zase do ní.“ Protože Willa se nad tím zamyslela a přestala se bránit, přivinul si ji blíž. „V tom je krása tance, víš? Člověk smí objímat ženu, dotýkat se jí, cítit její vůni.“

„A vyměnit ji za jinou.“

„Někdy jo, někdy ne. Koukni se támhle, Willo.“

Poslechla, všimla si, jak mu zajiskřilo v očích, a neměla čas ani šokované zamrkat, protože ji nečekaně začal líbat, pomalu a dlouze, v ohromujícím kontrastu proti rychlým krokům tance. Srdce jí v hrudi zavířilo jako v závratí a potom explodovalo.

Když konečně zdvihl hlavu, sledovala už poslušně všechny jeho pohyby. „Proč jsi to udělal?“

Odpověď byla prostá a on neměl důvod jednat nepoctivě. „Aby si všichni muži, co si na tebe dělají zálusk, uvědomili, čím značku dneska nosíš.“ Její reakce ho nezklamala. Zděšeně vytřeštila oči a hned nato je vztekle přimhouřila. Rázem zrudla, ale sotva začala něco syčet, přiklopil jí ústa svými rty. „Takže si na to radši začni zvykat,“ poradil jí a ucouvl. „Přinesu ti skleničku.“

Usoudil, že než se k ní vrátí, vychladne Willa natolik, aby mu ji nechrstla do tváře.

Willa měla daleko větší chuť rozškrábat mu celý obličej, hezky kousek po kousku, jenže mezitím se k ní vrhla Shelly.

„Ty a Ben! Páni! To jsem netušila ani ve snu. Toho chlapa neprokoukne ani pánbůh!“ Přitom vlekla Willu do kouta. „Hele, kdy to začalo? Jak jste daleko?“

„Nezačalo. Nejsme.“ Ve Wille se vařil vztek, cítila, jak jí probublává těsně pod kůží. „Hajzl jeden! Značkoval mě! Řek mi, že si mě tak značkuje!“

„Fakt, jo?“ Jako dokonalá romantická si Shelly přitiskla ruku na srdce. „Propáníčka! To mi Zack v životě neřekl!“

„Taky proto je pořád ještě naživu.“

„Blázníš? Mně by se to líbilo.“ Při pohledu na Willin ohromený výraz vybuchla smíchy. „Ale Will, chlapská arogance v malejch dávkách je přece strašně sexy. Kdykoliv Zack předvede bicepsy, dělá to uvnitř mě příšerný věci!“

Willa se přísně podívala Shelly do očí. „Kolik jsi toho vypila?“

„Opilá nejsem a legraci si nedělám. A občas po mně zničehonic skočí a přehodí si mě přes rameno jak neandrtálec. S miminem to už není tak úplně spontánní, ale páni, funguje to!“

„S tebou možná. Já si na drzouny nepotrpím.“

„Já vím. Taky to byla hrůza, jak všichni stáli a koukali, jak do Bena řežeš.“ Shelly to pronesla vrnivě jako kočka, namočila prst do své sklenky vína a olízla ho. „Každýmu bylo na první pohled jasné, jak se ti hnusí, že tě líbá do bezvědomí.“

Willa se snažila přijít na inteligentní sžíravou odpověď. „Zmlkni, Shelly!“ bylo to nejlepší, nač se vzdala, než se odplížila.

„Kovbojka je pěkně načuřená,“ okomentovala to Tess.

„Ben ji rád dráždí.“

Tess výsměšně povytáhla obočí. „Ale Nate, já myslím, že by moc rád dělal mnohem víc.“

„Zdá se. A když už o tom mluvíme.“ Sklonil se k ní a zašeptal jí do ucha návrh, při kterém jí krevní tlak vyletěl až ke stropu. „Tedy pane doktore Torrence, vy máte skutečně právníckou výmluvnost.“

„Mužem se vytratit, odjet ke mně a přivítat Novej rok víc... ehm soukromě. Nikdo nás hledat nebude.“

„Hm,“ natočila se k němu, takže se mu řadry opírala o hrudník.
„Moc daleko. Nahoře, v mém pokoji. Za pět minut.“

Vykulil oči. „Když je v domě tolik lidí?“

„A na dveřích pěkně solidní zámek. Nahoře u schodů doleva, první zatáčka napravo, třetí dveře napravo.“ Přejela mu špičkami prstů po bradě. „Budu čekat.“

„Tess, já myslím –“

Ale to už plula pryč, jenom po něm přes rameno hodila žhavým pohledem. Byl by přísahal, že slyší, jak mu odumírají mozkové buňky. Popošel o dva kroky za ní, zarazil se a pokoušel se chovat rozumně.

K čertu s tím. Od chvíle, kdy ho přepadla v pracovně za účelem sexu, se na rozumný krok ještě nevzmohl. A nezáleželo dokonce ani na tom, že on se až po uši zamiloval, zatímco ona měla daleko i k pouhé zamilovanosti. Hodili se k sobě naprosto ideálně. Ať už si to přiznávala nebo ne, bylo jim spolu fantasticky.

Uloupil – doufal, že naprosto nenápadně – láhev šampaňského a dvě skleničky. Nedostal se s tím však dál než k patě schodiště.

„Soukromej mejdan?“ zeptal se Ben a zachechtal se, protože Nate zrudl jako student. „Dej za mě Tess silvestrovskou pusu, jo?“

„Dej ji svůj vlastní holce.“

„Na to se spolehni.“

Přesto nijak nespěchal, aby Willu vyhledal a znovu zahnal do kouta. Měl v úmyslu držet ji o půlnoci majetnický v náručí. Teď jí dopřával trochu volnosti, ale s postupujícím časem začal provaz zkracovat.

„Nezačínej zase!“

„Už zbývá jenom minutka,“ upozornil ji vlídně. „Ta poslední minutka mezi novým a starým rokem mi vždycky připadá neskutečná.“ Zamyšleně svažila obočí a on poznal, že upoutal její pozornost. Objal ji. „Není to ani teď, ani potom. Kdybychom byli sami, mohl bych si těch šedesát vteřin s tebou dělat, co by se mi zachtělo, ale nebylo by to doopravdy. Takže já si na to doopravdy

radši počkám. Klidně mě můžeš obejmout, nepočítá se to. Aspoň v těch zbývajících vteřinách ne.“

Neslyšela nic než jeho hlas, nic než hlas, nevnímala okolní smích a odpočítávání vteřin chybějících do půlnoci. Jako ve snu zvedla paže a ovinula mu je kolem krku.

„Řekni mi, že mě chceš,“ zašeptal. „Teď se to nepočítá. Zatím ne.“

„Chci. Ale –“

„Žádný ale. Je to jedno.“ Dlaní jí vyjel po nahé šíji vysoko do vlasů. „Dej mi pusu. Není to doopravdy, ještě ne. Dej mi pusu, Will. Aspoň jednou mi dej pusu sama.“

Povytáhla se k němu a s naprosto nemyslicím mozkiem mu přiložila rty na ústa. Bylo to tak hřejivé, tak příjemné, tak nečekaně něžné, až se celá rozechvěla. A čas se zastavil.

Někde v nejzazším koutku hlavy zaslechla jásot a provolávání slávy. Lidé do ní začali strkat, jak se hrnuli jeden k druhému, aby si vyměnili přání do nového roku. A jak se ty vteřiny z konce přehouply do začátku, rozbolelo ji srdce.

„Je to opravdový!“ Bylo to obvinění stejně jako konstatování. Odtáhla se. V očích se jí zalesklo novou pravdou a strachem z ní. „Opravdový.“

„Jo.“ Ohromil ji tím, že ji vzal za ruku a přitiskl si ji ke rtům. „Teď to začalo.“ Objal ji kolem pasu a přidržel si ji těsně u boku. „Podívej se támhle, miláčku.“ Maličko ji posunul. „To je krásnej pohled, vid’?“

I přes ten vnitřní zmatek, v němž tonula, musela uznat, že krásné to je. Adam držel v dlaních Lilyin obličej a Lily ho prsty držela za zápěstí.

Vidíš, jak si hledí do očí? pomyslela si. Jak se jí chvějí rty, když jí je jemně hladí svými. Jak spolu stojí bez hnutí, ponoření do něžného náznaku polibku?

„Je do ní zamilovanej,“ zašeptala Willa. Emoce se v ní zmítaly ve splašeném víru. Taková spousta, pomyslela si a přitiskla si dlaň na

břicho. Taková spousta myšlenek, taková spousta otázek. Všechno je docela jinak než dřív. Nic už není jednoduché.

„Můžou si navzájem přinést štěstí. Je to prostý.“

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou. „Kdepak, není. Ty to necítíš? Je tu něco...“ Opět se zachvěla, protože ona to cítila. A bylo to chladné a zlé a bylo to blízko. „Bene, je tu něco...“

V tu chvíli zazněl ten křik.

Kapitola čtrnáctá

Krve tam moc nebylo. Policie dojde k závěru, že byla zavražděna jinde a na ranč dopravena až po smrti. Nikdo ji neznal. Obličej měla téměř netknutý. Jen podlitinu pod pravým okem. Vlasy byly pryč.

Pokožku měla namodralou. To Willa viděla na vlastní oči, když se vrhla ven a našla mladého Billa, jak se zoufale snaží uklidnit Mary Ann Walkerovou, s níž klopýtl o tělo. Mrtvola byla nahá a na těle měla křížem krážem řezy, vytvářející zrudný mřížkovaný vzor.

Krve tam moc nebylo a to málo zaschlo na namodralé kůži.

Mary Ann se pozvracela rovnou na domovních schodech. A Billy zanedlouho následoval jejího příkladu, vydávil všechno pivo, které do sebe nalil v džípu, zatímco Mary Ann stahoval kalhotky ke kotníkům.

Willa nechala oba mladé odvést do domu a přikázala všem okounějícím hostům, aby se vrátili dovnitř. Sama sobě řekla, že smí o té ženě přemýšlet až později, o té ženě s namodralou pokožkou a bez vlasů, která ležela mrtvá před jejím domem.

Bude na to myslet až později.

„Bess už zavolala policii.“ Adam jí položil ruku na paži a čekal, dokud se na něho nepodívala. Hlasy kolem nich zněly nepřírozně hlasitě, vyděšeně. „Měl bych jít ven s Benem a počkat s – počkat s ní, dokud policie nedorazí. Zvládneš to tady?“

„Zvládnou.“ S úlevou zjistila, že po schodech se do přízemí přiřítíl Nate. „Ano, běžte. Venku,“ vysvětlila a stiskla Nateovi ruku. „Buď tak hodnej a běž s Benem a Adamem ven. Je tam... Je tam další.“

Obrátila se a zamířila do salonu. Stu McKinnon už stačil zarazit hudbu a teď silným konejšivým hlasem uklidňoval hosty. Willa ho pro tu chvíli nechala u kormidla a stála s očima upřenými na otcův portrét zavěšený nad krbem. Jeho ledově modré oči jí neústupně pohled oplácely. Skoro by řekla, že vidí jeho úšklebek, jímž ji obviňuje.

Bosá Tess se zipem na šatech nedopnutým přiletěla dolů právě v okamžiku, kdy do chodby vpadla i Lily. „Co se stalo? Někdo strašně křičel!“

„Máme tu další vraždu.“ Lily se křečovitě chytila Tess za ruku. „Neviděla jsem to. Adam mi nedovolil jít ven, ale je to žena. A nejspíš ji nikdo nezná. Prostě tam ležela. Zničeně ležela před domem.“

„Proboha!“ Tess si volnou ruku přiklopila na ústa a silou vůle se snažila ovládnout. „Šťastnej podělanej novej rok! Tak fajn.“ Zhluboka se nadechla. „Teď hlavně vydržet, ať přijde, co přijde.“

Obě přistoupily k Wille, instinktivně je to táhlo do jedné řady. Žádná z nich si plně neuvědomila, že se navzájem drží za ruce.

„Neznám ji,“ vypravila ze sebe s námahou Willa. „Nikdy jsem ji neviděla.“

„Na to teď nemysli.“ Tess sevřela Willinu dlaň ještě těsněji. „Nemysli na to. Prostě to nějak přežij.“

Po několika hodinách, zrovna když se vyloupával úsvit, ucítla na rameni čísi dlaň. Usnula, pánbůhví jak, před krbem v obývacím pokoji. Trhla sebou a rozespale se odtáhla, když se ji Ben pokusil zvednout do náruče. „Odnesu tě nahoru. Musíš do postele.“

„Nechci.“ Postavila se. V hlavě cítila přízračnou závrať, tělo měla zmrtvělé, ale srdce jí pořád ještě bilo. „Ne, nemůžu.“ Omámeně se rozhlížela po pokoji. Všude se povalovaly pozůstatky večírku. Skleničky a talíře, okorávající jídlo, přeplněné popelníky. „Kde –“

„Všichni už odešli. Poslední policista odjel před deseti minutami.“ „Říkali přece, že se mnou budou chtít ještě mluvit.“

Znovu by mě vzali do knihovny, pomyslela si, znovu by mě vyslýchali. Znovu by mě donutili vybavit si ten pohled na schodech. A znovu a ještě jednou. Všechno by se pořád točilo kolem toho okamžiku, kdy jsem se vyřítila z domu a našla tam dva hrůzou šílející pubertáky a mrtvou ženu s namodralou pokožkou.

„Cože?“ Přitiskla si dlaň na čelo. Benův hlas jí připomínal bzučení mouchy před oknem jejího mozku.

„Řekl jsem jim, že si s tebou můžou promluvit i později.“

„Ach. Kafe? Nezbylo nějaký kafe?“

Mezitím si ji stačil pozorně prohlédnout, stulenou v křesle, bílý obličej v ostrém protikladu k temným kruhům pod očima. I když byla vzhůru, dobře věděl, že se drží pouze silou vůle. A tohle zvládnout nebude problém. Zvedl ji do náruče jako dítě.

„Jdeš spát. Hned.“

„Nemůžu. Mám... Tolik práce.“ Věděla, že ji čekají desítky úkolů, ale zaboha se na žádný nedokázala rozpomenout. „Kde jsou... moje sestry?“

Odnášel ji ke schodům, ale neubránil se udivenému výrazu. Zřejmě byla příliš vysílená, než aby si uvědomila, že to je vůbec poprvé, co Lily a Tess označila za svoje sestry. „Tess šla před hodinkou nahoru. Lily je u Adama. Ham pro jeden den dokáže zvládnout všechno nezbytný. Běž spát, Will. Jinou povinnost dneska nemáš.“

„Když oni se tak nekonečně dlouho vyptávali.“ Nebránila se, neměla sílu, když ji uložil do postele. „Každý se pořád jen vyptává. A policie si po jednom volala hosty do knihovny.“

Podívala se na Bena, podívala se mu do očí – teď mrazivě zelených. Mrazivých a tvrdých a nevyzpytatelných. „Já ji fakt neznala. Bene.“

„Já vím.“ Sundal jí střevíčky, chvíli sváděl vnitřní boj, ale pak jenom zaskřípěl zuby a obrátil ji na břicho, aby jí mohl rozepnout šaty. „Podívají se na seznam pohřešovanéch osob, porovnají otisky prstů.“

„Skoro žádná krev,“ zamumlala, pokorná jako dítě, zatímco ji vysvlékal ze šatů. „Vůbec ne jako předtím. Nezdála se skutečná, skoro jako by ani nebyla člověk. Myslíš, že ji znal? Myslíš, že to byla jeho známá, který to udělal?“

„Nemám zdání, miláčku.“ A stejně něžně, jako by ukládal dítě, ji zachumlal do přikrývek. „Teď to všechno pusť z hlavy.“ Posadil se na pelest a hladil ji po hlavě. „Vykašli se na to a spi.“

„Dává mi to za vinu.“ Hlas měla chraptivý a nezřetelný vyčerpáním.

„Kdo ti to dává za vinu?“

„Táta. To dělal odjakživa.“ Další povzdech. „Odkakživa.“ Ben jí na okamžik přitiskl dlaň k tváři. „A taky se odkakživa pletl.“

Vstal a obrátil se k odchodu. Na prahu se objevil Nate. „Spí?“ zeptal se Nate.

„Prozatím.“ Ben přehodil Williny šaty přes židli. „Jak znám Will, dlouho spát nevydrží.“

„Přemluvil jsem Tess, aby si vzala prášek na spaní.“ Unaveně se usmál. „Moc přemlouvání to nedalo.“ Mávnutím vybídl Bena, aby vyšel na chodbu. Spolu došli k Willině pracovně a zavřeli za sebou dveře. „Je brzy,“ poznamenal Nate, „ale já jsem zralej na whisky.“

„Nerad tě vidím pít samotnýho. Tři prsty,“ dodal, když Nate začal nalévat. „Mám dojem, že nebyla odtud.“

„Fakt?“ Totéž si myslel sám, ale zajímal ho Benův názor. „Proč?“

„No.“ Ben upil a sykl, když ho švihl blesk neředěného alkoholu. „Nehty na rukou a nohou měla nalakovaný svítivě nachovým lakem. Tetování na rameni a na zadku, Myslím, že v každém uchu měla hned tři náušnice. To vypadá spíš na město.“

„Nemohla mít moc přes šestnáct. To vypadá na holku, co utekla z domova.“ Nate se napil, a to hodně zhluboka. „Chudák holka. Buď dělala v peep show, nebo šlapala chodník v Billingsu či Ennisu. Ale ať už ji ten hajzl našel kdekoliv, nějakou dobu ji věznil.“

Ben zpozorněl. „Jak to?“

„Něco se mi podařilo vyrazit z policie. Odřeniny kolem kotníků a na zápěstích. Byla přivázaná. Nemůžou říct najisto, dokud nedostanou výsledky z laboratoře, ale měli skoro stoprocentní jistotu, že byla znásilněna a mrtvá nejmíň o čtyřicet hodin dřív, než nám ji sem hodil. To všechno svědčí o nějakém úkrytu.“

Ben chvíli přecházel po místnosti a zhnuseně a zoufale si to rovnal v hlavě. „Proč sem? Proč nám ji odnesl sem?“

„Někdo má na Mercyovy spadeno.“

„Případně na někoho na jejich ranči,“ dodal Ben a podle Nateova výrazu poznal, že v tom se shodují. „Všechno to začalo až po smrti starýho pána, po příchodu Tess a Lily. Možná bychom se měli trochu blíž zajímat o to, kdo by mohl mít zájem jim ublížit.“

„Promluvím s Tess, jen co se probudí. Víme, že Lily měla manžela. Takového, co ji s oblibou otloukal.“

Ben přikývl a roztržitě si mnul strniště na bradě. „Jenže od týrání manželky k rozřezávání cizích lidí je dost dlouhá cesta, ne?“

„Možná to tak velkéj skok zase nebude. Radši bych si ověřil, kde ten její exmanžilek je a co má za lubem.“

„Předhodíme jeho jméno policii a navíc si najmeme detektiva.“

„Mluvíš mi z duše, brácho. Znáš to jméno?“

„Já ne, ale Adam ho zjistí.“ Ben do sebe hodil zbytek whisky a odložil sklenku stranou. „Klidně se do toho můžeme pustit.“

Našli ho ve stájích, kde prohlížel březí klisnu.

„Co nejdřív se ohřebí,“ poznamenal Adam a narovnal se. „Tak den dva, víc jí nedávám.“ Naposledy koně pohladil, vyšel z boxu a zavřel za sebou dveře. „Co Will?“

„Usnula,“ ohlásil Ben, „aspoň na chvíli.“

Adam přikývl a zamířil betonovou chodbou k zásobárně krmiva. „Lily spí u mě na pohovce. Chtěla mi pomáhat s ranním krmením, ale usnula při čekání, až se převlíknu. Jsem moc rád, že to neviděla. A Tess taky ne.“ Jeho obyčejně pлавné pohyby změnilo nervózní napětí na prudké záškuby. „A mrzí mě, že Will to viděla.“

„Nějak to překoná.“ Ben přistoupil k čerstvě naplněné ohrádce se senem. „Kolik toho víš o Lilyinu exmanželovi?“

„Moc ne.“ Adam nepřestal pracovat, zřejmě ho nepřekvapila ani Benova pomoc, ani otázka. „Jmenoval se Jesse Cooke. Seznámili se, když ještě učila, a do pár měsíců se vzali. Asi rok po svatbě od něho odešla. Tedy poprvý. Víc se mi nesvěřila a já nenaléhal.“

„Ví Lily, kde je teď?“ Přestože byl Nate ve svém nejlepším obleku, pilně nakládal seno do jeslí.

„Myslí si, že zůstal na Východě. Hlavně si to však myslet chce.“

V následujících několika minutách pracovali mlčky, tři muži zvyklí na svou rutinu, na vůně a pachy, na práci. Stáje osvětlovalo ranní slunce proudící dovnitř otevřenými vraty. V každém šikmém slunečním paprsku tančil prach vytřesený ze sena. Koně přešlapovali na čerstvé podestýlce, přezvykovali krmivo a tu a tam na pozdrav zafrkali.

Z drůbežárny zakokrhal kohout a na udusané hlíně se tvrdě rozléhaly kroky holínek obalených bahnem, jak se muži zvolna rozcházeli po svých ranních povinnostech. Dnes ráno však nikde žádný tranzistorák nevyhrával country a zimní ticho nenarušily ani hlasy klábosících dělníků. Bylo jasné, že kradmo okukují hlavní budovu, verandu i schody, ale o případu nepadlo jediné slovo.

Prásknul výfuk. Na cestu vyjel džíp. Nato se všude opět rozhostilo ticho, poslední host nepovedeného večírku.

„Možná na ni budeš muset kapku přitlačit,“ řekl konečně Ben. „Tohle je stopa, nad kterou nemůžeme jenom tak mávnout rukou. Ne po včerejšku.“

„Už mě to taky napadlo. Chtěl jsem akorát, aby si předtím kapku odpočinula. Ksaku!“ Z odměrky na zrní, kterou Adam svíral, se pod tlakem jeho prstů odlouplo držadlo. „Měla by tu být v bezpečí, ne?“

Vztekl, který se ho zmocňoval výjimečně, se v něm vzedmul tak rychle a do takové výšky, že mu málem vyrazil dech. Toužil něco rozmlátit, roztrhat na cimprcampr. Neudělal však nic. Dokonce i ruce měl teď prázdné.

„Vždyť to bylo ještě skoro dítě. Jak někdo moh tak strašně ublížit dítěti?“

Obrátil se k nim, ruce zaťaté v pěst, oči ztemnělé a rozhořelé vzteky. „Jak byl od nás daleko? Byl před domem a koukal na nás okny? Nebo byl uvnitř s námi? Dotýkal se jí, tancoval s ní, ten zkurvysyn mizernej? Kdyby vyšla ven nadýchat se čerstvého vzduchu, čekal by tam na ni?“

Sklopil oči k svým rukám, rozevřel dlaně a zadíval se na ně. „Nejradši bych ho vlastnoručně zaškrtil a byl by klid.“ Pohledem sklouzl k oběma mužům. „Byl by napořád klid.“

„Adame.“ Lilyin hlas byl sotva víc než šepot, stínek strachu vedle jeho černé nenávisti. S pažemi zkříženými na prsou, prsty křečovitě zaryté do ramen Lily přistoupila až těsně k němu.

„Měla bys spát.“ Celý se chvěl úsilím udržet vztek na uzdě. „Už jsme skoro hotoví. Běž do postele.“

„Potřebuju s tebou mluvit.“ Slyšela a viděla toho dost, aby pochopila, že dál už mlčet nemůže. „O samotě, prosím.“ Obrátila se k Benovi a Nateovi. „Nezlobte se, ale vážně bych potřebovala mluvit s Adamem o samotě.“

„Vezmi ji dovnitř,“ navrhl Nate. „My už to s Benem doděláme. No tak, běž s ní dovnitř,“ opakoval netrpělivě. „Je jí zima.“

„Neměla jsi sem vůbec chodit,“ zamířil k ní Adam a dával si záležet, aby se jí ani nedotkl. „Tak pojď, dáme si kafe.“

„Než jsem šla ven, zapnula jsem kávovar.“ Povšimla si, že Adam se od ní drží dobře na krok, a zastyděla se. „Mělo by být už hotový.“

Doprovodil ji podél plotu korálu až k zadnímu vchodu domku. Než vešel, automaticky si o škrabadlo očistil holínky.

Kuchyně útulně voněla čerstvě uvařenou kávou, ale světlo za oknem bylo pořád ještě kalné a sedavé, takže cvakl vypínačem a naplnil místnost tvrdou umělou září. „Posad se,“ spustila Lily. „Donesu šálky.“

„Ne!“ Postavil se před ni, zrovna když se chtěla natáhnout do police. Pořád ještě se jí ani nedotkl. „Ty si sedni!“

„Zlobíš se na mě.“ Měla na sebe vztek, že se jí třese hlas, že ji mužský hněv, dokonce i když jde o tohoto muže, dokáže vyděsit až k smrti. „Promiň.“

„Co ti mám prominout?“ Vyjelo to z něho dřív, než se dokázal zarazit. I když před ním o krok ucouvla, stejně se neovládl úplně. „K čertu, proč by ses mi měla omlouvat, nevíš?“

„Za všechno, co jsem ti nepověděla.“

„Mně ale žádný vysvětlení nedlužíš!“ Dřívka skříňky práskla o stěnu, jak je zprudka rozrazil. Koutkem oka zahlédl, jak sebou při té ráně trhla. „A neuhýbej pořád přede mnou!“ Pokusil se ovládnout svůj zběsilý dech, pohledem záměrně visel na hrnečkách úhledně srovnaných do řad. „Nedělej to. Lily. Radši bych si usek ruce, než abych je na tebe vztáhnul tímhle způsobem.“

„Já vím.“ Oči jí plavaly v slzách, které zuřivým mrkáním rychle rozehnala. „Vím to ve svém srdci, Adame, ale v hlavě tomu nevěřím. A taky ti něco dlužím.“ Obešla kulatý kuchyňský stůl, na kterém stála prostá bílá miska s lesklými rudými jablky. „Dlužím ti víc než vysvětlení. Byl jsi můj přítel. Můj záchranný kruh. Od chvíle, co jsem přišla na ranč, jsi byl moje všechno.“

„Za přátelství se přece lidem neplatí,“ povzdechl si unaveně.

„Chtěl jsi mě.“ Dech jí uvízl v hrdle, když se k ní zvolna otočil tváří. „Myslela jsem, že to je jenom... jenom jako obvykle.“ Nervózníma rukama si pročísla čupřinu, přejela si po stehnech džínů, do kterých stačila vklouznout, než časně ráno vyběhla z hlavního domu. „Ale ty ses mě nikdy tím způsobem ani nedotknul, nenaléhal jsi ani jsi mě nenutil, abych si připadala zavázaná. Nemůžeš tušit, jaký to je, když člověk musí někomu dovolit, aby ho měl, jen proto, aby udržel klid. Jak je to ponižující. Musím ti toho spoustu povědět, Adame.“

Nedokázala se na něho dívat, odvrátila obličej stranou. „Začnu u Jesseho. Můžu přichystat snídani?“ V hrsti svíral hrnek a třeštil na ni oči. „Cože?“

„Líp se mi bude mluvit, když se přitom nějak zaměstnám. Nevím, jestli bych to dokázala ze sebe dostat, kdybych tu seděla jenom tak.“

Protože o to tolik stála, položil šálek na polici, zamířil ke stolu a posadil se. „Slanina je v lednici. Vajíčka taky.“

Dlouze a roztřeseně si vydechla. „Prima.“ Nejprve přistoupila ke kávovaru a naplnila mu hrníček. Očima však před ním nepřestávala uhýbat. „Moc ses toho ode mě nedozvěděl,“ začala. „Jen to, že jsem učila. Nikdy jsem nebyla tak bystrá ani tvůrčí jako moje maminka. Je fantastická, Adame. Tak silná a energická. Až do svých dvanácti let jsem netušila, jak příšerně moc jí ublížil. Můj otec. Jednou jsem zaslechla, jak si v pláči stěžuje kamarádce. Právě se seznámila s mým nevlastním otcem a bála se, což mi došlo až později, bála se svých citů k němu. Vykládala, že má radši samotou, že se odmítá nechat vehnat mužem do situace, kdy by byla zranitelná. Vyprávěla, jak ji můj otec vyhnal, a ona ho přitom tolik milovala. A svěřila se, že ji vyhnal jenom proto, že mu nedala syna.“

Adam mlčel. Lily narovnala plátky slaniny na černou železnou pánev a postavila ji na sporák. „Takže tu její samotou a strach jsem zavinila já.“

„Tomu přece sama nevěříš. Lily. Zavinil to Jack Mercy.“

„V srdci vím pravdu.“ Pousmála se. „Ale zkus přesvědčit i moji hlavu. Každopádně jsem na to nikdy nezapomněla. Dva roky nato se skutečně provdala za mýho nevlastního otce a jsou spolu moc šťastní. Je to skvělejší člověk. Na mě byl přísnější. Nikdy surovější, jenom přísnější a maličko si udržoval odstup. O moji maminku upřímně stál a já byla prostě přívažek. Chtěl pro mě vždycky to nejlepší, udělal pro mě všechno, co bylo v jeho silách, ale nikdy jsem se od něho nedočkala toho kamarádského citu, jaký mezi otcem a dcerou nejspíš existuje. Myslím, že na to jsme se potkali příliš pozdě.“

„A tys po tom kamarádském citu hladověla.“

„Ach, doslova jsem po něm lačněla.“ Šlehala vajíčka v misce. „Později jsem si to ujasnila. Teď se ve své tehdejší situaci vyznám

naprosto přesně. Nikdy jsem nezažila vřelej a láskyplnej vztah s člověkem opačného pohlaví. Žádný muž mi nikdy nevěnoval soustředěnou pozornost. A pokud jde o spolužáky, byla jsem stydlivá až k zbláznění. Schůzek jsem moc neměla a studium brala nesmírně vážně.“

Když začala na vajíčka strouhat sýr, byl už její úsměv mnohem přirozenější. „Proklatě vážně. Nedokázala jsem vidět svět stejným způsobem jako moje matka, takže jsem se zahrabala do faktů a cifer. A navíc jsem to dobře uměla s dětmi, takže učitelská dráha se pro mě zdála víc než samozřejmá. Bylo mi dvaadvacet a učila jsem pátou třídu, když jsem potkala Jesseho. V kavárně nedaleko svého bytu. Svýho prvního bytu, první měsíc, co jsem se odstěhovala z domova. Byl tak okouzlující, tak hezkej, tolik se o mě zajímal. Byla jsem úplně oslněná.“

Automaticky vhodila do rozšlehaných vajec hrstičku kopru a špetku mletého pepře. „Myslím, že mě jednoduše sbalil. Byla to pro mě nová zkušenost. Hned toho večera jsme si vyšli do kina. Každý den, když jsem se vrátila ze školy, mi telefonoval. Nosil mi kytky a dárečky. Byl automechanik a z mého ubohého autíčka udělal zázrak.“

„Zamilovala ses do něho,“ uzavřel to Adam.

„Ach ano, až po uši, byla jsem zaslepená láskou. V jeho případě jsem se nikdy nedívala hlouběji pod povrch, jednoduše mě nenapadlo, že bych měla. Teprve později mi došlo, kolik lží mi napovídal. O svý rodině, minulosti, práci. Až ke konci našeho soužití jsem se dozvěděla, že jeho matka je v ústavu pro duševně choré. Jako malýho ho strašně tloukla, pila a brala drogy. On taky, ale to jsem zjistila až po svatbě. A když mě poprvé uhodil...“

Umlkla a odkašlala si. Na chvíli bylo slyšet jen prskání omastku, jak vyndávala slaninu z pánve.

„Stalo se to asi měsíc po tom, co jsme se vzali. Jedna z mých kamarádek ze školy měla narozeniny a chtěly jsme si společně vyrazit do klubu. Taková hloupost. Víš, klub, kde muži tancují a ženy jim za kšandy strkají bankovky. Prostě dětská hra. Zdálo se, že Jesse si to

myslí taky, dokud jsem se nezačala oblékat. Začal se do mě navážet, jak vypadám, šaty, účes, make-up. Smála jsem se, protože jsem myslela, že si dělá legraci. Zčistajasna popadl mou kabelku, vysypal ji a roztrhal mi řidičský průkaz. Byla jsem tak šokovaná a naštvaná, že jsem mu ho vyrvala. A on mě srazil k zemi. Fackoval mě, řval, sprostě mi nadával. Nakonec na mě rozerval šaty a znásilnil mě.“

Překvapivě klidnýma rukama vlila vajíčka na pánev. „Potom plakal jako malý dítě. Strašný, drásavý vzlyky.“ Povzdechla si, protože se jí všechno vracelo dosud příliš snadno. „Jesse býval u vojenského námořnictva – byl na to hrozně pyšnej, na své sebeovládání a sílu. Nedokážeš si představit, jaký to bylo, když člověk, kterého jsem považovala za úžasně silnou osobnost, přede mnou takhle plakal. Bylo to děsivé, deptalo mě to a jistým zvrhlým způsobem mi to dodávalo pocit moci.“

Síla, pomyslel si Adam, nemá s uniformou ani bicepsy vůbec nic společného. Doufal, že už to pochopila.

„Prosil mě, abych mu odpustila,“ pokračovala Lily. „Tvrdil, že se mohl zbláznit žárlivostí, že v duchu viděl, jak mě obletují jiní muži. Vykládal, že když byl malej, jeho matka od otce utekla. S jiným. Předtím mi ale tvrdil, že jeho otec zemřel. Nic z toho nebyla pravda, ale já mu uvěřila a odpustila.“

Bylo těžké mluvit otevřeně, naprosto otevřeně, ale ona to chtěla. „Odpustila jsem mu, Adame, protože jsem si v tu chvíli připadala silná. A protože jsem si namlouvala, že se přestal ovládat jedině proto, že mě bláznivě miluje. To už patří k té pasti – uzavřenej kruh. Potom mě neuhodil celých osm týdnů.“

Pomalu, nesmírně soustředěně míchala bublající vajíčka. „Vůbec nesešlo na tom, že týral on mě, a ne já jeho. Odmítala jsem vidět zákonitost toho všeho i fakt, že jsem za svoji situaci stejně zodpovědná jako on. Začal pít, přišel o práci a bil mě. Zapomněla jsem na topinky,“ poznamenala věčně a zamířila ke krabici na chleba.

„Lily –“

Zavrtěla hlavou. „Dovolila jsem, aby mě přesvědčil, že vina je na mý straně. Pokaždé to byla jen moje vina. Nebyla jsem dost chytrá, dost sexy, dost tichá, dost veselá. Prostě co se zrovna hodilo. Vydržela jsem to celý rok. Dvakrát mě odvezl do nemocnice a já lhala, že jsem upadla. Potom jsem se jednoho dne na sebe koukla do zrcadla. Konečně jsem spatřila to, co moji přátelé viděli už celé měsíce, když se se mnou snažili o tom promluvit, pomoci mi. Ty modřiny, pohled štvánýho zvířete, ostře vystupující kosti v obličejí, protože jsem vyhubla, jako bych byla těžce nemocná.“

Opět se zadívala na vajíčka, míchala je mnohem mírněji, protože se už začínala srážet. „Zaútočil na mě,“ pokračovala a vůbec poprvé pohlédla Adamovi přímo do obličejí. „Jednou, když jsem si vyšla ven, čekal po návratu na mě. Odvlekl mě ke svému autu, řval na mě a škrtil mě. Napůl v bezvědomí mě odvezl mimo město. Nakonec se zklidnil a vysvětloval mi všechno jako obvykle. Proč je to moje vina, proč potřebuju lekci v tom, jak se má chovat správná manželka. Byla jsem vyděšená jako nikdy v životě. Když byl klidnej, prožívala jsem ještě větší děs z toho, co mi udělá – co je schopnej mně udělat.“

Vzchopila se, protože strach ji mohl zahltit každým okamžikem a zbavit její kolísající odvahy. „Pak musel zpomalit na červenou a já vyskočila z vozu. Auto sice jelo, ale já neupadla. Nadosmrti budu věřit, že se stal zázrak. Běžela jsem na policii a ohlásila napadání a týrání. Potom začalo to nekonečný stěhování. Vždycky mě našel. Naposledy, to bylo těsně před mým příchodem sem, mě znovu objevil a já už myslela, že mě definitivně zabije, ale soused zaslechl můj křik a začal bušit na dveře, potom je zkoušel dokonce vyrazit. A Jesse utekl.“

Posadila se a sepjaté ruce opřela o desku stolu. „A já taky. Nenapadlo mě, že by mě dokázal tady objevit. Nekontaktuju se moc ani s maminkou, aby se na mě nedostal přes ni. Ale mluvila jsem s ní dnes ráno, než jsem zamířila ke stájím. Neviděla ho ani se jí neozval.“ Zhluboka se nadechla. „Je mi jasné, že ty a Nate a Ben se o něm zmíníte policii. Klidně jim odpovím na všechny otázky. Ale pokud

vím, nikdy neublížil nikomu jinému než mně. A nikdy nepoužil nic než svoje paže. Tvrdím, že kdyby mě našel, šel by výhradně po mně.“

„Už nikdy ti neublíží.“ Odstrčil talíř stranou, aby ji mohl uchopit za ruce. „Ať je to jak chce. Lily, už nikdy se tě ani nedotkne. Přísahám.“

„Pokud to byl on...“ Křečovitě stiskla víčka. „Pokud to je on, Adame, tak jsem všechno zavinila já. Jsem zodpovědná za smrt dvou lidí.“

„To rozhodně nejsi.“

„Pokud to je on,“ pokračovala klidně, „musím se s tím smířit a s tím vědomím žít. Schovávala jsem se tady, Adame, využila jsem tebe a Will a tohle místo, abych utekla všemu nechutnému ve svém životě.“ Povzdechla si a obrátila jejich spojené ruce, takže teď je měla navrch ona. „Musela bych se s tím smířit. To už mi na psychoterapii taky vysvětlili. Nemám odvahu, ne tu přirozenou, s jakou se narodila Will a Tess. Já se ji musela naučit a procvičovat. Bála jsem se ti tohle všechno povědět, ale teď mě mrzí, že jsem ti to neřekla hned na začátku. Usnadnilo by mi to pokračování.“

„Ono to není všechno?“

„Netýká se to Jesseho, netýká se to těch příšerných vražd, ale je to těžký.“

„Mně se můžeš svěřit se vším.“

„Vzhledem k tomu, co se stalo minulou noc, nedokážu myslet skoro na nic jiného.“ Neklidně se zasmála a vyprostila ruce z jeho dlaní. „Prosím tě, jez. Vystydne ti to.“

„Lily.“ Zmateně si přitiskl pěsti k očím a potom si poslušně přisunul talíř a zvedl vidličku. „Na co myslíš?“

„No, že jsem se domnívala, jak už jsem se zmínila předtím, že mě chceš takovým tím běžným způsobem. Nedokázala jsem pochopit, že by mohlo jít o něco jiného než o typickou reakci muže na blízkost ženy. Prostě feromony.“ Vzhlédla, protože zaslechla, jak Adamovi zaskočilo. „Prostě se mi to tak zdálo,“ opakovala teď už v defenzivě. „A tys nikdy neudělal ani neřekl nic, co by svědčilo o opaku. Až do

včerejšího večera. Až do té chvíle, kdys vzal můj obličej do dlaní a podíval ses na mě. A když jsi mě políbil, zmizelo absolutně všechno a zůstal jsi jenom ty. Všechno až na tebe zmizelo a hned potom vypukla ta hrůza, ale pro tu chvilku, pro tu jedinou chvilku to bylo nádherný.“

Chvatně vstala a rozběhla se ke sporáku. „Já vím, že to byl Novej rok. Lidi se o půlnoci líbají běžně, takže to nemusí znamenat...“

„Já tě miluju. Lily.“

Ta slova ji proklála jako naděje. Zachytila je, přidržela u srdce a obrátila se. Stál teď sotva krok od ní, vlasy ozářené neduživým zimním sluncem, oči měl jen pro ni.

„Zamiloval jsem se do tebe v tu vteřinu, co jsem tě spatřil. Čekal jsem odjakživa jenom na tebe. Jedině na tebe.“ Vztáhl k ní ruku. „Na tebe. Lily.“

Nadějí prokmitla radost, žhavý vřící gejzír prorazil klidnou hladinu. „Vlastně je to strašně jednoduchý.“ Vzala ho za ruku. „Když je všechno správný, tak je to jednoduchý.“ Vklouzla mu do náruče. „Nechci být jinde než ty.“

„Tady jsem doma.“ Zabořil si tvář do jejích vlasů. „Zůstaň tu se mnou.“

„Ano.“ Přitiskla mu rty na hrdlo, poprvé ochutnala jeho pronikavou vůni. „Tolik jsem toužila, aby ses mě dotýkal. Adame, dotýkej se mě teď.“

Uchopil její tvář do dlaní jako předtím. A políbil ji stejně jako předtím. Ale tentokrát ho objala kolem krku a oplácela mu polibek něžně, líbezně a plaše. Když ji od sebe odtáhl, nemusel se jí vůbec ptát, ale rovnou ji z kuchyně odvedl do ložnice s úhledně ustlanou postelí a prostými okenními žaluziemi.

Pak ji pohladil po vlasech a ucouvl, aby se mohla sama rozhodnout. „Není to moc brzy?“

Touha ji celou rozechvěla. „Ne, je to dokonalý. Jsi dokonalej.“

Obrátil se, stáhl žaluzie a zavřel pulsující slunce za nimi. Proměnil tak ráno na stmívání. Udělala první krok a bylo to snazší, než si

představovala. Posadila se na pelest a se zardělým obličejem si vyzula holínky. Přisedl k ní, udělal totéž a políbil ji. „Bojíš se?“

Připadalo jí jako zázrak, že se nebojí. Nervózní byla, to ano, ale strach to nebyl. Chuť ryzího strachu znala dobře, i hořkou vzpomínku na něj. Zavrtěla hlavou, vstala a začala si rozepínat košili.

„Jen bych nerada, abys byl zklamanej.“

„Žena, kterou miluju, se bude se mnou milovat. Jak bych mohl být zklamanej, nevíš?“

Nespouštěla z něho oči, pozorně sledovala každičkou jeho reakci. Přetáhla si košili přes hlavu. Na chvíli si ji přidržela zmuchlanou na nadrech. Tohle nikdy nezapomenu, říkala si v duchu Lily, ani vteřinu z toho nezapomenu. Jediné slovo, jediný pohyb, jediné vdechnutí.

Zvedl se a přistoupil k ní. Nejprve jí položil ruku na rameno, zlehka ji pohládl a pohlížel jí přitom hluboko do očí.

Něžněji vzal košili, nechal ji sklouznout na zem. Sklopil oči k jejím nadrům a začal po nich zlehka přejíždět dlaněmi.

Zavřela víčka a vychutnávala něžné pátravé stezičky jeho prstů. Pomalu je však opět otevřela, když mu začala rozepínat košili, odhodila flanelovou kouli stranou a zadívala se na kontrast svých bílých rukou na hladké měděné pokožce jeho hrudi.

„Chci tě cítit celou na sobě,“ zašeptal a rozepínal jí podprsenku, stáhl ji Lily z ramen a nechal spadnout. Přivinul ji pevně k sobě a dlouze objímal. Projel jím dlouhý záchvěv, jako když nehybnou hladinu zamyšleně rozčeříte prstem. „Já ti neublížím. Lily.“

„Neublížíš.“ Tím si byla jistá. Tím si byla jistá už ve chvíli, kdy se jeho rty dotkly její kůže na ramenou a na hrdle. Tady ji nečeká žádná bolest, dokonce ani ta z rozpaků a studu ne. Tady je jenom důvěra a touha, která dokáže být pouze láskyplná.

A netrhla sebou ani ve chvíli, kdy jí zatáhl za zip na džínkách. Zachvěla se, ale ne strachem, když jí stahoval modrou látku přes boky a šeptal něžnosti, zatímco jí pomáhal osvobodit se z pout oblečení.

Srdce jí poskočilo rozkoší, úžasem a nedočkavostí, když se vysvlékl z vlastních džínů.

Byl tak krásný, na hladkých svalech se mu napínala zlatavá kůže, hladké lesklé vlasy spadaly na silná ramena. A chtěl ji, chtěl jí patřit. Pro Lily zosobňoval zářící, oslnivý zázrak.

„Adam.“ Vydechla jeho jméno, ale to už si lehali na postel.

„Adam Wolfchild.“ Jeho příjemná tíha ji tlačila do matrace, a ona ho pevně objala kolem krku a přitáhla si jeho ústa k svým. „Miluj mě.“

„Budu. Chci.“

Zatímco ve zšeřelé místnosti opěvovali život, kdosi jiný opěvoval v plném denním světle smrt. Hluboko v lese, sám a opojený slastí, se kochal trofejemi, jež si pečlivě rozložil v plechové skříňce. Trofeje za zabítí, říkal si, když hladil dlouhou plavou hřívu dívky, jež měla smůlu.

Jmenovala se Traci. Prozradila mu to, když jí nabídl svezení. Traci s měkkým i. Tvrdila, že jí je osmnáct, ale věděl, že lže. Obličej měla pořád ještě dětsky buclatý, ale tělo, když ji později zavezl do lesa a vysvlékl, bylo už žensky vyzrálé.

Bylo to neuvěřitelně snadné. Mladé děvče postávající se zdviženým palcem u silnice. Na ramenou červený ruksak, vypasové džíny ukazovaly krátké nožky. A ty zářivě zlaté vlasy, odbarvené, jak jinak, ale přesto upoutaly jeho pozornost, třpytily se v slunci jako zlatavé plameny. Nehty měla nalakované stejně rudým odstínem, jako byla látka ruksaku, pronikavá, nepřírozeně rudá barva.

Později zjistil, že nehty na nohou jí zdobí stejný lak.

Hladil teď vlasy a rozpomínal se, že ji nechal chvíli jen tak žvatlat. *Zdrhla jsem z Dodge*, prozradila mu se smíchem. Odtud pocházela – z Dodge City v Kansasu.

„Jenže teď už v Kansasu dávno nejsi,“ poznamenal a připadalo mu to jako báječný vtip.

Nechal jsem ji chvíli žvatlat, vzpomínal, o tom, jak má v úmyslu dorazit až do Kanady a mrknout se kapku po světě. Vytáhla z ruksaku žvýkačku a nabídla mu. Později v něm objevil čtyři úhledně sbalené jointy, ale dala mu snad aspoň jeden? Ani náhodou.

Udeřil ji, až ztratila vědomí, stačila jediná prudká rána do obličeje a už se jí v očích objevilo bělmo. A pak ji zavezl do hor, kde byl klid, soukromí, kde si mohl dělat, co se mu jenom zachtělo.

A zachtělo se mu toho spoustu.

Nejdřív ji znásilnil. Chlap má svoje potřeby. Předtím ji ale pořádně svázal, aby nemohla použít ty svoje rudý nehty. Samým křikem až ochraptěla, zmítala se a svíjela na úzkém lůžku, zatímco s ní prováděl všechno, zatímco zkoušel, co ho jenom napadlo.

Vykouřil její trávu a udělal jí to všechno zase od začátku.

Žadonila a prosila, aby ji pustil. A žadonila a prosila ještě víc, když jí došlo, že ji tam nechá o samotě, svázanou a nahou.

Ale chlap má taky svoje povinnosti, takže zůstat nemohl.

Když se po čtyřiaadvaceti hodinách vrátil, byl by podle jejího pláče přísahal, že je šťastím bez sebe, že ho vidí. A tak jí to udělal nanovo, a když jí nařídil, aby říkala, jak moc se jí to líbí, poslušně tvrdila, že líbí. Říkala všechno, co si přál slyšet.

Dokud nespátřila nůž.

Trvalo mu přes hodinu, než uklidil všechnu krev, ale stálo to za to. Proklatě to stálo za to. Ale nejlepší ze všeho, úplně nejlepší ze všeho byl nápad, že zbytek Traci s měkkým i z Dodge City v Kansasu pohodí přímo před domovní schody ranče Mercy.

Ach bože, to byla slast!

Něžně políbil zakrvácený skalp a uložil ho pečlivě zpět do krabice.

Všichni jsou teď strachy celý bez sebe, přemítal, když krabici ukládal do úkrytu v díře a opět ji pozorně zasypával jehličím. Všichni mají naděláno v kalhotách. To z něho.

Vstal, nastavil tvář chladnému zimnímu slunci a věděl, že je najmocnějším člověkem v celé Montaně.

Kapitola patnáctá

Kdyby někdo Tess řekl, že stráví celou mrazivou lednovou noc v koňském stání, kde bude klečet v krvi a plodové vodě, a přitom se jí to bude proklátě líbit, byla by mu nadiktovala jméno svého známého psychiatra.

Jenže přesně to se stalo. Už druhou noc po sobě. Viděla narození dvou hříbátek, a dokonce se na tom i trochu podílela. A byla z toho nadšením bez sebe.

„Tak tohle člověku vyžene starosti z hlavy, co?“ Stála vedle Adama a Lily a spolu s nimi sledovala, jak se novorozený tvoreček zkouší postavit poprvé na nohy.

„Máš pro koně fantastickéj cit, Tess,“ pochválil jí Adam.

„O tom nic nevím, ale pomáhají mi zachovat si zdravěj rozum. Každěj je tu hrůzou bez sebe. Včera jsem vyšla z drůbežárny a vrazila do Billyho. Těžko říct, kterej z nás se vyděsil víc.“

„Už je to deset dní.“ Lily si mnula ruce, aby si je zahřála. „Začíná mi to připadat trochu neskutečný. Vím sice, že Will mezitím párkrát mluvil s policií, ale jinak se neděje vůbec nic.“

„Koukni.“ Adam ji objal kolem ramen a přivinul si ji k boku, když hříbě začalo sát. „To je opravdový.“

„Stejně jako bolest v mých zádech.“ Tess si promnula kříž. Byla to dostatečně dobrá záminka nechat ty dva o samotě. Usoudila, že horká koupel a několikahodinový spánek ji postaví na nohy natolik, aby zvládla návštěvu u Natea. „Jdu do domu.“

„Moc jsi mi pomohla, Tess. Oceňuju to.“

S úsměvem sebrala svůj klobouk a posadila si ho na hlavu.

„Kristepane! Kdyby mě teď tak viděli moji známí!“ Ta představa ji rozesmála. Vyšla ze stájí do zběsilého ranního chladu.

Co by asi řekli v jejím oblíbeném salonu krásy, kdyby tam teď vešla, za nehty kdovíco, džínsy s košilí zmazané od placenty, vlasy... Radši ani nemyslet, a na sobě ani špetku make-upu.

Bylo jí jasné, že pan William, její kadeřník, by na tom růžovém koberci omdlel jako špalek.

No, usmívala se v duchu, tyhle moje zkušenosti mi po návratu do Los Angeles dají spoustu zajímavých konverzačních témat. Viděla samu sebe na nějakém vybraném večírku v Beverly Hills, jak oblažuje hostitelku vyprávěním o kydání hnoje, sbírání vajec, kastrování telat – tohle trochu zveličí – a objíždění plotů ranče.

Tohle se nedá srovnávat s těmi fitcentry na rančích, na které si spousta obyvatel Hollywoodu tolik potrpí, pomyslela si Tess. A navíc se bude moci chlubit, že tu bez zábran pobíhal vraždící maniak.

Zachvěla se a schoulila do bundy. Tohle pusť z hlavy, přikázala si. Myslet na to nemá cenu.

Pak zahlédla na verandě Willu, která nehybně stála na druhém schodu a hleděla k horám. Zmrzlá, řekla si Tess, jako dcera krále Midase po jeho dotyku. Nemá ani páru, jak přitažlivě vypadá. Willa byla jediná žena, jakou Tess kdy poznala, která neměla ponětí o své skutečné moci jako ženy. Pro Willu je život jen práce, pozemky, dobytek, dělníci.

Právě si v duchu pilovala jízlivou poznámku, když se dostala dost blízko, aby uviděla Wille do tváře. Zoufalství.

Klobouk jí visel na zádech na černém vodopádu rozpuštěných vlasů. V zádech byla napřímená jako luk, bradu měla vystrčenou. Navenek se mohla zdát sebevědomá, možná až arogantní. V očích jí však strašil děs, byly nevidomé pocitem viny a žalu. „Copak je?“

Willa zamžikala, ale jinak se ani nehnula. Neotočila hlavu, nepřešlápla. „Právě tu byla policie.“

„Ted?“

„Před chvílí.“ Willa ztratila ponětí o čase, nedokázala ani určit, jak dlouho už tady stojí na mrazu.

„Mám dojem, že by sis potřebovala odpočinout.“ Tess se k ní přiblížila o schod a ještě o jeden. „Pojď dovnitř.“

„Zjistili, kdo to byl.“ Willa se stále ještě nehýbala, ale pohledem klouzala od vrcholků hor až k nejnižšímu schodu. „Jmenovala se Traci Mannerlyová, šestnáct let. Žila v Dodge City s rodiči a dvěma mladšími bratry. Asi před šesti týdny utekla z domova, tentokrát to bylo už podruhé.“

Tess zavřela oči. Nechtěla slyšet jméno, nechtěla znát žádné podrobnosti. „Pojď dovnitř.“

„Řekli mi, že musela být mrtvá nejméně dvanáct hodin předtím, než jsme ji našli. A ještě dřív byla svázaná, našli odřeniny a modřiny na zápěstích a kotnících, jak se snažila osvobodit.“

„To by stačilo.“

„A taky byla znásilněná, prý opakovaně, a navíc i do konečníku. A byla... Byla v druhém měsíci těhotenství.“

„To by stačilo!“ prohlásila Tess znovu. Z očí se jí valily slzy, když brala Willu do náruče.

Stály spolu na schodě, plakaly a tiskly se k sobě a skoro o tom nevěděly. Nad hlavou jim zavřeštěl jestřáb. Mraky se schumelily před sluncem a hrozily sněžením. Stály tam těsně u sebe, spojené strachem a žalem, jaký dovedou pochopit jenom ženy.

„Co teď uděláme?“ Tess se křečovitě snažila popadnout dech. „Ach bože, co uděláme?“

„To nevím. Já už prostě nic nevím.“ Willa se neodtáhla. I když si konečně uvědomila, že se v tom silícím vichru navzájem pevně objímají, zůstala na místě. „Umím vést ranč. Dokonce i s touhle hrůzou to dovedu. Ale nevím, jestli dokážu snést pomyšlení na tu holčičku.“

„Jenže myslet na ni nikam nevede. Můžeme přemýšlet jedině o tom, proč ji dopravil právě sem. Tohle nás musí zajímat. Ale na ni

myslet nesmíme. A můžeme myslet i na sebe.“ Ucouvla a setřela si slzy z tváří. „Radši začneme myslet na sebe. Řekla bych, že mně i Lily by moc prospělo pár lekcí ve střelbě z pušky.“

Willa na ni chvíli třeštila oči. Konečně začínala vidět víc i než jen líbivou hollywoodskou fasádu. „Můžu tě učit.“ Zhluboka se nadechla a posadila si klobouk na hlavu. „A začneme teď hned.“

„Tak tohle mi dělá starosti,“ zabručel Ham nad svou polední miskou chili.

Jim si nabral druhou porci a zamrkal na Billyho. „Cože ti dělá starosti, Hame?“

Na odpověď musel chvíli čekat a mezitím k nim zdálky dolehlo prásknutí výstřelu. „Ženská s puškou,“ vysvětlil Ham pomalu a suše. „A ještě větší starosti mi dělají tři ženský s puškou.“

„Teda, po pravdě –“ Jim si namočil do omáčky kus chleba a dopřál si mohutné sousto, „musím říct, že Tess s tou puškou vypadá proklatě sexy.“

Ham si ho změřil soucitným pohledem. „Hochu, koukám, že se nudíš. Máš málo práce?“

„Neexistuje tolik práce, aby to chlapovi zabránilo kouknout na pěknou ženskou. Je to tak, Billy?“

„Jasně.“

Ovšem od oné novoroční noci Billy moc o ženách nepřemýšlel. Dobrodružství s Mary Ann v džípu bylo frajerské a příjemné, jenže ten příšerný zážitek z nalezení mrtvoly mu předchází radost nadobro pokazil.

„Ale stejně jde z toho strach,“ dodal s plnou pusou. „Už si s tím hrajou přes tejdenu a Tess ještě jedinkrát netrefila terč. Aby se člověk bál vystrčit nos ze dveří, když ty ženský střílejí.“

„Něco ti povím.“ Jim odložil lžíci a vstal. „Podle mě potřebují, aby je tohle učil chlap. Pár minut si na ně vyšetřím.“

„Will žádný lekce ve střelbě nepotřebuje.“ Hamův hlas prodchla pýcha. Koneckonců střílet ji učil právě on. „Tebe a vůbec každého v

Montaně strčí do kapsy, i kdyby pálila s jedním okem zavřeným. Nech ty holky na pokoji, jo?“

„Nebudu se mezi ně plíst,“ nasoukal se Jim do bundy, „pokud samy nebudou chtít.“

Vyšel před noclehárnu a spatřil Jesseho, jenž zrovna vystupoval z drožky. „Nazdar, Jé Cé.“ Zakřenil se a nabídl mu pravici. „Pár tejdnu ses neukázal.“

„Měl jsem práci.“ Jesse věděl, že pokouší osud, a to hodně, když přijel na ranč Mercy za bílého dne. Často sem jezdíval večer nebo za soumraku, rozhodně dost často, aby věděl, že ta jeho děvka roztahuje nohy pro Adama Wolfchilda.

Ale to mohlo počkat.

„Zajel jsem dolů do Ennisu vyzvednout pár součástek. Přišla ti nějaká objednávka.“ Hodil Jimovi balíček a přešel si prstem po knírku. Začínal se mu zamlouvat. „Tak jsem ti ho dovez.“

„Díky, kámo.“ Jim položil balíček na zábradlí. „Hádám, že je nejvyšší čas na partičku pokru.“

„Moje řeč. Co kdybyste se všichni chlapi dneska ukázali u Three Rocks?“ Vyloudil přátelský úsměv. „Zpátky posvištíte s prázdnějma kapsama.“

„Možná že zaskočíme.“ Ohlédl se po směru výstřelů a zachechtal se. „Tady nám hned tři ženský trénujou střelbu na cíl. Zrovna jsem jim chtěl dát nějakou tu radu.“

„Ženský by se měly držet od pušky stranou.“ Jesse vytáhl balíček cigaret, jednu si vyklepal a nabídl i Jimovi.

„Mají strach. Určitější slyšel, co tu je za trable.“

„No jistě.“ Jesse vyfoukl kouř a zauvažoval, jestli má risknout pohled na Lily za denního světla. „Průšvih, co? Nějaká holka, jo? Z Nebrasky?“

„Co jsem slyšel tak z Kansasu. Zdrhla z domova. Pořádně si s ní pohráli.“

„Mladý holky by měly dřepět doma na zadku.“ Jesse s přimhouřenýma očima studoval plamínek cigarety. „Učit se, jak se

má chovat správná manželka. Dej na mě, že dneska se mermomocí chtějí chovat jako chlapi.“ Tentokrát se ušklíbl dost zlomyslně. „Ale tobě to nejspíš dvakrát nevadí, co, když máš za šéfa ženskou.“

Jim sebou trhl, ale jinak přikývl dost přátelsky. „Mně na tom teda moc nezáleží. A Will se ve své práci vyzná.“

„Možný to je. Ale jak jsem slyšel, do podzima můžeš mít ty šéfky hned tři.“

„Uvidíme.“ Chut' předvádět se svým střeleckým uměním před ženskými ho přešla. Sebral balíček. „Díky, žes mi to sem hodil.“

„Rádo se stalo.“ Jesse zamířil zpět k džípu. „Večer se zastav a hodně napakovanej. Bude mi přát štěstí.“

„Jasně.“ Načurený Jim si urovnal klobouk a sledoval vzdalující se džíp. „Hajzle,“ zasyčel a vrátil se zpět do noclehárny.

Na provizorní střelnici daleko za stodolami se Lily náhle otřásla.

„Je ti zima?“ zeptala se Tess.

„Kdepak. Jenom mi přeběhl mráz po zádech.“ Přesto se ještě jednou ohlédla přes rameno, mhouřila oči proti slunci, v němž se třpytil chrom odjíždějícího džípu. „Někdo mi přešel po hrobě,“ zahučela.

„No, to je fakt povzbuzující.“ Tess znovu zaujala střeleckou pozici a zamířila malý Smith and Weston – jejíž Willa označovala za dámskou pistolku – na terč představovaný plechovkou. Minula o celý kilometr. „Do prdele.“

„Vždycky ho s tím krámem můžeš ještě majznout do hlavy.“ Will se postavila za Tess a přidržela jí paži. „Soustřed' se, kruci.“

„Soustředila jsem se. Jenže ta kulka je strašně maličká. Kdybych měla větší pušku, třeba jako ty –“

„Tak by sis po každý ráň kecla na zadek. Budeš střílet z dámský pistolky tak dlouho, dokud nebudeš vědět, jak na to. No tak, dokonce i Lily má pět zásahů z deseti!“

„Prostě jsem se ještě nezastřílela.“ Vypálila a zamračila se. „Tohle bylo blíž. Určitě to bylo blíž.“

„Jasně. Při tomhle tempu bys do roka mohla trefit stodolu.“ Willa vytáhla z pouzdra u boku armádní kolt. Ta pětačtyřicítka byla těžká a zákeřná, ale jí vyhovovala. A předváděla se jen docela maličko, když šesti výstřely zasáhla šest plechovek.

„No jasně, frajerská kovbojka!“ Tess popotáhla. Zlobilo ji, že kromě vzteku cítí i obdiv a závist. „Jak to ksakru děláš?“

„Soustředění, pevná ruka a jasný oko.“ Willa s úsměvem kolt zase zastrčila. „Možná potřebuješ větší motivaci. Nenávidíš někoho?“

„Jako kromě tebe?“

Willa jen povytáhla obočí. „Kdo byl len první, co tě odkop a zlomil ti srdce?“

„Mě nikdo neodkop, kovbojko.“ Potom ohrnula rty. „Nějakej Joey Columbo v šestý třídě. Ten syčák mě celou zblblnul a pak vyhandloval za moji nejlepší kamarádku.“

„Tak si představ jeho obličej před tou plechovkou na plotě a střel ho rovnou mezi oči.“

Ze zaťatými zuby Tess zamířila. Prst se jí na spoušti roztřásl. Potom se smíchem pistoli zase sklonila. „Ježíšikriste, přece nezastřelím desetiletýho kluka!“

„Teď už je dospělej, žije v Bel Airu a pořád se ještě vysmívá tý husičce, kterou v šestý třídě vodil za nos.“

„Hajzl!“ Tess s vyceněnými zuby pečlivě zamířila. „Zavadila jsem o ni!“ vykřikla nadšeně, roztančila se a Will jí opatrně odebrala pistoli dřív, než se Tess stačila postřelit do nohy. „Plechovka se hnula!“

„Nejspíš větrem.“

„Houby! Odpráskla jsem Joeye Columba!“

„Jen povrchový škrábnutí.“

„Leží na zemi a sleduje, jak z něho vyprchává život!“

„Začínáte se v tom nějak moc vyžívat!“ napomenula je Lily. „Já si zase představuju, že jsem na pouťový střelnici a zkouším si vystřelit plyšovýho medvěda.“ Zrudla, protože obě sestry se k ní naráz otočily a dívaly se na ni vytřeštěnými očima. „No, u mě to funguje.“

„Jakou má barvu?“ zeptala se Willa po chvíli. „Jakou má ten měďa barvu?“ upřesnila.

„Růžovou.“ Lily při Tessině zachechtání uhnula pohledem. „Růžový plyšáky mám ráda. A zatímco tys pálila jen tak do vzduchu, vystřílela jsem jich nejmíň deset!“

„Ale jdi, přece by ses neurazila. Hele, uděláme si soutěž. Ty ne, kovbojko,“ dloubala Tess Willu do boku. „Akorát já a milovnice plyšáků.“ Naklonila se k Lily. „Schválně, jak ti to půjde pod tlakem konkurence, sestřičko.“

„V tom případě bych vám doporučovala znovu nabít.“ Willa se shýbla pro náboje. „Střílely byste obě naprázdno.“

„Jaká bude cena pro vítěze?“ Tess se hrbila nad svou pistolkou a opatrně nabíjela. „Kromě pocitu uspokojení. Potřebujeme cenu. Mně se vede nejlíp, když mám jasnej, konkrétní cíl.“

„Ten, kdo prohraje, si vezme na týden na starost prádlo,“ rozhodla Willa. „Bess by si zasloužila kapánek oddechnout.“

„Ach!“ Lily sebou trhla. „S radostí bych jí –“

„Mlč, Lily.“ Willa zavrtěla hlavou a ohlédla se po Tess.

„Souhlasíš?“

„Prádlo pro všechny. Včetně spodního?“

„Včetně tvejh módních francouzskéjch kalhotek.“

„Ručně. Hedvábí do pračky nesmí.“ Spokojená s dohodou Tess ucouvla. „Ty střílíš první,“ vyzvala Lily.

„Každá dvanáct ran, ve dvou kolech po šesti. Pal, až budeš připravená. Lily.“

„Dobře.“ Nadechla se, v duchu si zopakovala všechno, co ji Willa učila o držení těla a dýchání. Trvalo jí celé dny, než se naučila nezavřít oči zároveň s tím, jak stiskla spoušť, a byla na své pokroky hrdá. Mířila pomalu, rozvážně a čtyři plechovky sletěly na zem.

„Čtyři ze šesti. To není špatný. Hlavně k zemi, dámy!“ zavelela Willa, když se rozběhla opět připravit cíle.

„Tohle dokážu taky.“ Tess se napřímila v ramenou. „Trefím je klidně všechny. Jsou ten pihovatěj hajzlík Joey Columbo. Vsadím se,

že teď se už podruhy rozvádí. Podvodník jeden, lamač nevinnejch srdcí!“

Překvapila všechny včetně sebe, protože z plotu srazila tři plechovky. „Zasáhla jsem ještě jednu. Slyšela jsem, jak to cinklo.“

„Já taky,“ souhlasila Lily velkodušně. „Vyrovnáno.“

„Nabít.“ Pobavená Willa šla vrátit plechovky na plot. Když se vracela a zahlédla, jak k nim míří Nate, pozvedla paži na pozdrav.

„Nestřílejte!“ Když se k němu Tess s Lily obrátily, zastavil se a vyhodil ruce nad hlavu. „Jsem neozbrojený.“

„Nechtěl by sis položit jablko na hlavu?“ Tess zatřepala řasami, přistoupila k němu a políbila ho.

„Dokonce ani ty mě nepřesvědčíš, Jednoraňáku.“

„Jsme uprostřed střeleckého turnaje,“ prozradila mu Willa. „Lily, jsi na řadě. V tvé budoucnosti vidím obrovského růžového plyšáka.“ Zasmála se a dala si ruce v bok. „Měls tady být od začátku,“ řekla Nateovi a vyjekla nadšením, protože Lily šesti ranami sestřelila pět plechovek. „Hele, přihlásíme tě do cirkusové scény z Divokého západu. Zkus ji přetrumfnout, Tess!“

„Levou zadní.“

Dlaně však měla kluzké potem. Zachytila vůni koňského potu a kolínské, jež patřila Nateovi, a uvolnila napjatá ramena. Zamířila, stiskla spoušť a netrefila ani jednou ranou.

„To bylo rozptýlením,“ prohlásila, když Willa zajásala a zvedla Lily paži nad hlavu. „To tys mě rozptýlil!“ obvinila Natea.

„Miláčku, jseš fantastická. Nikdo jinej nedokáže z šesti ran nemít ani jedinej zásah.“ Nate jí obezřetně odebral pistoli, čert vem, jestli je nabitá či ne, a na útěchu ji pevně políbil.

Willa se ušklíbala. „Nezapomeň vytrdit bílý od barevného, prادلenko. A sesbírej prázdný nábojnice.“

Lily se při sbírání nábojnic nenápadně přiblížila k Tess. „Já ti pomůžu,“ šeptla.

„Houby pomůžeš. Sázka je sázka.“ Tess pohodila hlavou. „Příště si to rozdáme v přetlačování rukama.“

„Jedu do Ennisu pro nějaký zásoby.“ Nate se pohupoval na podpatcích a až příliš nápadně se snažil nevalit bulvy na Tessin vyšpulený zadeček, když se shýbala k nábojnicím na zemi. „Napadlo mě, že se zastavím a přeptám, jestli něco nepotřebujete.“

Řečičky, pomyslela si Willa, které neušlo, kam se mu v jednom kuse stáčí pohled. „Díky, ale Bess tam před pár dny byla a pořídila všeho hromadu.“

Tess se narovнала. „Nechceš na cestu společnost?“

„To by bylo fajn.“

Upřeně se mu zahleděla do očí. Nasypala nábojnice Wille do dlaně. „Jenom si skočím pro kabelku.“ Zavěsila se do Natea a hodila přes rameno lišácký pohled. „Vyříd'te Bess, že večeri nestihnu.“

„Hlavně se vrať včas na velký prádlo!“ křikla za ní Willa. „Tedy ta ho ale drží v hrsti.“

„Řekla bych, že jsou pro sebe jako zrozený,“ poznamenala Lily. „Oba hezcí a zábavní. Sotva ji zahlídne, vždycky roztáhne pusku od ucha k uchu.“

„Protože ví, že z něho do minuty serve kalhoty.“ Willa se nad Lilyiným pohoršeným výrazem rozesmála. „Je jim přáno. To jen že já ten zážrak se sexem zatím neprokoukla, no.“

„Bojíš se toho?“

Ta otázka byla tak nečekaná vzhledem k tomu, kdo ji položil, že Wille úžasem poklesla čelist. „Co?“

„Já se toho bála. Před Jessem i s ním. I potom.“ Lily automaticky zamířila k plotu, aby sundala plechovky. „Napoprvé je to podle mě úplně přirozený. Když člověk prostě neví, jaký to je a jestli neudělá něco špatně nebo se nezesměšní.“

„Vždyť je to proklatě jenom pudový jednání. Co se dá na něm ukazovat?“

„Spousta. Já pokazila hodně. Nebo jsem si to aspoň myslela. Ale s Adamem jsem strach neměla. Rozhodně ne, když mi došlo, že mu na mně záleží. S Adamem jsem se vůbec nebála.“

„Kdo by se s ním bál?“

Lily se pousmála, ale hned zvažněla. „Ty ses ale vůbec nezmínila, že... Vím, že víš, že my dva... že já s ním.“ Dlouze vydechla a sledovala, jak se její dech zaběhlal v mrazivém vzduchu a potom se rozplynul. „Že spolu spíme.“

„Vážně?“ Willa si vyboulila jednu tvář jazykem. „A já myslela, že na tebe každé večer čeká u postranního vchodu a ráno tě doprovází nazpátek jen proto, že jste si spolu uspořádali tajnej turnaj v kanastě. Chceš mi naznačit, že jde o sex? To mě tedy pohoršuje!“

Úsměv se vrátil. „Adam hned tvrdil, že tě neošálíme.“

„A proč byste měli?“

„On... požádal mě, abych se nastěhovala k němu do domku, ale nevěděla jsem, jak by ses na to tvářila. Je to tvůj bratr.“

„Je s tebou šťastnej.“

„To jsem ráda.“ Lily zaváhala a potom zpod límečku košile vytáhla řetízek a sevřela na něm zavěšený přívěsek. „Chce... Dal mi tohle.“

Willa přistoupila blíž a podívala na Lilyinu otevřenou dlaň. Ležel na ní prostý prstýnek, zlato s dokola zasázenými diamantky.

„Patřil naší mamince,“ zašeptala Willa sevřeným hrdlem. „Dostala ho po svatbě od Adamového tatínka.“ Zvedla oči k Lilyině tváři. „Adam tě požádal, aby sis ho vzala?“

„Ano.“ A udělal to tak nádherně, připomněla si Lily, obyčejně a s mnoha nevyslovenými sliby. „Ještě jsem mu ale neodpověděla. Nepřipadalo mi to správný. Zavinila jsem si předtím v životě takovej průšvih –“ Odmlčela se a v duchu si vynadala. „Spadla jsem do takovýho průšvihů,“ opravila se. „A tady jsem sotva pár měsíců. Zdálo se mi, že nejdřív si musím promluvit s tebou.“

„Se mnou to ale nemá vůbec nic společnýho. Vážně!“ trvala na svém Willa, když Lily spustila námitky. „To je záležitost výhradně mezi tebou a Adamem. Já smím být akorát hrozně šťastná. Sundej ten prsten z řetízku, Lily, nasad' si ho a honem najdi Adama. A nebreč, prosím tě.“ Předklonila se a políbila Lily na tvář. „Polekal by se, že se ti něco stalo.“

„Když já ho miluju.“ Lily si přetáhla řetízek přes hlavu a rozeprala ho. „Nemůžu si pomoci, ale miluju ho. Padne mi,“ vymáčkla ze sebe, když si navlékla prsten. „Adam hned říkal, že mi bude dobře.“

„Padne ti,“ souhlasila Willa. „A skvěle. Běž mu to povědět. Já už to tady uklidím.“

Drkotali džípem po polní cestě a Tess se rozkošnický protahovala. „Na to, žes zrovna prohrála ve střelecký soutěži, vypadáš nesmíme spokojeně.“

„Já taky nesmírně spokojená jsem. Ani sama nevím proč.“ Spustila paže podél boků a prohlížela si krajinu, hory pokryté sněhem, nekonečné pláně. „Život je bláznivej. Tady si běhá po svobodě šílený vrah a já si už celý dva měsíce nedělala manikúru. Navíc jsem radostí pryč nad vyhlídkou, že se dostanu do mrňavýho prérijního městečka a podívám se tam na výkladní skříně. Pámbu mi pomáhěj.“

„Máš ráda svoje sestry, vid?“ Nate nad jejím kosým pohledem jen pokrčil rameny. „Přes všechno svý odhodlání si city zakázat neumíš. Koukal jsem dneska na vás tři, Tess, a patříte k sobě.“

„Společnej cíl, víc v tom nehledej. Chráníme sebe a svoje dědictví.“

„Houby.“

Zamračeně si založila paže na prsou. „Ty mi chceš pokazit dobrou náladu, Nate.“

„Viděl jsem Mercyovky. Týmová práce a vzájemná láska.“

„Mercyovky.“ Rozesmála se, ale pak ohrnula rty. Vlastně to zní docela dobře, ne? dumala. „Možná že si už nemyslím, že Will je tak nesnesitelná, jako mi připadala zpočátku. Ale jen tím, že se přizpůsobila.“

„A ty snad ne?“

„Proč bych měla? Se mnou je všechno v absolutním pořádku.“ Přejela mu ukazováčkem po celé délce stehna. „Je to tak?“

„Pokud nepočítáš namyšlenost, nafintěnost a tvrdohlavost, pak souhlasím.“ Sykl, protože vyjela prsty výš, vyhledala citlivé místo a štípla ho.

„A tobě se právě tohle zamlouvá.“ Vzrušeně se vysoukala z bundy.

„Je ti teplo?“ Okamžitě natáhl ruku, aby upravil topení.

„To mi teprve bude,“ slíbila a přetáhla si svetr přes hlavu.

„Co to vyvádíš?“ V úleku málem sjel z krajnice. „Honem si to zase navlíkni.“

„Pchá. Zastav.“ Cvaknutím rozeprnula přední sponu na podprsence a předvedla bělostnou nádheru svých ňader.

„Tohle je veřejná cesta. A je bílej den!“

Předklonila se, šklubla mu zipem na poklopci a přesvědčila se, že je vzrušený a připravený. „A tobě to vadí?“

„Copak ses zbláznila? Každou chvíli může jet někdo kolem a... Ježíšikriste, Tess!“ zasténal, když mu vklouzla hlavou do rozkroku a uchopila ho do úst. „zabiješ nás.“

„Zastav!“ zopakovala, ale tentokrát už to neznělo škádlivě. Měla hlas chraptivě zastřený touhou. Začala z něho rvát košili. „Ach bože, potřebuju tě uvnitř sebe! Celýho, rychle. Hned!“

Džíp se zakymácel, kola se stočila do strany, Nateovi se podařilo sjet na krajnici bez toho, že by narazil do svodidla. Dupnul na brzdy a zběsile se vymotal z bezpečnostního pásu. Jediným drsným pohybem ji překotil na záda a druhou rukou zápasil s jejími džíny.

„Skončíme za mřížemi!“ lapal po dechu.

„Já to risknu. Honem.“

„Když my – Ach bože.“ Pod džíny byla úplně nahá. „Vždyť bys mohla zmrznout!“ Při těch slovech jí rval kalhoty z boků. „Proč ksakru nenosíš teplý prádlo?“

„Asi jsem cvok.“ Ted' byla jednoduše zoufalá touhou a vzpínala se mu vstříc. Sténala hluboce a hrdelně a on se k ní tiše připojil, sotva do ní vstoupil.

Pak už bylo slyšet pouze vzdechy a steny a lapání po dechu. Okénka džípu se zamžila, sedadlo skřípělo a sotva po deseti pohybech společně vyvrcholili.

„Dobrý bože!“ Kdyby tam bylo místo, nejradši by se zhroutil.
„Nám muselo přeskočit.“

Otevřela oči a rozesmála se. Nedokázala se zarazit a za chvíli jí smíchem rozbolela žebra. „Nate, jakpak coby váženej advokát a sůl země vysvětlíš světu otisky mých holínek na stropě svýho vozu, co?“

Vzhlédl k nim, chvíli si je prohlížel a povzdechl si. „Dost podobně jako budu vysvětlovat fakt, že mi na košili nezůstal jedinej knoflík.“

„Koupím ti novou.“ Posadila se, kdovíjak se jí podařilo najít podprsenku a navléknout si ji. Rychle si protřásla hřívu a posunula se hýžděmi, aby dosáhla na svetr. „Hurá na nákupy!“

Kapitola šestnáctá

„Měla bys minutku, Will?“

Willa zvedla hlavu od papírů rozložených na psacím stole a odpoutala pozornost od cifer. Páni, to travní semínko je drahé, ale pokud chtějí rychleji měnit pastviny, chtěla začít okamžitě. V hlavě se jí pořád ještě honily údaje o porodní a odstavné váze telat, ale přesto zaklapla desky.

„Promiň. Jasně, Hame. Nějaký problémy?“

„To zrovna ne.“

S kloboukem v rukou se uvelebil v křesle. Zima mu nedělala dobře na klouby. Stáří mi nedělá dobře na klouby, opravil se v duchu, a s každou další zimou na mě roky doléhají pořád tíživěji.

„Zajel jsem zkontrolovat ustájený dobytek ve stodole na spodních pastvinách, jak jsi chtěla. Vypadá to tam slušně. Pamatuješ si na Beua Radleyho z ranče High Springs?“

„Ano, na Beua si vzpomínám.“ Vstala a přihodila do krbu další poleno. Znala Hamovy klouby stejně dobře jako on. „Božíčku, Hame, tomu musí být už přes osmdesát!“

„Třiaosmdesát mu bude na jaře, aspoň co vím od něho. I když vypáčit z něho slovo je pěkná dřina.“ Ham si položil klobouk na klín a zaklepal prsty na opěrku křesla.

Připadalo mu zvláštní, že sedí na místě, kde seděl už tolikrát, ale za psacím stolem místo starého pána se sklenkou whisky vidí Willu s šálkem kávy.

Ježíšku na křížku, že ten starej ale uměl pít!

Willa potlačovala netrpělivost. Jakmile chtěl Ham něco důležitého, dával si s tím vždycky načas a každý mohl mezitím vyletět z kůže. Při rozhovoru s ním si kolikrát připomněla pohyb ledovce. Než se Ham vymáčkne, narodí se a zemřou celé generace.

„Co je s Beauem Radleym, Hame?“

„No jo. Víš přece, že ten jeho synátor se odstěhoval na jih do Scottsdale v Arizoně, bude to už nějakých dvacet, pětadvacet let. Jmenuje se taky Beau.“

A podle Willina odhadu mu muselo být nejmíň šedesát.

„No a Beauova panička je Heddy Radleyová. Víš přece, ta jak nakládá vodní melouny do octa a dycinky s nima vyhraje cenu na zemědělském jarmarku? Co jsem slyšel, ta artritida ji ale sakra bere.“

„Tak to mě mrzí.“ Pokud by se zima netáhla moc dlouho, říkala si roztržitě Willa, zkusí Lily navrhnout, jestli by nechtěla založit zeleninovou zahrádku, a to doopravdy moc pěknou.

„Zima byla šeredná,“ pokračoval Ham. „A jak to vypadá, hned tak nepovolí, a přitom se nám co nevidět začnou telit krávy.“

„Já vím. Už jsem uvažovala, že přistavíme další chlévy.“

„To nejni špatnej nápad,“ prohodil Ham nezávazně, vytáhl pytlík s tabákem a začal si pečlivě balit cigaretu. „Beau prodává ranč a stěhuje se za mladým do Scottsdale.“

„Cože?“ Willa okamžitě zkoprněla. Ranč High Spring měl špičkové pastviny.

„Mladej ho přesvědčil, aby to prodal jednomu z těch podnikatelů.“ Ham si přiložil cigaretový papírek ke rtům a lehce na něj plivl. Jestli to byl komentář k otázce výstavby na pastvinách nebo to patřilo k rituálu výroby cigarety, to Willa nepoznala. „Ten nechá všechno zbořit a vystavět nějaký pošahanej módní dovolenkovej ranč a bude tam chovat na podívanou bizony.“

„Ten prodej je už hotová věc?“

„Podle něj jo, zaplatili mu prej trojnásobek toho, co by dostal za zemědělskou půdu. Prokletý městský šakalové!“

„No, tak máme smůlu. Tu cenu nikdy nepřebijem.“ Vydechla, přejela si rukama přes obličej a opět je spustila, protože ji dodatečně napadlo ještě něco. „A co jeho vybavení, dobytek, koně?“

„K tomu se taky dostanu.“

Ham vyfoukl kouř a díval se, jak stoupá ke stropu. Willa si představovala, že během jejího čekání vznikají a zanikají celá města, rodí se nové hvězdy.

„Má novejš senovazač. Sotva tři roky starejš. Wood by byl určitě rád. Koně nemá nic moc extra, ale dobytkář je dobrejš, to Beau zas jo.“ Odmlčel se a opět potáhl z cigarety. Ze žaludů zatím vyrostla dubiska. „Řek jsem mu, že podle mýho mu zaplatíš dvě stě padesát za každej kus v ohradě. Nevypadal uraženě, kdepak.“

„Kolik kusů?“

„Kolem dvou stovek, kvalitní herefordský plemeno.“

„Prima. Plácní si s ním.“

„Ba jo. To ještě není všechno.“ Ham zamáčkl cigaretu a pohodlně se v křesle rozvalil. „Beau má dva dělníky. Jeden z nich je šudovanej kluk, zrovna loni skončil na koleji v Bozemanu. Odborník na plemenářství. Beau tvrdí, že někdy má dost potrhlý nápady, ale jinač je chytřej jako čert. Ví všecičko o křížení a transplantaci embryí a vůbec. Ten druhěj je Ned Tucker, budu ho znát dobře deset let. Šikovnej kovbojš a dobrejš pracant.“

„Tak je najmi,“ pronesla Willa. „Za stejnou mzdu, jakou dostávali v High Springs.“

„Už jsem se o tom Beauovi zmínil. Docela se mu to zamlouvalo. Na Nedovi mu dost záleží, rád by, aby přišel ke slušnému místu.“ Začal se zvedat, ale zase se spustil zpátky do křesla. „A ještě bych ti rád něco řek.“

Zatvářila se udiveně. „Tak ven s tím.“

„Nejspíš si myslíš, že svoji práci už nezvládám.“

Na tváři se jí objevil nepřestíraný šok. „Jak jsi na to přišel?“

„Tak se mi zdá, jako bys dělala svoji a ještě polovičku mý práce, s kapkou úkolů všech ostatních. Pokud se zrovna nehrabeš tady v

papírech, tak objíždíš ploty, kontroluješ pastviny, přehlížíš vybavení, ošetřuješ krávy.“

„Jsem teď správce a ty moc dobře víš, že bez tebe bych ranč nezvládla.“

„Možná to i vím.“ Ale to byl teprve začátek a on si konečně zajistil její bezvýhradnou pozornost. „A možná že se sám sebe ptám, co se to snažíš starýmu pánovi i po jeho smrti dokázat.“

Otevřela ústa k odpovědi a pak je zase zavřela a polkla. „Nemám ponětí, o čem to vlastně mluvíš.“

„Čerta že ne.“ Vztekly se až zajíkal a dokonce se zvedl z křesla. „Ty si namlouváš, že to nevidím, že to nevím. Ty si myslíš, že člověk, kterej ti dal na zadek, když jsi to potřebovala, a obvazoval ti rozbitý kolena, nemá páru, co se ti honí hlavou? Tak mě dobře poslouvej, holka, protože teď už jseš moc velká, než abych si tě moh ohnout přes koleno jako dřív! Můžeš se tady na ranči dřít až do konce světa jako d'as a Jacku Mercymu to bude pořád stejně ukradený!“

„Teď to je můj ranč!“ upozornila ho klidně. „Nebo aspoň z jedny třetiny.“

Přikývl, protože s potěšením zaznamenal v jejím hlase vzdor. „Jasně, a tím ti taky vrazil pořádnou facku, jaký ti ostatně vrážel, cos přišla na svět. Neudělal nic, co by pro tebe bylo správný, co by se slušelo. A teď mám o těch dvou holkách nejspíš lepší mínění, než jsem měl, když se tu prvně ukázaly, ale o to nejde. Proved ti, co ti proved, jen proto, že moh, to je celý. A hodil ti na krk kontrolory z cizích rančů.“

Přestože se v ní začínal vařit vztek, uvědomila si, že až doposud jí něco nedošlo. „Měls to být ty,“ pravila tiše.

„Omlouvám se, Hame. Vůbec mi to nedošlo. Celej ten rok jsi měl na ranč dohlížet právě ty. Mělo mě to napadnout dřív, mělo mi dojít, jak moc tě to urazilo.“

Urážlivé to bylo, ale urážky – aspoň některé – dokázal přežít. „Nechci po tobě, aby ses kvůli tomu užírala. A ani extra uraženej nejsem. To byl přece celej on.“

„Jo,“ povzdechla si. „To byl celej on.“

„Proti Benovi a Nateovi nemám ani to nejmenší, jsou to dobrý mládenci. A jenom debilního šakala by netrklo, co měl Jack za lubem, když sem takhle nalákal Bena. K tobě. Ale o tom mluvit nechci.“

Mávl rukou, protože si všiml, jak se zamračila. „Nemáš za povinnost dokazovat Jacku Mercymu vůbec nic a je nejvyšší čas, aby ti to někdo pověděl rovnou do očí.“ Rázně přikývl. „Takže ti to říkám.“

„Nedokážu se na to jen tak vykašlat. Byl to můj otec.“

„Když bejkovi odeberem sperma a stříkneme ho do krávy, tak to z něj otce taky neudělá.“

Ohromeně vyskočila. „V životě jsem tě ještě neslyšela mluvit o něm takovým způsobem. Myslela jsem, že jste přátelé.“

„Cenil jsem si ho jako dobytkaře. Jako člověka nikdy.“

„Tak proč jsi tu celý ty roky zůstával?“

Podíval se na ni a pomalu zavrtěl hlavou. „Tohle je zatraceně dobrá otázka.“

Kvůli mně, pomyslela si a připadala si pošetile a zahanbeně zároveň. Nedokázala se mu podívat do tváře, rychle se proto odvrátila a zahleděla se z okna. „Učil jsi mě jezdit.“

„Někdo musel.“ Hlas mu zaskřípěl. Honem si odkašlal. „Než by sis srazila ten svůj hloupej krk lezením do sedla, když se nikdo nekoukal.“

„A když jsem v osmi letech spadla a zlomila si ruku, odvezli jste mě s Bess do nemocnice.“

„Ta ženská byla moc hysterická, než aby mohla řídit sama. Určitě by se s džípem někde vybourala.“ Rozpačitě se zavrtěl v křesle a zabubnoval špalíkovitými prsty o opěrku.

Kdyby jeho žena nezemřela do dvou let po svatbě, mohl mít vlastní děti. Zahnal však tyhle myšlenky už dávno, protože se musel postarat o Willu.

„O tomhle já ale nemluvím. Mluvím o dnešku. Musíš kapku zabrzdit, Willo.“

„Když ono se toho semlelo tolik najednou, Hame. Pořád vidím to děvče a Picklese. Jakmile si něčím nezaměstnávám mozek, okamžitě je před sebou vidím.“

„Jenže ničím to už nezměníš, nemám pravdu? A tys nezavinila, že k tomu došlo. Ten parchant to dělá jedině proto, že prostě může.“

Bylo to téměř totéž, co řekl o jejím otci – až se otrásla. „Nechci mít na svědomí další smrt, Hame. To už bych nepřežila.“

„K čertu, proč mě neposloucháš?“ To rozzuřené zařvání ji vyděsilo. Otočila se k němu s vykulenýma očima. „Na svědomí nemáš vůbec nic, a pokud si to namlouváš, tak jseš zatracenej hlupák! Co se stalo, stalo se! Tenhle ranč se docela dobře obejde bez toho, že bys pořád očmuchávala každou akr dvacet hodin denně. Je načase, aby ses začala chovat jako ženská!“

Ohromením jí poklesla čelist. Ham nikdy nekřičel – to už mu musela nějak dojít trpělivost. A ještě nikdy nezažila, aby poukazoval na její pohlaví. „Co mi tím chceš naznačit?“

„Kdypak sis naposledy oblíkla šaty a vyšla se pobavit mezi lidi, co?“ zaútočil, přestože sám se neubráníl ruměnci. „Nepočítám samozřejmě Novej rok a ten tvůj hadříček, nad kterým chlapi slintali jako diví.“

Zasmála se a uvelebila se hýždí na rohu psacího stolu. „Vážně slintali?“

„Kdybych já byl tvůj táta, poslal bych tě ihned nahoru převlíknout se do něčeho slušnějšího. A ty náušnice, fuj!“ Zrozpačitěl nad svým výlevem a honem začal mačkat klobouk v dlaních. „Ale to už je taky za námi. Teď ti říkám jedno: Proč nepopadneš toho mladýho McKinnona a nevyjdeš si s ním na večeři nebo do kina nebo tak něco, místo abys od rána do večera trčela v zahnojenejch holínkách? Tak tohle ti teda říkám.“

„Koukám, že dneska odpoledne jsi mi toho pověděl fakt spoustu.“ Uvědomila si, že nějakou dobu to v sobě už musel nosit. „A kdes sebral ten nápad, že by mě bavilo vyjít si s Benem McKinnonem na večeři?“

„Akorát slepej by moh přehlídnout, jak se na sebe lepíte, místo abyste pořádně tancovali.“ Rozhodl vynechat ten fakt, že týden předtím z něho při partičce pokeru na ranči Three Rocks Ben vytáhl o Wille všechno, co o ní Ham věděl sám. Hovor nad kartami je posvátný jako svatá zpověď. „To je všechno, co můžu dodat, holka.“

„Vážně?“ zeptala se sladce. „Žádný poznámky o mý dietě, hygieně a společenským chování?“

Ale, tohle je jedovatá potvůrka, pomyslel si a potlačil úsměv. „Nejíš dost, aby to zasytilo králíka, ale čistá jseš dost. A pokud jde o společenský chování, tak žádný nemáš.“ S potěšením zaregistroval, že se znovu zamračila. „Čeká na mě práce.“ Zamířil ven, ale u dveří se ještě zarazil. „Tak se mi doneslo, že Stu McKinnon je nákejšpatnej.“

„Pan McKinnon je nemocnej? Co je s ním?“

„Akorát chřipka, ale slabej je jako moucha. Bess pro něj upekla koláč ze sladkejš brambor. Buď tý dobroty a odvez mu ho. Stu má slabost jak pro koláče ze sladkejš brambor, tak i pro tebe. Chovej se kapánek sousedsky.“

„A taky bych tím mohla vylepšit deficit ve svém společenských chování, co?“ Podívala se na psací stůl, na papíry, na práci. Pak se ohlédla po muži, který ji naučil všechno, co pro život potřebovala znát. „Tak dobře, Hame. Zajedu ho navštívit.“

„Jsi hodná holka, Will,“ zahučel Ham a odštrachal se z pracovny.

Díky Hamovi měla cestou o čem přemýšlet. Dva noví pracovníci, dvě stovky nových kusů dobytka. Její vlastní tvrdohlavé odhodlání dokázat svou cenu člověku, kterému na ní nikdy nesešlo.

A možná i její vlastní nedostatek ohleduplnosti vůči muži, který ji měl odjakživa rád a byl vždycky připravený podat jí pomocnou ruku.

Skutečně pronikala v posledních měsících do Hamova teritoria? Asi ano. Přinejmenším tohle může napravit. Ale ani jeho přesvědčování o vraždách, i když rozumné a logické, ji nedokázalo zbavit pocitu zodpovědnosti. Ani strachu. Zachvěla se a pustila topení ve voze na vyšší stupeň. Cesta byla protažená sněhovým pluhem, jelo

se po ní dobře. Po obou stranách se vršily bílé valy, takže měla dojem, jako by projížděla tunelem lemovaným bílými vrcholky trčícími k obloze.

A někde tu, navzdory krutým zimním mrazům, řádí vrah.

Zimní rekreační středisko Big Sky, jinak ráj lyžařů, dosahovalo rekordních příjmů. Lovci tvrdili, že letos je tolik zvěře, že se málem obejdou bez pušky. Hříbata už přišla na svět všechna a ustájený dobytek tloustl a prospíval.

Bez ohledu na život a prosperitu číhala smrt až zrudně blízko.

Lily byla zardělá láskou a nadšeným plánováním jarní svatby. Tess přemluvila Natea, aby si na víkend vyjeli do jednoho z těch šviháckých lyžařských center. A Ham by rád, aby si nazula taneční střevíčky.

Byla hrůzou bez sebe.

A honem dupla na brzdy, aby se vyhnula jelenovi osmeráku. Dostala smyk a skončila na opačné straně cesty zarytá bokem vozu do sněhové stěny, zatímco jelen pouze zvedl hlavu a pozoroval to divadýlko znuřenýma očima.

„Ty jsi ale krasavec, vid’?“ Sama se nad sebou rozesmála. Položila si hlavu na volant a počkala, až jí srdce přestane v prsou bláznit. Splašilo se však nanovo, když jí někdo zaklepal na okénko.

Obličej neznala. Vypadal dobrosrdečně, byl andělsky pohledný, orámovaný zlatavě hnědými kučerami pod beztvarym hnědým kloboukem. Když se mužovy rty lemované plavým knírkem zvlínily do úsměvu, nenápadně zajela rukou ke své osmatřicítce rugeru.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal se, když o centimetr spustila okénko. „Jel jsem za vámi a viděl ten smyk. Nepraštila jste se do hlavy nebo tak něco?“

„Kdepak, jsem v pořádku. Jenom jsem se polekala. Měla jsem dávat větší pozor.“

„Velkej klacek, co?“ Jesse pootočil hlavu a zadíval se na jelena, jenž s královskou velebností došel ke krajnici a mohutným skokem se přehoupl přes sněhový val. „Škoda že tu nemám pušku. Takový

parohy by se v noclehárně nějak vyjímaly.“ Podíval se opět na ni. Její strach a podezřívavost ho zřejmě pobavily. „Určitě jste v pořádku, slečno Mercyová?“

„Ovšem.“ Sevřela pistoli trochu pevněji. „Znám vás?“

„Asi ne. Párkrát jsem vás tu kolem zahlíd. Já jsem Jé Cé, už pár měsíců dělám na ranči Three Rocks.“

Trochu se zklidnila, ale okénko nechala vytažené. „Aha, pokerový král.“

Bleskl po ní úsměvem, jenž představoval stejně vražednou zbraň jako její osmatřicítka. „Už mám asi pověst, co? Musím uznat, že vyhrávat prostřednictvím hochů vaše prachy není až tak špatnej pocit. Pořád ještě jste trochu pobledlá.“

Zajímalo by ho, jaká je její pleť na dotek. Vzpomněl si, že je zčásti Indiánka, a taky na to vypadala. Ještě nikdy nespál s míšenkou. Páni, to by Lily vytočilo, kdyby jí ošoustal sestřičku!

„Měla byste se trochu projít, abyste se zklidnila. Kdybyste neměla tak bleskový reflexy, vykopával bych vás teď ze závěje;“

„Je mi dobře, fakt.“ Má úžasné oči, pomyslela si. Chladné, ale nádherné. Proč se jí před jejich pohledem svírají útroby jakoby v sebeobraně? „Právě mám zamířeno do Three Rock,“ pokračovala, odhodlaná procvičovat si své společenské chování. „Slyšela jsem, že pan McKinnon je nemocnej.“

„Chřipka. Pár dní se cejtil dost mizerně, ale už se mu ulevilo. A vy tam na Mercy máte taky spoustu problémů, co?“

„Ano.“ Instinktivně se napřímila v zádech. „Radši byste se měl vrátit do svého džípu. Na to, abyste dlouho stál venku, je moc velké mráz.“

„Víte, je dost kousávej, to jo. Jako zdravá ženská.“ Zamrkal a ucouvl od vozu. „Pojedu hned za váma. A buďte tak hodná, vyřídíte kámošovi Jimovi, že si s ním kdykoliv rád hodím partičku.“

„Vyřídím. Díky za starost.“

„Rádo se stalo.“ Uchechl se a dotkl se střechy klobouku. „Nashle, madam.“

Když nasedal do svého džípu, hlasitě se řehtal. Tak tohle je ta Lilyina míšenecká sestřička. Určitě by dokázala chlapa skvěle rozrajcovat. Musí se o tom přesvědčit. Celou cestu do Three Rock si pohvizdoval, a když Willa odbočila k hlavní budově, stiskl klakson a zamával jí.

Otevřít jí přišla Shelly s miminem na rameni. „Will, no to je ale překvapení! Koláč!“ Shelly mlsně vykulila oči. „Tak šup dovnitř a skoč po talíři.“

„Kdepak, je pro tvýho tchána.“ Willa koláč odtáhla. „Jak mu je?“

„Už líp. Dohání Sarah k šílenství. Taky proto jsem tady, a ne doma. Abych jí trochu pomohla. Sundej si kabát a pojd' do kuchyně.“ Popleskala broukající mimino po zádičkách. „Přiznám se ti, Will, že sama se doma hrozně bojím. Já vím, že to je nesmysl, ale v jednom kuse mám dojem, že mě někdo pozoruje. Že kouká do domu okny. Jen v tomhle týdnu jsem Zacka třikrát donutila, aby kontroloval zámky. Nikdy dřív jsme se nezamykali.“

„Vím. Na Mercy je to stejný.“

„Policie už s ničím novým nepřišla?“

„S ničím, co by nás uklidnilo.“

„Teď o tom mluvit nebudeme.“ Shelly ztišila hlas, protože se blížily ke kuchyni. „Nemá cenu Sarah rozrušit. Hele, co jsem našla za dveřma!“ ohlásila, když otevřela kuchyňské dveře dokořán.

„Willo!“ Sarah odložila mísu s brambory, které právě loupala, a oťřela si ruce. „No to je báječný, že ses zastavila. A zrovinka máme hotový kafe.“

„Koláč.“ Přestože Willa nikdy nevěděla, jak reagovat na spontánní projev citu, s úsměvem přijala od Sarah polibek na tvář.

„Pro invalidu. Bessin speciální, ze sladkejš brambor.“

„Třeba ho to chvilku zaměstná a dá mi pokoj. Vyříd' Bess, že jí nastokrát děkuju. Posad' se, děvče, a vezmi si ke kafi zase kus našeho dortu a poklábos si s náma. Shelly a já jsme už probraly všechno možný a nemožný. Tvrdím, že zima je každým rokem delší a hnusnější.“

„Beau Radley prodává ranč a stěhuje se do Arizony.“
„Ne!“ Sarah skočila po novince jako vyhladovělá myš po sýru. „O tom nic nevím!“
„Prodal půdu podnikatelům. Udělají z toho rekreační středisko. Lázeňskéj ranč. S bizonama.“
„Propána!“ Sarah zahvívzdla mezi zuby a pozorně nalévala kávu do šálků. „Až to Stu uslyší, určitě ho klepne pepka.“
„Až uslyším co?“ S rozježenou stříbrnou hřívou a pohodlně rozevlátým županem se do kuchyně vploužil Stu. „Tak my máme návštěvu a nikdo mi to neřekne?“ zamrkal na Willu a pohládl ji po vlasech. „A koláč? My dostali koláč a vy mě necháte hnít v posteli?“
„Však tebe tam nikdo neudrží tak dlouho, abys shnil. No tak si sedni. Místo dortu dostaneš ke kafi Bessin koláč.“
Stu si přitáhl židli a obrátil se ke snaše. „Už mi půjčíš mrňouse?“
„Kdepak.“ Shelly si přehodila Abby na druhý bok. „Dokud nebudeš viruprostej. Koukat můžeš, ale nesahat.“
„Ty ženský mě dočista zničej,“ postěžoval si Stu Wille. „Člověk párkrát kýchne a už ho přiváží k posteli a cpou mu metráky prášků do krku.“
„Měl pěkně vysokou horečku. Skoro čtyřicítku.“ Sarah otráveně mlaskla jazykem a strčila mu pod nos talíř s kusem koláče. „Láduj se a přestaň žalovat. Nemocný dítě dá míň práce než nemocnej mužskej, to je známá věc. Ani nespočítám, kolikrát jsem v posledních třech dnech letěla po schodech nahoru a zase zpátky, ty otrope.“
Při těch slovech ho uchopila za bradu a pozorně se mu dívala do tváře. „Už máš lepší barvu,“ poznamenala, ale manžela nepustila.
„Takže si užij koláč i návštěvu, ale hned potom si půjdeš zdřímnout.“
„Vidíš?“ Stu zašermoval vidličkou. „Už se nemůže dočkat, kdy mě odtud zase vypakuje, aby tu mohla poroučet sama.“ Když se otevřely dveře a dovnitř vešel Zack, Stu se viditelně rozzářil. „Teď na ty ženský nebudu aspoň sám. Jen pojď dál, chlapče, ale nemysli si, že ti nabídnu ze svého koláče!“

„Jakej máš? Hele, nazdárek, Will.“ Zack McKinnon byl štíhlý a vysoký, skoro klátivý. Po matce zdědil vlnité vlasy a po otci hranatou bradu. Oči měl zelené jako Ben, ale zasněženější. Rád se vznášel někde v oblacích. Sotva shodil klobouk a bundu, vlepil manželce pusy a popadl miminko.

„Otřel sis boty?“ vyzvídala matka.

„Jasně. Tohle jsou sladký brambory?“

„Patří mně,“ upozornil ho Stu výhružně a majetnický si koláč přitáhl o kus blíž, protože dveře se znovu otevřely.

„Ta světlá klisna vypadá, že co nejdřív –“ Ben spatřil Willu a pomalu se začal usmívat. „Ahojky, Will.“

„Přivezla koláč,“ ohlásil Zack, který z dobroty nespouštěl oči. „Ale táta ho zabavil.“

„Jakej?“ Ben se spustil do židle vedle Willy a začal jí čuchat vlasy.

„Co má tvůj tatínek nejradši,“ odpověděla a odrazila mu ruku stranou.

„Hodná holka.“ Stu si nacpal do úst další sousto a zničeně sledoval, jak jeho žena ukrojila z koláče další dva dílky. „Myslel jsem, že jsem nemocnej.“

„Budeš nemocnej, když tohle všechno zbaštíš sám. Vrať Shelly malou, Zacku, a naliž kafe. Bene, přestaň Willu otravovat, ať se může v klidu najíst.“

„Kdák, kdák, kdák,“ zahučel Stu, ale hned se rozzářil, když na něho Willa zamrkala a vyměnila si jeho prázdný talíř za svůj plný.

„Stuarte McKinnone, to se nestydíš?“ Sarah si založila ruce v bok a káravě sledovala, jak se manžel vrhá na druhou porci.

„Dala mi to sama, ne? Jak se vede tvým krásným sestřičkám, Will?“

„Senzačně. A ještě něco...“ Ani Adam, ani Lily neřekli, že jejich svatba je tajemstvím. Willa si dokázala představit, že jazyky v sousedství už začínají tuhle novinku přemílat. „Adam s Lily se zasnoubili. V červnu se chtějí vzít.“

„Svatba!“ Shelly si poskočila jako malá holčička. „No to je báječný!“

„Tak Adam se bude ženit.“ Sarah ze sebe vyrazila sentimentální povzdech a oči se jí zaleskly. „Božíčku, jako teď vidím, jak s Benem vyráželi k potoku chytat ryby.“ Popotáhla a otřela si slzy. „Pomůžu ti s chystáním, Willo.“

„S chystáním?“

„S přípravou na svatbu,“ vysvětlila Shelly. „Už se nemůžu ani dočkat. Budou bydlet v tom jeho roztomilém domečku, vid’? Musím Lily povědět o fantastickém obchodě v Billingsu, kde jsem sehnala svoje svatební šaty. A mívají tam i primovní šaty pro družičky. Doufám, že jí pro tebe nebude vadit nějaká živější barva.“

Willa honem postavila šálek, aby se nezalkla. „Pro mě?“

„Přece jí s Tess půjdete za družičky, ne? A obě potřebujete výrazný barvy. Sytě modrou, temně růžovou.“

„Růžovou?“

Při pohledu na Willin zoufalý výraz Ben zavyl smíchy. „Vždyť ji vyděsíš k smrti, Shelly. Nedělej si starosti, Willo, já už na tebe dohlídnu. Půjdu za mládence.“ Připil jí kávou. „Zrovna dnes ráno jsem mluvil s Adamem. Předběhla jsi mě s tou novinkou o vlas.“

S talířem vylízaným jako zrcadlo se k hovoru připojil i Zack. „Radši si s ním předem promluvím. Z mý svatby se mi ještě nezahojily všechny rány.“ Na výhružně se tvářící Shelly se jenom zakřenil. „Pamatuješ si, do jakýho opičího ohozu mě navlíkli. Bene? Myslel jsem, že se v něm uškrtím dávno předtím, než ze mě vyrazili to ano.“ Honem položil hrníček, protože Shelly ho zatahala za ucho. „Ale samozřejmě, to bylo tím, že se mi úžasem sevřelo hrdlo, když jsem viděl kostelní uličkou přicházet vílu v bílém. Tak krásnej pohled chlap mockrát v životě nezažije.“

„Svatá pravda, synku,“ přisvědčil Stu. „Já osobně proti svatbám nic nemám, ovšem my to s tvou maminkou vzali zkrátka a utekli jsme.“

„To jenom proto, že můj táta tě chtěl zastřelit. Vyříd' Lily, aby dala vědět, kdybychom jí mohli být nějak platný, Will. Jenom při pomyšlení na svatbu se mi zdá jaro blíž.“

„Já vím. Určitě bude ráda. Už musím vyrazit nazpátek.“

„Ale, ještě nejezdi.“ Shelly popadla kamarádku za ruku. „Vždyť se u nás skoro nikdy neukážeš. Pošlu Zacka k nám domů, aby donesl štos módních časopisů a naše svatební album. Třeba se Lily něčím inspiruje.“

„Myslím, že moc ráda přijede, aby si s tebou sama poklábosila.“ Wille teď z pomyšlení na svatbu začalo svrbět mezi lopatkami.

„Zdržela bych se ráda, ale začíná se stmívat.“

„Má pravdu,“ zahučela Sarah a střelila neklidným pohledem na soumrak za oknem. „Teď by se ženská neměla toulat polníma cestama sama. Bene –“

„Doprovodím ji.“ Bez ohledu na Williny námitky vstal a donesl si bundu a klobouk. „Bud' mě některý z tvých chlapů hodí nazpátek, nebo si půjčím džíp.“

„Budu líp spát,“ dodala Sarah, dřív než Willa stačila znovu odmítnout. „Je to ostuda, co se tady stalo. Všichni budeme klidnější, když budeme vědět, že tě Ben ohlídá.“

„Tak dobrá.“

Willa se rozloučila – všichni McKinnonovi ji doprovodili až k domovním dveřím – a usadila se za volant džípu. „Ty jsi proklatě šťastnej člověk, McKinnone.“

„Proč myslíš?“

Zavrtěla hlavou a mlčela, dokud nenechali ranč hezky daleko za sebou. „Asi to ani nevíš, nemůžeš pochopit, jaký máš štěstí, protože tobě to připadá normální. A vlastně by to mělo být normální pro každého.“

Udiveně se natočil, aby jí viděl do tváře. „O čem to mluvíš?“

„O rodině. O tvý rodině. Seděla jsem ve vaší kuchyni. Byla jsem tam i dřív, ale teprve dneska mi to všechno došlo. Ta příjemná atmosféra, láskyplnost, rodinná tradice, ta provázanost. Nemáš ponětí,

jaký to je, když člověk nic z toho nemá. Prostě to máš a nemusíš o tom přemýšlet.“

Byla to čistá pravda, sám netušil, jestli se nad tím někdy předtím zamyslel. „Máš teď sestry, Will. A mezi vámi existuje pouto, to je jasný na první pohled.“

„Možná jde o začátek něčeho, ale nemá to žádnou tradici. Žádný společný vzpomínky. Jen si vezmi, že Zack třeba začne vyprávět historku a ty ji za něho dopovíš. Slyšela jsem, jak se tvoje maminka smála hloupostem, který jste vyváděli jako malí. Já smích své maminky nikdy nezaslechla. Nechci fňukat,“ vyhrkla chvatně. „Prostě mě dneska napadlo, když jsme tak viděla tebe a tvoji rodinu, že tak by to správně mělo být, vid’?“

„Jasně, mělo.“

„A tohle nám ukradl. Teprve teď mi začíná docházet, co všechno nám třem vlastně ukradl. Nejenom mně. Vezmu to oklikou.“

Když dorazili na hranice ranče Mercy, odbočila na vedlejší silnici. Ani se neptal, kam má namířeno. Mezitím to pochopil.

Na hrobech ležel sníh, pohřbíval náhrobní kameny, uhlazoval trsy divokých travin a ozdobných keříků. Napadlo ji, že to vypadá jako pohlednice, tak dokonale, mírumilovně.

Ze zvlněné sněhové přikrývky trčel jen náhrobní kámen Jacka Mercyho, vyšší a lesklejší než ty ostatní, čněl k temnějící obloze jako zlověstný prst. „Chceš, abych tě doprovodil?“

„Ne, radši ne. Buď tak hodnej a počkej na mě tady. Nebude to trvat dlouho.“

„Nespěchej,“ zamumlal, když vystupovala.

Zapadla do sněhu až po kolena, musela se jím brodit. Panoval kousavý mráz, vítr přinášel nárazy chladu a vířil sníh ležící na hrobech. Zhlédla vysokou, malé stádečko srn na úpatí svahu, jako hlídka za mrtvé.

Nebylo slyšet jiný zvuk než vítr, který připomínal teninký nářek vycházejících hvězd, pod nimiž se brodila k otcovu hrobu.

Pomník byl vytesaný přesně podle jeho příkazu a ten plně odpovídal způsobu jeho života. Nemyslel přitom na nic než na sebe. Záleží vůbec na tom? ptala se v duchu, protože byl po smrti stejně jako její matka, která prý zaživa byla milá a laskavá.

A já se zrodila z těch dvou, říkala si Willa, z laskavosti a krutosti. Čeho měla víc těžko určit. V jistém směru byla sobecká. Doufala, že v jiném zase velkorysá. Pyšná a plná sebepochybností. Netrpělivá, ale určitě schopná soucitu.

Nejsem ani laskavá, ani krutá, usoudila, a to koneckonců není tak špatné.

Co ale tady v tom sílícím ledovém větru a drsném tichu pochopila, byl fakt, že milovala oba. Maminku, kterou nikdy nepoznala, i otce, k němuž nikdy nepronikla.

„Chtěla jsem, abys byl na mě pyšnej,“ pronesla hlasitě. „I když jsi mě nedokázal mít rád. Abys byl se mnou... spokojenej. Ale to se nikdy nestalo. Ham má vlastně pravdu. Celej život jsi mě jenom fackoval. Nemyslím skutečný rány – těch zase tolik nebylo, protože jsem ti byla ukradená. Myslím emocionální políčky. Citově jsi mě uhodil tolikrát, že se to ani nedá spočítat. A já se vždycky připlížila zpátky s hlavou svěšenou, jako kopnutej pes, abys mě mohl udeřit nanovo. Přišla jsem za tebou, abych ti oznámila, že s tím je konec. Nebo že se aspoň budu snažit, aby s tím byl konec.“

A budu se snažit strašně, strašně moc.

„Představoval sis, že nás tři navzájem rozeštveš. To mi došlo. Nezdá se, že bychom ti měly být za co vděčný. Ale my ten ranč udržíme, ty hajzle sobeckej. A možná že si udržíme i sebe. Abychom tě našťvaly. Třeba zatím nejsme extra rodina, ale ještě jsme to nevzdaly.“

A vrátila se po svých stopách k autu.

Nespustil z ní oči a byl moc rád, že nespatřil žádné slzy. Úsměv přesto nečekal, ani pochmurný, s jakým nasedala zpátky do džípu.

„Jseš v pořádku?“

„Je mi prima.“ Zhluboka se nadechla, ráda, že se nezajíkla. „Je mi prima. Beau Radley prodává hospodářství,“ pokračovala, zatímco otáčela džíp na cestě. „Kupuju něco z jeho vybavení, dvě stovky kusů dobytka a najímám dva z jeho lidí.“

Nebyla to otázka, pouze konstatování, což ho trochu vyvedlo z míry, ale nakonec zvolna přikývl. „Tak fajn.“

„Neříkám ti to kvůli tomu, abys mi dal milostivý svolení, ale aby sis to zapsal do svého kontrolorského deníčku.“ Zabočila na další cestu, což byla zkratka vedoucí k ranči. Rychlé poryvy vichru, které v noci srazí teplotu nemožně nízkou, vesele bušily do oken.

„Do zítřka uzavřu měsíční výkaz, aby sis ho ještě stačil projít.“

Poškrábal se za uchem. Tušil past. „To bude dobrý.“

„Povinnost je povinnost.“ Maličko se zklidnila, když v dálce zahlédla střechy ranče. „A teď čistě soukromě, proč si mě nikdy nepozval na večeři nebo do kina, místo aby ses ze mě v jednom kuse jen snažil servat kalhotky?“

Čelist mu poklesla tak nízkou, že si musel na otevřená ústa honem přiklopit dlaň. „Prosím?“

„V jednom kuse mě obíháš, kdykoliv tě nechám, ohmatáváš mě jak šílenej, ale zatím jsi mě ještě ani jednou nepozval na normální rande.“

„Ty by sis chtěla vyjít na večeři?“ Nikdy ho to nenapadlo. U jiné ženy by to bylo normální, ale s Willou ne. „Do kina?“

„Snad se nestydíš ukázat se se mnou před lidma?“ Zastavila džíp a otočila se tváří k němu. Bylo sice šero, ale přesto dokázala rozeznat v jeho pohledu ohromený výraz. „Že bych byla dobrá jen na to, aby ses se mnou vyválel na seníku, ale ne už na to, aby sis oblíknul čistou košili a vysázel padesát babek za večeři?“

„Jak jsi na takovou pitomost proboha přišla? Tak především, na seníku jsem se s tebou nevyválel, protože na tebe nechci spěchat, a za druhý, nikdy by mě nenapadlo, že by tě bavilo zajít si do restaurace a povečeřet se mnou. Jako rande,“ dopověděl nešťastně.

Možná že ženská moc je silnější, než jsem tušila, dumala Willa, když už pouhý její náznak dokáže donutit chlapa Benova typu, že se začne kroutit jako pstruh na udici. „Hm, třeba ses pletl.“

Tohle je trik, říkal si, když se znovu rozjela. V tomhle je nějaká past a scvakne mu kolem kotníku, jakmile šlápne jen maličko vedle. Nespouštěl z ní oči, pátral po sebemenší nápovědě. Konečně zastavila před hlavním vchodem a vypnula motor.

„Můžeš si ten džíp vzít na zpáteční cestu,“ pravila mile. „Zítra si pro něj někoho pošlu. Dík za doprovod.“

K čertu, málem slyšel cvaknout pero pasti, když do ní vkročil celou nohou. „V sobotu večer. V šest. Večeře a kino.“

Svaly na břiše se jí svíjely smíchy, nicméně vážně přikývla. „Prima. Takže nashle.“ Vystoupila a zabouchla mu dveře vozu rovnou před nosem.

Kapitola sedmnáctá

Zima se Montany držela jako veš kožichu. Teploty zůstávaly krutě nízko, a pokud se vyšplhaly do snesitelné výšky, sypal se z nebe sníh jako ledová opona. Dvakrát zavály přístupové cesty k Mercy závěje vysoké přes tři metry, z nichž nemilosrdný víchř navršil třpytivě bělostné pahorky.

Krávy se telily navzdory nepříznivým podmínkám. Ve stodole si Willa propotila košili při té dřině, jakou vytahování telat představovalo. Budoucí matky bolestně bučely, když se Willa natahovala do porodních cest a snažila se popadnout tele, kluzké a tvrdohlavé. Willa se dřela a sykala, kdykoliv jí porodní stah sevřel zápěstí jako do svěráku.

Než skončí, bude mít ruce až po lokty samou modřinu.

Vyčkala na vhodný okamžik, zabrala a vytáhla polovičku telete ven.

„Při dalším stahu to budeš mít za sebou,“ chlácholila krávu, rukávy prosáklé krví a plodovou vodou. „Tak šup, malá, ať to je.“ Jako potápěč před ponořením pod hladinu si rychle naplnila plíce vzduchem a při následujícím stahu silně zataáhla. Tele z krávy vyklouzlo jako naolejovaná zátka.

Holínky měla pokryté slizem, silné manšetrové kalhoty zmazané, záda jí bolela jako přeražená. „Billy, buď připravenej s injekcí!“ přikázala. „Ohlídej je.“

Když půjde všechno hladce, matka tele očistí. Pokud ne, připadne tenhle úkol rovněž Billymu. V každém případě ho v minulých

týdnech školila s injekční stříkačkou na pomeranči, dokud neměla jistotu, že dokáže novorozeným telatům vpíchnout potřebné injekce.

„Jdu na další!“ oznámila, když si paži otřela zpocené čelo. „A co Ham?“

„Už jde.“ Ostřížím zrakem sledoval, jak Jim vytahuje další tele.

Vždycky hrozilo nebezpečí, že dokonce i s lidskou pomocí bude tele příliš velké nebo bude mít obrácenou polohu, takže porodní proces by mohl být osudný pro matku i mládě. Willa si pořád ještě pamatovala, když tuhle bitvu prohrála poprvé, na krev a bolest a bezmocnost. Kdyby to věděli včas, mohli zavolat veterináře, ale ten byl stejně v únoru a březnu, kdy se telily všechny krávy na všech okolních rančích, téměř k neodchycení.

Steroidy a růstové hormony, říkala si v duchu, když vyšetřovala další telící se krávu. Cena za libru masa svedla farmáře k produkci větších telat a přirozený proces se tak změnil na nepřirozený, který se neobešel bez lidského mozku a svalů.

No, však my s tím rychle přestaneme, slibovala si, když se zatajeným dechem vsunovala rozbolavělé paže do krávy. A pokud její pokus o návrat k přirozenějšímu způsobu farmaření nakonec skončí fiaskem, může to vyčítat jediné sama sobě.

„Dámy a pánové, podává se káva!“ Tess svůj ležérní příchod okamžitě pokazila tím, že zezelenala a začala se dávit. Vzduch ve stodole byl hustý pachem potu a krve a pokálené slámy. Před očima se jí mihly výjevy z jatek. Honem se obrátila a lokala studený venkovní vzduch.

„Ježíši, Ježíši, Ježíši.“ Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestaný, pomyslela si a čekala, až jí přestane být na omdlení.

Bess to věděla, ta zaručeně věděla, co se tady děje, když Tess jen tak ledabyly požádala, aby do stodoly odnesla termosku s kávou. Otřásla se a statečně se přiměla opět otočit do stodoly.

Tak tenhle podraz bez trestu nenechám, slíbila si. Jen počkej, Bess.

„Káva!“ zopakovala, fascinovaná proti své vůli pohledem na Willu, jež z kravské pochvy vypáčila kus telete. „Jak to vůbec dokážeš?“

„Síla v bicepsech,“ vysvětlila Willa mile. „Běž nám nalít do hrnků.“ Šlehla po sestře jedovatým pohledem. „Mám plný ruce.“

„Jasně.“ Tess s pokrčeným nosem sledovala, jak se tele vykroutilo na svět. Tohle není hezký pohled, uvažovala. Kdysi by tvrdila, že žádný porod neskýtá hezký pohled... Ale koně... Pohled na hřebící se klisnu ji okouzloval a zahanboval zároveň.

Ale tohle je hnus, říkala si v duchu, špinavý a připomíná výrobu na běžícím pásu. Vytáhnout, očistit. Možná to bude tím, že z těchhle tvorů stejně nemá být nic jiného než steaky nebo sekaná. Nakonec jenom zavrtěla hlavou a podala Billymu hrnek kávy. Třeba jen nemám ráda krávy.

Podle jejího názoru byly moc veliké, příliš domácké a až zoufale nezajímavé.

„Hrnek by mi taky nevadil,“ ozval se Jim a v očích mu šibalsky zajiskřilo. „Mohli bysme si na minutku prohodit místo. Není to taková dřina, na jakou to vypadá.“

„Obejdu se bez ní, děkuju.“ S úsměvem mu podala kouřící hrnek, aby se trochu vzpružil. Už dávno ji neuráželo, že ji někdo považuje za hloupého zelenáče. Po pravdě řečeno, v dané chvíli to Tess považovala za jednoznačnou výhodu.

„Jak to, že se ty telata jednoduše nenarodí sama?“ zeptala se ho.

„Moc velký.“ Vděčně hltal kávu. Dokonce ani skoro opařený jazyk mu nevadil.

„Hm, ale klisny mají taky pěkně velký hříbata a přitom jim většinou nepomáháme.“

„Moc velký,“ opakoval. „Dostávají růstový hormony, takže krávy telata samy nevyklopěj. Musíme je teda vytahovat.“

„Ale co by se stalo, kdyby poblíž nebyl nikdo, kdo by je... vytáhnul?“

„Smůla.“ Podal jí prázdný hrnek. Radši nemyslela na to, čím ho zvenčí zamazal.

„Smůla,“ opakovala. Protože jí ta představa připadala nesnesitelná, nechala termosku a hrnky na stole a opět vyšla před stodolu.

„Tvoje sestra je fajn, Will.“

Willa se na Jima chabě usmála a dopřála si minutovou pauzu, aby si rovněž nalila kávu. „Docela ujde.“

„Málem se poblíčkala, když sem veplula,“ připomněl. „Říkal jsem si, že posviští nazpátek k domu, ale vydržela.“

„Možná by nám tu přece jen mohla píchnout,“ zakřenil se Billy. „Ruce by do krávy asi nestrčila, ale klidně by zvládla injekční stříkačku, ne?“

Willa trhla rameny. „Nechala bych ji na jejím písečku v drůbežárně. Aspoň teď.“ Ostatně na ničem než na přítomnosti nyní nezáleží, usoudila při pohledu na novorozené tele, které vůbec poprvé začalo sát.

„A byla až po lokty v krávě.“ Tess se nad svou sklenkou brandy otrásla. Večer byl chladný a čirý, v krbu praskal oheň a Nate se zastavil na večeři. Tahle kombinace jí dodala dostatek odvahy, aby si připomněla svůj zážitek. „A táhla z ní další krávu.“

„Podle mě to bylo něco úžasného.“ Lily vychutnávala svůj čas a teplo Adamovy dlaně na své ruce. „Zdržela bych se i déle, ale překážela jsem.“

„Klidně jsi mohla stát.“ Willa držela obrovský hrnek kávy vylepšený brandy. „Zapřáhli bychom tě do práce.“

„Vážně?“ Přestože Tess nad Lilyiným naivním nadšením jenom zasténala, Lily se usmála: „Zítra vám přijdu pomoci moc ráda.“

„Nemáš dost síly, abys tahala, ale injekce dávat můžeš. Za to ty,“ pokračovala Willa a dlouze, zamyšleně si prohlížela Tess, „jsi velká a svalnatá ženská. Vsadím se, že bys dokázala vytáhnout tele a ani se přitom nezadýchat.“

„Nejvýš se poblinkat,“ doložil Nate a rozesmál tím každého s výjimkou Tess.

„Určitě bych to zvládla.“ Elegantně si pročísla vlasy a na pěstěných prstech se jí přitom zaleskly prsteny. „Kdybych tedy chtěla.“

„O dvacet dolarů, že zdrhneš dřív, než tam strčíš zápěstí.“

Zahnali mě do kouta, uvědomila si Tess. Proklatě. „O padesát a plácne si.“

„Platí. Tak zítra. A deset dolarů ti dá ranč navíc za každý tele, který vytáhneš.“

„Deset!“ Tess si odfrkla. „To je ale kšeft!“

„Vytáhni těch telat víc a vyděláš si na kadeřníka v Billingsu.“

Tess si opět prohrábla čupřinu. Pomalu bude sestřih potřebovat. „No tak jo. Můžeš se spolehnout, že mi proplatíš i pleťovou masku.“ Povytáhla obočí. „Tobě by taky bodla. A na ruce parafínovej vosk. Pokud se ti ovšem nezamlouvá víc, když máš paže jako holínky.“

„Nemám čas na posedávání v nějakých hloupejch salonech krásy.“

Tess roztočila brandy ve sklence. „Zbabělče.“ A honem, než Willa stačila vybuchnout vzteky, pokračovala: „Tvrdím, že jich vytáhnu stejně tolik jako ty. Pokud jo, ranč Mercy nám třem – mně, tobě a Lily – zaplatí týden v lázních v Big Sky. To by se ti líbilo, nemám pravdu. Lily?“

Lily nechtěla zradit ani jednu ze svých sester. Zajíkla se. „No, já –“

„A mohly bychom pořídit nějaký nákupy na svatbu. Omrknout pár z těch obchodů, o kterých básnila Shelly.“

„Ach.“ V nadšení se zasněně obrátila k Adamovi. „To by byla krása.“

„Mrcho,“ sykla Willa na Tess, ale bez zášti. „Platí. Ale jestli prohraješ, pošupajdíš zpátky do prádelny.“

Nate se zbaběle tvářil, jako by nic neslyšel, i když se Tess na něho ušklíbala.

„A teď musím dopsat údaje o telatech z dneška,“ řekla Willa a protáhla se. Najednou ztuhla. To za oknem, byl to stín lidské postavy? Nebo obličej? Pomalu spustila paže a zoufale se snažila zachovat klidný výraz. „Na tvém místě bych dlouho neponocovala,“ doporučila Tess už cestou ke dveřím. „Zítra budeš potřebovat každou kapku síly.“

„Už se těším, jak budeš kvičet, až ti budou voskem strhávat chloupky,“ křikla za ní Tess a vychutnávala pocit zadostiučinění z toho, že se po ní Willa ohlédla s výrazem neskrývaného děsu. „Ráda mám poslední slovo,“ zabručela.

„Omluvte mě na chvíli.“ Adam vstal a vyšel za Willou. Našel ji v knihovně, jak nabíjí pušku. „Co se děje?“

Tak divadlo hrát neumím, přiznala si a zacvakla komoru. „Mám dojem, že jsem venku něco zahlídla.“

„Takže tam hodláš vyrazit sama.“ Během řeči si vybral pušku a nabil ji.

„Nemá smysl všechny vystrašit. Třeba se mi něco zdálo.“

„Přebujelou fantazií ty netrpíš.“

Nad touhle poznámkou jen zavrtěla hlavou a usoudila, že kvůli pravdě se člověk neuráží. „No, blesková obhlídka kolem domu uškodit nemůže. Půjďme zadním vchodem.“

Převlékli se do venkovních bot a bund. Přestože Willa měla v plánu vyjít jako první, Adam to nedovolil a u dveří ji vlídně odstrčil za sebe.

Kdosi je pozoroval. Byla zima, štiplavý mráz, ale Jesse stál ve stínu a sledoval je, zatímco jeho ruka dychtivě svírala zbraní. Snil o tom, že ji použije, na toho muže, že zasáhne toho chlapa a nechá ho ležet v krvi.

A potom se zmocní té ženské, odtáhne ji a bude ji znásilňovat, dokud se na ní neukojí. A pak ji zabije, jak jinak. Copak by měl jinou možnost?

Ptal se sám sebe, jestli to má riskovat, tady a teď. Byli ozbrojení a on dobře viděl, kolik dalších lidí je v domě. Viděl to přesně. Viděl rozesmátou Lily, přítulenu k tomu míšenci.

Možná bude líp počkat – počkat a vyčíhat si pravou chvíli. Ta může nastat kdykoliv.

Může nastat, pokud zajdou ke stodole. Dobře věděl, co by tam našli. On už tam byl.

„Projdeme kolem předních oken.“ Když už nemohla jít jako první, mohla kráčet aspoň po Adamově boku. „Byl to jen mžik, když jsem se zvedala k odchodu. Zdálo se mi, že to je obličej, že na nás někdo kouká do pokoje, ale venku byla moc velká tma, než abych měla jistotu. A taky to příliš rychle zmizelo.“

Adam jen přikývl. Znal Willu příliš dobře, než aby ji podezříval, že by se lekala stínů. Ve sněhu podél cesty bylo vidět stopy, ale na tom nebylo nic divného. Při tom ruchu ve stodole, kde se telilo, musel být trávník pošlapaný skoro celý. Navíc chvílemi tálo a hned zase mrzlo, takže povrch sněhu měl kůrku a praskal jim pod nohama.

„Klidně to mohl být někdo z našich lidí,“ poznamenala Willa, když se rozhlížela po zemi. „Ale to asi ne. Zaklepal by.“

„Taky je divný, že by šel přes květinovej záhon jen proto, aby nakouknul do okna.“ Adam ukázal na stopy u domu, které kličkovaly mezi keříky, jež na jaře rozkvetou.

„Takže jsem vážně někoho viděla.“

„O tom jsem vůbec nepochyboval.“ Ze svého místa mohl Adam jasně dohlédnout oknem do ozářeného obývacího pokoje, kde se Lily smála, upíjela čaj, vstala, aby Nateovi dolila brandy. „Někdo nás pozoroval. Nebo někoho z nás.“

Willa sklouzla pohledem od osvětleného okna k okolní temnotě. „Někoho z nás?“

„Lilyin bývalý manžel Jesse Cooke není ve Virginii.“

Instinktivně se Willa ohlédla zpět k oknu a sevřela pušku ještě křečovitěji. „Jak to víš?“

„Nate mi to dal zjistit. Od října se neukázal v zaměstnání ani nezaplatil nájem.“

„Myslíš, že se vypravil za ní? Jak by se dozvěděl, kde ji má hledat?“

„To netuším.“ Zamířil dál od domu. „Jsou to jenom dohady. Proto taky nevidím důvod proč to s ní probírat.“

„Nic jí nepovím. Ale myslím, že bychom to měli říct Tess. Aspoň ho budeme vyhlížet dvě a taky budem hlídat Lily. Víme, jak vypadá?“

„To ne, ale zkusím to zjistit.“

„Fajn. A mezitím bychom se měli dobře rozhlídnout kolem farmy. Vezmu to tudy a –“

„Budem se držet u sebe, Will.“ Položil jí dlaň na loket. „Zemřeli už dva lidi. Třeba v tom má prsty ten naštvanej manžilek, co chce dostat manželku nazpátek. Možná je to někdo jinej, ale stejně se budem držet při sobě, Will.“

Mlčky ve větru obcházeli dům. Nad hlavou měli oblohu čirou jako sklo, s vířícími hvězdami, jež připomínaly střípky diamantu, a s tříčtvrtinovým měsícem, který bleděmodrým přísvitem ozařoval sních pod jejich nohama. Topoly čněly vysoko k obloze a jako by se trásly pod tíhou své zledovatělé polevy.

V mrznoucím tichu zaslechla Willa bučení dobytka. Zní to hrozně pohřebně, pomyslela si. Dech se jí bíle kouřil od úst a rozplýval se ve vichru. Zvláštní – bučení jí vždycky připadalo domácí konejšivé a teď mělo v sobě cosi přízračného.

„Na to, že je tak pozdě v noci, je dobytek divně rozrušený.“ Pohlédla na stodolu s telaty a na koral za ní. „Možná se jich pár dalších začalo telit. Radši se přesvědčím.“

Adam si neklidně vzpomněl na své koně, které byli ve stájích bez dozoru. Nebylo pro něho nijak jednoduché obrátit se ke stájím zády a jít s Willou překontrolovat dobytek.

„Slyšíš to?“ Zastavila se a napínala uši. „Slyšíš to?“ opakovala šeptem.

„Ne.“ Přesto se obrátil, aby si navzájem kryli záda. „Neslyším nic.“

„Ted' už to taky neslyším. Jako by si tu někdo pohvizdoval Sladkou Betsy z Pike.“ Třásla se a snažila se zasmát sama sobě. „To bude akorát ten vítr a strach, co má velký oči. Ksakru, určitě je nejmíň dvacet pod nulou a příšerně tu fučí. Tady by si přece hvízdal leda...“

„Blázen?“ dopověděl Adam a snažil se vidět skrze temnotu.

„Jo.“ Willa se v bundě s ovčí podšívkou zachvěla. „Pojď dál.“

Původně měla v úmyslu jít rovnou do stodoly, ale její pozornost upoutal početný chumel dobytka v koutě ohrady. Tohle není samo sebou, pomyslela si. Něco se děje.

Zamířila ke stodole a rozrazila vrata dokořán.

Zpočátku nevěřila vlastním očím, namlouvala si, že ji oslnil odraz měsíčního svitu na sněhu. Ale ten zápach – ten pach smrti už znala skoro důvěrně.

„Ach bože, Adame.“ Volnou rukou si honem přiklopila ústa. Zvratky jí stouply do krku jako gejzír. „Ach, panebože!“

Telata byla podřezána. Na první pohled se nedalo odhadnout kolik, ale dobře věděla, že některá z nich přivedla na svět vlastnoručně, před pouhými pár hodinami. Ted' však, místo aby se tulila ke svým matkám, ležela pohozená na sněhu, s podřezanými hrdly a rozpáranými břichy.

Na zemi se leskly kaluže krve, sytě rudé, příšerné jezero pokrývající se už slupkou ledu.

Byl to sice projev slabosti, ale Willa se od těch jatek odvrátila, položila pušku na zem a opřela se o plot na tak dlouho, dokud ji nával nevolnosti nepřešel.

„Ale proč? Pro všechno na světě, co by tím někdo mohl sledovat?“

„To nevím.“ Hladil ji po zádech, ale sám se neotočil. Napočítal celkem osm znetvořených telátek. „Doprovodím tě zpátky do domu. Pak to tady dám do pořádku.“

„Ne, já to zvládnu. Zvládnu to.“ Rukou v rukavici si přejela přes rty. „Půda je moc zmrzlá, aby je šlo zahrabat. Musíme je spálit. Musíme je co nejrychleji dostat od ostatních telat a krav a hned je spálit.“

„To obstarám s Natem.“ Snažil se neplakat si nad jejím zoufalstvím. „Tak dobře, uděláme to všichni společně. Teď ale chci, aby ses aspoň na pár minut vrátila domů, Willo. Chci překontrolovat koně, jestli –“

„Ježíšikriste!“ Její vlastní zoufalství se rozplynulo ve strachu o něho a o jeho koně. „To mě nenapadlo. Tak jdeme! Honem!“

Nezamířila k domu, ale rozběhla se ke stájím. V hlavě jí bouřil děs, že po otevření dveří ji opět přivítá ten zrudlý mrtvolný pach.

Opřeli se do dveří současně, prudce je rozrazili. Předem už byla připravená truchlit, připravená běsnit. Čekala je však pouze vůně sena a koní a kožených postrojů.

Přesto však v němém shodě prohlédli každé koňské stání a prozkoumali i výběh za stájemi. Potom nechali svítit všechna světla.

Hned nato Adam zamířil ke svému domku a podíval se na své psy. Po té příhodě se zabitou kočkou je začal na noc zamykat. Nadšeně ho přivítali, vrtěli ocasy. Se směsicí pobavení a ustaranosti měl podezření, že by se stejnou přátelskou radostí přivítali i ozbrojeného šílence.

„Můžeme odtud zatelefonovat do domu a požádat Natea, aby na nás počkal u stodoly. Ty asi budeš chtít i Hama.“

Willa se shýbla, aby podrbala Beanse mezi ušima. „Chci všechny. Chci, aby u toho byli všichni. Chci, aby viděli, proti čemu se musíme bránit.“ Oči jí ztvrdly. „A taky chci vědět, co každý člověk z ranče dělal v posledních pár hodinách.“

Úkol nebyl náročný fyzicky, ale zato byl bolestný. Odtáhnout novorozená telátka na jednu hromadu. Pomáhalo přitom mnoho rukou, ale nikdo nemluvil.

Jednou Willa přistihla Billyho, jak si kradmo utírá hřbetem ruky oči. Nijak mu ty slzy neměla za zlé. Nejradši by se sama rozplakala, kdyby to bylo něco platné.

Potom si od Hama vzala kanystr benzinu. „Udělám to sama!“ prohlásila zachmuřeně. „To je práce pro mě.“

Will Ham přerušil svoje námitky a přikývl, načež ostatním ukázal, aby odstoupili stranou.

„Jak to dokáže zvládat?“ šeptala Lily a chvěla se vedle Tess za plotem ohrady. „Kde na to bere sílu?“

„Ona to zvládnout musí,“ otrásla se Tess, když Willa vyšpláchla benzin na žalostnou hromádku. „Všichni musíme,“ dodala a objala Lily kolem ramen. „Nechceš jít radši dovnitř?“

Nic jiného si teď nepřejí, pomyslela si Lily, ale zuřivě zavrtěla hlavou. „Ne, zůstanem tady až do konce. Dokud to Willa nedokončí.“

Willa si upravila šátek uvázaný přes nos a ústa a vzala si od Hama krabičku sirek. Potřebovala tři pokusy, aby rozškrtila zápalku chráněnou dlaní. Kvůli drsnému větru se musela shýbnout hodně hluboko, aby oheň vůbec chytl.

Hromada vzplála vysokými hučícími plameny. Během pár vteřin se kolem rozšířil silný a odporný zápach páleného masa. Kouř se hnál přímo k ní, ucpal jí hrdlo a podráždil oči. Ucouvla o krok a ještě o jeden, teprve pak se mohla zastavit.

„Zavolám Benovi,“ přistoupil k jejímu boku Nate.

Nespouštěla oči z plamenů. „Proč?“

„Bude to chtít vědět. Na tohle nejsi sama, Willo.“

Ale ona se cítila sama, bezmocná. „Tak fajn. Díky za pomoc, Nate.“

„Zůstanu přes noc.“

Přikývla. „Asi by bylo zbytečný, abych Bess poslala připravit pokoj pro hosty, vid’?“

„Bylo. Budeme se střídát na hlídce a jinak zůstanu u Tess.“

„Vyber si pušku, jakou chceš.“ Obrátila se a zamířila k Hamovi. „Hlídky se budou držet celých čtyřiaadvacet hodin, Hame. Dva muži

současně. Nate tu zůstane, takže dneska máš k dispozici šest lidí. Wooda necháš doma s jeho rodinou. Ta by neměla zůstat bez dozoru. Já s Billym budeme hlídat jako první a o půlnoci nás vystřídáte. Nate s Adamem přijdou na řadu ve čtyři.“

„Postarám se o to.“

„Zítra chci, abys zjistil, jak brzy můžeme najmout ty dva nové z High Springs. Potřebuju lidi. Nabídni jim příplatek, kdyby to jinak nešlo, ale nějak je sem dostaň.“

„Zařídím, aby tu do tejdne nastoupili.“ Ve vzácném projevu hlubokého citu jí stiskl loket. „Jdu říct Bess, aby navařila kotel kafe. A ty buď opatrná, Will. Hodně opatrná!“

„Nic z mého už nikdo nezabije.“ Will se s odhodlaným výrazem otočila a zadívala se na dvě ženy objímající se u plotu ohrady.

„Doprovodíš je do domu, budeš tak hodnej, Hame? Naříd' jim, ať zůstanou uvnitř.“

„Spolehni se.“

„A Billymu vyříd', ať si vezme pušku.“ Opět se obrátila k hranici a sledovala, jak plameny vystřelují k černé zimní obloze.

Část třetí

Jaro

Maličké jarní šílenství...

Emily Dickinsonová

Kapitola osmnáctá

Ben přehlížel pracovní ruch na ranči Mercy, to vytrvalé hemžení, tak podobné shonu na ranči Three Rocks odhrnutý sníh v korálech a šedivé kotouče dýmu z komínů.

Kromě zčernalého kruhu daleko za padokem tu o nedávném masakru nevypovídalo vůbec nic.

Pokud se člověk nepodíval na zdejší zaměstnance pozorněji. Všichni měli vážný výraz a v očích strach. A stejný výraz a pohled viděl i u svých vlastních lidí. A podobně jako Willa i on nařídil držet hlídky po celých čtyřadvacet hodin.

Mohl jí nabídnout pramalou pomoc a ze zoufalství nad tím vědomím ji se stisknutými rty mávnutím odvedl od ostatních.

„Moc času na klábosení nemám.“ Mluvila úsečně. V očích jí neviděl strach, pouze únavu. Ta žena, která z něho flirtováním vymámila schůzku, která se s ním smála nad bílým ubrusem a láhví vína a v kině se s ním dělila o praženou kukuřici, zmizela do nenávratna. Moc rád by ji odtud odvezl, aspoň na jediný večer, ale věděl, že to nejde.

„Najalas dva lidi z High Springs.“

„Včera večer nastoupili.“

Obrátila se a pohlédla na Matta Bodina, mladšího z obou nových mužů, který si stačil vysloužit přezdívku Študák. Na mrkvově rudých vlasech mu seděl světle šedivý stetson. Měl dětskou tvář, které se snažil dodat zralosti rovným rudým knírkem, ale podle Willy to nijak zvlášť nepomáhalo.

Přestože byli skoro stejně staří, připadal jí příšerně mladičkový, spíš jako Billy než ona sama. Byl však chytrý, měl široká záda a překypoval novými nápady.

A potom tu byl Ned Tucker, klátivý zamlklý kovboj neurčitelného věku. Obličej mu brázdily vrásky, jež mělo na svědomí stáří, vítr a slunce. Oči měl podivně bezbarvé. Přežvykoval cigaretové špačky, většinou mlčel a dřel se vytrvale jako mezek.

„Jsou prima,“ poznamenala Willa.

„Tuckera znám docela dobře,“ spustil Ben, ale hned nato se neubráníl otázce, zda vůbec někoho zná dost dobře. „Má proklatě přesnou ruku s lasem, každoročně vyhrává soutěže na zemědělských slavnostech. Bodine je ale nověj.“ Jeho názor se mu dal vyčíst z pohledu i z tónu hlasu. „Příliš nověj.“

„Potřebuju pomocníky. Pokud si se mnou zahrává některý z těch dvou, klidně ho můžu mít na očích. Líp se bude hlídat.“ Tiše si povzdechla. Správně by se měli bavit o počasí, o telení, a ne o vraždách. „Ztratila jsem osm telat. Bene. O další už nepřijdu.“

„Willo.“ Jemně ji uchopil za loket, než mu stačila odejít.

„Namouduši nevím, jak bych ti mohl být platnej.“

„Nijak.“ Příkrost vlastního hlasu ji zamrzela, honem si tedy strčila ruce do kapes a změkčila tón. „V tomhle mi nemůže pomoci absolutně nikdo. Musíme to vydržet, to je celý, a v posledních pár dnech byl klid. Možná že skončil, možná se přestěhoval o dům dál.“

Nevěřila tomu, ale předstírat, že věří, trošičku pomáhalo.

„Jak to zvládají tvoje sestry?“

„Líp, než by jeden čekal.“ Napětí kolem úst jí na okamžik povolilo, usmála se. „Tess byla u telení. Když vytáhla první dvě telata a předvedla nám svůj jekot, šlo jí to skvěle.“

„Tak na to představení bych si rád koupil lístek.“

Její úsměv sklouzl na vteřinku do upřímného smíchu.

„Každopádně by se ti ty prachy vyplatily, zvlášť když jí ruply džíny.“

„Nekecáš? Nefotilas to náhodou, vid?“

„Měla jsem. Strašně klela a chlapi – no, ti si to vychutnávali, to si piš. Sehnali jsme jí starý Woodovy manšestráky.“ Willa se ohlédla po Tess, která se k nim blížila v manšestrácích, vypůjčeném klobouku a v jedné z Adamových vyřazených bund. „Rozhodně jí to sekne líp než ta přepraná džínovina.“

„To záleží na tom, kdo se na ni dívá,“ zaryl Ben.

„Brýtro, rančere McKinnone.“

„Brýtro, rančerko Mercyová.“

Tess se na něho zazubila a posunula si klobouk frajersky na stranu. „Lily šla uvařit cisternu kafe,“ oznámila Wille. „Hned potom nám přijde pomoci s pícháním kravskéjch zadků.“

„Budeš ještě vytahovat telata?“

Tess se podívala na Bena a potom na Willu. Z jejich výrazu vyčetla, že její nehoda se stala místním hitem. „Myslím, že se tomu klidně můžu věnovat další den, když na víkend stejně odjedu do lázní v Big Sky.“

Willu naráz opustil úsměv. „O čem to ksakru plácáš?“

„O naší malý sázce.“ Zásah, pomyslela si Tess a líbezně se usmála. „Včera jsem vytáhla o dvě telata víc než ty. Ham mi vede účetnictví.“

„Co je to za sázku?“ vyzvídá Ben, ale nikdo si ho nevšímal, protože Willa se rozkřikla na Tess.

„To jsou kecy!“

„Kdepak, telata. No jo, třeba časem budou některý z nich ukecaný, ale ty to z nich za pár měsíců vytlučeš – stačí je vykastrovat. Tak při tom asistenci odmítám, jasný? Ale jinak nám ranč Mercy dluží víkend v lázních. Už jsem zařídila rezervaci. V pátek časně ráno odjíždíme.“

„Houby odjíždíme! Přece neopustím hospodářství na celý dva dny kvůli nějakým pitomejm bahenním koupelím!“

„A depilaci voskem.“

Willa nebezpečně přimhouřila oči. Ben si musel odkašlat, doufal, že ji tím proti sobě nepopudí. „Na depilaci ti kašlu! Po těch

průšvihách tady jsem neměla čas lámat si hlavu kvůli nějaký směšný sázce. Měla jsme hromadu telefonátů, motala se tu policie. Netahala jsem telata víc než pár hodin denně.“

„To já u toho byla déle. A vyhrála jsem.“ Tess k ní přistoupila tak blízko, až se dotýkaly špičkami holínek. „A tak pojedeme. Zkus vycouvat a já rozhlásím na sto mil dokola, že tvoje slovo stojí za starou bačkoru!“

„Moje slovo platí a kdo tvrdí opak, je lhář!“

„Ale dámy...“

Willa se prudce otočila a sežehla Bena sžíravým pohledem. „Odpal, McKinnone!“

„Už padám!“ zamumlal a rozpráhl paže jakoby v sebeobraně. „Už padám.“

„Když chceš jet, přestože se tu brodíme po krk v tomhle průseru,“ dloubla Will Tess do ramene, „tak si jed’. Já musím řídit ranč.“

„Jedeš taky!“ oplatila jí Tess šťouchnutí, „protože to byla sázka. A tys prohrála a Lily se na to těší. A protože je načase, abys na lidi kolem sebe začala myslet se stejným respektem jako na ty zatracené krávy. Mohla jsem si zadek ušoupat, jen abych to zařídila. Trčím na tomhle bohem zapomenutým ranči už skoro šest měsíců jen proto, že nějakéj sobeckej hajzl chce hrát s lidma šachy ještě z hrobu!“

„A za dalších šest měsíců odtud vypadneš!“ Proč ji tahle představa – právě tahle představa – přiváděla k zuřivosti, neměla Willa tušení.

„Ksakru, taky že jo!“ odsekla Tess. „V tu minutu, co můj trest vyprší, odtud mizím. Ale mezitím dodržuju pravidla hry a hraju spolu s váma. A ty budeš ty pravidla dodržovat taky, i kdybych tě měla zmlátit do bezvědomí, svázat a naložit do džípu jako kládu!“

„To se opovaž, Hollywoodko!“ Willa bojovně vystrčila bradu. „To se opovaž a spolehni se, že odtud po svých nikdy neodlezeš!“

„Trhni si nohou!“ Tess ji otráveně šťouchla do žeber. „A polib mi prdel!“

V tu chvíli Wille povolily nervy. Pěst jí vyletěla, dřív než si stačila uvědomit, co vlastně dělá, než ji stačila zarazit. Úder zaklonil Tess prudce hlavu, zanechal jí šerednou rudou skvrnu na čelisti a srazil ji zadkem do rozblácené hlíny.

Současně s tím, jak k nim Ben se zaklením přiskočil, už se Willa omlouvala: „Nezlob se, to jsem vážně neměla. Já –“

V tu chvíli jí z plic se zasyčením unikl všechen vzduch, protože Tess se zvedla a skočila na ni celým tělem jak dělová koule. Svalily se na zem ve zmítajícím se ječícím klubku.

Zápasily spolu na hromadě sněhu i na rozbředlém blátě, vrčely a mlátily se navzájem pěstmi. Ben čekal, že se začnou rvát i za vlasy, a nezklamal se. Posunul si klobouk z čela a zvedl ruku, aby zarazil muže, kteří vyběhli ze stodoly zjistit, co ten poprask znamená.

„No páni, ať se propadnu,“ zahučel Ham unaveně. „Copak je konečně nastartovalo?“

„Něco o sázce, bahenních koupelích a odjezdu.“

Ham vytáhl paklík tabáku a muži zatím vytvořili zvědavý kruh. „Will je lehčí váha, ale je zákeřnější.“ Zamrkal, když pěst trefila oko. „Učil jsem ji dávat si lepšího majzla,“ zavrtěl nespokojeně hlavou. „Tohle měla zahlídnout včas.“

„Myslíš, že se začnou i škrábat?“ vyzvídal Billy. „Jú!“

„Myslím, že by se vrhly na každého, kdo by se mezi ně pletl,“ strčil si Ben ruce do kapes. „Tess má nepěkně dlouhý nehty. Nerad bych, aby mě česaly po obličeji.“

„Tvrdím, že Will ji sejme.“ Jim se nadšeně díval na obě ženy, až se mu přivalily nebezpečně blízko k holínkám. „Sázím na ni deset dolarů.“

Ben se nad tím zamyslel a zavrtěl hlavou. „Na některý věci by člověk radši sázet neměl.“

Vinou vzteku Tess zapomněla na všechny fígle z kursů sebeobrany i na dvouletý výcvik v karate, takže se prala jako školačka v třídní rvačce. Kdykoliv jí Willa zasadila ránu, rozlila se Tess před

očima rudá mlha. Žádné obranné manévry, žádná pravidla, žádný instruktor odpočítávající kola.

Willa jí zabořila obličej do blátivého sněhu. Tess ho vyprskla spolu se zaklením.

Když ji Tess začala rvát za vlasy, Wille se před očima rozletěl gejzír hvězdiček. Pod víčky jí pálily slzy bolesti a vzteku, zatímco se převalovaly a bojovaly o to, která bude mít vrch. Willa zaslechla rupnutí a jenom se modlila, aby to byla látka, a ne její vlasy vytržené i s kořínky.

Jen pýcha jí zabránila použít i zubů.

Okamžitě toho litovala, protože najednou vletěla po hlavě do kupy sněhu.

Tess si vzpomněla na svůj výcvik a rozhodla se kombinovat ho s momentální inspirací – jednoduše se na sestru posadila.

„Vzdej se!“ křikla a snažila se udržet na svíjející se Wille svou pozici. „Jsem větší než ty!“

„Koukej – odkulit – ten – svůj – tlustej – zadek!“ S obrovským úsilím se Wille podařilo odstrčit Tess dozadu. Sama se honem odtáhla, otočila se a s námahou se posadila.

Zatímco muži zachovávali uctivé mlčení, obě ženy lapaly po dechu, zajíkalý se a měřily se nenávistným pohledem. Pro Willu bylo jistým zadostiučiněním – když si otírala krev z brady – že ta elegantní a oduševnělá Tess je vyválená v blátě, vlasy má zknoceně a spadlé do očí, rty napuchlé a krvácející.

Když se konečně mohla v klidu nadechnout, vrátil se Tess i cit. Všechno ji bolelo, každá kůstka, každý sval, každá buňka v těle. Zaskřípěla zuby a visela vzteklým pohledem na Willině tváři. „Vyhlašuju, že to je nerozhodně.“

Přestože se Wille propastně ulevilo, přikývla jen velmi zvolna, načež se rozhlédla po fascinovaných a zubících se mužích. Zahlédla bankovky, které si vyměnily majitele, a tiše zaklela. „Copak vás, vy ničemní kovbojové, platím za to, abyste jenom tak stáli a drbali se na zadku?“

„To ne, madam.“ Jim usoudil, že už to bude bezpečné, přistoupil blíž a nabízel Wille ruku, ovšem podle záblesku v jejích očích zjistil, že to byla ukvapenost. „Honem, přestávka skončila, hoši.“

Ham trhnul významně hlavou a mládenci se začali trousit zpět do stodoly. Už za pár vteřin se odtamtud ozýval hovor a smích.

„Skončily jste?“ zlobil se Ham.

Willa se při tónu jeho hlasu maličko příkrčila. Oprašovala si bláto z kolen, ale přikývla.

„Tak to je v pořádku.“ Ham odhodil špačka cigarety a rozdrtil ho podpatkem. „Až se příště budete chtít porvat, vyberte si laskavě místo, kde nebudete chlapy odvádět od práce. Bene!“ rozloučil se a cvrnknul do střechy klobouku.

Moudrý chlap, pomyslel si Ben, zatímco Ham se štrachal pryč. „Dámy“, pronesl hlasem, o němž doufal, že je patřičně vážný, „můžu vám nabídnout pomocnou ruku?“

„Já si pomůžu sama.“ Willa se zvedla, ale nedokázala zabránit bolestnému zasténání. Byla promočená, zmrzlá, špinavá, měla roztrženou košili a levé oko ji bolelo jako vykotlaný zub.

Aha, zuby. Honem si po nich přejela jazykem a s úlevou zjistila, že všechny zůstaly na svém místě.

„To já pomoc uvítám.“ Tess natáhla paži jako princezna na bále a nechala se Benem zvednout ze sněhové břechky. Při představě, co jí asi ukáže zrcadlo, by se nejradši otřásla, ale nakonec se přinutila k odtahitému úsměvu. „Děkuju. A teď“, zamířila úsměv na Will, „bych řekla, že je všechno domluveno. V pátek ráno, a nezapomeň si přibalit slušný šaty na večeři.“

Příliš vzteklá, než aby svedla odpověď, a navíc vědoma si nebezpečí, které by mohlo přinést třeba jen jediné slovo, se Willa obrátila na patě a odkulhala ke stodole. Smích uvnitř se naráz přeměnil na ticho.

„Pojede“, pravil Ben tiše, vytáhl kapesník a jemně otřel krev z koutku Tessiných úst. „Zaútočilas na její hrdost a smysl pro čest. Všechno by snesla, ale tohle si zpochybnit nenechá.“

„Auvajs!“ Na vteřinku zavřela oči a opatrně si ohmatala rostoucí bouli na spánku. „Stálo mě to víc, než kolik jsem chtěla investovat. Tohle je první opravdová rvačka, do který jsem se namočila od devátý třídy, kde se mi Annemarie Bristolová vysmívala, že jsem Širokorozchodník. Předělala jsem jí ciferník a pustila se do cvičení a do diety.“

„Výsledek stojí za to.“ Shýbl se a zvedl její zvalený klobouk. „Do slova a do písmene.“

„Jo.“ Tess si klobouk posadila na zablácené mokré vlasy. „Jsem v prokletě dobrý formě. V životě by mě nenapadlo, že Willa mi dá tak zabrat.“

„Je hubená, ale houževnatá.“

„Mně o tom povídej,“ zamumlala Tess a hladila si napuchlý ret. „Potřebuje odtud vypadnout. Víc než já, víc než Lily.“

„Řekl bych, že budeš mít pravdu.“

„Nemám tušení, kdy vlastně spí. Bývá vzhůru jako první, a přitom polovičku noci prosedí v pracovně nebo je tady.“ Pokrčila rameny.

„Ale, co mi je k čertu po tom?“

„Podle mě to víš.“

„Asi jo.“ Ohlédla se po něm a po vy táhla obočí. „Povím ti, co potřebuje. Pořádněj zdravěj sex, aby si vymyla mozek. Na co sakra vlastně čekáš?“

Tak tohle téma se mu rozebírat nechtělo. Ale přestože mu smysl pro slušnost velel držet klapačku, instinkt to táhl docela jiným směrem. Ohlédl se kradmo ke stodole, uchopil Tess za loket a odvedl ji o kus dál.

„Willa, víš, ona nikdy... nikdy... ona nikdy,“ opakoval jako stroj a nakonec umlknul.

„Nikdy co?“ Netrpělivý a nervózní pohled v jeho očích ji zarazil. Tess se vyděsila. „Nikdy se ještě s nikým nevyspala? Dobrej bože!“ Vydechla a chvíli si to srovnávala v hlavě. „No, to nám hází na celou záležitost úplně jiný světlo, co?“

Navzdory krutě pulsujícímu rtu mu vtiskla na tvář lehký polibek. „Jsi trpělivej, ohleduplněj chlap. Bene McKinnone. Je to nádhera. Jsi moc milej.“

„Hergot!“ Zašoupal chodidly. „Mám dojem, že si nemá s kým o tom popovídat, od koho si to nechat vysvětlit.“

Tess okamžitě pochopila, odkud vítr fouká, a zavrtěla hlavou. „Ale ne, cha cha. Ani náhodou.“

„Jen jsem si myslel, že když jste sestry –“

„Jo, jasné, já s Will jsme sestřičky.“ Jízlivost z těch slov doslova ukapávala. „To si představuješ, že by ode mě přijala rychlokurs v sexuální problematice, co?“

„Hm. Máš pravdu.“

A ty jseš zoufalej a vyhládlej mužskej, pomyslela si Tess a popleskala ho po tváři. „Nevzdávej to s ní, kamaráde. Možná že něco vymyslím. Nakonec, vždyť se budu den dva ráchat ve vyhřívaným bazénu.“ S dlaní přitisknutou na rozbolavělý zadek odkulhala Tess směrem k domu.

„PROPANÍČKA!“ To bylo všechno, nač se Lily od jejich příjezdu do horských lázní vzdala.

Nic podobného v životě neviděla.

Hlavní budova zabírala spoustu arů pozemku, samé sklo a dřevo a kamínky vydlážděné cestičky kolem sněhem zapadaných jehličnanů a vyhřívaných bazénů, z nichž se v matných kotoučích valila pára.

Když se zapisovaly v recepci, křečovitě svírala kabelku a hlava jí nad tou nádhrou v hale šla doslova kolem – dvojité křb, atriový strop, košaté a šťavnatě zelené rostliny. Při pomýšlení na výdaje se jí rozbušilo srdce, protože pobyt v tak nádherném místě, tak nenápadně přepychovém, musí stát jmění třeba jen za jediné přespání.

Ale Tess pozdravila recepční přátelským úsměvem, oslovila ho jménem a mile žvatlala o tom, jak nesmírně se jí i jejím společníkům zamlouvá pobyt takhle počátkem sezony.

Recepční ji obskakoval jako dávno ztracenou lásku, zavolal vrátného, aby jim odnesl zavazadla, a zavedl je k jejich soukromému srubu uhnížděnému na pahorku za kudrnatými jedlemi.

A zařízení chaty jí vyrazilo zbytek dechu.

Obrovská prosklená stěna obývacího pokoje byla obrácena k velkolepým horám a současně nabízela svůdný pohled na soukromý vyhřívaný bazének vybudovaný přímo ve skalnatém podloží.

V kamenném krbu už plápolal oheň, v kameninových vázách bujely svěží orosené květiny, v koutě stála přepychová obrovská sedací souprava plná zářivě barevných polštářů, naproti televizoru s velkou obrazovkou, videu a hifi věží.

Okouzující jídelna obložená tmavým ostěním pohodlně sousedila s úhlednou malou kuchyňkou.

„Propáníčka!“ vydechla, tentokrát ale tiše, když ji vrátný zavedl do ložnice s francouzským oknem vedoucím na kamennou terasu. Dvojitě postele byly dokonale ustlané a vzadu vedly dveře do koupelny – kam zatím nahlédla jenom zběžně – s kilometry mramoru, obrovskou perličkovou vanou a sprchou za prosklenou přepážkou. A ta věc byl určitě bidet.

Bidet! Považte!

Vůbec nebyla schopná souvislé myšlenky, zatímco Tess vrátného sekýrovala: „Tyhle kufry sem, děkuju. A její můžete odnést...“ Tess střelila po Wille ocelovým pohledem. „Do té druhé ložnice. Nevadí ti, že budeme spolu spát v jednom pokoji. Lily?“

„Cože? Ale jasně že ne. Já –“

„Prima. Tak do toho, jdem si vybalit. Za hodinku máme první kůru.“

„Kůru? Ale co to –“

„Neboj se,“ prohodila Tess, když vyplouvala za vrátným. „Já na tebe dohlídnu. Bude se ti to děsně líbit.“

Lily však neměla síly na víc než klesnout na pelest a žasnout, zda snad nezabloudila do cizího snu.

„Copak se vám to stalo s okem, zlatíčko?“

Terapeutka, či jak se ta ženská kčertu označovala, si dlouze a soucitně prohlížela Willin monokl. Willa však ani nepokrčila rameny. Ono to stejně moc dobře nejde, když člověk leží vysvlečený na polstrovaném stole v malé zšeřelé místnůstce.

„Nekoukala jsem na cestu.“

„Hmmm. Uvidíme, jestli si s tím naše kosmetička nějak poradí. Ted' se uvolněte,“ přikázala a začala Willu balit do něčeho teplého a vlhkého. „Tohle je vaše první návštěva v lázních?“

„Jo.“ A taky poslední, slíbila si v duchu.

Nečekaně a bleskově se jí zmocnila klaustrofobie, protože zábal jí připoutal paže těsně k tělu. Cítila, jak jí buší srdce a krátí se jí dech, a začala se zmítat.

„Ne, ne, jen se uklidněte a pomalu, dlouze dýchejte.“ Přes zábal se snesla těžká hřejivá přikrývka. „Na tyhle bylinkové kúry reaguje spousta našich klientů podobným způsobem, ale to přejde, sotva si vyjasníte myšlenky, poddáte se tomu. A tyhle vatové tampony jsou namočené v roztoku očního gelu. Mohly by trochu pomoci s tou modřinou i váčky pod očima. Zřejmě vám chybí dostatek spánku.“

Ksakru. Ted' byla navíc ještě slepá. Willu by zajímalo, jestli by byla první ze zdejších pacientek, která ze sebe servala bylinkový zábal a s jekotem utekla z kosmetického oddělení.

Jelikož se netoužila ztrapnit, silou vůle se zklidnila a podrobila se všem procedurám. Nakonec si nic lepšího nezasloužím, povzdechla si odevzdaně, je to trest za to, že nemluvím s Tess.

Hraje tu hudba, uvědomila si. Ale možná to nebyla přímo hudba, spíše šum padající vody a čírikání ptáků. Dlouze a pomalu se nadechla a připomněla si, že trpět bude už jenom osmačtyřicet hodin.

Ani ne za pět minut tvrdě spala.

Po dvaceti minutách se probudila celá omámená. Terapeutka jí něco tiše vykládala. „Uch! Co? Kam?“

„Musíme se ujistit, že vám z organismu vyplavíme všechny toxiny. Musíme se ubezpečit, že budete pít hodně vody. V několika

příštích hodinách nic než vodu. Za deset minut vás čeká tělový peeling. Jen klid. Pomůžu vám do županu i pantofli.“

Ještě v polospánku se Willa nechala zabalit do županu a vklouzla do umělohmotných pantofli, jež lázně dávaly klientům k dispozici.

„Co je tělovej peeling?“

„Bude se vám to líbit,“ slíbila terapeutka.

A teď byla znovu nahá, ležela na jiném polstrovaném stole a kolem ní obíhala zase jiná žena v růžovém laboratorním plášti. Když jí po holé kůži poprvé přejela lufou namočenou v jemném peelingovém krému, Willa vyjekla.

„Bylo to příliš silné? Moc se omlouvám.“

„Ne, jenom jsem to nečekala.“

„Budete mít kůžičku jako hedvábí.“

Zahanbená Willa radši zavřela oči, protože žena jí teď zpracovávala nahý zadek. „Co to na mě proboha plácáte?“

„To je speciální krém. Všechny naše výrobky jsou na rostlinné bázi a dají se pořídit výhradně v našem saloně. Máte báječnou pokožku, i to zbarvení... Ale jak jste přišla k tolika modřinám?“

„Vytahovala jsem telata.“

„Vytahovala... Ach, vy pracujete na ranči. To je vzrušující, že? Jde o rodinný podnik?“

Willa ze sebe pokorně nechávala odírat vrstvy kůže. „Teď už jo.“

Když se Willa příště viděla s Tess, ležela Willa, znovu na zádech a opět nahá, pokud se nepočítá teplé husté hnědé bahno, které jí další konzultantka pomalu roztírala po celém těle. Tess strčila hlavu do dveří a po jediném pohledu vyprskla hlasitým zurčivým smíchem.

„Tak tohle mi zaplatíš, Hollywoodko!“ Ježíši, ta ženská jí barví tím horkým blátem i prsa! Prsa!

„Omyl, za to už zaplatil ranč Mercy. A tys nikdy nevypadala víc k nakousnutí.“

„Promiňte, madam,“ ozvala se masérka, „ale tohle je soukromá kóje.“

„Nic se neděje, my jsme sestry.“ Tess se opřela o rám dveří a ve svém bílém froté županu a umělohmotných pantoflech tu byla jako doma. „V pět jdu na pleťovou masku. Jen tak mě napadlo se mrknout, jak to zvládáš.“

„Co jsem přišla, v jednom kuse ležím.“

„Určitě bys mezi jednotlivěma kůrama chtěla vyzkoušet i saunu. Kdy jdeš na další?“

„Nemám ponětí.“

„Myslím, že slečna Mercyová má jako další rovněž pleťovou masku. Jedna hodina bioléčby.“

„Aha, to bude s medem,“ vzpomněla si Tess. „Prima, užij si to. Lily dělají vedle tělovej zábal. Už teď heká blahem. Měj se.“

„Tak vy jste přijela se sestrami,“ poznamenala terapeutka, když se za Tess zavřely dveře. „Dá se to tak říct.“

Žena se usmála a pomazala Wille blátem obličej. „No to je ale nádherné.“

Willa se vzdala a zavřela oči. „Dá se to tak říct.“

Willa se do jejich srubu vrátila až po šesté, málem se plazila, protože se jí nohy podlamovaly, jako by už nedokázaly unést její tíhu. Nejradši by začala kňourat, a moc nerada by sama sobě přiznávala, že rovněž blahem. Vlastní tělo jí připadalo nové, lehýnké a uvolněné, takže myšlenky se proti své vůli cítily zrovna tak hýčkané a uvolněné.

Možná že patnáctiminutová parní koupel s houfem dalších nahých žen už byla po té hodinové masáži trochu moc, ale když jí se to tolik líbilo!

„Tady tě máme!“ Tess zrovna vytahovala zátku z láhve šampaňského. „Už jsme se s Lily rozhodly, že na tebe čekat nebudeme.“

„Páni, ty vypadáš báječně!“ Pořád ještě zabalená v županu se Lily zvedla z pohovky a nadšeně zatleskala. „Doslova a do písmene záříš.“

„Mám strach, že nejsem schopná jedinýho pohybu. Ten chlap, masér Derrick, mi nejspíš zpřerážel všechny kosti.“

„Tys měla mužskýho?“ Lily s vykulenýma očima odváděla Willu k pohovce. „Na celotělovou masáž?“

„A to snad nemá být?“

„No, já měla masérku, takže jsem předpokládala...“ Umlkla a vzala si od Tess plnou sklenku.

„Pro tebe jsem objednala masérku. Lily, protože jsem měla dojem, že ti to bude příjemnější.“ Další sklenku podala Wille. „A pro Willu jsem schválně zamluvila maséra, protože podle mě je nejvyšší čas, aby si začala zvykat, jaký to je, když se ženský dotýká chlap – i když za absolutně profesionálních okolností.“

„Kdybych se nebála, že se složím, sotva vstanu, Tess, tak bych ti za to nabouchala.“

„Miláčku, za to bys mi měla být vděčná.“ Tess se s vlastní sklenkou uvelebila na opěrce pohovky. „Tak bylo to prima, nebo ne?“

Willa usrkla vína. Za celý den vypila tolik vody, že by se v ní potopila bitevní loď, a přechod k bublinkám byl neuvěřitelně příjemný. „Možná bylo.“ Znovu usrkla a nechala hlavu bezvládně přepadnout dozadu. „Vypadal jako Harrison Ford a masíroval mi chodidla. Bože! A pak taky to místečko nad lopatkama.“ Zachvěla se. „Masíroval mě palci. Má fantastický palce, holky.“

„Však víš, k čemu se říká, že jsou u chlapa dobrý palce, vid’?“ Tess se potutelně usmála, a když se Willa zmátořila natolik, aby pootevřela jedno oko, pozvedla sklenku k přípitku. „A já si všimla, že Ben má... proklatě... šikovný... palce.“

„Nestačí ti všímat si Nateovejch palců?“

„S Natem mi stačí se milovat, ale já jsem spisovatelka. Spisovatelé si všímají detailů.“

„Adam má úžasný palce.“ Sotva to Lily vyslovila, zajíkla se a zrudla jako zadní hovězí. „Chci říct, že má prima ruce. Takhle, myslím tím, že jsou strašně...“ Ušklíbla se sama sobě a vzdala to. „Dlouhý. Mohla bych dostat ještě?“

„To si piš.“ Tess vyskočila a popadla láhev. „Ještě si párkrát nalij a možná nám povíš, jaký má Adam úžasně dlouhý prsty.“

„Jé, to bych nemohla.“

„Mám ještě jednu láhev.“

„Nezlob ji s tím!“ napomenula Willa Tess, ale neznělo to nijak zle. „Každej se zkrátka se svýma postelovýma úspěchama nechlubí.“

„Já bych se chlubila ráda,“ namítla Lily a opět zrudla. „Ráda bych se chlubila a vytahovala a vykládala to každému na setkání, protože takový to pro mě v životě ještě nebylo. Nikdy mě nenapadlo, že to pro mě může být takový.“ Přestože si na alkohol zvlášť nepotrpěla, rázně do sebe hodila druhou sklenku. „Adam je tak krásnej. Myslím ve tváři i v duši, ale to tělo. Můj ty bože!“

Přitiskla si dlaň na prsa a nastavila opět sklenku, kterou Tess poslušně naplnila. „Jako by byl vyřezanej z jantaru. Je dokonalej a já se uvnitř celá rozklepu a taju už jen při pohledu na něho. A když se mě dotýká, je tak něžnej! A potom zase něžnej není, ale mně je to jedno, protože ho chci a on chce mě a všechno kolem nás i v nás se zblázní a já se cítím strašně silná, že bych se s ním mohla milovat třeba celý hodiny, celý dny. Navždycky. A než skončíme, mám občas i tři čtyři orgasmy, zatímco s Jessem jsem většinou neměla ani jeden, a potom –“

Náhle se zarazila, zamžikala a polkla. „Tohle jsem vážně říkala já?“

Tess se pomalu chraptivě nadechla a dlouze se napila. „Jseš si jistá, že chceš přestat? Ještě pár minut a udělala bych se sama.“

„Ach!“ Lily spěšně postavila sklenku a skryla si tvář do dlaní. „Nikdy jsem nikomu takový věci nevykládala. Nechtěla jsem vás přivést do rozpaků.“

„Jakýpak rozpaky.“ Wille se útroby chvěly jako v zimnici, ale natáhla se a pohládila Lily po rameni. „Podle mě máte s Adamem obrovský štěstí.“

„Nic takovýho bych v životě nevyslovila,“ opakovala Lily třaslavým hlasem a do očí jí vyhrkly slzy. „Před nikým bych to nemohla říct, jen před vámi dvěma.“

„Ale Lily, přece ne –“

„Počkej!“ Lily zarazila Tess rázným zavrtěním hlavy. „Pro mě je teď docela všechno jinak. Začalo se to měnit, když jsem vás poznala. Začala jsem se sama měnit. Dokonce i s tou hrůzou, co se na ranči stala, jsem strašně moc šťastná. Našla jsem Adama a vás dvě. Mám vás hrozně ráda. Mám vás příšerně ráda. Nezlobte se,“ vyhrkla, vyskočila a utekla do koupelny.

Dojatá a zmatená Willa zůstala sedět na svém místě a poslouchala zurčení vody do umývadla. „Neměla by jedna z nás jít za ní?“

„Kdepak.“ Sama lehce uslzená Tess Wille opět dolila a pak se zhroutila na pohovku vedle ní. „Dej jí minutku na uklidnění.“ Zamyšleně si z košíku na stole vybrala dokonale lesklé jablko. „Má pravdu, abys věděla. Ať se dějou sebehorší hrůzy, mužem to vyvážit spoustou dobrýho kolem nás.“

„Asi jo.“ Willa se zadívala do své sklenky a potom zvedla oči k Tess. „Asi jsem ráda, že jsem tě poznala. Ráda tě nemám,“ dodala chvatně, aby se z toho nestal doják. „Ale jsem ráda, že jsme se seznámily.“

Tess si s úsměvem přitukla o její sklenku. „Tak si na to připijeme.“

Kapitola devatenáctá

„K čemu je to dobrý?“ namítala Willa a zamračeně sledovala, jak jí asistentka lakuje nehty na nohou svítivě růžovým lakem. „Neuvidí je nikdo kromě mě a já jim stejně zvláštní pozornost nevěnuju, tak co?“

„A je to prokletě vidět,“ usadila ji Tess a obdivně si prohlížela vlastní nehty nalakované na temně rudo.

„Než na tobě Maria spáchala zázrak, tvý nehty na nohou vypadaly, jako by sis je stříhala sekačkou na trávu.“

„No a?“

Willa se na sebe zlobila, protože ve skutečnosti se jí většina procedur úžasně líbila – a patřila k nim i její nejoblíbenější, masáž chodidel. Obrátila se k opačnému konci polstrované pedikérské lavičky, kde Lily rozzářeně sledovala proces kráslení svých nehtů.

„Vážně si myslíš, že Adam bude šílet z – ukaž, co je to –“ Willa naklonila hlavu k rameni, aby si mohla přečíst nálepku na lahvičce laku – Korálově rudý?

„Připadám si tak o moc hezčí.“ Usmívající se Lily si prohlížela svoje dokonale upravené a nalakované nehty na rukou. „Dospělá a hezká.“ Podívala se na Tess. „A o to přece jde, vid’?“

„Přesně tak.“ Tess zatleskala – přičemž si dávala pozor, aby si nerozmazala lak na vlastních nehtech – jako by chválila studenta, který po nekonečně dlouhém výkladu jako jediný ze třídy pochopil podstatu látky. „Konečně špetka zdravýho rozumu. Chytrá ženská se

neoblíká a nekrášlí kvůli mužskému. Dělá to pro sebe. V druhý řadě to dělá kvůli jiným ženám, protože jenom ty dokážou ocenit všechny detaily. No a až úplně nakonec přijdou chlapi, kteří, pokud má ženská z kliku, oceňují spíš celkové dojmy.“

Rozjařená Tess svraštila čelo, snížila hlas o oktávu a sykla: „Uch. Dobře vypadá. Krásně voní. Chci se pářit.“

Její výkon Willa odměnila zachechtáním. „Ty nemáš o mužských extra mínění, vid', Hollywoodko?“

„Au contraire, ty hloupá, já mám o nich velký mínění, protože představují senzační rozptýlení od každodenní nudy. Nate teda rozptýlení každopádně je.“

„Ty se s ním určitě bavíš, to jo.“

„Jasně.“ Tess se zatvářila mazaně. „Nathan Torrence, nejdřív vypadal jako symbol. Rozvážně mluvící rančer z Montany s diplomem z právnické fakulty z Yale, kterej čte rád Keatse, potrpí si na tabák značky Drum a na bratry Marxovy. Taková kombinace je současně hozená rukavice i neopakovatelná příležitost.“

Zvedla hotovou nohu a kochala se jí. „A na hozený rukavice si já potrpím a příležitost nikdy nepropasů. Ale nehty na nohou si dávám lakovat, protože mi to dělá dobře. A pokud si to užije i on, tak je to pro něj akorát přívažek.“

„Ve mně to vzbouzí pocit exotična,“ vložila se do hovoru Lily, „připadám si jako – jak se jmenovala ta žena v sarongu? Ta z těch starých černobílejších filmů?“

„Dorothy Lamourová,“ řekla Tess. „Ale vezmi si Adama, to je úplně jinej typ mužskýho.“

„Vážně?“ Jelikož se dostali k jejímu oblíbenému tématu, Lily naráz zpozorněla. „Jak to?“

„Nepovzbuzuj ji v tomhle, Lily. Hraje si na odborníka.“

„Když jde o chlapy, tak ho hrát nemusím, sestřičko. Adam,“ pokračovala Tess a zvedla důležitě prst ke stropu, „vážnej, solidní, a přesto v jistým směru záhadnej. Pravděpodobně nejúžasnější mužskej, jakýho jsem kdy během svý krátký, i když oslnivý kariéry v

lovení mužskejch viděla, a navíc s těma pomilováníhodnejma a namouduši dobráckejma očima.“

„Jo, ty jeho oči,“ pronesla Lily s povzdechem, jenž Willu donutil, aby svoje obrátila v sloup.

„Ale -,“ zdůraznila Tess svoje sdělení zvednutým ukazováčkem, „to ještě neznamená, že musí být nudnej, i když dobráctví takový někdy je, protože se v něm vaří i vášeň, kterou pevně drží na uzdě. A pokud jde o tebe. Lily, ty si klidně můžeš oholit vlasy a natřít se lakem na nehty od hlavy až po paty a stejně tě bude zbožňovat.“

„Miluje mě,“ podotkla Lily s úsměvem.

„Jo, to miluje. Považuje tě za nejkrásnější ženu na světě, a kdyby tě jednou ráno nějaká zlá čarodějnice proměnila na starou babiznu, stejně by tě měl za tu nejkrásnější ze všech. Zevnějšek totiž sice oceňuje, ale hlavně ho zajímá, co je uvnitř. To proto si myslím, že větší štěstí než ty snad nemá žádná jiná ženská.“

„Možná to nebyla tak špatná přednáška,“ poznamenala Willa, „na to že píšeš v Hollywoodu.“

„Ale klid, ještě jsem neskončila. Musíme probrat celou trojici.“ Potěšená vlastní mazaností se Tess pohodlně opřela. „Ben McKinnon.“

„Nezačínej s tím!“ okřikla ji Willa.

„Na první pohled je jasný, že jseš do něho zabouchnutá až po uši. Chvilku tu posedíme jen tak a budeme schnout,“ oznámila asistentce a sáhla po sklenici perlivé minerálky. „Ostatně, jenom mrtvý ženský by v přítomnosti Bena McKinnona nevyletěl tep do nadmořský výšky.“

„Tobě taky letí nahoru?“

Potěšená její žárlivostí cukla Tess lenivě rameny. „Já mám svůj písček jinde. Kdyby ne... Každopádně mrtvá nejsem.“

„To se dá zařídit.“

„Ne, nevstávej a nechod', nebo si to rozmažeš!“ Tess položila Wille ruku na loket. „Zpátky k Benovi – sexualita z něho jen srší, pochoduje před ním jako světloň. Žhavěj, syrověj, nezastíraněj sex

v řádně chlapeckém balení. Stačí kouknout, jak rajtuje koně, a hned ti je jasné, že stejně vášnivě bude rajtovat i ženskou. Navíc je inteligentní, věrný, čestný a v leviskách vypadá jako bůh. A jakožto zapálená studentka v tomhle oboru musím uznat, že Ben McKinnon má v džínovině ten nejhezčí zadek západně od Pecos. To není špatný zpestření,“ dopověděla s pomalým douškem vody, „v tý každodenní otročině.“

„Nechápu, proč mu okukuješ zadek, když už svého chlapa máš,“ zahučela Willa.

„Protože to je moc pěkný zadek a protože mám skvělejší zrak,“ přejela si Tess jazykem po zubech. „A samozřejmě platí, že by to musela být hodně statečná, hodně silná a hodně chytrá ženská, aby se mu vyrovnala v síle a stylu.“

Tak tohle, řekla si v duchu Tess, zatímco po jejím boku seděla trucující Willa, je hozená rukavice. Víc pro tebe udělat nemůžu, milý Bene.

Teprve po návratu na ranč Mercy si při vybalování! Willa uvědomila, že během posledních čtyřadvaceti hodin svého pobytu v lázních si vůbec nevzpomněla na ranč, na svoje starosti ani povinnosti. Bleskověji zalila vlna provinilosti nad tím, že to všechno hodila za hlavu tak snadno, že se tak ochotně poddala hýčkáni a rozkoši.

To je jako příjezd do alternativní reality, pomyslela si a ušklíbla se na hromadu krásných zlatých krabic rozhozených na své posteli. Tím by se dal vysvětlit i fakt, proč se skoro nebránila, když ji Tess s Lily uvrhly do nákupu krémů, vodiček, voňavek a šamponů.

Kristepane všemohoucí, stovky dolarů vyhozených za směšné ženské hračky. Stejně si nikdy nevzpomene, že by je mohla použít.

Daruju všechny ty krámy Bess, rozhodla se, spolu s parfémovaným mýdlem a pěnou do koupele, které jsem jí koupila.

V každém případě to bylo blaho moct opět vklouznout do džínsů. A ještě lepší bylo, když jí Adam ohlásil, že během víkendu se nevyskytly vůbec žádné problémy. Chlapi se opět začali zklidňovat,

přestože čtyřiaadvacetihodinové hlídky se držely dál. Období telení se pomalu chýlilo ke konci a kalendář tvrdohlavě hlásal, že jaro je za dveřmi.

Člověk by to ale vůbec neřekl, dumala, když se při zapínání košile dívala z okna. Vzduch svištící sem z Kanady byl rezavější než bolest v živé ráně. Aspoň že na obloze nevisí chomáče sněhových mraků. Přesto Willa na vrtochy březnového počasí nezapomínala – a vlastně i dubnového. Skutečné jaro zůstávalo mimo dosah jako stříbřitý měsíc.

A ona po něm toužila.

I tohle ji překvapovalo. Obyčejně byla spokojená s každým ročním obdobím. V zimě byla spousta práce, to ano, ale navíc člověku nabízela, dokonce na něm vyžadovala, chvíle odpočinku. Stejně jako pro půdu.

Jaro může být stokrát časem zrození a radosti, ale rovněž přináší bláto, sucho nebo nesnesitelně vytrvalý déšť, rozbolavělé svaly, nutnost osít pole, rozdělit dobytek a vyhnat ho na pastviny.

Ale ona po tom toužila, toužila uvidět každé poupě v rozpuku – petrklíče, sněženky, zvedající hlavu z bláta, vavříň rašící jako zelený zázrak v hustém lese, špičky narcisů škádlivě vykukujících ze záhonů.

Sama nad sebou nevycházela z úžasu. Nakonec jenom zavrtěla hlavou a ucouvla od okna. Odkdy vlastně začala snít o květinách?

To je Tessina práce. Samé řečičky o romantické lásce a sexu a mužích. Všechno se žene do květů a páření.

Zasmála se a znovu si prohlédla kupu zlatavých krabiček naprosté přikrývky postele. Copak jsou jiného, přiznávala si upřímně, než drahé vábničky na samečka?

Když zaslechla kroky, začala krabičky sbírat a křikla: „Bess? Můžeš na minutku? Mám tady něco, co by se ti mohlo zamlouvat. Sama nechápu, proč jsem –“

Zarazila se, protože místo Bess vstoupil do pokoje Ben.

„Co tady kruci pohledáváš? Zaklepal jsi vůbec?“

„Jasně. Otevřela mi Bess.“ Zatvářil se významně a dlouze si ji prohlížel. „No tohle, Will, podívejme se na tebe!“

Byla ráda, že na sebe natáhla aspoň džíny, ale na druhou stranu si palčivě uvědomovala, že nahoře má pouze teninké přiléhavé hedvábí spodní košilky. Bradavky jí zrádně ztvrdly. Honem popadla flanelovou košili, kterou předtím odhodila stranou.

„Nejsem tu ještě ani hodinu,“ postěžovala si, když strkala paže do rukávů, „a už mě otravuješ. Já ale nemám čas ani na klábosení, ani probírání účetních knih. Už takhle jsem ztratila celej víkend.“

„Podle mě jsi neztratila ani ň.“ Tvářil se pochopitelně zklamaně, protože si bleskově zapnula košili až ke krku, ale na druhou stranu ho zaujalo, jak spěšně se jí kmitají prsty. Moc rád by viděl, kdyby prováděly ten úkol opačně.

„Vypadáš moc dobře.“ Přistoupil blíž. „Odpočínutá. Krásná.“ Zdvihl ruku ke spirálovitým kučerám, jež se jí snášely na ramena. „Sexy. Musím uznat, že jsem nebyl dvakrát nadšenej, když mi Nate prozradil, kam jste se rozjely. Počítal jsem, že se vrátíš s obličejem zmalovaným a s vlasy ošmíkanými jako ty potrhlý modelky, co chtějí vypadat jako pubertáčky. Nevíš náhodou, co tím sledujou?“

„To ti nepovím.“

„Jak se jim povedlo nadělat ti z vlasů takový spirálky?“

„Když lidem zaplatíš, udělají, co ti na očích uvidí.“ Odhodila si kučery dozadu. Najednou pocítovala mírné rozpaky. „Co vlastně chceš, Bene, jen tak tu postávat a klábosit o lázních?“

„Hmmm?“ Tohle je prokletá věc, říkal si v duchu a opět jí hrábl do vlasů. Taková divoká hříva a přitom hebká jak chmýří na káčátku. „To je nádhera. Vzbouzí to ve mně hříšný představy.“

Uměla si je představit, takže strategicky uhnula z dosahu. „Jsou to obyčejný kudrny.“

„Moc se mi líbí.“ Úsměv se mu ještě prohloubil, když ji zatlačil zády ke zdi. „Rovný vlasy ale taky nebyly špatný, zase se ti krásně pohupovaly na zádech, když sis je stáhla do ohonu.“

Dobře věděla, že stěnu svého pokoje nikam neodtlačí. Držel ji v šachu. „Hele, nejsi náhodou trochu moc drzej?“

„Že bys měla tak špatnou paměť?“ Uchopil ji za lokty, celý blažený, že mu nemá kam utéct. „Nenapadlo mě, že pár dní mimo ranč ti vyžene z hlavy, u čeho jsme my dva vlastně přestali. Neškubej sebou, Willo,“ usmíval se trpělivě, když zvedla ruce, aby ho odstrčila. „Chci ti akorát dát pusu.“

„A co když já nechci?“

„Tak řekni: Koukej mě okamžitě pustit, ty drzej Bene McKinnone.“

„Koukej –“

Dál se nedostala, protože rázem využil příležitost. Rty měl lačné a zdaleka ne tak trpělivé jako hlas. Sevřel ji majetnický do objetí, nedovolil jí dýchat, rozevřel jí rty, líbal ji, až lapala po dechu...

A do úst jí vnikl jeho chtivý a hbitý jazyk.

Jako by mě spolknul, pomyslela si omámeně. Jako by mě jedl zaživa s lačností, jež budí zase lačnost. Z níž buší srdce. To buší jeho srdce, uvědomila si, ale moje zrovna tak. Uhání mi jako splašené. Nebezpečně rychle. A v duchu si položila otázku, jak dlouho při tomhle tempu potrvá, než některý z nich vyletí ze sedla a spadne rovnou na hlavu.

„Chybělas mi.“

Pronesl to potichoučku, zatímco jí rty bloudil po spánku, a ona měla dojem, že se jí to jenom zdá. Chyběla mu? Vážně?

Jeho rty jí opět přepluly po hrdle, vklouzly až za ucho a vyvolaly jí na kůži mrazení a podivnou slabost v útrokách. „Moc hezky voníš,“ zamumlal.

A taky řekl, že jsem krásná, vzpomněla si s roztřesenými koleny. Že hezky voním. Znamená to, že ho vzrušuje? A co bude následovat teď? Že by... Vzpomněla si na Tessiny lehce cynické poznámky a křečovitě polkla.

„Počkej. Přestaň.“ Neměla dost síly odstrčit ani peříčko, natož rozvášněného chlapa, ale všiml si jejího zadýchaného hlasu a roztřesených rukou, takže honem zvolnil útok.

„Dobře.“ Ještě pořád ji objímal, ale teď už jenom zlehka, hladil ji po zádech, aby se ukonejšila. Celá se třese, uvědomil si a proklínal sám sebe. Nevinná, nevinná, opakoval si jako mantru, dokud se jeho vlastní dech nezklidnil.

Chtěl jí vlepít jen několik zpola škádlivých polibků, a ne ji dohnat k pološílenému zalykání. Ale dny a týdny – kčertu, roky! – nenaplněné touhy a čekání teď propukly do varu a hrozily výbuchem.

A to, co jí toužil udělat, co si představoval, že s ní provede v tomhle pokoji, na téhle posteli, to nebyl způsob, jímž civilizovaný muž zasvěcuje pannu.

„Promiň.“ Odstoupil, aby jí viděl do tváře. V očích jí vířil strach, zmatek a touha. Ten strach mu vadil. „Nechtěl jsem tě vylekat, Will. Na minutku jsem se zapomněl.“ Aby zahnal napětí, pokusil se o zlehčující tón. „To bude nejspíš tím úcesem.“

Mrzí ho to, uvědomila si ohromeně. A z očí mu vyčetla ještě něco. Něha to být nemohla, ne u něho, ale byla skálopevně přesvědčená, že to je cosi něžnějšího než pouhý chtíč. Možná, pomyslela si a neubránila se úsměvu, možná to je přece jenom cit.

„Nic se neděje. Asi jsem se zapomněla jakbysmet. Určitě to bude tím, jak ses mě snažil spolknout jako jednohubku.“

„Ne že by ses nepokoušela o navlas stejnou věc,“ zahučel.

„Jo?“

Ta odpověď užaslé nevinnosti mu opět rozbouřila krev. „Nezačínej zase! Ve skutečnosti jsem ti přišel oznámit, že s Adamem vyjíždíme do hor a kapku se porozhlídнем. Zack tvrdí, že severní průsek je zablokovanej sněhem. Taky měl dojem, že ve tvém srubu hospodaří nějakí lovci.“

„Co ho k tomu vede?“

„Najednou při svých obletech zahlídl stopy a tak podobně.“ Ben nad tím pokrčil rameny. „Nebylo by to poprvý, ale protože se chceme

přesvědčit, jak moc je severní cesta zavalená, řekli jsme si s Adamem, že to proklepnem.“

„Pojedu s vámi. Za patnáct minut jsem připravená.“

„Vyrážíme dost na noc. Určitě se nestačíme vrátit do setmění. Můžeme se ti ze srubu ozvat vysílačkou.“

„Jedu tak jako tak. Vyříd' Adamovi, ať mi osedlá Moon, a já se zatím sbalím.“

JE TO BÁJEČNÉ ZASE SEDĚT V SEDLE, ŘÍKALA SI V DUCHU Willa. Je to skvělé být v sedle, na svěžím vzduchu, který je se stoupající výškou pořád rezavější. Moon zvesela klusala sněhem, očividně potěšená výletem. Nad hlavou se jí kouřil dech a postroj pocinkával.

Slunce se od neporušeného sněhu odráželo oslepivou září a zapadané stromy se třpytily jako ověšené vánočními ozdobami. Tady vysoko v horách přijde jaro pozdě a bude trvat jen chvíli.

Vysoko nad nimi se ozval skřek sokola a Willa zahlédla stopu vysoké a kočkovitých šelem, které tady v horách kralovaly. Možná se jí ten víkend plný hýčkání zamlouval, ale tohle byl její skutečný svět. Čím výše stoupali, tím blaženější byla z vědomí, že je opět zpátky.

„Vypadáš úžasně spokojeně,“ připojil se k ní zleva Ben a pátravě se jí zahleděl do tváře. „Co tam s tebou v těch lázních prováděli?“

„Všechno možný. Byla to senzace.“ Zaklonila hlavu a lišácky se na něho usmála. „Navoskovali mě. Od hlavy k patě.“

„Nehoupej mě!“ Pocítil slastné šimrání v rozkroku. „Úplně celou?“

„Jasně. Oškrábali mě, naolejovali, navoskovali a naleštili. Bylo to proklatě příjemný. Byl jsi už někdy po celým těle natřenej kokosovým olejem. Bene?“

Šimrání se změnilo v pulsování. „Provokuješ mě, Willo?“

„Jen ti to vyprávím. A večer, když mě ten chlápek masíroval –“

„Chlápek?“ Ben se v sedle napřímil jako šíp. Ostrý tón jeho hlasu způsobil, že Charlie přestal pelášit po stopách ve sněhu a se žalostným poštěkáváním se vrátil ke koním. „Jakej chlápek?“

„No přece masér.“

„Tys dovolila chlapovi, aby tě masíroval – –“

„Jak jinak?“ Spokojená s jeho reakcí se obrátila k Adamovi. Záblesk v jeho očích jí prozradil, že bratr moc dobře ví, jakou hru právě rozehrál. „Lily si dopřála aromaterapii. Podle všeho jde o to samý, co národy, k jakejm patřila naše maminka, provádějí už celý staletí. Užívají bylinky a vůně k uklidnění těla a mysli. Teď k tomu přilepili ten módní termín a úděsně vysoký ceny.“

„No jo, běloši,“ zakřenil se Adam. „Aby ze všeho hned nevytrískali prachy.“

„Moje řeč. Přiznám se, že jsem se Lilyiny masérky zeptala, proč –“

„Masérky?“ skočil jí do řeči Ben. „Lily masírovala žena?“

„Přesně tak. Takže jsem se jí zeptala, proč si myslí, že jde o objev našeho století, když blátem, bylinkama a olejíčky se Indiáni léčili už v dobách, kdy sem běloši ještě nepáchli ani nohou.“

„Jak to, že Lily měla masérku a ty maséra?“

Willa se na Bena nevinně podívala. „Lily je stydlivá. Některé z procedur se zdály velmi přírodní. A krémy a oleje se hodně podobají lékům, které naše babička vařila na svém ohništi.“

„Nalili to do módních lahviček a vydávají za vlastní vynález,“ doplnil Adam.

Ben dobře věděl, že si z něho utahuje, a rozpačitě se zavrtěl v sedle. „To na tebe taky vzali medvědí lůj, nebo co?“

Willa skryla úsměv. „Po pravdě řečeno jsem jim doporučila, aby na něj příště nezapomněli. Měl bys Shelly poradit, aby si tam taky na týden vyjela, jen co odstaví malou. A vyříd' jí, ať se tam ptá po Derrickovi. Je fantastičej.“

Adam zakašlal do dlaně, načež zamlaskal na hřebce a popojel dopředu. Charlie se nadšeně rozutíkal za ním.

„Takže tys dovolila, aby tě tenhle chlap, ten Derrick, viděl úplně nahou?“

„Je to profesionál.“ Pohodila kudrnatou hřívou, tentokrát bez známek studu. „Tak mě napadlo, že pravidelná masáž by nemusela být špatná věc. Člověka to neuvěřitelně... uvolní.“

„To věřím.“ Sklonil se k ní a položil jí ruku na loket, čímž zpomalil oba jejich koně. „Mám jenom jednu otázku.“

„A jakou?“

„Chceš, abych se zbláznil?“

„Možná jo.“

Přikývl. „Protože si namlouváš, že když Adam jede těsně před námi a my sedíme v sedle, jseš v absolutním bezpečí, co?“

Naráz se přestala usmívat. „Možná jo.“

„Tak aby ses nepletla.“ Pohnul se bleskově jako had, přitiskl ji k sobě a přirazil jí rty tvrdě na ústa. Když konečně dovolil, aby ucukla, stejně ji nenechal uniknout a přidržel si ji na dosah. „Koupím láhev kokosovýho oleje a uvidíme, jak se na to budeš tvářit.“

Srdce jí klopýtlo. „Uvidíme,“ potvrdila a pobídla Moon do klusu.

Výstřel se rozlehl vysokou praskavou ozvěnou; byl to šokující zvuk. Příliš blízko, napadlo Willu, ale to už se Adamův kůň vzpínal a bezmála shodil jezdce na zem.

„Idioti!“ procedila mezi zuby. „To musejí být ti prokletí sváteční lovci –“

„Kryj se!“ Ben ji téměř shodil ze sedla, jak prudce strhl jejího koně na opačnou stranu, aby ji sám chránil jako štít. Bleskově si hodil do dlaně pušku a seskočil do sněhu, jenž mu sahal až po kolena. „Honem ke stromům a drž se při zemi!“

Ale to už spatřila krev zalévající rukáv Adamovy bundy. Bez rozmyšlení se rozběhla k bratrovi a nijak se nesnažila schovat. Ben sprostě zaklel, stačil jí podtrhnout nohu a padnout na ni vlastním tělem současně s tím, jak třeskl další výstřel.

Zoufale s ním bojovala, zmítala se ve sněhu. Hrůza v ní plápolala rudými, šílenými plameny.

„Lež, ksakru!“ Ben se obličejem téměř dotýkal jejích tváří a hlas měl chladný a důrazný. Pevně ji celou svou vahou tiskl do závěje. Charlie hromově štěkal a chvěl se nedočkavostí, kdy už dostane povel sledovat kořist. Ztišil se však, sotva ho Ben nervózně okřikl.

Pořád ležel na Wille, i když se k nim sněhem připlížil Adam. „Je to zlý?“

„Nevím.“ Bolest se mu zatínala do paže a do ramene jako rezavý tón. „Ale řekl bych, že to odnesla spíš bunda než ruka. Will, tebe nezasáhl?“ Přejel jí po tváři rukavicí uválenou ve sněhu. „Will?“

„Nezasáhl. Krvácíš.“

„To zvládnou. Je to jen škrábnutí.“

Na okamžik zavřela oči a silou vůle se nutila ke klidu. „Mířil schválně přímo na tebe. To nebyl žádný nešikovnej lovec.“

„Musela to být kulovnice,“ zahučel Ben, který opatrně pozvedl hlavu a prozkoumával les a okolní svahy. Přejel roztřesenému psovi po hřbetě, aby ho upokojil. „Nevidím nikoho. Podle směru, odkud zazněl výstřel, bych hádal, že je zahrabanej támhle nahoře ve skalách.“

„Tam ho nikdo nenajde.“ Willa pomaloučku vydechla. „Nemůžeme na něho.“

Jak jinak, pomyslel si Ben, než že Willa ze všeho nejdřív plánuje útok. Svezl se z ní a namířil pušku. „Jsme skoro u srubu. Ty s Willou se tam doplazíte. Držte se u stromů. Já budu odtud hlídat, kdyby náhodou střílel.“

„Trhni si nohou. Já tě tu nenechám!“ Začala se hrabat na nohy, ale Ben ji strhl k zemi. Během vteřiny zachytil Adamův pohled. Oba se mlčky shodli jak tu situaci řešit.

„Adam krvácí,“ upozornil ji Ben tiše. „Potřebuje ošetřit. Doprav ho do srubu, Will. Připlížím se hned za vámi.“

„Když to bude nutný, uděláme si ze srubu pevnost.“ Adam se snažil nevnímat bolest a probíral podrobnosti. „Bene, můžeme tě tam odtud krýt. Kdybys nás snad zaslechl střílet, pusť se za námi.“

Ben přikývl. „Jakmile se dostanu ke skaliskům, kde jsme mívali stanoviště při lovu, vystřelím do vzduchu. Připoutám jeho pozornost a vy zatím budete mít čas dorazit ke srubu. Vystřelíte, abych poznal, že jste to dokázali.“

Ted' si musím jednoho z nich vybrat, uvědomila si Willa. Nakonec jí krev barvící sněh dlouho vybírat nenechala. „Hlavně nevyved žádnou hloupost.“ Uchopila do dlaní Benovu tvář a pevně ho políbila. „Na hrdiny si nepotrpím.“

Vyskočila a sehnutá chytila svého koně za uzdu. „Dostaneš se do sedla?“ zeptala se Adama.

„Jasně. Drž se mezi stromy, Willo. Musíme si pospíšet.“ Adam se ohlédl po Benovi, vyhoupl se do sedla a zavelel: „Kupředu!“

Neměla čas se znovu ohlédnout, ale dobře věděla, že nikdy, nikdy nezapomene, jak Ben zůstal osaměle klečet ve sněhu, jak mu stíny stromů skryly tvář a jak se leskla puška pozvednutá k rameni.

Lhala jsem, přiznala si, když slyšela, jak střílí, jednou, podruhé, potřetí. Hrdiny milovala z celého srdce.

„Nikdo mu střelbu neoplácí!“ křikla, když s Adamem zastavili za kamenným valem. „Třeba už zmizel.“

Nebo jenom číhá, pomyslel si Adam. Mlčel, když Willa shodila z ramene pušku a postupně šestkrát vystřelila. „Ted' už se mu nemůže nic stát, vid', Adame? Kdyby se ten hajzl pokusil nás objet, tak –“

„Zdejší hory nezná nikdo tak dokonale jako Ben.“ Vyhrkl chvatně, aby je oba upokojil. Nedokázal myslet na nic jiného než že tam vzadu, s nepřítelem, nechal svého bratra. Nic jiného se dělat nedalo. „Musíme pokračovat v cestě, Willo. Nejlíp můžeme Bena krýt právě ze srubu.“

Neodporovala, protože Adam byl ve tváři bílý jako přízrak. Navíc srub, teplý a vybavený léky, byl odtud jen pár minut jízdy. Dobře si však uvědomovala, co ani jeden z nich nevyslovil nahlas: posledních pětadvacet metrů se nebudou moci skrýt mezi žádné stromy. Musí projet přes otevřenou plání.

Slunce oslnivě zářilo a sních až oslepoval. Nebylo pochyb, že na bělostném sněhu se rýsují stejně zřetelně jako srnky na louce. V dálce bylo slyšet studené zurčení vody, jež si razila cestu přes led a skaliska. Přímo v uších jí zněl vlastní dech.

Ze sněhu trčely hrany skal a schoulené keře. Jela s puškou připravenou v ruce, aby ji nezaskočil případný ozbrojený útočník, který mohl každou vteřinu vyskočit odkudkoliv a zamířit. Vysoko na obloze kroužil orel a vítězoslavně skřehotal. Odpočítávala vteřiny podle tlukotu vlastního srdce a bolestivě si skousla ret, když zaslechla ozvěnu Benova výstřelu.

„Dostal se ke skalám.“

Už dohlédla na srub, na podsaditou dřevěnou chajdu uhnížděnou na skalnatém podloží. Uvnitř je bezpečí, pomyslela si. První pomoc pro Adama a vysílačka, kterou přivolají posilu. Úkryt.

„Něco tu nesedí.“ Zaslechla vlastní slova dřív, než jí to samotné došlo. Ten obrázek byl nějak rozhozený, jako když ve skládačce chybí díl. „Někdo odházal sních z cestičky,“ pronesla pomalu. „A jsou tu stopy.“ Zhluboka se nadechla. „A pořád ještě je tu cítit dým.“ Z komínu se nekouřilo, ale ve vzduchu visel slabý závan kouře. „Taky to cítíš?“

„Cože?“ Adam potřásl hlavou ve snaze zůstat při vědomí. „Ne, já...“ Měl dojem, že se řítí do propasti. Najednou přestal paži cítit, dokonce i ta bolest zmizela.

„Ale nic.“ Willino jednání teď řídil ryzí instinkt. Vrazila pušku zpět do pouzdra a volnou rukou popadla Adamovu uzdu. Čert vem nechráněnou planinu, musí sebou okamžitě hodit, aby Adam neztratil ještě víc krve. „Už jsme skoro na místě, Adame. Vydrž. Vydrž až ke dveřím!“

„Cože?“

„Vydrž až ke dveřím. Podívej se na mě!“ Zalomcovala s ním, takže se mu oči na chvíli vyjasnily. „Vydrž!“

Kopnutím pobídla Moon ke klusu a pokřikem vyzvala Adamova koně, aby s ní držel krok. Pokud by Adam sletěl na zem dřív, než se

dostanou do bezpečí, byla připravená skočit k němu a třeba ho do srubu vlastnoručně odtáhnout a na koně se vykašlat.

Vyjeli zpod korun stromů do oslepivého slunečního světla. Sníh stříkal koním od kopyt jako voda. Willa se snažila bratra chránit vlastním tělem a každý sval měla napjatý očekáváním, kdy do něj vnikne ocelová kulka.

Radši se vyhnula proházené stezce a zamířila k jižní stěně srubu. Napětí z ní nespadlo ani v okamžiku, kdy se dostali do stínu srubu. Ostřelovač teď mohl být kdekoliv. Vytáhla znovu pušku, seskočila do sněhu, který jí tady sahal téměř až k pasu, a úprkem se brodila k Adamovi, jenž se v sedle nebezpečně kymácel.

„Hele, teď mi snad neomdliš!“ Dech jí pálil v plicích, jak se ho snažila vši silou podepřít. V dlaních cítila jeho horkou krev. „Hergot, přece nechceš, abych tě nesla!“

„Promiň. Sakra. Počkej vteřinku.“ Potřeboval sebrat všechny síly, aby potlačil mdloby. Viděl všechno rozmazaně, ale zatím se mu před očima netmělo. A pořád ještě dokázal myslet. Až příliš dobře na to, aby věděl, že v bezpečí budou až mezi stěnami srubu. A dokonce i potom...

„Utíkej dovnitř. Vystřel, aby to Ben věděl. Já donesu výstroj.“

„Kašli na výstroj“ Willa si ho opřela o rameno a vlekla ke dveřím.

Je tu moc teplo, uvědomila si v tu vteřinu, kdy překročili práh. Odtáhla Adama k lůžku a pohlédla na ohniště. Nic než popel a kousky zčernalých uhlíků. Přesto poznala, že v něm hořelo nedávno.

„Lehni si. Zůstaň chvíli v klidu.“ Rozběhla se ke dveřím a třikrát vystřelila do vzduchu, aby dala Benovi signál, a potom je zavřela.

„Hned tu bude,“ vyhrkla a v duchu se modlila, aby to byla pravda.

„Musím z tebe sundat tu bundu.“

Zastav krvácení, rozdělej oheň, vymyj ránu, spoj se vysílačkou s rančem, třes se strachy o Bena.

„To jsem ti moc nepomohl,“ vydechl Adam, když ho svlékala.

„Až příště postřelej mě, můžeš mi to oplatit.“ Zajíkla se, protože měl ruku zakrvácenou od ramene až po zápěstí. „Bolí? Jak moc?“

„Spíš to necítím.“ Unaveně a nevzrušeně si zranění prohlédl.
„Mám dojem, že to je průstřel. Podle mě to nebude tak zlý. Kdyby nebyla taková zima, určitě bych krvácel víc.“

A krvácel bys ještě míň, pomyslela si Willa, kdybychom nemuseli uhánět jako šílenci. Rozřízla rukáv flanelové košile. Žaludek se jí sevřel při pohledu na potřhané obnažené svaly.

„Nejdřív to musím podvázat, abych zastavila krváčení.“ Při řeči vytahovala obvaz. „Udělám tady trochu teplo, potom ránu vymyjeme a uvidíme, co s tím.“

„Hlídej okna.“ Položil jí dlaň na ruku. „Nabij si znovu pušku.“

„Nedělej si starosti.“ Hbitě mu utahovala provizorní obvaz.

„Radši lež, nebo omdlíš. Začínáš vypadat jako zombie.“

Přehodila přes něho přikrývku a rozběhla se k bedně s dřívím. Skoro prázdná, uvědomila si a srdce se jí rozbušilo jako kladivo. Roztřesenýma rukama rozdělala oheň, narovnala do krbu polena a počkala, až chytanou vysokými plameny.

Lékárnička byla ve skřínce nad dřezem. Postavila ji na stůl a zvedla víčko, aby se přesvědčila, že je skutečně zásobená. S úlevou se pak shýbla pod pult linky, kde měla být hromádka obvazů.

A najednou se jí udělalo mdlo.

Pod dřezem stál jako obvykle kbelík, ale byl plný hadrů a zkoratělých utěrek. A ty rzivé skvrny na nich, to byla krev. Stará krev, pomyslela si, když na ně kradmo sáhla. A příliš velké množství krve, než aby šlo o nějaké běžné říznutí kuchyňským nožem.

Příliš mnoho krve, než aby to mohlo znamenat něco jiného než smrt.

„Will?“ Adam se s námahou zkoušel posadit. „Co se děje?“

„Nic.“ Zavřela dvířka pod dřezem. „Jenom myš. Polekala mě. Nemůžu najít obvazy.“ Než se obrátila, pečlivě nasadila klidný výraz. „Vezmeme na to tvoji košili.“

Do dřezu postavila mísu a naplnila ji vlažnou vodou. „Správně bych měla říct, že mě to bude bolet víc než tebe, ale nebyla by to pravda.“

Postavila mísu a lékárníčku vedle Adama a zašla do koupelny pro čisté ručníky. Našla jeden, pouze jediný, a na okamžik si dopřála tu slabost, že se tváří zalitou potem opřela o stěnu. Po návratu do místnosti našla Adama na nohou. Kymácel se vedle okna. „Co to ksakru vyvádíš?“ vyštěkla a táhla ho nazpátek k lůžku.

„Ještě si nemůžeme dovolit nebýt na stráži, Will. A taky musíme zavolat na ranč.“ V uších mu hučelo. Potřásl hlavou, ale hučení nepřestávalo. „Dej jim to vědět. Co když zamířil k nim dolů?“

„Na ranči jsou v bezpečí.“ Willa sejmula obvaz a pustila se do vymývání rány. „Zavolám jim, jakmile tě dám trochu do kupy. A nehádej se se mnou.“ Hlas se jí roztřásl. „Víš přece, že pohled na krev extra nesnáším a střelnou ránu jsem nikdy předtím neviděla. Nedělej mi to ještě těžší, jo?“

„Zvládáš to báječně. Do prdele!“ Sykl bolestivě mezi zuby. „Tak tohle jsem cítil.“

„Ale to je snad dobře, ne? Jak se zdá, proletěla ti ta kulka těsně pod ramenem.“ Žaludek se jí bouřil, ale kašlala na to. „A vyšla ti tady vzadu.“ Syrové, rozdrásané svaly dosud prosakovaly krví. „Musel jsi vykrvácet nejmíň půllitr, ale už se to zpomaluje. Kost to nezasáhlo. Asi ne.“ Hryzla se do rtu. Otevřela láhev s lihem. „Bude to pekelně pálit.“

„Nezapomínej, že Indiáni snášejí bolest bez mrknutí oka. Panenko skákává!“ Vyjekl, trhl sebou a oči se mu zalily slzami, protože to pálení bylo nesnesitelné.

„Jo, nezapomínám.“ Snažila se o veselý tón, ale bezmála z toho vyšel vzlyk. „Tak do toho, můžeš řvát, jak se ti uráčí.“

„To vydržím.“ Hlava se mu točila, žaludek se mu bouřil. Cítil, jak mu na čele vyskakují perličky lepkavého potu. „Přežiju to. Hlavně ať už je to za mnou.“

„Měla jsem ti dát nejdřív něco proti bolesti.“ Byla teď ve tváři stejně bílá jako on, mluvila zajímavě, slova se jí řinula z úst o překot, jako by chtěla oběma zamezit v zoufalém křiku. Po tvářích se jí řinuly slzy. „Ani nevím, jestli tu něco je, ale možná by stačil i aspirin. I když

by to asi bylo jako plácnutí do vody. Vypadá to čistě, Adame, ta rána je už čistá. Ještě ji pomažu touhle mastí a dám na ni obvaz.“

„Díkybohu.“

Oba se potrpěli ještě obvazováním a potom si ztěžka povzdechli a zahleděli se jeden na druhého. V obličejích byli smrtelně bledí a zpocení. Adam se vzmožil na úsměv jako první.

„Mám dojem, že jsme to zvládli docela prima, když uvážíš, že střelnou ránu jsme ještě nezažili.“

„Nemusíš nikomu vykládat, že jsem brečela.“

„Nemusíš nikomu vykládat, že jsem křičel.“

Otřela pot z tváře nejdříve sobě a potom jemu. „Platí. A teď si lehni a já...“

Umlkla a zaryla se mu tváří do hrudi. „Ach Adame, kde je Ben? Kde je Ben? Už tady měl dávno být!“

„Neboj se.“ Hladil ji konejšivě po vlasech, ale pohledem visel na dveřích. „Ukáže se. Teď se spojíme s rančem a zavoláme policii.“

„Tak jo.“ Popotáhla a zvedla hlavu. „Jdu na to, ale ty se ani nehni. Potřebuješ nabrat trochu síly.“

Vstala, zamířila k vysílačce a zapnula ji. Nezaslechla žádný povědomý šum, nerozsvítilo se žádné světýlko. „Je mimo provoz,“ hlesla a její výraz přesně prozrazoval, co si v tu chvíli myslí. „Někdo z ní vytrhal dráty, Adame. Je mimo provoz.“

Odhodila mikrofon, zamířila na opačný konec místnosti a zvedla pušku. „Tumáš,“ položila mu ji přes kolena. „Já si vezmu tvoji.“

„Co to kčertu vyvádíš?“

Narazila si klobouk na hlavu a opět si ovázala šátek kolem krku. „Jdu hledat Bena!“

„Houby jdeš!“

„Jdu hledat Bena,“ zopakovala. „A ty mi v tom tedy nezabrániš.“

S pohledem přilepeným k ní se pomalu vytáhl do sedu. „Ale zabráním.“

Zřejmě by se pořádně chytili, ale v tom okamžiku zaslechli dusot podkov tlumených sněhem. Willa se vykašlala na pušku, skočila ke

dveřím a rozrazila je dokořán. Adam se vrhl za ní. Vyřítla se ven. Ben seskočil z koně a zachytil ji, protože se jí samou úlevou podlomila kolena.

„Kde ses hergot tak zdržel? Měl ses ukázat hned za námi! Trčíme tady už dobrou půlhodinu!“

„Objel jsem to. Našel jsem nějaký stopy, ale – Hele!“ Uhnul před pěstí, kterou se mu rozmáchla proti obličejí, ale přehlédl tu zamířenou na svůj žaludek. „Ježíši, Willo, zbláznila ses? Vždyť –“ Vyrasila mu však dech tím, že se mu vrhla kolem krku. „Ženský,“ mumlal a líbal ji do vlasů. „Jak jseš na tom?“ zeptal se Adama.

„Mohlo by to být lepší.“

„U mě jakbysmet. Postarám se o koně. Mrkni se, jestli tam uvnitř nenajdeš kapku whisky, jo?“ Přátelsky pleskl Willu po zádech a nasměroval ji ke dveřím. „Potřebuju něco silnějšího.“

Kapitola dvacátá

„Ohniště kus na sever od místa, kde na nás číhal, bylo vychladlý. Bylo ale znát, že tam někdo kuchal vysokou. Vypadalo to na tři lidi na koních, se psy.“ Podrbal Charlieho za ušima. „Budou to tak dva dny, možná tři. A uklidili po sobě, takže žádní zelenáci.“

Lačně se pustil do konzervy s ohřátým gulášem, kterou mu Willa podala. „A kromě toho jsem narazil ještě na čerstvý stopy. Jeden jezdec, mířil na sever. Podle mě to je náš člověk.“

„Říkal jsi, že přijdeš hned za námi!“ opakovala Willa vyčítavě.

„Ale přišel jsem, tak co? Nejdřív jsme se chtěli s Charliem porozhlédnout.“ Zbytek guláše nechal vděčnému psovi a přemohl se, aby si neohmatal svaly na břiše, kam se mu předtím zaryla její pěst. „Já to vidím tak, že náš kamarádíček párkrát vystřelil a potom bleskově odjel. Rozhodně nečekal, aby zjistil, jak si s tím poradíme.“

„Možná přespával tady,“ ozval se Adam. „Ale stejně se tím nevysvětlí, proč zničil vysílačku.“

„Nevysvětlí se tím ani ta střelba po nás.“ Ben pokrčil rameny.

„Ten chlápek, co si kvůli němu děláme těžkou hlavu, používá nůž, a ne pušku.“

„Jenže my jsme tři,“ připomněla Willa. Když Charlie uraženě zabušil ocasem o podlahu, s náznakem úsměvu dodala: „Čtyři. To je pak puška šikovnější.“

„Budeš mít pravdu.“ Ben se natáhl ke konvici s kávou a naplnil tři šálky.

Willa se na ten svůj zadívala, chvíli pozorovala, jak z něj stoupá pára. Najedli se a v krvi jim kolovala příjemná dávka kofeinu. Déle už to odkládat nemohla.

„Byl tady.“ Mluvila pevným hlasem. Dalo jí to spoustu práce. „Vím, že policie po smrti té dívky srub prohledala, že nenašla nic, co by svědčilo o její přítomnosti tady. Ale myslím, že tu skutečně byla. Podle mě ji věznil a zavraždil přímo tady. A potom po sobě uklidil.“

Vstala a přistoupila k dřezu, vytáhla zpod něj kbelík. „Tvrdím, že vytřel krev tímhle a potom to strčil pod dřez.“

„Dej to sem.“ Ben jí vědro vzal a opatrně ji posadil na židli. „Radši to hned vezmeme s sebou.“ Odnesl vědro k bedně s palivovým dřívím, mimo jejich zorné pole.

„Zabil ji přímo tady.“ Willa měla co dělat, aby jí hlas neposkakoval v rytmu zblázněného srdce. „Nejspíš ji připoutal k jedny palandě. Znásilnil ji a zavraždil. Potom tu spoušť uklidil, aby všechno vypadalo normálně. Musel ji odtud odvézt na koni, nejspíš v noci. Potom tělo na pár hodin někam ukryl a nakonec nám je hodil pod domovní schody. Pohodil je tam lhostejněji, než kdyby šlo o upytlačenou srnku.“

Zavřela oči. „Pokaždý, když začnu věřit, doufat, že už je to za námi, zase se to vrátí. On se vrátí. A zaboha nechápu proč.“

„Možná že žádný proč ani neexistuje.“ Ben před ni poklekl a uchopil ji záruce. „Willo, jsou jenom dvě možnosti. Do hodiny tu máme noc. Buď tady zůstaneme až do rána, nebo využijeme tmy a zamíříme rovnou nazpátek. Obojí je risk. Obojí bude těžký.“

Stiskla mu dlaně a ohlédla se po Adamovi. „Zvládneš jízdu?“

„V sedle se udržím.“

„V tom případě tady nezůstanem.“ Odhodlaně se nadechla. „Po setmění se rozjedeme dolů.“

BYLA CHLADNÁ ČIRÁ NOC.

Nízko nad zemí visela vrstva řídké mlhy. Vedl je úplněk. Jenže ten by zrovna tak vedl i útočníka, který by je chtěl sledovat. Pes klusal vpředu s nastraženými ušima. Pod Williným sedlem se chvěla Moon, jako by nervozita jezdkyne přecházela i na klisnu.

Každý stín mohl být nepřítel, každé zašustění v keřích mohlo znamenat varování. Zahoukání sovy, chvatný šustot křídel snášejících se do korun stromů, zaječení kořisti zabíjené šelmou, to náhle nebyly běžné zvuky nočních hor, ale připomínky smrtelnosti.

Hory potažené modravým oparem měsíčního svitu na bělostném sněhu vypadaly překrásně, temný les se kadeřil na obzoru jako černá ofina a špičatá skaliska trčela k obloze jako vzpurné ukazováky.

Ale v těch horách číhala smrt.

Tak tudy jel, uvažovala Willa, mířil na východ se svou trofejí přivázanou pevně k sedlu. Za co jiného to ubohé děvče považoval? Za trofej. Za důkaz vlastní zručnosti a mazanosti. Nelítostnosti.

Zachvěla se a pod nárazem větru se schoulila v ramenou.

„Není ti dobře?“

Ohlédla se po Benovi. Oči se mu leskly kočičím třpytem, pronikavým a pozorným. „Vzpomněla jsem si, jak po tátově pohřbu četl Nate poslední vůli a já si říkala, že nic nemůže být krutější a nesnesitelnější než situace, do které jsem se dostala. Myslela jsem, že si už v životě nebudu připadat bezmocnější, prostě jen hříčka osudu. Že horší věc se mi už nikdy nepříhodu.“

Povzddechla si a opatrně vedla koně po nerovném svahu dolů, kde stíny byly hlubší a místy začínala mezi sněhem prokukovat hlína. Teninké prsty mlhy se rozestupovaly jako voda.

„A potom jsem objevila Picklese, viděla jsem, co se mu stalo, a zase mi připadalo, že to je to nejhorší na světě. Nic nemohlo být příšernější. A znovu jsem se spletla. V jednom kuse si namlouvám, že ta hrůza už větší prostě být nemůže.“

„Nedovolím, aby se ti něco stalo. Zkus tomu věřit.“

Tam v dálce, to první zamžikání světél, ležel ranč Mercy. „Dneska ses choval proklatě nezodpovědně, Bene, když ses vydal stopovat na

vlastní pěst. Řekla jsem ti přece, že nesnáším hrdiny, a hlupáky nesnáším navlas stejně.“ Pobídla koně rychleji kupředu, za světly.

„Asi mi to fakt řekla,“ přiznal se Ben Adamovi šeptem.

„A měla pravdu.“ Adam při Benově zamračení pohodil hlavou.

„Já bych ti nebyl nic platnej a ona měla plný ruce práce s tím, aby mi zastavila krváčení. Těžko bys pomohl ty nám nebo my tobě.“

„Na mým místě bys udělal to samý.“

Ryzí pravda. „Teď ale nemluvíme o mně. Plakala.“

Zrozpačitělý Ben se zavrtěl v sedle a střelil pohledem k Wille, jež ujížděla pár kroků před nimi. „Ksaku!“

„Slíbil jsem, že ti to neprozradím, a taky bych to dodržel, kdyby brečela jen kvůli mně. Jenže k pláči jí bylo především ze strachu o tebe. Už se chystala za tebou vyběhnout.“

„No, to je ale –“

„Hloupost.“ Adam ohrnul rty. „Zkoušel jsem jí v tom zabránit, ale moc pochybuju, že by se mi to povedlo. Příště trochu mysli, než vyvedeš něco nepředloženého, jo?“

Snažil se povolit napjatá ramena. „Jenže on udeří znovu. Bene. Zdaleka ještě neskončil.“

„Máš pravdu, neskončil.“

TEN PROKLATÝ DALEKOHLED NA PUŠCE SE ODLOMIL.

Zatraceně drahý biatlonový zaměřovač, a přitom byl vadný.

Tohle si Jesse nepřestával opakovat, když si v duchu připomínal každíčkou vteřinu té číhané na člověka. Mohl za to dalekohled, puška, vítr. On sám za to nemohl, on sám nic nezavinil.

Prostě to byla podělaná smůla, to je celé.

Ještě pořád měl před očima, jak ten míšeneckej zloděj manželek málem sletěl k zemi, když se pod ním vzepjal kůň. A on si myslel, ach bože, na jednu sladkou vteřinu myslel, že zasáhl cíl.

Jenže ten dalekohled nedržel.

Navíc za to mohl i moment překvapení. S touhle příležitostí nepočítal. Kdyby to plánoval, místo aby jen využil náhody, Wolfchild by byl bezpečně po smrti – a McKinnon možná taky. A možná by si mohl tu Lilyinu poloindiánskou sestru užít po libosti.

Jesse vyfoukl kouř, zahleděl se do tmy a tiše klel.

Však dostane další šanci, dřív nebo později určitě dostane další šanci. O to už se postará.

A Lily to pak bude sakra mrzet!

KAŽDÝ DEN V NÁSLEDUJÍCÍM TÝDNU se Willa probouzela ze zajetí děsivých snů, smáčená potem, s výkřikem uvízlým v hrdle. Pokaždé to byla stejná hrůza: Byla nahá, se spoutanými zápěstími. Noc co noc se zoufale snažila osvobodit, cítila, jak se jí provaz zařezává do masa, zatímco se s naříkáním svíjela. Zatímco cítila vůni vlastní krve, jež jí stékala po holých pažích.

A vždycky, těsně předtím, než se vytrhla ze spánku, zahlédla záblesk nože, ten chvějivý půlměsíc, jak se čepel snášela níž, aby se na ni pustila do práce.

Každé ráno zahнала tu noční můru na útěk a věděla, že večer se vrátí, aby ji opět hryzala jako zákeřná krysa.

Projevy jara, ty první váhavé krůčky, by ji jindy naplňovaly radostí. Statečná duha krokusů, které v těch barvách plných naděje zasázela ještě její maminka. V místech, kde tál sníh, se šířily pruhy mokré obnažené hlíny. Ozývalo se bučení telat, na pastvinách dováděla hříbata.

Přiblížil se čas orání, setby a čekání na růst. Zanedlouho vyraší na větvích líbezný vodotrysk zeleně. Rozkvetou bezy a lupina, která zářivě nabarví všechny louky a posází je puntíky petrklíčů a sasanek.

Hory se budou zdát spíš stříbrné než bílé a dny budou opět dlouhé a oslnivé.

Bylo jasné, že zima se pokusí přinejmenším o ještě jeden návrat, ale jarní sněžení je dočista jiné než zimní, chybí mu syrová

nemilosrdnost února. Teď se však slunce usmívá, vyhání teplotu na vlahých pár stupňů nad nulou, takže je snadné zapomenout, jak rychle se počasí opět dokáže změnit. A je snadné vychutnávat každíčkou hodinu tak nádherného dne.

Z okna pracovny viděla Willa Lily. V těchto dnech se od Adama skoro nehnula, od té noci, co se vrátili z hor, ho hlídala jako ostříž. Willa si všimla, jak Lily jemně hladí Adamovi rameno a něžně mu urovnává šátek, na kterém měl zavěšenou paži.

Uzdravoval se. Vlastně ne, opravila se v duchu, uzdravují se navzájem.

Jaké to je mít takhle oddaného zamilovaného člověka, slepého ke všemu kromě tebe? Jaké by to bylo, kdybys přesně tohle k někomu cítila ty?

Šel by z toho strach, pomyslela si, ale možná by ta zkušenost s nespoutaným citem za všechny obavy a pochybnosti stála. Bylo by to vzrušující, to bezvýhradné poddání se nespoutané vášni, citu, ryzí potřebě. A podle toho, co se dalo Lily a Adamovi vyčíst z tváří, půjde určitě o mnohem víc.

Ty jejich tajné vzájemné úsměvy, ty ryze soukromé signály. Výhradně jejich. To musí být blaho, dumala, a hluboký pocit bezpečí, když je tu někdo jenom pro tebe, navždy. Když někdo myslí nejdřív a pouze na tebe.

Hlupáčku! řekla si a odvrátila se od okna. Jak můžeš snít ve dne, když tě volá tolik práce, když je toho tolik v sázce? A navíc, ty nejseš typ ženy, kvůli které muž zapomene na všechno ostatní. Dokonce ani tvůj vlastní otec nemyslel především na tebe.

Už si to uměla přiznat, tady, v jeho pracovně, v níž z něho zůstalo ještě tolik ve vzduchu, ve vůni koberce. Nikdy nemyslel především na ni a ani jeho poslední myšlenka rozhodně nepatřila jí.

Čím pro něho vlastně byla? Willa se schválně posadila do židle, která dosud patřila jemu, položila dlaně na hladkou kůži v místech, kde se rukama nesčíslněkrát opíral on. Co pro něho vlastně

znamenal? Náhražku. A to ubohou, přiznávala si, aspoň podle měřítek Jacka Mercyho.

Ale kdepak, ani náhražku ne, říkala si s rukama zaťatýma do pěstí. Pouze trofej, jednu z těch tří, které se ani neobtěžoval si ponechat. Věc, kterou dokázal bez bolesti zahodit a pustit z hlavy, pro kterou nenašel ani místo na psacím stole, kde jiní mají stát fotografie.

Vztek a pocit ponížení se v ní vzedmul tak bleskově a tak silně, že si vůbec neuvědomila, co dělá, dokud to neudělala. Dokud nevyskočila a ze stěny nestrhla tu první hlavu se skleněnýma očima. Levý parůžek šesteráka se při dopadu na podlahu ulomil a ten zvuk, prásknutí skoro jako z pistole, ji ještě popíchl.

„K čertu s tím vším! K čertu s ním! Já nejsem žádná podělaná trofej!“ Vyskočila na pohovku a popadla mohutnou hlavu velkorohé ovce, jež ji pozorovala mazanýma skleněnýma očkami. „Teď je to moje pracovna!“ Zavrčela, s námahou hlavu sundala a vrhla se na další. „Teď je to můj ranč!“

Později si možná přizná, že na okamžik propadla nepřítelosti. Tahala za trofeje, strhávala je, vzpírala, lámala si nehty, jak čistila stěny od těch hlav bez těla. Rty rozevřela v šelmím zavrčení, které si nezadalo s vrčením horské pumy, kterou zastřelila v korunách stromů v lese.

Tess chvíli pouze přihlížela od prahu. Byla příliš ohromená, než aby se při pohledu na rychle rostoucí ponuru hromadu na podlaze či na zlověstně klející sestru, jež zrovna kácela vycpaného grizzlyho v rohu, vzdala na cokoliv jiného.

Kdyby Tess Willu neznala, skoro by uvěřila, že se její nejmladší sestřička pustila do zápasu s medvědem. A právě proto, že Willu znala, najednou nevěděla, jestli se má rozesmát, nebo utéct pryč.

Nakonec si jen odhrnula vlasy z čela a odkašlala si. „Páni. Kdo sem zahnal tu zoologickou zahradu?“

Will se k ní prudce otočila s tváří zkřivenou vzteky a s očima planoucíma nenávistí. Medvěd konečně ztratil rovnováhu a svalil se

jako těžký strom. „Už žádný trofeje!“ zvolala Willa a ztěžka lapala po dechu. „V tomhle domě už nebudou žádný trofeje!“

Tady to chtělo zdravý rozum. Tess doufala, že ho snad k Wille pomůže přivolat. Opřela se o rám dveří. „Osobně se musím přiznat, že tahle výzdoba se mi nikdy nezamlouvala ani tady, ani u jiných lidí. Tohle drsný západáctví mi nesedí. Ale copak tě popadlo, že ses pustila do tak horečnatých příprav na malování?“

„Konec s trofejema!“ zopakovala Willa. Zoufalství ji dohnalo k nepřičetné zarputilosti. „Ani zvířata. Ani my. Pomoc mi s nima na chodbu.“ Se vztaženou rukou přistoupila k Tess. „Pomoz mi ten hnus vynosit z domu.“

Když to Tess došlo, rozlil se v ní pocit plný blaženosti. Vyhrnula si rukávy a oči se teď leskly i jí. „S radostí. Nejdřív vyhostíme tady měďu.“

Společně dovzpíraly a vyvlekly vycpaného vrčícího huňáče skrz dveře a dál na chodbu. Dostaly se s ním na horní schod, když k nim přiběhla Lily.

„Prokristapána, co to – Na moment jsem měla dojem, že –“ Přitiskla si dlaní na srdce. „Že vás žere zaživa.“

„Tenhle frajer se nenažral už hodně dlouho,“ vyhekla Willa a hledala jak ho líp uchopit.

„Co to vyvádíte?“

„Přetapetováváme pracovnu,“ prozradila Tess. „Pomoz nám s tím syčákem, jo? Je jako z olova.“

„Ále, houby!“ Willa si odfoukla. „Uhněte!“ zavelela, a když sestry uskočily ze schodiště, začala medvěda strkat dopředu. „Hele, pomozte mi zatlačit.“

„Fajn.“ Tess si plivla do dlaní a opřela se zády o grizzlyho. „Tak do toho. Lily. Shodíme toho moulu do přízemí.“

Huňáč sletěl jako kaskadér, duněl z jednoho schodu na druhý, drápy mu cvakaly o dřevo a z kožichu se vytřepával prach. Z kuchyně vyběhla Bess s obličejem zrudlým zděšením a v ruce berettu dvaadvacítku, kterou si navykla nosit v kapse zástěry.

„Bože všemohoucí!“ Bess zalapala po dechu a opřela si ruce v bok. „Co to, děvčata, proboha vyvádíte? Máte tady v hale medvěda.“

„Je zrovna na odchodu,“ vysvětlila Tess a začala hýkat smíchy.

„Zajímalo by mě, kdo tu spoušť bude uklízet,“ dloubala Bess do trofeje špičkou střevice. Usoudila, že vypadá stejně odporně jako zaživa.

„Přece my.“ Willa si otřela dlaně o džínsy. „Ber to jako jarní úklid.“ Obrátila se a rázně se vrátila do pracovny.

Teď, když z ní první nával vzteku vyprchal, konečně si uvědomila, jakou spoušť to napáchala. Po celé místnosti ležela roztroušená těla a hlavy jako znetvořené oběti po pumovém útoku. Dřevěné desky, k nimž byly trofeje připevněné, se většinou naštípily nebo praskly. Z krásného vzoru koberce na ni přízračný pohled upíralo uvolněné skleněné oko.

„Ach božíčku!“ Dlouze se nadechla, a ještě jednou. „Ach božíčku!“ řekla znovu.

„Tys s nimi teda zatočila, kámoško.“ Tess jí dala lehkou herdu do zad. „Nedostali žádnou šanci.“

„To je –“ Lily přísně sevřela rty. „To je hrůza, nemyslíte? Namouduši hrůza.“ Škytla, odvrátila se a stiskla rty ještě pevněji. „Omlouvám se. Nechtěla jsme se smát, protože legrační to fakt není.“ Snažila se ovládnout. Složila si paže na hrudi. „Je to šeredný. Jako výprodej v lese nebo tak něco.“

„Je to hnus.“ Tess ztratila svůj ležérní nadhled a začala se hihňat. „Je to hnusný a morbidní a obscénní a – ach Ježíši, Will, kdyby ses viděla, když jsem vešla dovnitř! Vypadalas jako šílenec, co učí medvěda tango.“

„Nenávidím je. Odjakživa jsem je nenáviděla!“ I v ní se vzedmul smích, nakonec se mu přestala bránit a nechala ho ze sebe tryskat.

A potom se všechny tři válely na podlaze a řvaly mezi hlavami bez těl smíchy jako zběsilé.

„Všechny vyhodím!“ vymáčkla ze sebe nakonec Willa a tiskla si dlaň k boku, v němž ji píchalo. „Jakmile se dokážu postavit na nohy, hned je vyhodím!“

„Nemůžu říct, že se mi bude stejskal.“ Tess si otřela uslzené oči. „Ale co s nima chceš podniknout?“

„Spálím je, zahrabu, prostě je zlikviduju!“ Willa pohodila hlavou. „Na tom nesejde.“ Odhodlaně si naplnila plíce vzduchem a rázně vyskočila. „Berem to načisto!“ zavelela a zvedla jelení hlavu.

Vytáhaly je ven – jelena, ovci, srnu, medvěda, pumu. Pak tam byla spousta vycpaných ptáků, ryb, samotných parohů. Jak kupa pod verandou začala narůstat, trousili se kolem vykulení muži a zmateně přihlíželi.

„Směl bych se zeptat, co tím vážené dámy sledujete?“ pokročil kupředu Jim coby jejich neoficiální mluvčí.

„Jarní úklid!“ oznámila mu Willa. „Myslíš, že Wood by dokázal nastartovat rypadlo a vyhrabat za stodolou dost velkou díru, aby se ty krámy dočkaly důstojného pohřbu?“

„Ty je chceš jen tak naházet do díry?“ Šokovaný Jim se obrátil ke kolegům, kteří se začali tlumeně dohadovat. Po chvíli si Jim odkašlal. „Možná bychom si pár těch kousků mohli vzít do noclehárny a tak. Škoda je zbytečně zahrabat. Ten jelen by se skvěle vyjímal nad krbem. A za toho medvěda by pan Mercy upsal duši čertu.“

„Vemte si, co chcete,“ svolila Willa.

„Moh bych si vzít tu pumu, Will?“ Billy k ní s obdivem přidřep. „Měl bych děsnou radost. Je fakt krásná.“

„Vezměte si, co chcete,“ opakovala a jen nechápavě zavrtěla hlavou, když se chlapi začali dohadovat a rozdělovat si kořist.

„No tos to vymňoukla.“ Ham si vztekle odfrkl, když čtveřice mužů s funěním cpala medvěda do nákladního prostoru dodávky.

„Teď na mě ten šereda bude čučet ve dne v noci, fuj. A co se nevejde do noclehárny nebo do kůlny, tak to nacpou aspoň na půdu, dej na mě.“

„Líp, než aby mi to zaclánělo v domě!“ pohodila Willa vzpurně hlavou. „Myslela jsem, že pro toho medvěda máš slabost, Hame. Byl jsi přece u toho, když ho zastřelil.“

„Jo, byl jsem u toho. To ale neznamená, že jsem si ho zamiloval. Ježíšmarjá, Billy, jestli ti na těch parohách záleží, tak s nima moc netříскеj. Budete si na ně všet klobouky jako malí kluci,“ zahučel a převzal nad ruchem kolem trofejí dozor. „Proklatě pitomí kovbojové, nic jinýho nejste.“

„A teď jsou všichni spokojení,“ poznamenala Tess.

„Jasně. Teď přijde na řadu knihovna.“

„Můžu ti pomáhat ještě asi hodinu.“ Tess se mrkla na hodinky.

„Pak se musím pustit do krášlení. Čeká mě speciální rande.“

Měla nové prádélko, které jí zrovna to dopoledne doručili z obchodu Venušino tajemství. Strašněji zajímalo, jak dlouho Nateovi potrvá, než ho z ní serve.

Dlouho ne, dumala. Bude to než bys řekl švec.

Vrátila se v myšlenkách k Will. „A nemáte si dneska večer vyrazit s Benem do kina? Chodíváte přece každé týden.“

„Asi máme.“

„A Lily na dnešek chystá pro Adama slavnostní večeři.“

Willa se roztržitě ohlédla: „Proč?“

„No, slavíme takový jako výročí toho, kdy jsme poprvý... poprvý,“ nedopověděla zrudlá Lily.

I ona dostala balíček z Venušina tajemství.

„A Bess má dneska večer volno.“ Tess si zkoumavě prohlížela své nehty. Likvidace trofejí jim dala zabrat. „Doslechla jsem se, že vyráží do Ennisu a přespí u své spoludrbny Maude Wigginsové. No a protože já zůstanu u Natea, budeš mít celej dům jenom pro sebe.“

„Ach, ale neměla bys zůstat sama!“ vyskočila Lily. „Klidně můžu —“

„Lily.“ Tess zvedla oči k obloze. „Nebude sama, pokud ovšem není absolutně tupá nebo absolutně zabejčená. Chytrá ženská, co umí

využít vhodnou příležitost, by se vydrbala, našlechtila, navoněla a navrhla pánovi klidný večerní posezení u domácího krbu.“

„Ben by si myslel, že jsem se pomátla, kdybych se vystrojila a pak mu řekla, že to je kvůli posezení v obývacíku.“

„A že ne?“

Při pohledu na Tessin vědoucí úsměv se Willa neubránila pobavenému ušklíbnutí. „Když teď je všechno strašně komplikovaný. Mám trochu moc starostí na to, abych si ještě dělala těžkou hlavu s Benovými útoky.“

„A kdy je něco jednoduchý?“ Tess uchopila Willu za loket a natočila ji tváří k sobě. „Tak chceš ho, nebo ne? Ano, nebo ne?“

Willa si vzpomněla na slastné šimrání v útrokách, které ji provázelo už od rána. Protože nemyslela na nic než na něho. „Chci.“

Tess přikývla. „A teď?“

„Jo.“ Willa si uvědomila, že zadržuje dech. Honem vydechla. „Teď.“

„V tom případě nech zbytek jarního úklidu na zítřek. Mně a Lily potrvá nejmíň hodinu, než z tvý skříně vyhrabeme něco aspoň trochu sexy.“

„Neřekla jsem, že mi musíte pomáhat, ne?“

„Ale to my s největší radostí.“ Nadšená nad svým úkolem odtáhla Tess Willu do domu. „Nemám pravdu. Lily? Hele, kam jdeš?“

„Svíčky!“ křikla Lily už v běhu. „Willa nemá ve svém pokoji dost svíček! Hned jsem zpátky!“

„Svíčky.“ Willa se vzpouzela. „Sexy ohoz, předstírání, že se mi nechce do kina, zapálený svíčky v ložnici. Dost mi to připomíná past.“

„Jasně že jo, protože o nic jinýho ani nejde.“

Na prahu Willina pokoje se Tess zastavila a dala si ruce v bok. Usoudila, že pokud má být scéna dokonale naaranžovaná, čeká ji spousta práce. „A můžeš mi věřit, že nejenom že se dá do ní chytit moc rád, ale ještě ti bude vděčnej.“

Kapitola dvacátá první

„Připadám si jako idiot.“

„Ale jako idiot rozhodně nevypadáš.“ Tess naklonila hlavu k rameni a prohlížela si Willu od hlavy až k patě.

Ano, vyčesat vlasy nahoru, to byl skvělý nápad – Lilyin. Vzhledem k tomu, že je přidržuje jen pár vlásniček, po pár netrpělivých hrábnutích mužskými tlapami se celá kučeravá masa svůdně rozlije po nahých ramenou.

Potom ty dlouhé šaty – prosté, s nabíranou sukní, projmuté v pase. Škoda že nejsou bílé, litovala Tess, ale ve Willině šatníku nebylo pro dlouhé bílé šaty očividně místo. A ta světle šedá taky nevypadá špatně, je taková cudná. Ovšem Tess osobně by nechala knoflíčky na předním díle rozepnuté až na stehna.

Drobné stříbrné obroučky v uších představovaly opět Lilyin příspěvek. Nalíčení patřilo Tess, která věděla, že Wille se ulevilo, že to nijak nepřeháněla. Přesto usoudila, že nemá ani páru o síle nevinnosti těsně před vlastním pádem.

„Vypadáš,“ zamyslela se Tess, „jako panna, která se už nemůže dočkat, kdy ji obětují.“

Willa zakroutila očima. „Ach bože!“

„To je dobrý.“ Tess chápavě pohladila Willu po tváři. „Rozneseš ho na kopytech.“

Pak na ni dolehl pocit viny. Nenutí snad Willu do něčeho? Neuspěchala něco dřív, než chce Willa? Tak snadno se dalo zapomenout, že Willa je o šest let mladší než ona. A netknutá.

„Poslyš...“ Tess málem zalomila rukama a honem je spustila k bokům. „Víš určitě, že jseš pro to zralá? Je to sice úplně přirozený, ale stejně jde o závažný rozhodnutí, Will. Pokud nemáš stoprocentní jistotu, můžeme tady s Natem zůstat. Můžeme z toho udělat dvojranda a všechno se tím pro tebe zjednoduší. Protože nezapomínej _“

„Jseš nervóznější než já.“ To bylo překvapení, a navíc tak milé, že se Willa neubránila úsměvu.

„Jasně že ne. To jenom – ksakru!“ Takže to nebyla jen Lily, která se celá uslzená rozloučila už před půlhodinou, kdo je z toho naměkko. Zatímco Willa v úděsu třestila oči, Tess se předklonila a něžněji políbila na obě tváře.

Nesmyslně dojatá Willa cítila, jak jí do obličeje stoupá ruměnec. „To mělo být co?“

„Připadám si jako tvoje matka.“ A protože už už hrozilo, že vybuchne pláčem, honem se obrátila ke dveřím. „Dala jsem ti do nočního stolku kondomy. Nezapomeň na ně.“

„Prokristapána, bude si myslet, že jsem –“

„Připravená, chytrá, sebejistá.“ A protože zvenčí bylo slyšet zastavující džíp, Tess už dál nic nevysvětlovala. Ještě jednou k Wille přiskočila a pevněji objala. „Uvidíme se zítra!“ vymáčkla ze sebe a pádila pryč.

Willa zůstala se širokánským úsměvem stát na místě. Zdola slyšela Tessino nadšené vítání a Nateovu odpověď. Potom znovu bouchly dveře a přátelsky pozdravil Ben. Žaludek jí strachem poskočil, takže se honem posadila na pelest a přitiskla si k němu dlaň. Rozhovor utichl, dveře se otevřely a znovu zavřely. Venku zaburácel motor džípu.

Zůstala v domě sama s Benem.

Vždycky si to ještě můžu rozmyslet, připomněla si. Nic není povinné. Budu hrát podle toho, jak se začne situace vyvíjet. Přinutila se vstát.

Čekal v obývacím pokoji a prohlížel si prázdné místo nad krbem. „Sundala jsem to,“ ozvala se a on se obrátil a zadíval se na ni. „Sundaly jsme to společně,“ opravila se. „Lily, Tess a já. Ještě jsme se nestačily dohodnout, co místo jeho portréту přijde, takže prozatím to musíme vydržet takhle.“

Sundala portrét Jacka Mercyho, přemítal Ben. Podle tónu jejího hlasu poznal, že jí je proklatě jasné, co ten krok pro ni znamená. „Celý pokoj je najednou jiný. Jako by se posunulo těžiště.“

„Jasně, o to taky šlo.“

Pokročil kupředu, ale zase se zarazil. „Vypadáš senzačně, Willo. A nezvykle.“

„Taky se nezvykle cítím.“ Usmála se. „Prima. Jak se ti vede?“

Vedlo se mu dobře až do chvíle, kdy se obrátil a spatřil ji v těch dlouhých šatech barvy mlhy, s nabranou sukní a škádlivě rozepnutými knoflíčky až do výše kolen. Než uviděl ten útlý krk pod vyčesanými vlasy. Zdála se mu příliš něžná, příliš zranitelná, příliš k zbláznění.

„Fajn. Pořád stejně. Koukám, že podle toho, jak ses vyšvihla, bych tě měl pozvat na něco lepšího, než je obyčejnej film.“

„Lily a Tess mi vpadly do pokoje a zkritizovaly šatník. Rozhodly, že tyhle šaty jako jediné jakžtakž ujdou.“ Podebrala si sukni prsty a jemu krevní tlak vyletěl až k nebesům, protože mezi knoflíčky vykoukl další kousek nohy. „Vyhrožovaly, že mě vytáhnou na nákupy.“

Přestaň blábolit! okřikla se v duchu a přistoupila k barové skřínce. „Nechceš nalít?“

„Řídím.“

„Víš, tak mě napadlo, že bychom dneska mohli klidně zůstat tady.“ Tak, a teď to nejde vzít zpátky.

„Tady?“

„No, moc často se mi nestane, že mám dům jen sama pro sebe. Bess zůstane na noc u kamarádky a Tess s Lily... jsou taky pryč.“

„Jsme tady sami?“ V krku se mu cosi vzpříčilo, cosi žhavého, co mu nechtělo projít hrdlem.

„Úplně sami,“ přisvědčila, otevřela chladničku za barem a přesně podle Tessiných pokynů vytáhla šampaňské. „Takže si říkám, proč bychom nemohli zůstat doma. Odpočinout si.“ Láhev tvrdě třeskla o dřevo, když ji postavila na stůl. „Kdybychom chtěli, Tess má kufr plný videokazet a jídlo je tu taky.“

Protože se nehýbal, Willa strhla staniol sama a začala sundávat drátky. „Pokud teda nechceš radši do kina.“

„To ne.“ Když bouchla zátka, nechápavě vykulil oči na láhev. „Šampaňské? My něco oslavujeme?“

„Jo.“ Jen kdyby se jí ty skleničky v rukou tolik netřásly. „Jaro. Dneska jsem viděla sasanky a petrklíče. Všechny pupeny jsou nalitý k prasknutí a ve stodole už zase staví hnízda vlaštovky.“ Podala mu skleničku. „A taky brzy začneme s inseminací krav.“

Rty se mu zkřivily do úsměvu. „Jasně, jaro.“

„Ále, k čertu s tím vším!“ zahučela a dvěma velkými loky vyprázdnila svou sklenku. „Na tyhle hrátky já nejsem stavěná. Stejně to byl Lilyin a Tessin nápad, tak co.“ Chvilí váhala, potom postavila skleničku na stůl a pohlédla mu zpříma do očí. „Víš, Bene, jde o to, že jsem připravená.“

„Fajn.“ Zmateně upil ze své sklenky. „Takže nakonec chceš přece jenom jít ven?“

„Ale ne, ne.“ Přitiskla si dlaně na oči a odhodlaně se nadechla. „Jsem připravená se s tebou vyspat.“

Málem se zadusil, rozkašlal se, ale nakonec se mu podařilo popadnout dech. „Co říkáš?“

„Proč kolem toho obcházet jako okolo horký kaše?“ Obrátila se čelem k němu. „Ty chceš, abych šla s tebou do postele, a já jsem na to zralá. Tak teda pojďme.“

Spolknul další doušek – chyba, protože každá bublinka jako by naráz měla žiletkové okraje a rozdírala mu hrdlo. „Myslíš rovnou?“

Hruža čišící z jeho hlasu ji polekala. Co když si z ní celou tu dobu jenom utahoval, co když ji jen škádlil, jako když byla malá?

V tom případě, pomyslela si, bych ho musela zabít.

„Tvrdil jsi, že o to stojíš,“ vyštěkla podrážděně. „Takže?“

„Takže.“ Odjakživa ho tím rozhněvaným pohledem a zbrklostí provokovala. Míval pak chuť ji kousnout – a to na velmi zajímavých místech. Ale ona teď mění pravidla hry, pomyslel si. „Takže tvrdíš, že jsi zralá, a hurá na to?“

„Co je na tom špatného?“ Škubla ramenem. „Teda, pokud sis to nerozmyslel.“

„Ne, nerozmyslel. Tady nejde o nějaký rozmýšlení, ale... Ježíši, Will.“ Postavil skleničku na stolek, aby se nepolil a nezesměšnil ještě víc. „Úplně jsi mě vyvedla z míry.“

„Ach.“ Z očí se jí vytratil zmatek a místo něj se objevil úsměv. „A to je všechno?“

„A cos čekala?“ Znělo to příkře, teď z něho mluvilo chlapské zoufalství. „Stojíš tu takhle naparáděná, naléváš mi šampaňský a vysypeš na mě, že chceš jít se mnou do postele. Copak to člověka nevyhodí ze sedla?“

Možná má pravdu, pomyslela si, přestože tomu moc nerozuměla. Vypadal ale moc mile, i když byl tak zrozpáčitělý a načepýřený. Musí mu to kapku ulehčit.

„Tak dobře.“ Přistoupila k němu a objala ho kolem krku. „Tak se podíváme, jestli by ses nedostal do toho sedla zpátky.“

Zareagoval bleskově a uspokojivě. Naráz ji k sobě přitiskl, hltal ji dokořán otevřenými ústy, zprudka oddechoval. A potom mu rty zněžněly. Zašeptal její jméno.

„Podle mě cváláš docela slušným tempem.“ Hlas měla roztřesený. Stehenní svaly se jí chvěly jako struny na harfě. „Chci tě, Bene. Vážně tě chci.“ Potvrdila to tím, že se mu opět přimkla ústy k ústům,

aby mu hned nato zasypala polibky celý obličej. „A nemusíme ani chodit nahoru. Je tu pohovka.“

„Tak počkej. Zpomal.“ Než z tebe ty šaty servu a zničím ti je. „Zpomal,“ zopakoval a držel ji v těsném objetí, zatímco vyčkával, až se mu vrátí špetka rozumu. „Já musím vědět, co dělám, a ty si musíš být jistá. Kdyby sis to na poslední chvíli rozmyslela, couvalo by se mi proklatě špatně.“

Rozesmála se, pověsila se mu na krk a nohama ho objala kolem pasu. „Vypadám snad na to, že bych si to chtěla rozmyslet?“

„To nevypadáš.“ Ale kdyby ano, bylo by na něm, aby se začal držet zpátky. Měl strach, že by to nepřežil. „Já tě chci, Willo.“ Přejel rty po jejích rtech. „Dopřavdy tě chci.“

Srdce jí udělalo plavný kotrmelec. „Zní to namouduši vážně.“

„Nahore.“ Podařilo se mu jít rovně, přestože mu začala škádlivě okusovat ucho. „Poprvý by to mělo být v posteli.“

„Tys to tak měl?“

„Ne, vlastně ne.“ Pořád ji nesl v náručí, stoupal s ní po schodech a žasl, že mu nikdy předtím nepřipadaly tak nekonečné. „Bylo to v džípu uprostřed zimy a mně málem umrzl... To je jedno.“

Vypískla smíchy a hryzla ho do krku. „Ale tohle je lepší, ne?“

„Jasně.“ Pro něho nepochybně. Pro ni... musí se snažit ze všech sil. Zastavil se ve dveřích pokoje. Nebyl si jistý, kolik dalších šoků dokáže přežít během jediného večera.

Všude hořely svíčky a v krbu plápolal tichý oheň. Postel byla rozesílaná, lákavě poházená spoustou polštářů.

„Tess a Lily,“ vysvětlila Willa. „Vzaly to všechno příšerně vážně.“

„Ach.“ Kdepak, vůbec nejsem zahnaný do kouta, přesvědčoval znervóznělý Ben v duchu sám sebe. „Mluvily s tebou... Mluvil někdy s tebou někdo o tom... všem?“

„Pane McKinnone.“ Obdařila ho úsměvem. „Pracuju na ranči.“

„Jenže to není navlas totéž.“ Postavil ji na zem a ucouvl o krok. „Hele, Willo, tohle je svým způsobem poprvý i pro mě. Já nikdy – ta

děvčata nebyla –“ Na minutku musel zavřít oči, aby dokázal vzít rozum do hrsti. „Nerad bych ti ublížil. A navíc jsem, hm, víš, nějakou dobu nikoho neměl. Zakoukal jsem se do tebe už víc jak před rokem a od té doby jsem na to kašlal.“

„Fakt?“ Willu to zaujalo. „A proč?“

S povzdechem se posadil na pelest. „Nejdřív si musím vyzout holínky.“

„Pomůžu ti.“ Ochotně se k němu obrátila zády a podržela si jeho obutou nohu mezi koleny. Bezmála zasténal. Zatáhla za holínku, ale přitom se ohlédla přes rameno. „Celej rok?“ ujišťovala se.

„Možná dýl, když na to přijde.“ Zoufale se to snažil brát jako legraci. Opřel se chodidlem o její zadeček a zatlačil.

„Ale vždyť ses ke mně nijak zvlášť hezky nechoval,“ uchopila ho za druhou nohu.

„Protože jsem byl z tebe strachy bez sebe.“

Trochu klopýtla, jak holínka povolila, ale ihned nato se k němu pořád ještě s botou v ruce zvědavě obrátila „Neříkej!“

„No jo.“ Naštvaný sám na sebe si pročísl prsty hřívu. „A další zpověď už odmítám, jasný?“

Tohle k zamyšlení stačí ažaž, usoudila. „Jé, já zapomněla.“ Rozběhla se ke stolku pod oknem a sklonila se nad Tessiným CD přehrávačem. „Hudba,“ vysvětlila. „Tess tvrdí, že vylepšuje atmosféru.“

Ben nebyl schopen slyšet nic kromě bušení vlastního srdce. Vlasy se jí svezly trochu níž, jen maličko, a při každém pohybu jí plameny z krbu prosvětlovaly dlouhou teninkou sukni.

„Snad by to mělo stačit. Pokud si ovšem nechceš sem nahoru vzít i šampaňský.“

„Je to prima.“ Hrdlo se mu sevřelo prudce jako nalíčená železa. „Možná později.“

„Prima.“ Zvedla ruce a začala si rozepínat knoflíčky na šatech. Úžasem pootevřel ústa. Než se stačil vzpamatovat, stačila jich rozepnout snad šest.

„Zadrž! Zpomal! Pokud se chceš svlíknout kvůli mužskému, nesmíš na to jít takhle hrrr.“

„Fakt, jo?“ Zvědavě se zarazila, všimla si, jak jí pohledem visí na prstech, a pomalu pokračovala v rozepínání. „Nemám pod tím ani nitku,“ prohodila konverzačně. „Tess mi dělala přednášku o protikladech a momentu překvapení.“

„Ach kristepane!“ Nebylo jasné, jak se udržel na nohou, když je vůbec necítí. Přesto k ní přistoupil a vydržel stát. „Nesvlékej to.“ Hlas měl ochraptělý. Zarazila se, prsty se jí viditelně trásly. „Dodělám to sám.“

„Tak dobře.“ Kupodivu teď měla paže ztěžklé jako z olova. Nechala je spadnout k bokům, zatímco on likvidoval zbytek knoflíčků. To je slastný pocit, říkala si, když jí klouby jeho prstů jemně přejížděly přes kůži. „Neměl bys mě osahávat nebo tak něco?“

Zasmál se a trochu ho to zklidnilo. „K tomu se teprve dostanu.“ Šaty teď byly rozepnuté a na líbezných liniích jejího nahého těla si pohrávaly odlesky světla a stínů. „Prostě jen chvilku stůj,“ pravil tiše a něžněji políbil. „Dokážeš to?“

„Jasně, ale za chvíli se mi začnou podlamovat kolena.“

„Chvilku stůj,“ zopakoval a zlehka se rty dotýkal jejích úst, zatímco si rozepínal košili. „Chci si tě vychutnávat. Tady.“ Sklouzl jí rty na bradu. „A tady.“ Doputoval jí k uchu. „Můžeš mi důvěřovat, Will.“

„Já vím.“ Víčka jí klesala přes oči, jak si pohrával s jejími rty, pociťovala podivnou malátnou ospalost. „Když mi tohle děláš, nemůžu popadnout dech.“

„Mám přestat?“

„Ale ne, je to hezký,“ odpověděla zasněně. „Dýchat můžu později.“

Odhodil košili. „Chci si tě prohlídnout, Willo. Ukaž se mi pořádně.“

Pomalu jí přetáhl šaty přes ramena a nechal je sklouznout k zemi. Byla vysoká a štíhlá, s něžnými oblinami a silnými údý, pokožka jí v roztančeném světle plamenů zářila jako zlato. „Jsi krásná.“

Musela se příšerně přemáhat, aby se nezakryla aspoň dlaněmi. Tohle jí ještě nikdy nikdo neřekl. Jedinkrát za celý život ne. „Vždycky jsi tvrdil, že jsem vychrtlá.“

„Krásná.“ Položil jí dlaň jemně na šíji a přitáhl ji zvolna k sobě. Pročísl jí prsty vlasy a ty se jí naráz rozlily po ramenou. Potěžkal kadeře, zvedal je, nechal je znovu splývat a mezitím se jí třel rty o rty. „Odkakživa jsem měl strašnou chuť pohrát si s tvými vlasy, už když jsi byla malá holka.“

„Tos mě za ně tahal.“

„To dělají všichni kluci, když chtějí, aby jim děvče věnovalo pozornost.“ Podebral vlasy do dlaně, pomalu za ně zatahal a zvrátil jí hlavu dozadu. „Hmmm.“ Ochutnal napjatý oblouk jejího hrdla, lenivě ho líbal v místech, kde pádila tepající žilka. „Věnuješ mi pozornost?“

„Ano.“ Rozechvěla se, nemohla tomu zabránit. „Aspoň se o to snažím, ale nějak nedokážu zůstat soustředěná. Uvnitř se se mnou dějou hrozný věci.“

„Uvnitř tebe bych chtěl být.“ Po těch slovech otevřela oči a on v nich spatřil obavy v nádherné směsici s nedočkavostí. „Ale ještě jsme neskončili. Musím tě ještě hladit.“

Zajel jí dlaní k nadru a obkroužil ho špičkou prstu, potom jí nehtem přešel přes bradavku a Wille z úst unikl bezmocný sten. Cítila, jak se mu uvnitř vzpíná vstříc. Rozezvučela ji ozvěna úleku a slasti. A jeho ruka putovala pořád níž, přes kyčel dopředu, prsty mu zlehýnka mířily k jejímu středu, hladily, mnuly, probouzely, útočily a zase unikaly.

Willa mu obrovskýmá očima hleděla přímo do obličeje. Opřela se mu dlaněmi o ramena, aby udržela rovnováhu, a cítila na nich hebkou kůži, pevné svaly a starou jizvu. Ve snaze přecíst své vlastní pocity a pochopit poselství těch mozolnatých rukou, které ji hladí po těle, mu stále křečovitěji zarývala prsty do ramen.

S tímhle nepočítala. Domnívala se, že to bude blesková záležitost, páření plné vytí a vrčení. Copak mohla tušit, že v té vášni se skrývá tolik něžnosti? A že ta vášň je tak nebetyčná?

„Bene?“

„Hmmm?“

„Já už asi nevydržím stát.“

Odpověděl se rty zabořenými do jejího ramene. „Ještě minutku. Ještě jsem neskončil.“

Tak takhle tedy vypadá probouzení ženy! Vědomí, že tvoje ruce jsou pro ni ty první. Vědět, žes první, kdo přivolá ruměnc na její pleť, kdo ji zbaví síly, kdo jí rozechvěje tělo. Musí jít na ni hodně opatrně, být na ni hodný, i kdyby se mu nad její nevinností měla vyvařit všechna krev!

Když jí opět klesla víčka, zvedl ji do náruče a položil na postel.

„Ty sis pořád ještě nesundal kalhoty!“

Položil se na ni, aby si navykla na tíhu jeho těla. „Pro nás oba bude lepší, když si je ještě chvilku nechám.“

„Tak ano.“ Opět po ní bloudil prsty a ona se začínala vznášet.

„Tess – v zásuvce jsou – kondomy.“

„Postarám se o to. Klidně mi důvěřuj, Will.“ Sázel jí po hrdle cestičku z polibků. „Prostě mi důvěřuj.“ Ale sám se až zazmítal, když poprvé uchopil do úst její ňadro.

Vzepjala se mu vstříc a z plic jí vyrazil gejzír dechu. Vzrušení jí zalilo útroby žárem a nutilo ji rozhoupat boky do rytmu, který určoval Ben. Zlehka ji hryzal, ale ten pocit se ani zdaleka nepodobal bolesti. Zabořila mu ruce do vlasů a chtěla ještě, ještě.

Slyšel její vzdechy, steny, chraptivé oddechování. Na každý jeho dotyk reagovala zcela přirozeně, bez zábran, rozkošnický, jako by přesně věděla, že právě o tomhle sní každý muž. Chvíli se vášnivě zmítala, chvíli mu ochable spočívala v náručí a vzápětí ho propátrávala stejně dychtivě jako on ji. Zahltil ho oblak její vůně, doháněl ho bezmála k šílenství, hrozil ho zničit, jestli nepřestane,

zahubit, jestli nebude pokračovat. Ta vůně – mýdlo a plet' – ho vzrušovala víc než ten nejdražší parfém.

Opět se zmocnil jejích úst, potřeboval je, jako tonoucí potřebuje vzduch. Jazyk se jí propletl s jeho v divokém tanci. Cípečkem mozku vnímal jemné chvění hudby.

Pohládl ji dlaní po té předlouné noze, zastavil se těsně před rozkrokem a sklouzl opět dolů. Dýchala rychle, přerývaně, mělce a zatínala mu nehty do zad.

„Podívej se na mě.“ Zlehka ji pohládl a zjistil, že je žhavá, vzrušená, připravená. Ale přestože se mu vzpínala vstříc, opět jí unikl. „Dívej se na mě. Chci ti vidět přímo do očí. Chci vidět, co to s tebou dělá.“

„Nemůžu.“ Ale přesto poslušně otevřela oči, obrovské a nevidoucí. Celé tělo jí viselo na pokraji čehosi, vysokého útesu, kde do ní v nárazech bušil vítr. „Potřebuju –“

„Já vím.“ Ach bože, ten její hlas – sexy k zešílení. A nyní ještě chraptivější, hrdelnější než předtím, vibrující drobounkými výkřiky. „Ale dívej se na mě.“ Podepřel ji dlaněmi hýždě a sledoval, jak jí oči potemněly strachem a vášní.

Poprvé, pomyslel si. „Pojď.“

Zbyla jí snad nějaká jiná možnost? Prsty ji hladil přímo v tom žhavém bodě, a najednou se to stalo. Celé tělo se jí zaťalo jak pěst, před očima jí vybuchly blesky a rozlehla se ozvěna hromové exploze – a Willa si uvědomila, že to byl úder jejího vlastního srdce.

A tato slast měla tak blízko k bolesti, až se Willa bezmocně rozplakala, zatímco se svíjela, trásla a nakonec vyčerpaně ochabla.

Kůži teď měla orosenou potem, a když opět vyhledal její rty, byly poddajné a hebké. Vyčerpání však opět ustoupilo, když ji trpělivě a přitom nelítostně vedl zpět k vrcholnému vzrušení. Kolébala se v jeho objetí a lačněla po dalších a dalších dotecích. A on ji laskal tak dlouho, až byla opět poddajná a chvěla se jen mírně jako probouzející se laň.

A když se jí skulil z těla, nevzmohla se na slůvko protestu. V závratí ležela na horkých zmuchlaných prostěradlech.

Modlil se, aby se mu ruce netřáslly natolik, že by nezvládal rozepnout džínsy. Přál si, aby byla ukojená a zklidněná ještě předtím, než se jí zmocní, chtěl, aby si vedle nevyhnutelné bolesti zapamatovala i rozkoš.

„Připadá mi, že jsem úplně opilý,“ zašeptala. „Jako bych se topila.“

Ten pocit znal. Krev mu v hlavě zpívala chorál lásky a v rozkroku mu pulsovala bolest toužící po uvolnění. Strhl ze sebe džínsy a odhodil je dřív, než si stačil uvědomit, co má schováno v zadní kapse.

Bůh žehnej Tess, a skočil k nočnímu stolku.

„Neusni mi,“ žadonil, když zaslechl její povzdech. „Prokristapána, neusni mi.“

„Ach, ach.“ Ten stav polobdělé levitace byl neuvěřitelně slastný. Protáhla se, po těle jí klouzaly odlesky ohně a vlnily se jako narudle zlaté a jantarové vlnky. Ben od ní odtrhl pohled a dokončil své přípravy. „Budeš mě zase hladit?“

„Budu.“ Musel sebrat všechny síly, aby se trochu ovládl. Lačnost je jedna věc, tu na uzdě udržet dokázal, ale nervozita se mu zmítala v útrobách jako splašení motýli. „Potřebuju tě.“ Nebylo to snadné přiznání a nebylo přesně takové, jaké chtěl říct ve skutečnosti. Položil jí rty na ústa. „Dej se mi, Willo. Obejmi mě a vzdej se mi.“

Objala ho a on do ní vnikl.

Ach bože, tak horká, tak úzká. Musel zatnout zuby, aby do ní bezhlavě nevtrhl jako hřebec do připravené klisny. Nutil se postupovat pomalu, pomaloučku, po obou stranách její hlavy zatínal ruce v pěst a nespouštěl oči z její tváře. Pozoroval ji tak soustředěně, tak pozorně, že mu neušly ani sebemenší známky úleku, přijetí a nakonec ten odraz hluboké slasti.

„Ach, to je nádhera.“ Vydechla mu přímo do ucha a začala se pohybovat spolu s ním. „Pohádková nádhera.“

Odevzdala mu svou nevinnost bez lítosti, s náznakem úsměvu na rtech. Vycházela mu pomalu a plavně vstříc. V jeho pohledu zpozorovala tu nenasytnost, o níž hovořil, potřebu zaostřenou výhradně a bezvýhradně jenom na ni. A když do těch očí pohlédla ještě hlouběji, spatřila v nich svůj vlastní odraz, a ztratila se v nich.

A tohle, pomyslela si, když konečně zabořil obličej do jejích vlasů a explodoval, tohle je krása.

„VŮBEC JSEM NETUŠILA, ŽE TO MŮŽE VYPADAT TAKHLE,“ svěřovala se. Pořád ještě ležela pod ním, pořád ještě s ním spojená, a líně si pohrávala s pramínky jeho čupřiny. „Jinak bych možná byla připravená dřív.“

„Podle mě to načasování nebylo špatný.“ Mezitím už mu na plné obrátky pracovala fantazie. Polít to rozkošné tělo šampaňským a celé ho vysušit jazykem. Kapku po kapce.

„Odkakživa jsem byla přesvědčená, že lidi přikládají sexu zbytečně velký význam. Ale asi jsem změnila názor.“

„To nebyl sex.“ Pootočil hlavu a něžněji líbal na spánek. „Sex budeme mít jindy. Tohle bylo milování. A nikdy bych ho nepodceňoval.“

Natáhla ospale paže nad hlavu a potom je spustila a začala ho hladit po hýždích. „A v tom je nějaký rozdíl?“

Ještě pořád zůstával zpola vzrušený a dobře si uvědomoval, že nechybí moc, aby se zatoužil znovu pomilovat.

„Chceš, abych ti to ukázal názorně?“ Zvedl hlavu a zazubil se na ni.

„Teď hned?“

Zasmála se a láskyplně ho pohládila po tváři. „Dokonce i býk potřebuje chvílku na zotavení.“

„Nepleť si mě s býkem, jo? Ani se mi odtud nehni!“

„Kam jdeš?“ Ach bože, bože, říkala si, nedopřál mi dost času, abych si prohlédla jeho tělo. Bylo to... poučné.

„Hned budu zpátky,“ uklidnil ji a vyběhl na chodbu, aniž se zdržoval navlékáním džínů.

Hm, hm. Opět se natáhla a pak se zavrtěla, aby si mezi polštáři vyrobila hnízdečko. Všechno nasvědčovalo tomu, že noc ještě zdaleka neskončila. Zkusmo si přitiskla dlaň na ňadra. Srdce jí teď bušilo v téměř normálním rytmu, nesnažilo se protlačit mezi žebry na svobodu, jako když ji líbal přímo na ně.

To je zvláštní pocit, přemítala, když muž vniká do ženy. Když se v ní chvěje celé lůno.

Všechno, co udělal, způsobilo, že se teď cítila zcela jinak – sevřeně a přitom lehýnce.

Moc by ji zajímalo, zda i jinak vypadá – před sebou i před ním. Protože o vnitřní změně nemohlo být pochyb.

Po vši bolesti, žalu a strachu v průběhu minulých měsíců našla konečně oázu. Dnes večer – a čert to vem, jestli jen na dnešek – existoval pouze tento pokoj. Nic jiného mimo jeho zdi nemělo na světě význam. Ne, dokonce ani vražda ne. Zaboha nedovolí, aby ji zničila realita.

Na starosti bude dost času až zítra, na strach z přízraku strašícího na ranči, v horách, na jejích pozemcích. Dnes večer chce být pouze ženou. Ženou, rozhodla se, která se aspoň pro jednou smíří s tím, že otěže drží muž.

Když se vrátil, přivítala ho s úsměvem. A nemyslela na nic jen na to, jaký je nádherný.

Bez košile ho viděla už dřív, mnohokrát, a dobře znala ta široká ramena a svalnatá záda. A jednoho paměťihodného dne ho nachytala, jak se s Adamem potápějí v řece docela bez šatů, takže už ho viděla i nahého.

Ale tenkrát jí bylo teprve dvanáct a dnes uvažovala zcela jinak. A nedívala se na mladíčka, ale na dospělého muže. Na mohutného muže. Při pohledu na něhož se jí samou blažeností rozechvívaly útroby.

„Nahej vypadáš moc pěkně,“ prohodila mile.

Přestal nalévat sklenku z láhve, kterou donesl, obrátil se k ní a udiveně si ji měřil. „Ty taky nevypadáš špatně.“

Po pravdě řečeno vypadala skvěle, beze špetky studu rozvalená na pomuchlaných přikrývkách. Vlasy měla zcuchané, oči jí ve světle svíček matně žhnuly a jedna ruka jí ochabě spočívala na břiše těsně u rozkroku.

„Ksakru, novicku teda nepřipomínáš,“ poznamenal.

„Jsem učenlivá.“

Ted' se usmál, pomalu, nebezpečně. „S tím taky počítám.“

„Jo?“ Milovala výzvy. „No tak copak máte za lubem, pane McKinnone?“

„Šampaňský.“ Postavil láhev na prádelník, na němž mrkaly svíčky. „Vypij aspoň tohle.“ Podal jí jednu naplněnou až po okraj. „Možná bude líp, když se kapku přiopiješ.“

„Fakt?“ Rozesmála se, pokrčila rameny, ale poslušně se napila.

„A ty si nedáš?“

„Až potom.“

Opět pobaveně upila. „A po čem?“

„Až si tě vezmu, protože tentokrát půjde o tohle.“ Přejel jí špičkou ukazováčku od hrdla až k rozechvělému bříšku. „Zmocním se tě. A ty mi to dovolíš.“

Dech jí uvízl v hrdle a ona se musela namáhat, aby ho vytlačila. Ted' už nevypadal něžně ani rozpačitě. Oči měl temné, zelené, pronikavé. Nelítostné. Vzrušující.

„Dovolím?“

„Jasně.“ Viděl, že žilka na hrdle se jí opět roztepala. „Nebude to žádný hraní a hezky dlouho to potrvá. Dopij to víno, Willo, chci ho na tobě ochutnat.“

„Spíš mě chceš znervóznit, ne?“

Rozkročmo se na ni posadil a usmál se, když užasle zamrkala. „Miláčku, z toho zešílíš!“ Vzal sklenku, namočil prst do vína a obkreslil jí mokrou stezičku kolem bradavky. „Budeš křičet. Věř mi.“ Pomalu přikývl a zopakoval celý proces na druhé bradavce. „Budeš

se mě bát. Vlastně, tentokrát mi tvůj strach bude dělat dokonce dobře.“

Posledních pár krůpějí jí skápnul na břicho a odložil sklenku stranou. „Budu s tebou provádět věci, o kterých se ti ani nesnilo. Věci, na který jsem celou dobu čekal.“

Polkla. Vzrušením a okouzlením ji mrazilo po celém těle. „Asi začínám dostávat strach.“ Zachvěla se a vydechla. „Ale udělej to se mnou, prosím!“

Kapitola dvacátá druhá

Jakmile venku začal naplno řádit duben, nebylo snadné Willu vystopovat. Kam se Tess podívala, všude se všechno pářilo, lidi stejně jako zvířata. Kdyby nevěděla, že to jednoduše nepřipadá v úvahu, byla by přísahala, že přistihla Hama při flirtování s Bess. Nakonec ale usoudila, že se z ní spíše snažil vyloudit koláč.

Mladý Billy byl až po uši zamilovaný do mladičké dívčiny, která prodávala v bufetu v Ennisu. Jeho dřívější poblouznění Mary Anne už dávno dosáhlo svého vrcholu a potom ho zanechalo na plných patnáct minut se zlomeným srdcem.

Podle toho, jak se nesl, bylo Tess jasné, že se považuje za úžasného světáka.

Jim měl nějaké techtle mechtle se servírkou v baru, a dokonce i Wood a Nell si po tolika letech manželství vyměňovali pot'ouchlé úsměvy.

Ten pastorální klid a mírumilovnou atmosféru jako by nemohlo vůbec nic narušit. Jako by celý svět sestával jen z každodenní práce, flirtování a sexu překypujícího legrací.

A pak tu byla samozřejmě Lily ve víru svatebních příprav. A Willa, která se dokázala co chvíli zasněně zastavit s přihloupkým úsměvem na tváři.

Tess měla dojem, že i krávy chtějí udržet krok se svými lidskými protějšky. Ačkoliv ona sama na proceduře, kdy inseminátor vstříkoval do krávy býčí sperma, nic moc romantického neviděla.

Upřímně pochybovala, že býka tohle uspořádání nadchlo, ale pár krav směl přece jenom pokrýt, čistě aby si vylepšil náladu. A první pohled na připouštění probudil v Tess přání, aby byl rovněž pohledem posledním. Odmítla uvěřit, že býkem obšťastněné jalovičky zrovna bučely smyslnou slastí.

U Natea byla zase svědkem toho, jak se činí hřebec. Musela uznat, že to působilo nejen živočišně, ale navíc děsivě. Hřebec ržal, vzpínal se a útočil. Klisna koulela očima, těžko říct zda blahem, či hrůzou.

Nic z toho nepovažovala za romantiku a rozhodně jí to nepřipadalo k smíchu. Ovšem vůně potu, sexu a zvířat stačila Tess k tomu, aby při nejbližší vhodné příležitosti odvěkla Natea stranou a znásilnila ho.

Nezdálo se, že by měl námitky.

A teď bylo další nádherné odpoledne, teplé, takže všichni chodili v krátkých rukávech. Obloha byla tak obrovská, modrá a čirá, jako by na Montaně vyšlo to nejkrásnější nebe na světě.

Kdyby se zadívala k horám – jako poslední dobou často – zahlédla by rudé skvrny krvácející skrze běl. Modré a šedé skály, hluboká temná zeleň jehličí. A až se slunce skloní níž, začne se oslepujivě odrážet od říční hladiny vzduté tajícím sněhem.

Za Adamovým domkem zaslechla orající traktůrek. Věděla, že Lily má v plánu založit zeleninovou zahrádku a umluvila Adama, aby jí zoral kus půdy, protože se už nemohla dočkat setí. Přestože ji Adam upozornil, že na většinu semínek je ještě brzy, nebránil se.

Takhle, říkala si Tess, to bude ostatně vždycky.

Je to vzácná náhoda, usoudila, ta jejich láska, oddanost, vzájemné pochopení. Jejich vztah je pevný jako skála. A i když často psala o lidech a pozorovala je právě z toho důvodu, stejně nikdy plně nepochopila prostý a tichý zázrak lásky.

Dokázala o tom psát, nechávat své postavy zamilovávat se či se opět odmilovat. Ale nerozuměla tomu. Měla dojem, že to bude třeba stejné jako s touhle zemí, v níž teď žila už kolikátý měsíc. Naučila se vážit si jí, mít ji ráda. Ale rozumět jí? Ani náhodou.

Krávy a koně se pásli na vzdáleném svahu, kde byla tráva po zimě ještě celá šedivá, a muži se při práci brodili v blátivé břečce, kterou s sebou přineslo teplé počasí. Spravovali ploty, zakopávali kůly a vyháněli dobytek na různé pastviny.

A budou to dělat pořád dokola, znovu a znovu, rok co rok, po celý život. I tohle, uvažovala Tess, je možná láska. Pokud se snad podobný cit někdy rozechvěl v ní, potlačila ho, honem si připomněla palmy a rušné ulice Los Angeles.

Právě jsem tu, povzdechla si Tess, přežila svou první a doufám, že i poslední zimu.

„Tady jsi!“ Tess se rozběhla, ale Willa jí projela přímo před nosem směrem k pastvinám. „Krucí.“ Odmítla se vzdát a zrychlila tempo. Než Willu dohonila, zadýchala se jen úplně maličko. „Hele, musíme se zítra vypravit do města. Lily nám nechává upravit družičkovský šaty.“

„Nemůžu.“ Willa zastavila Moon a sklouzla ze sedla. „Moc práce.“

„Stejně tomu neutečeš.“ Zamrkala, protože Willa bezmyšlenkovitě zadupala do bláta malou sasanku vystrkující kvítek těsně u plotu.

„Taky před tím neutíkám.“ Willa odsedlávala svou klisnu. „Už dávno jsem se smířila s tím, že půjdu oblečená za šaška a nejspíš budu mít sedmikrásky ve vlasech. Akorát si zrovinka teď nemůžu urvat den volna.“

Vytáhla z kapsy zavírací nůž, shýbla se, zvedla klisně nohu a začala jí čistit podkovu.

„Když nepojedeš, budeme muset s Lily vybrat tvoje šaty bez tebe.“

Willa si odfrkla a sáhla po druhé podkově. „Vyberete je samy tak jako tak, takže tam budu zbytečná v každém případě.“

Pravda, přiznala Tess a přátelsky – což by si ještě před pár měsíci nedovedla představit ani v tom nejdivočejším snu, pohladila a poplácala Moon. „Pro Lily to znamená strašně moc.“

Tentokrát si Willa povzdechla a přesunula se k přední noze. „Moc ráda bych jí udělala radost. Namouduši. Ale teď nevím kam dřív skočit. Musí se toho stihnout tolik, než se nám zase zhorší počasí!“

„Stihnout co?“

„Stihnout hodně.“

„Co chceš proboha stíhat?“ Tess se zamračeně zadívala na zářivě modrou oblohu. „Tohle vydrží donekonečna.“

„Hollywoodko, tady sněžívá i v červnu. Zimu ještě z krku nemáme.“ Willa si zkoumavě prohlížela západní část nebe, kde se k horským vrcholům lepily nadýchané bělostné obláčky. Nezamlouvaly se jí. „Jarní sníh je dobrá věc, dodá polím vláhu a rychle roztaje. Pokud nejde o vánici.“ Pokrčila rameny a zastrčila si zavírací nůž zpátky do kapsy. „Člověk nikdy neví.“

„Vánice, můj ty bože. Vždyť tu všechno kvete!“ Tess se podívala na podupané kvítky. „Nebo spíš kvetlo.“

„To, co pěstuje, trochu sněhu vydrží. Ale teplý prádlo bych ještě neschovávala. Drž, Moon.“ Popadla sedlo, uzdu a zamířila ke stájím.

„To ale není všechno.“ Tess se jí držela těsně v patách. „Nedostala jsem příležitost promluvit si s tebou už kolik dní.“

„Měla jsem moc práce.“ Willa ukládala sedlo a postroj v sedlárně. Potom uchopila hřeblo. „Tak i tak.“

„Co tím myslíš?“

„Hele, na tom nic není, že chceš s Benem dohonit všechno, co jsi zameškala. Prima, pokud ti to dělá dobře. A navíc celý den přivádíš nic netušící krávy do jiného stavu, ničíš si ruce ostnatým drátem, ale já potřebuju vědět, co se děje!“

„Konkrétně co?“

„Ty víš moc dobře.“ Tess tiše zaklela a šla za Willou, která začala hřebelcovat Moon. „Už dlouho je klid, Will. Jsem ráda, ale na druhou stranu to člověka znervózňuje. To ty přece mluvíš s policií a s chlapama a nemávneš nad ničím rukou.“

„Měla jsem dojem, že se zaměstnáváš jenom tím svým sepisováním a telefonováním agentovi.“

„Ale jasně že mi to nepřestává dělat starosti. Jenže Nate mi poví jen tolik, že není nic novýho. Přitom hlídky držíte dál.“

Willa vydechla. „Nemůžu nic riskovat.“

„To taky po tobě nikdo nechce.“ Tess se potřebovala trochu zklidnit, pohládla tedy Moon po hlavě. „I když musím uznat, že jsem zažila pár nehezkejších chvil, když jsem se v noci vzbudila a slyšela venku obcházet lidi. Nebo tebe chodit po pokoji.“

Willa nespouštěla pohled z kobylčiny hedvábné srsti. „Strašily mě noční můry.“

Tess to přiznání překvapilo víc nežli fakt sám. Přistoupila blíž. „To mě mrzí.“

Předtím o tom mluvit nedokázala a teď se v duchu ptala, zda nedělá chybu. „Od té doby, co jsem byla ve srubu, je to pořád horší a horší. Když mi došlo, že to děvče zemřelo právě tam. Teď už to je jasný, protože ta krev na ručnicích a hadrech, co jsem našla pod dřezem, skutečně patřila jí.“

„Jak je možný, že to policajti nenašli hned?“

Willa jen pokrčila rameny a pokračovala v hřebelcování. „Na svazích není ten srub jedinej. Rozhlídli se, všechno bylo na svém místě, jak má být. Asi jim připadalo zbytečný čmukat i v koutech a pod dřezem. Zato teď si dali na prohledání toho místa proklatě záležet, obrátili naruby každý centimetr čtvereční.“

Zbytečně. Ale já na to prostě musím pořád myslet a na postřelenýho Adama, jak krvácel. A přitom dál nevíme vůbec nic.“

Pleskla klisnu přes zadek a pustila ji do výběhu. „Nevíme vůbec nic.“

„Možná to skončilo,“ zkusila ji utěšit Tess. „Třeba vzal do zaječích. Žraloci tohle dělávají, abys věděla. Chvíli loví v jednom revíru a pak se přesunou do jinýho.“

„V jednom kuse se děsně bojím.“ To se jí přiznávalo kupodivu snadno. Sledovala přitom Lily, jež se za domem smála na Adama chystajícího základ zahrady. Strach a láska, pomyslela si Willa, chodívají ruku v ruce. „Pomáhá mi práce, nenechá mi na strach dost

času. A pomáhá mi i Ben. Když spíš s chlapem, nemáš na přemýšlení čas.“

Ale máš, pomyslela si Tess, pokud to ovšem není ten pravý.

„Nejhorší to bývá ve tři ráno,“ pokračovala Willa. „Když blízko není ani živá duše, když se nemáš čeho zachytit. Pak se ke mně připlíží strach a zahryzne se mi do hrdla. No a potom se začnu sama sebe ptát, jestli dělám správně.“

„Jako co?“

„Snažím se udržet ranč.“ Rozkládal se všude kolem ní, její celý život. „Že tebe a Lily tady držím, když nemám jistotu, že to je bezpečný.“

„Nemáš přece na vybranou,“ připomněla Tess. Zahákla se holínkou do plotu a opřela se o něj. Nedokázala vidět pozemky Willinýma očima, pochybovala, že to někdy svede. Ale naučila se obdivu vůči jejich rozlehlosti a kráse. „Máme přece vlastní rozum. Rozhodujeme samy za sebe.“

„Možná jo.“

„Povím ti, jak se k tomu stavím já. Až ten rok uběhne, vrátím se do Los Angeles. Vyplením všechny butiky a poobědvám ve všech módních restauracích.“ Dobře věděla, že to budou zcela jiné podniky, než které byly módní při jejím podzimním odchodu. „Budu pobírat svůj podíl na zisku z ranče a koupím si dům někde v Malibu. Vedle oceánu, abych ve dne v noci slyšela vlny.“

„V životě jsem oceán neviděla,“ zašeptala Willa.

„Že ne?“ Bylo to skoro k nevíře. „No, možná za mnou přijedeš někdy na návštěvu. Ukážu ti životní styl civilizovaných lidí. Mohla by z toho vzniknout další kapitolka mé knihy. Willa v Hollywoodu.“

Willa se zazubila a promnula si bradu. „Jaký knihy? Myslela jsem, že smolíš novej scénář.“

„To jo.“ Zrozpačitělá Tess si strčila ruce do kapes. „Ale pohrávám si ještě s knihou. Čistě pro zábavu.“

„A píšeš tam i o mně?“

„Tu a tam.“

„A odehrává se tady, v Montaně? Na našem ranči?“
„Kam jinam jsem to asi měla situovat, nevíš?“ huhlala Tess.
„Jsem tu zahrabaná na celý rok. Ale nic to není.“ Začala bubnovat prsty o horní břevno. „Nepověděla jsem o tom dokonce ani Irovi. Bavím se tím, abych se nenudila.“

Kdyby to byla pravda, řekla si Willa, tak by se netvářila tak rozpačitě. „Můžu si to přečíst?“

„Nemůžeš. Jdu oznámit Lily, že bojkotuješ zítřejší výpravu do města. Ale potom si nestěžuj, pokud vyfasuješ volánky.“

„Houby vyfasuju!“ Willa se obrátila a zadívala se znovu na hory. Nálada se jí znatelně vylepšila, ale při pohledu na houstnoucí oblaka u horských štítů si uvědomila, že nic ještě neskončilo. Zima ani to druhé.

USPOŘÁDAT VEČÍREK BYL LILYIN NÁPAD.

Jen malá, intimní, neformální večere, slibovala. Pouze tři sestry, Adam, Nate a Ben. Její rodina, jak si teď v duchu říkala.

Možná že malá, intimní, neformální, ale pro ni vzrušující. Bude hostitelka, role, kterou v životě nehrála, na večírku ve svém vlastním domě.

Během dětství a dospívání byla svědkem toho, jak její maminka chystá společenské akce, a zvládala je tak chytře a s přehledem, že Lilyina pomoc byla absolutně zbytečná. Během té krátké doby, co žila sama, neměla na pořádání večerí dost peněz. A její manželství podobným společenským akcím rozhodně nepřálo.

Ale teď se všechno od základu změnilo. Ona se od základu změnila.

Celý den věnovala přípravám. Uklidit v domě moc práce nedalo. Milovala každický jeho čtvereční centimetr a Adam nebyl typ muže, který odhazuje oblečení, kam se mu zamane, nebo nechává na stole řádky láhví od piva. A neměl námitky ani proti vylepšením, která tu provedla – proti malé mosazné žabce, kterou objednala podle

katalogu, krásné skleněné kouli v navzájem splývajících modrých odstínech, do které se při nákupech v Billingsu na první pohled zamilovala. Často říkával, že než se k němu Lily nastěhovala, býval dům příliš prázdný a obyčejný.

Probrala s Bess recepty a rozhodla se pro pečené žebírko, které strkala do trouby právě v okamžiku, když Bess strčila hlavu do dveří.

„Všechno klapě podle plánu?“

„Naprosto. Připravila jsem to přesně tak, jak jsi mi poradila. A koukni sem.“ Pyšná jako matka dvojčat otevřela Lily lednici a předvedla domácí dorty. „Ten punčovej piškot vyšel nádherně. Poleva je úplná pohádka.“

„Mužský si na punčový řezy potrpěj,“ přikývla Bess. „Tos dobře vybrala.“

„Jen kdyby sis to ještě chtěla rozmyslet a taky přišla!“

Bess jen mávla rukou. „Jseš hodná holka. Lily, ale když si můžu vybrat mezi křeslem u televize a posedáváním v pokoji plným mládeže, tak vyhrává to křeslo s televizí. A jestli chceš pomoci, pověz v čem.“

„Kdepak, chci to udělat všechno sama. Možná to zní hloupě, ale –“

„Proč hloupě?“ Bess zamířila k oknu, kde Lily pěstovala ze semínek bylinky. Daří se jim báječně, pomyslela si, navlas jako Lily. „Ženská má právo vládnout ve vlastní kuchyni. Ale kdyby sis s něčím nevěděla rady, tak se ozvi.“ Lišácky zamrkala. „Nikdo se přece nemusí dozvědět, že tu měla malýho pomocníčka.“

Bess se obrátila, protože zadní dveře se opět otevřely. „Koukni si pořádně otřít boty!“ přikázala Wille. „Přece tu čistou podlahu nezašlapeš blátem!“

„Vždyť si je utírám!“ Ale přesto si Willa pod tím ostřížím pohledem otírala podrážky déle, než se jí líbilo.

„Páni, ty jsou krásný!“ Lily uchopila svazeček lučních květů, který Willa donesla. „Jsi hodná, že sis vzpomněla a natrhala mi je.“

„To Adam.“ Willa usoudila, že její úkol je u konce. „Jeden z koní si natáhl šlachy, takže teď mu ji ošetřuje. Nerad by, aby z toho bylo něco vážnějšího.“

„No ano, celej Adam!“ rozněžnila se Lily a srdce jí tálo, když se nosíkem ponořila do voňavých kvítků. „A ten kůň se uzdraví? Nepotřebuje Adam pomoci?“

„Zvládne to. Musím běžet zpátky.“

„Nemohla by ses aspoň na minutku posadit k nám? Dám ti kávu, je čerstvá.“

Než stačila Willa odmítnout, Bess jí dloubla loktem do žeber. „Koukni si sednout a vypít si se sestrou kafe! A sundej si klobouk, jsi v domě! Já musím dohlédnout na prádlo.“

„Generálka stará!“ postěžovala si Willa, když Bess za sebou dovřela dveře. Ale už měla klobouk dole. „Asi bych si kafe měla dát, pokud je hotový.“

„To je. Posad se, jenom dám kytky do vázy.“

Willa se posadila ke kulatému stolu z javorového dřeva a zabubnovala prsty o desku. Hlavou jí probíhal seznam desítek úkolů, které musí do večera stihnout. „Prima to tady voní.“

„To jsou bylinky, vyrobila jsem potpourri.“

„Vyrobila?“ Willa zabubnovala prsty ještě rychleji. „Z tebe se stává opravdická hospodyňka, vid?“

Lily nespouštěla pohled z květin, které pečlivě rovnala do staré skleněné láhve. „To je taky jediný, v čem jsem dobrá.“

„Ale houby. Nechtěla jsem, aby to takhle vyznělo.“ Naštvaná sama na sebe se Willa zavrtila v židli. „Adam je s tebou tak šťastnej, že se bezmála vznáší. A máš to tu moc úhledný a pěkný.“ Podrbala se na krku a připadala si jak neotesanec. „Vezmi si třeba tu velkou bílou mísu s naleštěnými jablkama. Mě by v životě nic podobného nenapadlo. Nebo ty lahvičky, co máš vyrovnaný na římse. Co je v nich?“

„Různě navoněnej ocet.“ Lily se ohlédl po řadě dlouhokrkých láhví, v nichž plavaly snítky majoránky a levandule a bazalky. „Je prima do salátů, a já se na to navíc ráda dívám.“

„Podobný věci dělává i Shelly, ale já na to nejsem.“

„To proto, že se musíš starat o důležitý věci, o základ, a ne o ozdůbky. Strašně moc se ti obdivuju, Willo.“

Willa se přestala mračit a vykulila oči. „Cože?“

„Jsi úžasně chytrá a silná a šikovná.“ Lily postavila na stůl hezounký modrý šálek s talířkem. „Když jsem tě uviděla poprvý, vyděsilas mě k smrti.“

„Vážně?“

„No, děsilo mě úplně všechno, ale ty především.“ Lily si do svého šálku přidala pořádnou porci smetany, protože teprve potom byla káva podle její chuti. Posadila se s rozhodnutím, že je nejvyšší čas přiznat všechno. „Pozorovala jsme tě na pohřbu. Ztratila jsi otce a trápilo tě to, ale držela ses neuvěřitelně statečně. A později, když Nate četl poslední vůli a všechno, co bylo tvoje, co mělo být tvoje, ti najednou sebrali rovnou před nosem, tak jsi se ovládla jakbysmet.“

Willa si na to dobře vzpomínala. A pamatovala si, že se nechovala nijak mile. „Neměla jsem na vybranou, víš.“

„Na vybranou je vždycky,“ namítla Lily tiše. „Já si většinou vybrala útek. Utekla bych i toho dne, kdybych měla kam. A myslím, že nebýt tebe, nenašla bych odvahu zůstat, když se tu začaly dít ty strašný věci.“

„S tím nemám vůbec nic společnýho. Zůstala jsi kvůli Adamovi.“

„Adam.“ Na Lily naráz všechno zněznělo – hlas, oči, ústa. „Ano, ale neměla bych odvahu jít za ním, přiznat svoje city k němu. Dívala jsem se na tebe, na všechno, co děláš, cos udělala, a říkala jsem si, je to moje sestra a nikdy před ničím neutekla. Přece musím mít uvnitř něco, čím jsme si podobný. Takže jsem to začala hledat. Vůbec poprvý v životě jsem před problémem neutekla.“

Willa odstrčila šálek stranou a naklonila se k Lily. „Víš, já si vyrůstala, jak jsem chtěla, a dělala jsem si, co jsem chtěla. Nikdy mě nikdo nezahnal do kouta tím, že by si ze mě dělal otloukánka.“

„Fakt ne?“ Lily sebrala odvahu, protože Willa neodpovídala. „Ale Bess mi vyprávěla, že tatínek se k tobě choval dost surově.“

Bess moc žvaní, pomyslela si vztekla Willa. „Občasný pohlavek od rodiče je něco jiného než rána pěstí od manžela. Utéct před tím druhým není zbabělost. Bylo to správný a chytrý.“

„Bylo. Ale nikdy jsem se nebránila. Vůbec nikdy.“

„Já taky ne,“ zamumlala Willa. „Taky jsem mohla od táty utéct, ale ani já se nijak nebránila.“

„Bránila ses pokaždý, když jsi vyskočila na koně, vytáhla tele z krávy a objížděla ploty.“ Lily nespouštěla pohled z Williny tváře. „Tímhle jsi získala právo na ranč. Tak ses bránila. Zakořenila jsi tady. Neznala jsem ho a on se o mě nikdy nezajímal. Ale podle mě neznal ani tebe, Willo.“

„Neznal.“ Přiznala to pomaloučku a tiše. „Asi mě vážně neznal.“

Lily se zhluboka nadechla. „Ale teď se bráním, a to především díky tobě, díky Tess, díky šanci, kterou jsem tady dostala. Tu šanci mi ale nenabídl Jack Mercy, nabídlas mi ji ty, Willo. Udělalas to, i když jsi nás měla nenávidět. Na to jsi měla plný právo. Ale tys to neudělala.“

Ale chtěla jsem, vzpomněla si Willa. Jenže to prostě nešlo. „Možná že nenávisť je moc namáhavá.“

„To je, ale ne každej to dokáže pochopit.“ Lily si pohrávala se svým šálkem. „Když jsme byly s Tess tuhle nakupovat, měla jsem dojem, že jsem zahlídla Jesse. Byl to jen mžik, jen vteřinka.“

„Tys ho zahlídla tady v Ennisu?“ Willa se prudce napřímila a zatřásla pěstí.

„Kdepak.“ Lily se na sestru pousmála. „Vidíš, tvoje první reakce je obrana, moje útok. Dřív se mi zdálo, že ho vidím na každém rohu, dokázala jsem si ho představit absolutně všude. Nějakou dobu se mi to už nestalo, ale tuhle, nějaká tvář v davu, sklon hlavy... A přesto

jsem neutekla. A věřím, že pokud by to jednou bylo nutný, doopravdy nutný, tak bych se bránila. Dlužím ti to, Willo.“

„Když já nevím. Lily. Útěk je někdy lepší řešení.“

VŠECHNO KLAPALO TAK ÚŽASNĚ HLADCE, že Lily jen stěží dokázala uvěřit, že to je skutečně její život. V útulném obývacím pokoji seděli lidé, které si v poslední době zamilovala, nakládali si druhou porci jídla, jež pro ně sama přichystala, a přátelsky a se smíchem si povídali. A hádali se, navlas jako členové jedné rodiny.

Začala s tím Tess, uvědomila si Lily, a to naprosto cíleně návrhem, aby si Willa oblékla šaty, které jí vybrala na svatbu, z nafialovělého organtýnu se sukní z šesti volánků a s balónkovými rukávy. S mašlí.

„Musela ses pomátnout, pokud si představuješ, že mě narveš do takovýho hadru! A co je to vlastně za barvu? Není to náhodou skoro růžová? Tak do růžovejch volánků mě nikdo nedostane!“

„Budeš v tom vypadat rozkošně,“ předla Tess. „Zvlášť s tím kloboukem.“

„S jakým kloboukem?“

„No s takovým k pomilování, ve stejný barvě a obrovskou střechou, na který rozkvetla zahrádka jarních kvítků. Mám dojem, že petrklíčů. A nahoře je vyříznutej otvor, aby se jím dal prostrčit drdol. A potom tu jsou ještě rukavičky. Až po lokty, nesmírně šik.“

Než Willa stačila smrtelně zblednout. Lily se nad ní slitovala.

„Dělá si z tebe legraci. Ty šaty jsou krásný, ze světle modrýho hedvábí, vzadu mají perlový knoflíčky a na živůtku kousek krajky. A jsou nesmírně jednoduchý, klasický. A bez klobouku a bez rukavic.“

„Zkazíš každou švandu,“ zavycítala Tess a zazubila se na Willu. „škoda.“

„Při tomhle tempu uvidím Willu během jednoho roku v šatech víckrát než za celej její dosavadní život,“ pochválil ji Ben. „Přitom jsem věřival, že spí v džínách.“

„Ráda bych viděla tebe, jak ženeš stádo v kvádrů!“ odsekla Willa.
„Já taky.“ Nate se zašklebil a odstrčil talíř. „Lily, bylo to fantastický. S takovou kuchařkou si Adam bude muset pořídit delší pásek.“

„Ještě musíme mít místo na dort.“ Lily rozzářená blahem se zvedla. „Ale ten si můžeme dát v obývací.“

„Ta holka je v kuchyni hotovej zázrak,“ poznamenal Ben, když se usazoval do ušáku v obývacím pokoji. „Adam má z pekla štěstí, ten syčák.“

„Jakpak pánové vlastně oceňují kvality žen coby manželek, McKinnone?“ Willa se usadila v indiánském sedu na předložce před krbem. „Podle toho, jak umí vařit?“

„Uškodit to nemůže.“

„Chytrá ženská si najme kuchařku.“ Tess se spustila na pohovku vedle Natea s hlasitým zasténáním. „A takhle se nacpe jen jedinkrát do roka. Zítra abych v bazénu udělala padesát koleček navíc.“

Willa měla chuť pronést pár jedovatostí, ale nakonec to nechala plavat. Střelila bleskovým pohledem ke kuchyni, kde Adam s Lily chystali moučník. „Než sem přijdou, zmínila se vám Lily o tom, že tuhle při nakupování zahlídla svého exmanžílka?“

„Ne!“ Tess se náraz napřímila. „Ani slovíčkem.“

„V Ennisu?“ Nate přimhouřil oči a přestal si pohrávat s Tessinými prsty.

„Tvrdí, že se spletla. Prý to byl její starej zlozvyk, že ho jakoby potkávala na každém kroku, ale mně to dělá těžkou hlavu.“

„Je fakt, že chvíli byla zakřivená.“ Tess se podmračeně zamyslela. „Prohlížely jsme si výlohu se spodním prádlem a já si říkala, že asi sní o své svatební noci. Pár minut byla nezvykle nervózní, ale s ničím se mi nesvěřila.“

„Sehnal jsi jeho fotku?“ obrátil se Ben na Natea.

„Teprve před pár dny. Na Východě se to nějak zadrhlo.“ I on se ostražitě ohlížel ke kuchyni. „Vypadá nevinně jako kostelní zpěvák.“

Pohlednej obličej a klukovská čupřina. Já osobně jsem ho tady nezahlídl. Měl jsem tu fotku vzít s sebou a ukázat ji Adamovi.“

„Chtěla bych se na ni taky podívat,“ prohlásila Willa. „Probereme to spolu později,“ dodala chvatně, když zaslechla blížící se Adamův hlas. „Nerada bych jí to pokazila.“

Aby zamaskoval vzniklou odmlku, Ben vyskočil a šel Lily pomoci s podnosem. „To je ale dort!“ Naklonil se nad ták a nasál sladkou vůni, jako by neměl na starosti nic závažnějšího než příští lahůdku. „Ale co dáš ostatním? Tohle zvládnou sám!“

Ještě poseděli při světle krbu, a když Nate nenápadně stiskl Tess ruku, zvedl se k odchodu. „Radši vypadnu, než mě odtud budete muset odkutálet. Lily.“ Shýbl se k ní s polibkem. „Jseš báječná hostitelka.“

„Jsem moc ráda, že jste všichni přišli.“

„Doprovodím tě.“ Tess se tvářila, že zívá. „Přecpala jsem se tak strašně, že budu spát jako špalek.“

V tiché shodě vyčkali Ben s Willou ještě dalších pět minut a rozloučili se i oni.

Sotva osaměli, přivinul si Adam Lily do náruče. „To nás vážně mají za takový trouby?“

„Co tím myslíš?“

Láskyplněji políbil do vlasů. „Slyšela jsi snad, že by venku startoval džíp?“

Zamžikala, uvědomila si, nač naráží, a rozesmála se. „To ne, to neslyšela.“

„Řekl bych, že neměli tak špatnej nápad.“ Zvedl Lily do náruče a zamířil s ní ke schodišti.

„Adame, co s tou hromadou nádobí?“

„Do rána neuteče.“ Opět ji políbil. „A my jakbysmet.“

V POSTELI, V ABSOLUTNÍ TMĚ, WILLA HLASITĚ ZASTÉNALA.

Ten zvuk ho vždycky nesmírně vzrušil a přiměl zrychlit tempo milování. Moc rád se na ni díval, když byla nahoře. Vlasy se jí zvedaly z ramenou, bohaté a temné. V její tváři viděl záblesky rozkoše, do které se potápěla celá, bezvýhradně. A když dlaněmi podebral její ňadra, když se vzepjal a přitiskl k nim lačná ústa, ovinula se kolem něho jako hedvábná liána, takže se mohl na ní pást a přitom se od ní nechat milovat.

A mohla rozdávat sebevíc, jemu to stejně bylo pořád málo.

„Lehni si.“ Své přání jen vydechl, a sotva se položila na záda, našel ji a okamžitě do ní vnikl.

Znovu zasténala, chraptivým nářkem rozkoše, který mu rozbouřil krev jako nejkvalitnější whisky. Cítil, jak se mu odevzdává, jak vrcholí, jak vzlyká a zatíná mu zuby do ramene.

Dovolil, aby tempo milování teď určovala sama, aby řídila vlastní rozkoš. Po chvíli se nad ním naklonila, dlouhou hřívou mu zastřela tvář a opřela se o ruce.

„Dovedu tě k šílenství.“ Skláněla hlavu, až se rty téměř dotýkala jeho. „Chci, abys prosil o milost.“

Mučila ho pomaličkým mazlením a přitom mu na ústa sázela rychlé a krátké polibky, jež se postupně prodlužovaly i prohlubovaly. Když se mu prsty zabořené do jejích vlasů zaťaly do pěstí, osvobodila jeho těžce oddechující ústa a zaklonila se. Hladila ho dlaněmi po prsou a dívala se mu upřeně do očí.

Pohled na ně ji hluboce uspokojoval. Byly zdivočelé a slepé a zoufalé, zrcadlily stejný citový vír, jaký zuřil v ní. Uchopil ji za boky a bolestivě ji stiskl. Bude mít modřiny. Značku, pomyslela si vítězoslavně.

Dobře věděla, co teď přijde, jedna vlna slasti za druhou, až nakonec splynou do jednoho přílivu, který jí švihne tělem jako blesk nebo se v něm dlouze rozlije jako ranní rosa. A přesto to pro ni byl vždycky znovu šok, ta zběsilá důvěrnost, ta potřeba, která se pokaždé vynořila se stejnou zuřivostí.

Cítila ho vrcholit, sežehl ji stravujícím plamenem, který ji přitavil k jeho tělu a znehybněl ji jakoby navěky.

„Willo.“ Ben ji stáhl k sobě a teď si leželi v objetí a chvěli se doznívajícím orgasmem. Přitiskl jí rty na hrdlo. „Takhle tě držet jsem toužil celý večer.“

Takovéhle hloupůstky ji vždycky rozněžnily a svazovaly jí jazyk. „Podle mě jsi měl dost práce s jídlem, než abys stihnul ještě myslet na tohle.“

„Nikdy mě nic nezaměstná tolik, abych nemohl myslet na tohle. Nebo na tebe. Já na tebe namouduši myslím pořád.“ Natočil si ji tvář k sobě. „Vlastně ještě víc než pořád. A taky si kvůli tobě dělám starosti.“

„Starosti?“ Rozkošnický uvolněná se opřela o loket a zadívala se na něho. Milovala objevovat jeho tvář v šeru, rozlišovat jeden rys po druhém. „Proč?“

„Za daný situace bych byl nejradši pořád u tebe.“

„Však já se o sebe umím postarat.“ Odhrnula mu vlasy z obličeje. Zvláštní, napadlo ji přitom, jako by měl jejich konečky namočené do zlata. A ještě zvláštnější je ta touha neustále se jich dotýkat. „A o ranč se dokážu postarat navlas stejně.“

„Jasně,“ přisvědčil. A skoro až moc dobře, řekl si v duchu. „Ale stejně si dělám starosti. Mohl bych zůstat do rána.“

„To jsme už přece spolu probrali. Bess radši předstírá, že nemá potuchy, co se tu nahoře děje. A já bych jí to nerada pokazila. A...“ Políbila ho a lenivě se překulila na záda. „Musíš se starat taky o svůj vlastní ranč.“ Protáhla se. „Běž si osedlat, McKinnone. Pro tentokrát jsem s tebou myslím skoncovala.“

„Myslíš?“ Převalil se na ni, aby jí dokázal, jak krutě se spletla.

KDYŽ SE DOSPĚLÝ MUŽ PLÍŽÍ PO ŠPIČKÁCH Z
TEMNÉHO domu, většinou si připadá jako pořádný hlupák. Nebo

jako šťastlivec. Nate se právě rozhodoval, jaká z těch nálepek se k němu hodí líp, když otevřel dveře a zjistil, že venku stojí Ben.

Chvilí na sebe koukali a rozpačitě si odkašlávali. „Pěkná noc,“ poznamenal Nate.

„Jedna z mých nejlepších.“ Ben to vzdal a spiklenecky se zazubil. „Kdes zaparkoval džíp?“

„Za stodolou. A ty?“

„Taky. Nechápu, nač se s tím vůbec obtěžujeme. Široko daleko není jediná živá duše, která by nevěděla, že jsme se tady zapletli.“ Sešli z verandy a zamířili ke stodole. „Pořád si říkám, kdy někdo vystřelí místo po zločinci taky po mně.“

„Teď drží hlídku Adam s Hamem,“ připomněl Nate. „Schválně jsem si to tak vypočítal. Ti dva nestřílejí bezhlavě.“ Vzhlédl k Tessinu oknu. „I když, ono by to stálo i za to kličkování mezi kulkami.“

„Nějak se mi to u tebe nezamlouvá, Nate.“

„Chtěl bych se s ní oženit.“

Ben zkameněl. „Něco mi bzučelo v uchu. Asi jsem tě špatně slyšel.“

„Slyšels mě proklatě dobře. Tess tvrdí, že na podzim sviští zpátky do Kalifornie.“ Nate jen pokrčil rameny. „Já tvrdím, že zůstane tady.“

„Tos jí řekl?“

„Říkat něco Tess!“ Ta představa Natea pobavila natolik, až se přidušeně rozesmál. „Sakra, to ne. S takovou ženskou nemůžeš jednat s vyloženýma kartama. Byla odjakživa zvyklá velet, takže si musí myslet, že všechno je jenom její nápad. Zatím ještě neví, že je do mě zamilovaná, ale ono jí to časem dojde.“

Ty řeči o lásce a manželství Bena děsně štvaly. „A co když nedojde? Co když se jednoduše sbalí a odjede? To jí to dovolíš?“

„Těžko ji můžu zamknout, ne?“ Nate vytáhl klíčky od vozu a pohazoval si s nimi na dlani. „Ale já jsem přesvědčenější, že zůstane. A navíc mám ještě dost času na tom pracovat.“

Ben pomyslel na Willu a na to, jak by asi reagovala, kdyby se musela takhle rozhodnout. „Já bych asi neuměl být tak klidnej.“

„Hm, chce to trochu trpělivosti. Ale já osobně zastávám názor, že ty sám si stojíš docela solidně.“ Nasedl za volant. „Tu fotku ti dopravím při nejbližší příležitosti.“

„Buď tak laskav.“ Ben postál u vlastního vozu a zadíval i se k obytné budově. Kdepak, kdyby se on zamiloval, tolik trpělivosti jako Nate by určitě neměl. A celou cestu domů si , pořád dokola opakoval, jak je proklatě rád, že zamilovaný není ani náhodou.

Kapitola dvacátá třetí

Jesse měl všechno dokonale promyšlené. Ach ano, byl ochotný čekat, být trpělivý. Být rozumný. Koneckonců, pokud to vydrží do podzimu, shrábne kromě manželky ještě pořádný balík.

Jenže teď si ta mrcha usmyslela provdat se za toho indiánského parchanta. Všechno si to promyslel a pochopil, že pokud nechá událostem volný průběh, nedostane legálně ani floka. Takže volný průběh tomu nechat nesmí.

Kdyby býval mířil trochu přesněji, mohl mít Adama Wolfchilda už z krku. Příležitost to byla skvělá, ale ten zkurvysyn měl štěstí. A jelikož tam Wolfchild nebyl sám, Jesse nemohl riskovat čekání, kdy dostane příležitost k další ráně.

Nepochyboval, že mu to vyjde jindy. Potřebuje jen kapičku šikovné náhody. Ale jarní práce a ten prokletý otrokář Ben McKinnon ho drželi na ranči Three Rocks, zatímco ta jeho děvka si nakupovala svatební parádu.

Pokud už nemohl vyžrát na Wolfchilda, mohl se dostat aspoň k Lily. Donutí ji pekelně litovat, že mu utekla a navíc mu zkřížila plány se shrábnutím dědictví, ale přinese mu to božskou slast.

Doufal, že se tu napakuje a že si ještě užije s tou indiánskou princeznou. Teď ale přišel čas popojet o dům dál. Lily vezme s sebou.

„Vyhrál jsem pětku!“ oznámil s přátelským úsměvem Jimovi.
„Ten poker ti nějak nejde.“

„Na mě hrajete moc vysoko.“ Ned Tucker odhodil karty, říhl a vstal, aby si donesl další pivo. Na Mercy se mu líbilo: Willa byla jako šéfka férová a bavila se s chlapy jako se sobě rovnými. Pro štěstí podrbal grizzlyho stojícího v koutě. Ne snad že by mu to bylo při hře něco platné.

Zavrtěl hlavou, protože Jesse vyhrál s přehledem i další partičku. „Hajzlíci holt mají vždycky štěstí,“ postěžoval si Hamovi.

„To víš, kam čert, tam všichni svatý.“ Ale Ham se teď rozhodl zkusit rovněž štěstí. „Rozdej mi taky. Za hodinku střídám Billyho, tak co bych předtím ještě něco neprohrál.“

Za hodinku, říkal si Jesse, zatímco si rovnal karty. Hlídku teď drží Billy a ten přemoudřelej študák. Ani jeden by mu neměl dát moc práce. Ještě deset minut a vypadne.

Tentokrát prohrál a odhodil karty znechuceně na stůl. Odstrčil židli od stolu. „Vynechte mě. Potřebuju trochu na vzduch.“

„Dej si bacha, aby tě Billy neodprásk!“ křikl za ním Jim. „Ten kluk je myšlenkama pořád u té své městský kočičky, takže nemá čas se rozmejšlet!“

„Ále, Billyho zmáknu,“ broukl Jesse, nasoukal se do bundy a vyšel ven.

Podíval se na hodinky. Prostudoval si denní režim na Mercy natolik podrobně, aby věděl, že Adam teď na noc kontroluje koně ve stájích. V hlavní budově už bude klid, takže Lily je sama. Zpod sedadla svého džípu vytáhl kolt. Opatrnosti není nikdy nazbyt. Strčil si ho za opasek a kradmo se pustil k hezkému bílému domku.

Půjde to jako na drátkách, sliboval si v duchu. Lily bude brečet a žebrat, ale jinak půjde bez odporu. Odjakživa udělala přesně to, co jí nakázal. A pokud se rozmýšlela, stačila jedna rána.

Na tu první ránu se proklatě těšil. Už si ji odpíral příliš dlouho.

Poklepal si spokojeně na opasek a nenápadně se sunul k zadnímu vchodu do domku.

„To jseš ty, Jesse?“ Rozveselený vyhlídkou na společnost k němu přistoupil Billy s puškou z opatrnosti skloněnou k zemi. „Už jsi zase obral chlapy dohola, co? Copak tu pohledáváš?“

Jesse se na něho usmál a vytáhl kolt. „Beru si, co mi patří,“ odpověděl a udeřil Billyho pažbou do spánku. „Nemá smysl tě zabíjet,“ prohodil, když táhl mladíčka do keřů. „A navíc to dělá rámus. Takže se mi drž z cesty, než si to stačím rozmyslet.“

Tiše jako had se připlížil k zadním dveřím a nakoukl dovnitř skrze sklo.

Byla tam. Sladká malá Lily, říkal si v duchu. Seděla u stolu, pila čaj a četla si časopis. Čekala, až se vrátí ten její indiánskej milenec a udělají to. Coura jedna nevěrná.

Na okamžik ho zarazilo zahřmění hromu. Vzhlédl k obloze, na které nevykukovala ani jediná hvězda. Dokonce i počasí stojí na mý straně, pomyslel si zlomyslně. Takovej primovní deštík zamete stopy jedna báseň. Nikdo nepozná, že mám namířeno na jih.

Pomalu stiskl kliku a vstoupil dovnitř. „Adame, tady je článek o svatebních dortech. Představ si...“ Umlkla, pohled pořád ještě přilepený ke stránce, ale srdce se jí splašeně rozbušilo. Pod stolem začal vrčet Beans. A ona to věděla, ještě dřív, než sebrala odvalu, aby se otočila, to přesně věděla.

„Utiš toho psa. Lily, nebo ho odprásknu.“ O tom nepochybovala. Vypadal pořád stejně, dokonce i s těmi tmavšími vlasy a knírkem se jí zdál stejný jako dřív. Krásné oči přimhouřené do nenávisných škvírek, ústa ztuhlá v nebezpečném úsměvu. Podařilo se jí zvednout na nohy a postavit se mezi Jesseho a psa.

„Beansi, pšš, tiše. Nic se neděje.“ Pes nepřestával vrčet a Lily s hrůzou sledovala, jak Jesse vytahuje zpod opasku pistoli. „Nestřílej ho, Jesse, moc tě prosím. Je to jenom starej pes. Navíc by tě slyšeli. Všichni uslyší, že střílíš. Přiběhnou se sem podívat.“

Toužil něco zabít, cítil, jak mu ta touha pobublává v hrdle. Ale mnohem víc chtěl zůstat nenápadný. „V tom případě ho utiš. Hned!“

„Já – já ho strčím do vedlejšího pokoje.“

„Žádný rychlý pohyby. Lily, a nesnaž se utýct.“ Zamlouvala se mu tíha pistole v dlani, pažba dokonale obemknutá prsty. „Jinak ti udělám něco strašného. A pak se tu posadím a počkám si na toho Indiána, s kterým chrápeš. A odbouchnu ho, sotva překročí práh.“

„Neuteču.“ Vzala Beanse za obojek, a přestože se celým svým podsaditým tělem vzpíral, odvěkla ho ke dveřím a přes práh. „A buď tak laskav a schovej tu pistoli, Jesse. Moc dobře víš, že ji nepotřebuješ.“

„Nejspíš máš pravdu.“ Pořád ještě s úsměvem zastrčil pistoli zpátky. „Pojď sem.“

„To nemá smysl, Jesse.“ Zoufale se snažila rozpomenout na všechno, co ji učil psycholog, zachovat klid, myslet s jasnou hlavou. „Jsme rozvedení. Pokud mi znovu ublížíš, půjdeš do vězení.“

Opět položil ruku na vykukující pažbu pistole. „Povídám, pojď sem!“

Nenápadně se přesuň ke dveřím, říkala si. Třeba se ti podaří uniknout. Musíš přece varovat Adama a všechny ostatní. „Snažím se začít od začátku,“ vysvětlovala, když se k němu blížila. „Ale to přece můžeme oba. Nikdy jsem pro tebe nepředstavovala nic než zklamání, a –“ Vykřikla, ne úlekem, ale bolestí, protože ji prudce udeřil do tváře.

„Na tohle jsem čekal víc jak šest měsíců.“ A protože to byl báječný pocit, hned si to zopakoval, a to tak tvrdě, že ji srazil na kolena. „Celou tu dobu jsem byl přímo tady, Lily.“ Popadl ji za vlasy a trhnutím ji opět vytáhl do stoje. „Nespouštěl jsem tě z očí.“

„Tady?“ Bolest byla k uzoufání známá a znemožňovala jí logicky myslet. Přesto však přemýšlela. O vraždě, o šílenství. „Tak tys byl tady. Ach bože.“

Strach ji docela ochromil. Ale Jesse používá jen pěsti, namlouvala si. Ten by lidi nekuchal.

Když se mu však podívala do očí, spatřila pouze slepou nenávist.

„A teď půjdeš se mnou a budeš absolutně zticha a uděláš přesně to, co ti přikážu.“ Pro případ, že by nepochopila, co tím myslí, ji

surově škubnul za vlasy. „Zkus se mi postavit. Lily, a ublížím nejen tobě, ale sejmu každého, kdo se mi připlete do cesty.“ Mluvil s obličejem přiraženým těsně k její tváři. Ve vedlejší místnosti zběsile štěkal pes, ale nevěnovali mu pozornost. „Vypravíme se na báječný výlet, do Mexika, víš?“

„Nikam s tebou nejdu.“ Dostala další ránu, téměř jí stačila uhnout, načež oba šokovala tím, že zaútočila, vrhla se na něho zuby, nehty a pěstmi.

Síla jejího útoku ho přirazila zády na skříň. V místě, kde se udeřil, mu do kyčle vystřelila rezavá bolest. Zavyl, když mu rozdrápla obličej do krve, příliš ohrožený, než aby dokázal její nehty odrazit dřív, než svůj krvavý útok zopakovala. „Kurvo pitomá!“ Udeřil ji tak prudce, že padla na stůl. Hezounký šálek s čajem sletěl na podlahu.

Pes vyl jako vlk a drápal na dveře.

„Za tohle tě zabiju. Kurvo, za to tě zabiju.“

A skutečně ji málem zabil. Už držel pistoli v ruce a prst se mu chvěl na spoušti. Ale ona na něho upírala pohled zcela beze strachu, vůbec nežebrala o život. V očích jí vyčetl jedině nenávist.

„Tak tohle po mně chceš?“ Znovu ji hrubě postavil a přidržel jí hlavu u spánku. „Vážně chceš, abych tě odprásknul?“

Bývala doba, kdy by, nejspíš z pouhého vyčerpání, přisvědčila. Ale pomyšlení na život tady, na Adama a její sestry, na domov a rodinu, to všechno jí v tom zabránilo.

„Ne. Půjdu s tebou.“ A budu číhat, slíbila si v duchu, na první příležitost utéct nebo se ti postavit.

„To si piš, že půjdeš!“ Stiskl jí hrdlo a zalomcoval s ní. Oči se mu podlily krví. „Nemám čas ti to spočítat hned tady na místě, ale však se dočkáš. Dočkáš se, ty mrcho!“

Táhl ji ke dveřím a vzteky se třásl. Šok z toho, že se na něho vrhla, že zaútočila a do krve ho zranila, ho pořádně vyvedl z rovnováhy. Ztratil spoustu času rvačkou s ní, i když počítal, že s ním nakonec půjde poslušně jako tele. Příšerně ho to načuřilo.

Docela mu proto ušlo, že to není déšť, co se snáší z temné oblohy, ale sníh. Nad hlavami jim nepřestával burácet hrom. Husté těžké vločky mu tančily před očima, takže neviděl Adama až do okamžiku, dokud se sobě navzájem neocitli tváří v tvář a on nehleděl přímo do ústí pušky.

„Pusť ji!“ Adamův hlas zněl klidně jako letní vánek, neprozrazoval vůbec žádný hněv či strach. „Lily, uskoč od něho.“

Jesse ji bleskově uchopil za hrdlo a stiskl jí průdušnici. Pistoli jí od spánku nesundal. O klidu se v jeho případě mluvit nedalo. Rozvřeštěl se: „Ksakru, je to přece moje žena, ne? Uhni mi z cesty, do prdele práce! Jinak jí vystřelím mozek!“

Zaslechl cvaknutí kohoutku a spatřil Willu, bez kabátu, s vločkami sněhu ve vlasech: „Koukej pustit mou sestru, hajzle!“

Bylo to v řiti, všechno bylo v řiti, a Jessemu se samou panikou rozklepaly prsty. „Udělám to, namouduši! Ještě krok a máš její mozek na holínkách! Řekni jim to. Lily. Jen jim pověz, že tě klidně zabiju hned tady na místě.“

Cítila ocel zarývající se jí do spánku. Představovala si záblesk výstřelu. Přiškrceným hrdlem nemohla skoro dýchat, ale statečně pohlédla Adamovi do očí: „Ano, zabil by mě. Byl tady celou tu dobu, pořád tady byl.“

Jessemu žhnuly oči jako pohádkové zrůdě. Po rozdrápaných tvářích mu tekla krev a rty se mu odchlíply od zubů v širokém provokujícím šklebu. „Přesně tak. Byl jsem tady od samýho začátku. A jestli chcete, aby se jí stalo to samý co ostatním, tak stačí, abyste se mi nepřestali plíst pod nohy.“ Náhle se oslnivě usmál. Už se zase ovládal. „Možná bych ji i nevykuchal, možná bych ji neskalpoval, ale mrtvá by byla tak jako tak.“

„A ty jakbysmet,“ upozornil ho Adam.

„Můžu jí zlomit vaz jako suchou větev,“ zvyšoval Jesse hystericky hlas. „Nebo jí vpálit kulku do ucha. Ale možná že budu mít ještě větší štěstí.“ Zesílil stisk na Lilyino hrdlo, takže Lily zoufale

zvedla ruce a snažila se uvolnit si dýchací cesty. „Možná mi zbyde čas ještě na jednu ránu a provrtám břicho i její sestřičce.“

„To jen tak blufuje, Adame.“ Wille se chvěl prst na spoušti. Prostřelím mu mozek, říkala si pochmurně. Kdyby Lily uhnula hlavou jen o pár centimetrů, aspoň o kousek, mohla by to risknout. Ale ten prokletý sníh se spouštěl z nebe jako neprůhledný závěs. „Tomu se nechce umřít ani náhodou.“

„Já sem kurva námořník!“ zařval Jesse. „Než mě vyřídíte, dávno vás dva stačím sejmout! A Lily si to odskáče jako první!“

Ano, Lily by byla první. „Stejně neutečeš.“ Adam však přesto sklonil hlavu. Vztek ani hrdost mu za Lilyin život nestály. „A pak mi za každou minutu jejího strachu krutě zaplatíš.“

„Uhni, ty svině!“ přikázal Jesse Wille a sevřel Lily krk tak silně, až se jí v očích ukázalo bělmo. „Než mrkneš, stačím ji zlomit vaz jako sirku.“

Bezmocná Willa, v níž se bouřil každičkový instinkt proti tak zbabělému kroku, nakonec ucouvla. Jediná rána, sténala v duchu, kdyby byla možná jediná bezpečná rána, tak bych to riskla.

„Vlez do džípu!“ Vhodil Lily na přední sedadlo a strkal ji k volant. Zběsile těkal očima ze strany na stranu. „Budeš řídit, ty mrcho!“ Okázaleji dál tiskl pistoli k hlavě. „Jakmile za námi vyjedete,“ zahulákal, „tak ji zabiju a to tak pomalu, jak jen to bude možný. Nastartuj ten krám a jedem!“

Lily se při otáčení klíčkem v zapalování naposledy ohlédla po Adamovi a vyjela.

Roztřesenýma rukama sklonila Willa pušku k zemi. Nestřelila. Možná se jí jedna příležitost naskytla, ovšem jen na zlomek vteřiny a ona se takového rizika neodvážila.

„Bože. Panebože. Mířili na západ.“ Přemýšlej, přikázala si horečnatě. Uvažuj! „Policie může zablokovat silnice a zastavit je, pokud si troufne někam na hlavní. Pokud je chytřej, tak ho to trkne a vyrazí do hor. Do dvaceti minut je můžeme dohonit, Adame.“

„Nechal jsem ji odjet. Dovolil jsem, aby ji odvedl.“

Willa s ním rázně zalomcovala. „Byl by ji zabil, přímo tady před náma. Panikařil a navíc je šílený. Ty vraždy spáchal on.“

„Ano.“ Adam se zhluboka nadechl. „Musíme je najít. A pak ho zabiju.“

Willa jen krátce přikývla. „Přesně tak. Zavolej policii, já zatím svolám chlapy. Na cestu do hor budeme potřebovat koně a vybavení. Honem!“

Rozběhla se a okamžitě zakopla o Billyho, který se se sténáním doplazil na cestu. „Ježíšmarjá!“ Krev v jeho obličejí v ní vzbudila jistotu, že je postřelený. „Billy!“

„Praštil mě. Praštil mě něčím tvrdým.“

„Ani se nehni. Počkej tady!“ Zběsile se rozběhla k domu. „Bess! Honem lékárníčku! Billy leží před Adamovým domem! Je zraněný! Dopravte ho dovnitř!“

„Co se to sakra děje?“ Nad schody se objevila Tess, rozzlobená, že ji vyrušili od večerní práce u počítače. „Nejdřív tu štěká pes jak bláznívej a teď tu ječíš ještě ty. Co je s Billym?“

„Jesse Cooke. Honem!“ zavelela Willa a Bess proběhla kolem ní. „Nemám zdání, jak je to zranění vážný.“

„Jesse Cooke.“ Vyděšená Tess seběhla do přízemí. „O čem to mluvíš?“

„Má Lily. Unesl ji,“ opakovala Willa a odmávla Tessino překotné vyptávání. „Podle mě s ní má namířeno do hor. Začíná sněhová vánice a ona nemá ani bundu.“ Tenhle první hysterický výkřik byl také poslední. Willa rázně přitlumila své emoce. „Jesse zpanikařil a navíc je totálně šílený. Zavolej Bena, Natea, prostě všechny, na koho si jenom vzpomeneš, a vyříd' jim, že potřebujeme sestavit pátrací skupinu, a to rychle. Vyrážíme za nima.“

„Seženu teplejší oblečení.“ Tess svírala zábradlí tak pevně, až jí prsty zbělely. „A pro Lily taky. Bude ho potřebovat, až ji najdeme.“

„Ale hoď sebou!“

Během deseti minut Willa zorganizovala pátrání. Všichni se ozbrojili a byli připraveni do hor vyrazit v džípech či na koních se zásobami na dva dny.

„Nevyzná se v horách jako my,“ vysvětlovala Willa. „Pracoval tady jenom pár měsíců. A Lily ho bude zdržovat, jak jen to bude v jejích silách. Vytvoříme rojnici. Existuje jistá možnost, že ji zaveze do srubu, takže tam mám namířeno já s Adamem. Počasí mu bude pěkně šlapat na paty, ale nás taky šetřit nebude.“

„Toho hajzla dostat musíme!“ Jim si strkal pušku do pouzdra. „Do rána ho máme, to je jistý.“

„Těžko můžeme jít po stopách, takže...“ Odmlčela se, protože zahlédla Bena, který zprudka vjel na dvůr ranče. Toužila hledat u něho útěchu, ale místo toho jen napřímila ramena. „Takže uděláme co nejširší rojnici. Všichni znáte svůj cíl. Policie hlídá cesty a pošle další posily. Hned za rozbřesku nám začnou pomáhat vrtulníky, ale do té doby bych ji chtěla mít zpátky. A pokud jde o Cookea –“ Zprudka vtáhla dech do plic. „Prostě co bude zapotřebí. Jdem na to!“

„Kam jedeš ty?“ To byla jediná otázka, kterou jí Ben položil.

„Vyrážím s Adamem na západní svahy do srubu.“ Přikývla. „Jedu s váma. Potřebuju koně.“

„Je připravenej.“

„Já jedu taky.“ Tess přiskočila k Adamovi. Oči jí přetékal slzami. „Umím přece jezdit.“

„Zdržovala bys nás.“

„K čertu s tebou.“ Tess popadla Willu za loket a rázně ji otočila obličejem k sobě. „Je to přece i moje sestra!“

„Umí jezdit.“ To bylo jediné, co k tomu dodal Adam. Rázně otočil koně a s mladým loveckým psem po boku bleskově odcválal.

„Počkej na Natea!“ přikázala Willa. „Zná cestu stejně jako my.“ Hbitě se vyhoupla do sedla. „Bude potřebovat někoho, kdo mu to všechno vysvětlí.“

Tess pochopila, že se s tím musí spokojit. Přikývla. „Tak fajn. Dohoníme vás.“

„Přivedeme ji domů, Tess,“ zamumlal Ben, když vyskočil do sedla a hvízdnul na Charlieho.

„Přived'te domů oba,“ vydechla Tess a doprovázela ho pohledem.

ADAM MLČEL, DOKUD NEOBJEVILI OPUŠTĚNÝ DŽÍP.

Myšlenky měl příliš pochmurné, než aby je toužil vyjadřovat slovy, a v srdci ho doslova mrazilo. Zastavil se a rozhlížel po stopách. Džíp trčel ve sněhu až po nárazníky, opile se opíral o strom u cesty.

Všechno pokrýval těžký mokrý sníh. Psi v něm pobíhali s čenichy u země.

„Uhodil ji.“ Adam otevřel dveře na straně u řidiče. Se strachem očekával, že najde krev či něco horšího. „Už při odjezdu měla na obličej podlitiny od ran.“

Džíp byl prázdný, jen u druhých dveří bylo pár kapek krve. Ty budou Cookeovy, uvědomil si.

„Po obličej mu tekla krev,“ připomněla mu Willa. „Bránila se nehty.“

Adam na ni upřel pohled temný jako noční kaluže. „Slíbil jsem jí, že už jí nikdy neublíží.“

„Vždyť jsi nemohl vůbec nic dělat. Teď jí neublíží, Adame. Potřebuje ji dostat co nejdál od ranče. Neudělá jí nic z toho, co –“

„Co udělal ostatním?“ Adam to dořekl úsečně, bez dalších slov nasedl na koně a pokračoval v jízdě.

„Nech mu menší náskok,“ položil Ben Wille ruku na loket. „Potřebuje to.“

„Byla jsem u toho spolu s ním. Mířila jsem na Jesseho puškou. Jsem lepší střelec než Adam, jsem nejlepší na celém ranči, ale bylo mi to houby platný. Měla jsem strach riskovat –“ Hlas se jí zlomil. Zavrtěla hlavou.

„A co kdybys riskovala a Lily se nečekaně pohnula? Mohla bys místo něho zasáhnout ji.“

„Ale taky už mohla být v bezpečí. Kdybych si měla znovu vybrat, střílila bych toho zkurvysyna rovnou mezi oči.“ Otřásla se. „Ale litováním se teď už nic nenapraví. Možná že míří ke srubu, ten směr by dost odpovídal. Třeba si slibuje, že se tam může opevnit.“

Willa vyskočila do sedla. „Tentokrát se mu pokoušela bránit. Možná že útek by byl lepší řešení.“

LILY BY UTEKLA, KDYBY OVŠEM MOHLA.

Byla jí příšerná zima, košili měla promočenou skrz naskrz, ale klidně by se odvážila do hor a do sněhové bouře, kdyby se jí taková příležitost naskytla.

Pistoli sice schoval, ale poté, co džípem nabourala do stromu, změnil strategii. Rozjela se proti kmeni v naději, že ho úder omráčí a dopřeje jí čas k útěku. Vysloužila si tím však pouze vlastní střemhlavý pád do závěje.

Potom jí svázal ruce provazem a jeho druhý konec si připevnil k pasu, takže ji vedl jako dobytče. Pořád klopýtala a padala, zpočátku schválně, aby zpomalila jejich tempo. Prudkým škubnutím ji vždycky hrubě vytáhl do stoje.

Sníh byl úděsný. Čím výše stoupali, tím byl příšernější. Nad hlavou jim burácel hrom a tříštily se přízračné blesky. A vítr vanul tak zběsile, že málem neslyšela ani Jesseovy kletby namířené na ni.

Svět byl bílý – rozvířený, vyjící, samá běl.

Na zádech nesl batoh. Ráda by věděla, zda v něm má nůž a co s ní vlastně zamýšlí.

Chlad ji zbavoval síly, pronikal jí až do kostí, takže jí prokřehly, divže se nelámaly. O nějakém pokusu o odpor si musela nechat jenom zdát. A kam by mohla utéct, když všude byla jen oslepující sněhová opona? Teď musela především přežít.

„Představovali si, že už mě dostali, co?“ Trhnul provazem, takže padla tělem přímo na něho. Vyhrnul si límec bundy, ale sníh se mu stejně dostal i za něj, a to ho rozčilovalo. „Ten tvůj míšeneckej hnojář

a tvoje zparchantělá sestřička si mysleli, že už mají navrch. Ale já stejně prosadil svou.“ Přes košili ji bolestivě štípl do řadry. „Jako vždycky, jako vždycky.“

„Ty mě přece nechceš, Jesse.“

„Jseš ksakru moje manželka, nebo ne? Dalas mi manželskej slib, nebo ne? Láska, poctivost a oddanost. Až do smrti.“ Srazil ji do závěje, aby svým slovům dodal patřičný důraz. „Půjdu po nás, ale nemaj páru, komu se chtěj postavit, je to tak. Lily. Jsem přece do prdele práce námořník!“

Dokáže proplout tímhle sněhem stejně snadno, jako dokázal proplout tréninkem, uvědomila si. Dokáže proplout vším a ještě zničit všechny kolem sebe.

„Plánoval jsem to už hezky dlouho.“ Vytáhl cigarety a zapalovač. Připálil si. „Pořádně jsem se rozhlíd po zdejší kraji. Hned od svého příchodu jsem dělal ve Three Rocks, prakticky za tvým hubeným zadkem.“

„Na ranči Three Rocks. U Bena?“

„U Bena McKinnona velkohubýho.“ Vypouštěl dým mezerami mezi zuby. „No u toho, co šoustá tvoji sestřičku. Sám jsem měl na to taky chuť.“ Zadíval se na Lily, která se ve sněhu třásla zimou. „V posteli by byla stoprocentně lepší než ty. To by snad byla i každá podělaná kláda, ale ty seš koneckonců moje manželka, je to tak?“

Postavila se, i když nejsnazší jí připadalo zůstat ležet a vzdát se. „To tedy nejsem.“

„Žádnej všivej kousek papíru mi to nevymluví. Tak ty sis představovala, že ode mě zdrhneš, budeš se radit s nějakým přitroublým advokátem a pošveš na mě policajty? Tvoji vinou jsem se dostal za mříže. Ba jo, mám ti co oplácet.“

Opět se na ni zadíval. Pobledlá, potlučená. Jeho. Naposled dlouze potáhl a odhodil cigaretu do sněhu. „Řek bych, že ti je zima. Lily. Možná bych si moh ukrást minutku dvě, abych tě zahřál. Máme na to čas,“ pokračoval a tahal za provaz, aby ji dostal blíž k sobě. „Stejně

budou zakopávat jeden o druhýho, ale mě nenajdou. V tyhle chumelenici by jeden nenašel ani slona.“

Vrazil jí ruku mezi stehna. Když zjistil, že jí z očí hledí jenom hnus, přirazil dlaň pevněji, dokud nezahlédl první záblesky bolesti. „Moc ráda jsi přede mnou předstírala, že si na drsnáckej sex nepotrpíš, ale jsi stejná coura jako všechny ostatní. Říkalas mi, že to bylo docela hezký, pamatuješ? To bylo docela hezký, Jesse. Líbilo se mi to. No hele, žes mi to říkávala. Lily?“

Hleděla mu do očí a snažila se potlačit pocit ponížení, jenž v ní vyvolávala jeho šátrající ruka. „To jsem lhala,“ pronesla chladně a ani nemrkla bolestí, když do ní zarýval prsty. Zakázala si to.

„Ty bezpohlavní mrcho, na tebe se každě pořádněj chlap rovnou vykašle!“ Ještě nikdy mu neodmlouvala. A po pár ranách už vůbec ne. Rozčileněji srazil zpět do sněhu a shýbl se pro batoh. „Stejně by nás to akorát zdrželo. Jo, to v Mexiku se těš na něco docela jinýho.“ Změnil směr a zamířil s ní k jihu.

ZTRATILA PONĚTÍ O ČASE, VZDÁLENOSTI A SMĚRU.

Sněžení se zmírnilo, přestože kolem horských štítů se ještě chvílemi ozývalo burácení hromu. Mechanicky kladla nohu před nohu, každý krok znamenal další chvilku života. Byla si jistá, že nejdou ke srubu, a trápila se, kde je teď asi Adam, kde ji hledá a co asi prožívá.

Při posledním pohledu do jeho tváře viděla vražednou nenávist vůči Jessemu. Najde ji, věděla, že ji najde. A ona má jedinou povinnost, dožít se toho okamžiku.

„Potřebuju si odpočinout.“

„Odpočineš si, až ti to dovolím.“ Jesse z obav, zda ve vánici neztratili směr, vytáhl kompas. Kdo měl ksakru v tom bílým svinstvu poznat, kudy jde?

Jeho vina to nebyla.

„Stejně už to máme jen kousek.“ Strčil kompas do kapsy a pokračoval rovnou na východ. „Holt seš jenom ženská proradná, ukňouraná a protivná. Co tě znám, pořád jen kvůli něčemu kňouráš.“

Kdyby jí zbývala kapka síly, přišlo by jí to strašně k smíchu. Možná že kdysi skutečně kňourala kvůli penězům, které se ztrácely, kvůli zapomenutým slibům a spoustě vypité whisky. To všechno ovšem mělo do smrti v zasněžených horách proklatě daleko.

„Půjde se ti se mnou těžko, Jesse, pokud se ti tu svalím vyčerpáním. Potřebuju bundu a něco horkýho k pití.“

„Sklapni! Sklapni, krucinál!“ Upřeně zíral do tmy a do řídce padajících vloček. Světlo baterky stínil opatrně dlaní. „Nech mě přemejšlet.“

Směr znal. To bylo v pořádku. Ale vzdálenost, to bylo něco úplně jiného. Žádný z orientačních bodů, které si tady předem našel, teď nedokázal pod sněhem objevit. A ve tmě vypadalo všechno jinak. Všechno bylo stejně bílé.

Jeho vina to nebyla.

„Zabloudili jsme?“ Přišlo jí to k smíchu. To byl celý Jesse. Velkohubý Jesse Cooke, bývalý příslušník vojenského námořnictva, zabloudil prosím v horách Montany. „Kterým směrem leží Mexiko?“

Po chvíli ji opět začal vléct sněhem – jenž jí teď dosahoval až po stehna – k ústí malé jeskyně.

„Tohle je plán B, Lily. Vždycky mám ještě plán B. Pročesal jsem tohle místo už před měsícem.“ Chtěl tím naznačit, že sem čistě pro jistotu připravil zvláštní zásoby, ale nechal to plavat. „Bezvadný místečko. K nenalezení. Ten tvůj Indián nemá prostě šanci.“

Pořád ještě bylo chladno, ale aspoň už nefoukal vítr. Lily se s úlevou svezla na kolena.

Nadšený z toho, že plán se mu přece jen nehatí kompletně, shodil Jesse batoh z ramenou. „Dones sem něco na povzbuzení. Flašku whisky.“ Přihnul si nejdřív sám, dopřál si bohatýrský doušek. „Jen si posluž, zlatíčko.“

Poslechla, protože doufala, že i tohle klamné teplo jí zažene aspoň trochu zimnici. „Potřebuju přikrývku.“

„Čirou náhodou tu jednu mám. Přece víš, že já jsem vždycky připravenej, ne?“

Blaženě se přebíral potřebami nezbytnými pro přežití v horách – jídlo a baterka, nůž, zápalky. Hodil jí přikrývku, pobaveně sledoval, jak ji neobratně spoutanýma rukama sbírá a ovinuje si ji kolem těla. Schoulil se na podlaze jeskyně.

„Kapku se prospíme. Oheň riskovat nemůžu, i když bych řek, že ti mládenci se honěj někde na severu.“ Vytáhl další cigaretu. Bůhví, že chlap si po dlouhým dni to pití a cigárko zaslouží. „Ráno budem pokračovat v cestě. Počítám, že se dostaneme do jednoho z těch okolních městeček a v půjčovně si vezmeme vůz. No a potom už posvištíme do slunného Mexika.“ Na oslavu té události vypustil několik kouřových kroužků. „Už aby to bylo,“ zahučel a zamyšleně žvýkal kousek korku ze zátky. „Tady to pro mě začíná být horký.“

Natáhl nohy a zády se opřel o stěnu jeskyně. Lily zatím vychutnávala přepych trhané dřímoty v páchnoucím teple přikrývky. „Tam na jihu pak nadělám kupu peněz. A nebudu si muset dělat těžkou hlavu, jestli mi seš věrná nebo ne. Tvůj podíl na Mercy bych bral, byly to slušný prachy. Lily, ale tys to zkazila drzostí, s jakou ses chtěla znovu vdát. No, o tomhle všem si promluvíme až časem. Zato hodně dopodrobna.“

Opět vytáhl láhev a dal si další doušek. „Ale chytrej chlap mýho typu tam může nasekat hotový jmění, jen když dostane do rukou karty. Však já s těma Mexikánama zatočím!“

Potřebovala se prospat, potřebovala nabrat aspoň trochu sil, aby se dočkala Adama. Nebo příležitosti k útěku. Přitulila se ke skalní stěně tak daleko, jak jí to provaz dovolil, a přitáhla si přikrývku těsně kolem těla.

Teď bude pít. Tenhle vzorec znala jako své boty. Bude se nalévat, dokud nebude úplně namol, a pak se jí naskytne možnost uniknout.

Ted' ale musí spát. Spánek se nad ní zavíral jako hustá mlha a přitom jí tělem zmítala tak krutá zimnice, divže jí nepolámala kosti. Naslouchala žbluňkání v nakláněné láhvi a cítila, jak uplouvá do zapomnění.

„Proč jsi zabil ty lidi, Jesse? Proč jsi vyvedl všechny ty příšernosti?“

Láhev cinkla, zašplouchala. Krátce se zachechtal, jako by slyšel starý známý vtípek. „Mužskej se holt někdy neudrží.“ To byla jeho poslední slova, která ještě dokázala vnímat...

Kapitola dvacátá čtvrtá

Adam stál na pahorku bičovaném vichrem a zíral upřeně do tmy, která mu však neumožňovala dohlédnout dál než na krok. Jediným pomocníkem v tomto úsilí mu byla silná baterka ve vlastní ruce a baterky dalších pátračů těsně za jeho zády.

„Do srubu nedorazil, cestou se odklonil,“ studoval Ben oblohu a počítal hodiny, jež zbývaly do úsvitu. Potřeboval slunce, čert aby to vzal. Ráno by mohlo odhalit stopy, které v tom sněhu nepoznají ani psi. A ráno můžou nasadit vrtulníky a letadla, vzlétne i jeho bratr a bude pozorně prohlížet každý strom a každou skalku.

„Musel ji vzít do jiného úkrytu.“ Adam nastavoval tvář větru, jako by z něho mohl něco vyčíst. Cokoliv. „Musel si předem vyhlídnout jiný útočiště. Jen blázen by ji vzal v noci do hor, navíc pěšky, kdyby neměl pevný cíl.“

Jenže muž, který rozpáral dva lidi, je víc než blázen, pomyslel si Ben ponuře. Tohle ovšem nemělo smysl Adamovi připomínat. „Někam si zalezl, ale stejně ho najdeme.“

„Sněžení trochu povolilo. Bouře se přesunula na východ, ale Lily nebyla na takové počasí vůbec oblečená.“ Adam hleděl přímo před sebe, snažil se zrakem překonat temnotu a dýchat pravidelně, přestože se mu útroby svíjely děsem. „V noci strašně nastydne. Je křehká. Lily je přece hrozně křehounká.“

„Nemůže mít moc velké náskoky.“ Protože víc toho Ben udělat nemohl, položil Adamovi ruku na rameno. „Jdou pěšky. Musejí si udělat přestávku a odpočívat.“

„Chci, abyste mě s ním pak nechali o samotě. Až je najdeme, odvedeš Will a Lily a necháš mě s ním, jasný?“ Adam se obrátil k Benovi a jeho obvykle něžné a pokojné oči byly tvrdé a studené jako skála, na které stál. „Vezmu si ho na starost.“

Existuje civilizovaný přístup, říkal si Ben, a existuje spravedlnost. „Nechám ti ho.“

Od koní je pozorovala Willa. Od narození žila, pracovala a přemýšlela ve světě mužů. Možná však líp než většina jiných žen chápala, že jsou situace, kdy žena nesmí překročit hranici obou světů. Ať už mluvili o čemkoliv, jí se to netýkalo a ona se s tím smířila. Na tom pahorku se nedohadoval pouze muž s mužem, ale dva bratři.

Osud její sestry ležel v jejich rukou. A v jejich také.

Když k ní zamířili nazpátek, vzala Lilyinu halenku a nechala psům nabrat pach. Rozechvělí vzrušením zakňučeli a rozběhli se k jihu.

„Obloha se vyjasňuje,“ poznamenala, když nasedli a rozjeli se s Adamem v čele za stopaři. Zhlédla dokonce hvězdy, pár jiskřiček lesknoucích se skrze mračna. „Pokud mraky rozežene vítr, bude nám svítit měsíc a hvězdy.“

„To by nám pomohlo.“ Ben si Willu zkoumavě prohlédl. Jela vzpřímeně a nedávala najevo ani špetku nervozity. Do očí jí ale neviděl. A ty by ji prozradily.

„Jasně. Bene...“

Zpomalil, bál se, že Willa nemá daleko ke zhroucení, že potřebuje utěšit. „Musíš si aspoň na minutku odpočinout. Můžeme zpomalit.“

„Ale ne, ne. Ksaku, vrtá mi to hlavou už celý hodiny. Ten hajzl mi připadal nějak povědomej. Jako... jako bych ho viděla už dřív. Ale byla tma a on měl celej obličej zakrvácenej od Lilyiných škrábanců.“ Posunula si klobouk víc do týla, najednou ji rozčiloval. „Hodila jsem Billyho do Bessiny péče tak rychle, že jsem ani neměla

čas se ho na něco zeptat. Ale to byla chyba. Možná bychom měli lepší představu o tom, kam může mít namířeno.“

„Mělas jiný starosti.“

„Jo.“ Ale stejně se tím užírala, ta vzpomínka jí kroužila hlavou a neustále unikala z dosahu. „Ale to je teď jedno.“ Opět si upravila klobouk a pobídla Moon do rychlejšího tempa. „Hlavní je najít Lily.“ A najít ji živou, pomyslela si, ale nahlas to neřekla.

JESKYNĚ BYLA TEMNÁ.

Lily hořela, hned nato mrzla a opět planula žárem, zmítala se v horečce a děsivých snech. Ruce měla zmrzlé, navíc zmrtvělé v místech, kde jí provaz rozedřel kůži dokrvava. Schoulila se sama do sebe, snila o tom, že se tak úzce vine k Adamovi, že ji objímá paží jako tolikrát, když si ji k sobě přitahoval blíž. K teplu. K bezpečí.

Tichounce zavzdychala, protože kameny na dně jeskyně se jí zarývaly do ramene, zad i kyčlí. Každý pohyb ji krutě bolel, ale ta bolest byla vzdálená, jakoby ve snu. Přestože se snažila ze všech sil, nedokázala se vynořit nad její hladinu.

Když se jí pod zavřenými víčky rozhořelo světlo, odvrátila se od něho. Zoufale toužila spát, zapomenout na všechno. Così zašeptala. Horečka v ní začínala vřít.

Kroky, pomyslela si matně. Adamův dům. Vleze si ke mně do postele. Bude trochu studit, ale rychle se zahřeje. Kdyby se jen dokázala otočit, probudit se natolik, aby se k němu obrátila, něžně by ji políbil na rty a pomiloval, pomaloučku a slastně, jako tolikrát, když se vrátil z noční hlídky.

Dokonce by spolu nemuseli vyměnit jediné slovo, nanejvýš pár vzdechů. Bez slov by se obešli, stačily by jim doteky a chuť toho druhého a pravidelný rytmus těl objevujících se navzájem, A pak by znovu usnuli...

Když se opět začínala propadat do bezvědomí, měla dojem, že slyší výkřik, který v pülce umlkl. Jako myš chycená do pastičky.

Adam ji vždycky odnesl dřív, než ji Lily zahlédla. V tomhle ji chápal. Propadala se do zapomnění a necítila nůž, který jí vklouzl mezi zápěstí a přeřízl provaz, necítila teplou tíhu Jesseho bundy, kterou přes ni rozprostřel. Oslovila však Adamovým jménem muže, jenž stál nad ní, strkal nůž do pouzdra a z rukou mu kapala krev.

Byla to spěšná práce a jeho to nesmírně mrzelo. Jenže na nějaké hrátky neměl čas. Měl proklaté štěstí, že je objevil dřív než ostatní. A ještě větší štěstí, že ten hajzl byl zpitý do bezvědomí. Měl lehčí smrt, než si zasloužil. Jako zapíchnuté prase, vyrazil ze sebe pouze jedno jediné kviknutí.

I přesto si odnese skalp. Teď už to byla tradice a on si dokonce nezapomněl vzít na něj igelitovou tašku. Pro případ, že by měl kliku.

Tu ženu musí nechat takhle, aby ji objevili ostatní. Nebo obcházet kolem a jakoby náhodou narazit na jeskyni podruhé, až bude mít někoho u sebe, takže by se všechno zdálo normální a v nejlepším pořádku.

Přejel po jeskyni světlem baterky a usmál se, když objevil malou hraničku větví. Hm, na tohle by si kapku času snad vyšetřil, ne? Ohníček u ústí jeskyně, dým, který někoho z pátračů přivolá zaručeně rychleji.

Přivítá je moc pěkný pohled, pomyslel si pobaveně. Neubráníl se smíchu, ale přesto rychle rozdělal oheň. Musel se smát, když plameny házely roztančené odlesky na tělo zhroucené u skalní stěny a po krvi srážející se v rudém jezeru.

Odjel, zamířil na východ, kličkoval mezi stromy a vybíral si cestu sem a tam, objížděl skály, dokud nezahlédl baterku dalšího pátrače. Teď už mu zbývalo pouze nasměrovat koně a zamíchat se mezi muže, kteří v rojnici postupovali po svazích a snažili se stát hrdiny.

On jediný věděl, že hrdinský čin se už stal.

„Kouř.“ Willa ten pach zachytila jako první. Sedlo pod ní zavržalo, jak se postavila ve třmenech a soustředila se. „Je tu kouř.“ Do srdce jí vnikla první jiskřička naděje. „Adame?“

„Nahoře před námi. Dohlédnout se tam nedá, ale oheň to je.“

„Rozdělal si oheň,“ zamumlal Ben. „Pitomec.“

Aniž by se domlouvali, pobídli koně do klusu a jeli všichni tři vedle sebe. Na východě se vyloupily první náznaky svítání.

„Tohle místo já znám, Adame. Přece jsme tady lezli po skalách v průrvě kousek odtud.“ Ben zaťal zuby. „Jsou tu jeskyně, spousta malých jeskyní.“

„Jo, pamatuj u si to.“ Pouze představa pistole přiložené k Lilyinu spánku zabránila Adamovi, aby se nepustil do trysku. Očima si přivykl na tmu a teď je bolestně mhouřil proti něžně sílícímu úsvitu. Přesto viděly dokonale. „Támhle!“ Ukázal dopředu na teninký šedivý proužek dýmu. Přesně v té chvíli se ozval Charlieho zběsilý a kňučivý štěkot.

„Našli jsme je.“ Než Willa stačila dodat cokoliv dalšího, Ben vjel svým koněm před její Moon. „Zůstaň tady!“

„Ani náhodou.“

„Aspoň projednou poslechni!“

To štěkání totiž znal. Neprozrazovalo vzrušení z nálezu, byl to signál pro zabitou kořist. Podle Williny vzdorně vysunutě brady pochopil, že ho neposlechne. Ale třeba se podřídí společnému plánu.

„Je ozbrojeněj,“ připomněl jí Ben. „Možná ho vyděsíme a začne útočit. Pro ten případ tě potřebujeme s puškou právě tady. Jsi lepší střelec než Adam. Skoro tak dobřej jako já. Sázím se, že ho nenapadlo, že s sebou vezmeme ženskou, takže se soustředí jenom na nás.“

Znělo to rozumně, takže nakonec přikývla. „No dobrá. Nejdřív to tedy zkusíme takhle.“ Ohlédla se po Adamovi a připravila si pušku. „Budu vás krýt.“

Adam seskočil a zachytil Benův pohled. „Vzpomínáš si?“ Víc neřekl.

Rozdělili se, jeden šel zleva druhý zprava. Blížili se k ústí jeskyně, kde ohýnek skomíral v řídnoucím dýmu. Willa sevřela koleno Moon, aby stála co nejklidněji, a čekala. Nespouštěla z těch dvou oči. Postupovali seširaně, muži, co spolu jezdívali na lov už od

dětství a znali se navzájem až po tu sebeskrytější myšlenku. Pohyb rukou, pokývnutí, a už změnili tempo, rychleji, ale ne zbrkle.

Když se přiblížili k jeskyni, srdce se jí zběsile rozbušilo. Zaboha nedokázala vydechnout, vzduch se jí lepil na plíce, zatímco ve střehu čekala na výstřely, křik a na příšerný pohled krve stříkající na bělostný sníh.

Modlila se, opakovala si pořád dokola modlitby v angličtině i v rodném jazyku své matky a nakonec v zoufalé směsici obojího, jak se dovolávala pomoci u boha, který by byl ochotný ji vyslyšet.

Potom se zprudka nadechla a přiměla se vydechnout. Silou vůle se uklidnila, přiložila pušku k rameni a zamířila přímo na ústí jeskyně.

Jenže mezi nitky zaměřovače vyklopýtala Lily.

„Kristepane!“ Naráz zapomněla na svůj úkol, na svou povinnost a kopnutím pobídla Moon do trysku. Než k hloučku dorazila, kolébala se už Lily v Adamově náruči. „Není zraněná? Je v pořádku?“

„Celá hoří. Má horečku.“ Zoufalý Adam se jí tiskl obličejem na tváře, aby ji trochu zchladil. „Musíme ji odtud okamžitě dostat.“

„Uvnitř,“ podařilo se vydechnout Lily a zběsile se tiskla k Adamovi. „Uvnitř, Jesse. Ach bože.“

„Uvnitř?“ Willa zvedla hlavu a všechen předchozí strach ji opět zahltil jako voda z protržené hráze. „Bene?“ Poprvé jeho jméno jenom vyslovila, ale když se řítila ke vchodu do jeskyně, křičela ho jako smyslů zbavená.

Vyběhl ven rychle, ale ne natolik, aby jí zabránil spatřit, co bezvládně leželo na podlaze jeskyně.

„Běž pryč.“ Zablokoval jí pohled vlastním tělem a hrubě ji popadl za ramena. „Ihned odtud vypadni!“

„Ale jak to?“ Krev, moře krve. Prořízlé hrdlo, rozříznuté břicho, brutálně odříznutý scalp. „Kdo?“

„Vypadni!“ Neomaleně ji obrátil a vystrčil ven. „Počkej venku!“

Došla k východu, ale tam se musela opřít o skálu. Na kůži jí vyskákaly krůpěje ledového potu a žaludek se jí zběsile bouřil. Lapala po dechu jako tonoucí, každé vdechnutí jí dřelo hrdlo jako pilník, ale

zhluboka nabírala vzduch do plic, dokud nezískala jistotu, že neomdlí nebo nezačne zvracet.

Opět začala vidět jasně. Sledovala, jak Adam balí Lily do vlastní bundy. „V sedlovém vaku mám termosku s kávou. Ještě by měla být teplá.“ Willa se napřímila a přikázala svým nohám, aby ji nesly. „Zkusíme jí dát napít a pak ji zavezeme domů.“

Adam opět zvedl Lily do náruče. Když upřel na Willu oči, odrazila se mu od nich sluneční záře jako čepel dýky. „Je po smrti, vid?“

„Ano, už je mrtvej.“

„Chtěl jsem to udělat vlastníma rukama.“

„Ne, takhle bys to udělat nechtěl.“

Willa přecházela obývacím pokojem Adamova domku, v pokoji nemocné by se jenom pletla a uznávala to. Ale pocit vlastní zbytečnosti nebyl to nejhorší. Ještě ani nestačili dorazit zpátky a už ji propustili. Bess a Adam se nahoře starali o Lily, Ben s Natem jednali s policií a muži se šli po nočním pátrání aspoň na chvíli prospat.

Dokonce i Tess dostala práci a teď v kuchyni vařila kávu a čaj a ohřívala polívku. Prostě cokoli horkého a tekutého, pomyslela si Willa a opět zamířila na opačný konec pokoje.

No, aspoň že předtím byla k něčemu. Přijela z pátrání s náskokem před ostatními, zavolala na policii, odvolala vrtulníky, nařídila Bess, aby přichystala pokoj pro nemocnou. A teď tu čeká jen tak naprázdno.

Když tedy konečně sešla po schodišti Bess, Willa se k ní vrhla. „Jak je na tom? Jak je to zlý? Co všechno jste s ní udělali?“

„Co bylo nutný.“ Starosti a nevyspání propůjčily Bessinu hlasu britkost. „A teď syp domů a zalez si taky do postele. Během dne se na ni můžeš přijít podívat.“

„Měla by jít do nemocnice,“ prohodila Tess, když je mījela s podnosem, na kterém stála miska kouřící polévky.

„Tohle zvládnou vyléčit sama. Kdyby ale horečka nepovolila, Zack s ní zaletí do Billingsu. Prozatím jí je líp tady, u Adama.“ Bess

sebrala Tess podnos. Potřebovala se obou děvčat zbavit, aby jí ubyla aspoň jedna starost. „Běžte si po svém. Já vím, co je nejlepší.“

„Jo, ta ví vždycky, co je nejlepší,“ ušklíbala se Tess za hospodyní vracející se do ložnice v patře. „Co když má Lily omrzliny, co když je podchlazená?“

„Takovej mráz zase nebyl,“ upozornila ji Willa unaveně. „A omrzliny jsme žádný nenašli. Prostě nastydla vinou špatného oblečení, no. Je to nachlazení, možná se z toho vyklube nanejvýš zápal plic. Kdyby se Bess zdálo, že se Lily nelepší, bude první, kdo bude hlasovat pro nemocnici.“

Tess stiskla rty a vyslovila obavu, která jí hlodala v srdci už kolik hodin. „Třeba ji znásilnil.“

Willa se odvrátila. To byl další ze strachů, další hrůza, která ji během té dlouhé noci stravovala. „Kdyby ano, určitě by to Adamovi řekla.“

„Jenže tohle se žádný ženský nepřiznává snadno.“

„Přiznává, pokud to říká Adamovi.“ Willa si promnula pálící oči a opět spustila ruce k bokům. „Oblečení neměla potrháný a podle mě měl Jesse úplně jiný starosti než znásilnění. A bylo by to znát. Bess ji svlíkala a určitě by si toho všimla. A jistě by nám to řekla.“

„Tak dobře.“ Aspoň jednu z těch příšerných obav tedy mohla odsunout stranou. „A povíš mi konečně, co se tam nahoře stalo?“

„Když já to sama nevím.“ Viděla to, ten obraz jí zůstal vtisknutý do paměti stejně jako ostatní. „Lily blouznila, když jsme ji našli, a on byl mrtvej. Mrtvej,“ opakovala a pohlédla Tess zpříma do očí, „jako ti před ním. Jako Pickles a to děvče.“

„Ale –“ Tess byla až dosud skálopevně přesvědčená, že ho zabil Adam. „To přece nedává smysl. Pokud ty vraždy spáchal právě Jesse Cooke...“

„Tak tohle ti nevysvětlím.“ Sebrala svůj klobouk i bundu. „Potřebuju na vzduch.“

„Willo.“ Tess jí položila ruku na rameno. „A co když Jesse Cooke ty ostatní nezabil?“

„Ani tak neznám odpověď.“ Setřásla ze sebe Tessinu dlaň. „Běž si lehnout, Hollywoodko. Vypadáš příšerně.“

To nebylo extra rozloučení, ale Willa se cítila na dně. Měla pocit, jako by jí naplnili nohy vodou a ona je teď ztěžka vlekla po cestě k domu. Budu muset mluvit s policisty, říkala si. Musím to vydržet, už pokolikáté? A budu muset přemýšlet, srovnat si myšlenky a rozhodnout co podniknout dál.

Na dvoře je těch džípů skoro až moc, pomyslela si a postála, aby si prohlédla oficiální značení na bočních dveřích džípu, jenž parkoval vedle Benova vozu. Nevzpomínala si, že by za otcova života na ranč přijel policejní džíp. Od jeho smrti se jich tu vystřídalo bezpočet.

Sebrala poslední zbytky sil a vystoupala po schodech na verandu. Než si v chodbě stačila pověsit klobouk na věšák, už jí přicházel naproti Ben.

Zahlédl ji oknem pracovny, sledoval, jak vrávorá domů, ale jak se při pohledu na policejní vozy odhodlaně napřímila v ramenou. Sám toho měl dost.

„Jak se daří Lily?“

„Bess k ní kromě Adama nechce nikoho pustit.“ Willa si pomalu svlékala bundu. Zdálo se jí, že každý rychlejší pohyb by mohl zavinit, že se rozsype na kousky. „Ted’ snad spí.“

„Prima. Tak se zaříd’ podle jejího příkladu.“

„A co policie? Budou chtít se mnou mluvit.“

„Však jim neutečeš. Ale nejdřív se prospi.“ Vzal ji za loket a pevně směřoval ke schodišti do patra.

„Mám přece spoustu povinností. Bene.“

„Jo, to máš.“ Nad schody se obrátila k pracovně, ale on ji jednoduše zvedl do náruče a odnesl do její ložnice. „Za hlavní povinnost máš sama neonemocnět.“

„Pust’ mě. Neandrtálský manýry se mi nezamlouvají.“

„Mně taky ne.“ Patou za sebou zabouchl dveře, přistoupil k posteli a spustil ji přímo na přikrývku. „Zvlášť když si na toho neandrtálce hraješ ty.“ Chtěla vyskočit, ale strčil ji zpátky. „Přece víš,

kdy nemáš šanci, Will. Nepustím tě odtud dřív, dokud se aspoň trochu nevyspíš.“

Jo, možná ho nepřeperu, říkala si, ale můžu ho ukřičet. „V pracovním na mě čeká policie, sestra je tak vážně nemocná, že se mnou nesmí ani mluvit, noclehárna je plná chlapů, co si lámou hlavu nad záhadou, co se asi semlelo v té jeskyni, a práce na ranči nikdo neřídí. Copak se můžu na všechno vykašlat a válet se v posteli?“

„Měla bys mít kapku rozumu, nic jinýho.“ Spletla se, Ben dokáže taky pěkně hulákat. Ten řev by jí určitě podrazil nohy, kdyby už neležela. „Aspoň projednou ksakru vysad' dřív, než se docela zhroutíš. Policie počká, o sestru se stará Bess a tvoji chlapi jsou moc utahaný, než aby měli sílu lámat si hlavu s něčím, co se časem stejně dozvědí. Chrápou tam jako zabitý. A pokud na pár hodin vypneš, ranč se nepodělá, jen klid.“

Popadl ji za holínku, vyzul a hodil na opačný konec pokoje. Natáhl se po druhé, přestože se Willa bránila, ale nakonec toho nechala, protože mu oči planuly nebezpečným ohněm. „Co to do tebe ksakru vjelo. Bene?“ postěžovala si. „Nech mě na pokoji.“

Sundal jí i druhou botu a hodil ji za tou předchozí. „Myslíš, že jsem neviděl, jak ses v té jeskyni tvářila? Myslíš, že mi nedošlo, co se v tobě děje? Že nevím, jak se musíš ovládat ze všech sil, jak tě to vyčerpává?“ Chytil ji za košili pod krkem. Na vteřinku dostala strach, že ji zvedne z postele a hodí ji za holínkami. „Už toho začínám mít plný zuby!“

Byla tak překvapená, že se ani nehnula, ani když košili rozepnul a strhl jí ji z ramen. „Nech mě! Umím se svlíknout sama! Možná máš dohled nad rančem, McKinnone, ale nad mým životem každopádně ne, a jestli mě nenecháš –“

„Třeba zrovna potřebuješ někoho, kdo by ti na něj dohlížel.“

Zvedl ji z postele – zlehka jako pírkó, uvědomila si užasle. A současněji došlo, že takhle rozzuřeného ho ještě neviděla, a že ho vytočila už mnohokrát! Tohle však bylo něco úplně nového, děsivého.

Zalomcoval s ní, až jí zuby zajektaly. „Možná bys měla občas poslechnout taky někoho jinýho než samu sebe, ty tvrdohlavče!“

A právě po tomhle se v ní něco zlomilo. Najednou si připadala nesmírně pokořená. „Ale já bych poslechla, kdyby nešlo zrovna o tebe. Jenže takhle si to nemůžu nechat líbit, a jestli mě okamžitě nepustíš, tak –“ Zaťala ruku v pěst, ale on ji skutečně spustil nohama na podlahu.

„Tak mě uhoď.“ Znělo to unaveně. „Uhoď mě, jestli se ti uleví, ale potom stejně půjdeš spát, i kdybych tě měl k tý posteli vlastnoručně přivázat.“

Popadla ho za ruce, kterými se jí snažil rozepnout džínsy. „Varuju tě –“

„Pracoval u mě.“

To ji zarazilo, v jejich směšném zápase je to zarazilo oba. „Cože?“ Najednou mu zaryla nehty do hřbetu rukou. „Jesse Cooke?“

A pak spustila paže ochable podél boků, protože se rozpomněla. Toho dne cestou do Three Rocks, ta pohledná usměvavá tvář v okénku jejího džípu. Byli u sebe blízko, tak blízko, jako si teď byli s Benem, a dělilo je pouze tenké sklo.

Co by asi udělal, ptala se zděšeně, kdybych neměla zamčené dveře a vytažené okénko?

„Tam jsem ho zahlédla, máš pravdu.“ Zachvěla se při vzpomínce, jak po ní blýskal úsměvem a oslovoval ji jménem. „Zaboha jsem si to nedokázala srovnat v hlavě. Tak on tam byl celou tu dobu. Byl tam a hrál poker s mými chlapy. Přímo tady, v jejich noclehárně s nima mazal karty.“

Celá se třásla. Podívala se na Bena a uvědomila si to břemeno, jaké ho tíží. To není vztek, to je spíš pocit viny, pochopila. A jeho rezavou bolest znala až příliš dobře. „Za to přece nemůžeš.“ Pohládila ho po tváři a mluvila k němu stejně něžně, jako se ho dotýkala. „Nemohl jsi to tušit.“

„Ne. Tušit jsem to nemohl.“ Přezvykoval ten fakt už předtím donekonečna a teď mu z něj bylo špatně jak z nestráveného sousta.

„Ale to na věci nic nemění. Spravoval Shellyin džíp a ona ho pozvala na kafe. A byla s ním sama, jen ona a miminko. A opravil mamince odpad u dřezu. Byl v domě sám s mou matkou.“

„Přestaň.“ Ted’ už nevzdorovala, objala ho dokonce kolem krku a táhla dolů, dokud se neposadil na pelest. „Už je od něho pokoj.“

„S ním je konec, ale pokoj nebude.“ Uchopil ji za ramena a obrátil obličejem k sobě. „Ať už ho zabil kdokoliv, Willo, pracuje buď pro tebe, nebo pro mě.“

„Já vím.“ Věděla to, myslela na to celou zpáteční cestu od jeskyně i během bezmocného přecházení po obývacím pokoji v Adamově domě. „Možná se mu někdo pomstil za ty ostatní. Bene. Třeba Jesse vážně ty lidi zabil a někdo mu oplatil stejnou mincí. Lily se nestalo nic, a přitom tam byla sama, nemocná, ale ani se jí nedotkl.“

„Třeba mu stačí vždycky jenom jedna oběť. Will, pravděpodobnost, že dva různí lidé by dokázali s nožem udělat takovou příšernost, je namouduši mizivá. Cooke nosil malej zavírací nůž, skoro hračku. Takový zvěrstva tím nožíkem nenaděláš.“

„To ne.“ Usilovně přemýšlela. „To je fakt, to ne.“

„A nezapomeň na tu krávu, co jsme našli u horskýho srubu jako první. To zaručeně nemohl udělat on. Mám dojem, že tehdy u mě sotva nastoupil. Nemohl to v horách ještě vůbec znát.“

Musela si olíznout rty, měla je okoralé. „Tohle všechno jsi řekl policii?“

„Ano, samozřejmě.“

„Tak dobře.“ Mnula si nešťastně čelo. Zatím ji hlava ještě nebolela, ale to soustředěné přemýšlení ji vyčerpávalo. „Budeme to dělat jako předtím. Držet hlídky na směny. Za svý lidi ručím.“ Poklepala si prsty na koleno. „Znám je. A ti dva noví – Kristepane, asi jsem neměla najímat nový lidi, dokud se tohle nevyřeší.“

„Musíš okamžitě přestat s vyjížděnkama bez doprovodu.“

„Těžko si můžu brát osobního strážce pokaždý, když jedu nahánět krávy.“

„Přestaneš jezdit sama!“ opakoval klidným hlasem. „Jinak využiju závěti starýho pána, abych ti v tom zabránil. Prohlásím, že jseš jako správce ranče nezpůsobilá. A je mi jasný, že Nate by mi to odsouhlasil.“

I když se to zdálo nemožné, zbledla ještě víc. „Ty hajzle! Víš proklatě dobře, že jsem stejně schopnej rančer jako ty. A ještě lepší!“

Vstal a přísně si ji změřil. „Budu tvrdit, co považuju za nezbytný, a udělám všechno, co budu muset udělat. Zkus se mi vzepřít a přijdeš o Mercy.“

„Vypadni odtud, sakra!“ Odvrátila se od něho a bezmocně zaťala pěsti. „Vypadni z mého domu, ty podrazáku!“

„Pokud si chceš ten svůj dům udržet, nebudeš jezdit bez Adama nebo Hama. A pokud chceš, abych odešel, tak zalez do postele a prospí se.“

Klidně ji mohl položit na postel násilím. Pořád by mu to připadalo snazší než říct: „Záleží mi na tobě, Willo. Něco k tobě cítím a je to něco pořádně hlubokýho.“ A bylo to pro něho ještě těžší, když se k němu obrátila s vytřeštěnými očima. „Možná že si s tím sakra nevím rady, ale je to tak.“

Srdce ji znovu rozbolelo, ale úplně jinak než předtím. „Ale vyhrožovat mi je moc pěkný způsob jak mi to všechno dát najevo.“

„Možná jo, ale kdybych tě hezky poprosil, neposlechla bys mě.“

„Jak to můžeš vědět? Nikdy jsi mě o nic hezky nepoprosil.“

Pročísl si prsty čupřinu a zkoušel mluvit rozumně. „Já taky musím tohle všechno nějak přežít, ne? Starosti o tebe mi to neusnadní. Kdybys mi vyhověla aspoň v tomhle, pomohlo by mi to.“

Tohle je fakt zajímavé, řekla si v duchu. Až zase bude schopná jasně uvažovat, musí si to pořádně promyslet. „A ty jezdíváš bez doprovodu. Bene?“

„O mně se tady řeč nevede.“

„Třeba taky něco cítím, víš?“

Tohle nečekal – a nesmírně ho to překvapilo. Zvážil to s rukama zastrčenými do kapes a pohupoval se přitom na patách. „Vážně?“

„Možná jo. Poslední dobou nemám chuť ti při každém setkání rovnou jednu vrazit, takže to tak nejspíš bude.“

Koutky úst se mu pobaveně povytáhly nahoru. „Willo, ty ale vážně umíš chlapa potěšit a hned mu tu hračku zase sebrat. Ale budu to stejně brát jako vstřícnej krok.“ Přistoupil k ní a jemně ji políbil. „Záleží mi na tobě. Dost.“

„Mně na tobě taky. Taky dost.“

Zženštěla. Věděl, že si to neuvědomuje, ale bylo to tak. Za jiných okolností by se s ní něžně pomiloval a snad by jí toho pověděl ještě víc. A možná by jenom výmluvně mlčel. Protože však věděl, že právě teď dává Willa přednost mlčení, opět ji políbil, ponořil se do toho polibku a sdělil jí v něm svoje nejhlubší city.

Zvedla paže a objala ho kolem krku. Tělo jí zjihlo, když si ji přivinul těsněji do náruče. Hladil ji po zádech, dokud se mu nepoddala. A když ji po chvíli položil na postel, jenom si vzdychla.

„Radši zamkni dveře,“ zašeptala. „Mohli by nám sem vlízt policajti a rovnou nás sbalit za smilstvo.“

Polibkem jí zavřel víčka a vysvlékl ji z džínsů. Políbil ji na ústa a pak přes ni přehodil přikrývku a stáhl žaluzie. Víčka jí ztěžkla. S lenivým úsměvem sledovala, jak se k ní vrací od okna, shýbá se a tiskne jí teplé rty na rty.

„Trochu se prospi,“ přikázal, napřímil se a rázně zamířil ke dveřím.

Vyskočila jako pružina. „Ty syčáku!“

„To je na tebe docela něžný oslovení.“ Zasmál se a přivřel dveře. Navztekaně padla zpět do polštářů. Jak to, že ji vždycky přechytračí? Chtěl, aby si zalezla do kanafasu, a taky ji tu má. Proboha, to je ale ponižující!

Ne snad, že by v té posteli hodlala zůstat. Za minutku vstane a vleze si pod studenou sprchu. A hned potom se pustí do práce.

Nezavře oči, nebude spát. Kdyby usnula, určitě by se ve snech vrátila do jeskyně, zpátky k té hrůze. Ale to není hlavní důvod, proč nechci usnout, přesvědčovala samu sebe, když nadlidskou silou držela

NEBE MÉ LÁSKY

oči dokořán. Jakmile sebere za minutku síly, vyskočí a vrátí se ke svým povinnostem.

Nebude spát jen proto, že jí to Ben McKinnon nakázal. A právě proto, že to byl on, kdo jí to nakázal.

Usnula, jako když ji do vody hodí, a spala jako dřevo.

Část čtvrtá

Léto

A drsný vítr zmítá něžnými poupaty máje a léno léta příliš krátké trvání má.

Shakespeare

Kapitola dvacátá pátá

V dřezu neležel jediný neumytý talíř, na stole se neválel jediný drobeček chleba, na podlaze nebyla jediná blátivá šlápota. Lily se užasle rozhlížela čist'ounkou kuchyní. Adam překonal všechno její očekávání. Pokolikáté už? Zahrádka, kterou měla v plánu, byla zoraná a první rané odrůdy zeleniny už byly v zemi.

To Adam a Tess. Lily si nemusela vůbec umazat své zahradnické rukavice. Ach bože a ona po tom tolik toužila!

Musela si připomínat, že jí to nesmí vadit, že to přece dělali pro ni. Byla nemocná celých čtrnáct dní a další týden ještě natolik zesláblá, že nemohla zvládat práce v domácnosti bez pravidelného odpočinku. Teď už však byla zdravá, stoprocentně, a bála se, aby ji takhle nehýčkali donekonečna.

Věděla, že mrazák je přecpaný jídlem, které navařila Nell či Bess. Lily nemusela jedinkrát vařit už od toho večera, kdy prošel Jesse dveřmi, v nichž teď stála a vyhlížela na něžné zelené pupeny na větvích a vychutnávala mírný květnový vánek, který jí omýval tvář.

Od té chladné a hrozné noci jako by uplynuly celé věky. A pořád ještě měla v paměti prázdná místa, zamžená místečka, která se jí nechtěla propátrávat. Za tři krátké týdny se měla vdávat a život se jí vymkl z ruky mnohem víc než kdykoliv předtím.

Nedovolili jí dokonce ani nadepisovat adresy na svatební pozvánky. K všeobecnému úžasu vyšlo najevo, že nejúhlednější

rukopis má Willa. Tess tedy předala tuto povinnost Wille a Lily jí směla pouze přisluhovat.

Dovolili jí olizovat známky.

Objednali květiny, zamluvili fotografa a hudbu. A ona je nechala, všechny své blízké, aby ji obcházeli a dojednávávali podrobnosti mimo ni.

To musí přestat. A taky to přestane. Rázně za sebou zavřela dveře a odpochoďovala ke stájím. Či spíše začala pochodovat a za chvíli vlekla nohy jako ze železa. Kdykoliv se odvážíla ke stájím či na pastvinu, Adam si vždycky našel nějakou záminku, aby ji odtáhl zpátky do domu. A ani se mě nedotkne, říkala si trpce. A pokud ano, tak odtážitě, jako lékař pacientky, a ne jako milenec milenky.

Vyšel ze stájí zrovna ve chvíli, kdy se k nim přiblížila, takže si ne poprvé pomyslela, že pokud jde o ni, bude mít v sobě zabudovaný nějaký radar. Usmál se, ale neušlo mu, že Lily má pohled velmi vážný a zkoumavý.

„Ahoj. Doufal jsem, že budeš spát delší dobu.“

„Je po desátý. Napadlo mě, že bych dnes mohla chvíli pracovat se dvěma ročky, víš, na dlouhé oprati.“

„Na to je spousta času.“ Jako obvykle ji nasměroval pryč, ale přitom se jejího lokte téměř nedotýkal.

„Nasnídala ses?“

„Ano, Adame, snídala jsem.“

„To je dobře.“ Odolal pokušení popadnout ji do náruče a odnést zpátky do domu, kde by byla v bezpečí. „Už jsi dočetla tu knížku, co jsem ti donesl? Je moc hezké ráno, možná by se ti chtělo posedět si na verandě a chvíli číst. Vyhřívat se na sluníčku.“

„Už ji mám skoro dočtenou.“ Jenže se do ní ještě ani nezačetla. Trochu se za to styděla, protože věděla, že si udělal zvláštní výlet do města, jen aby jí nakoupil knížky, časopisy a mandle v kandovaném cukru, které zbožňovala.

A ona měla těch knížek, časopisů i mandlí plné zuby. Dokonce i květin, jimiž ji nepřestával zahrnovat.

„Přinesu ti ven rádio. A přikrývku. Když člověk sedí, snadno prochladne.“ Děsil se toho, že by opět nastydla, že by se třásla v posteli horečkou a on ji držel za bezvládnou ruku. „Uvařím ti šálek čaje a potom –“

„Přestaň!“ Ten hněvivý výkřik je překvapil oba. Chvíli na ni zíral a ona si uvědomila, že ještě nikdy v životě se na nikoho nerozkřikla. Byl to silný a opojný zážitek. „Přestaň s tím, Adame! Už mě to unavuje! Nechci sedět, nechci si číst. Nechci, abys mi nosil čaj a kytky a cukroví a jednal se mnou jako s kouskem nakřáplého porcelánu!“

„Lily, je zbytečný, aby ses rozčilovala. Zase ti bude špatně, a to jsi sotva vstala z postele!“

Vůbec poprvé v životě pochopila moudro rady, aby člověk nejprve počítal do deseti, než promluví. Někdy, umínla si, to vyzkouším.

„Už dávno nemusím ležet. A vstala bych o kolik dní dřív, kdybyste mě tak neobskakovali. A špatně mi je, to jo. Je mi zle z toho, že si nesmím umýt své vlastní nádobí a okopávat zahrádku a řídit si svůj vlastní život. Je mi z toho všeho na umření.“

„Pojď dovnitř.“ Choval se k ní jako k jankovité klisničce, s nebetyčnou trpělivostí a chápavostí. „Potřebuješ si přece odpočinout. Svatba bude co nevidět a ty pak budeš mít spoustu starostí.“

To byla poslední kapka. Vrhla se na něho jako lítice. „Ale já nepotřebuju odpočívat, já nepotřebuju konejšit jako trucovitý dítě! A dokud to neodsouhlasím, žádná svatba nebude!“

Vyšla z domu a nechala ho tam stát celého zkoprnělého, neschopného pronést jediné slovo. Poháněná svým nově probuzeným vztekem se Lily přiřítla k hlavnímu domu a vyběhla do patra, kde se v pracovně právě Willa dohadovala s Tess.

„Když se ti nelíbí, jak jsem to zařídila, tak proč jsi mi ten úkol vůbec dávala? Mám dost práce i bez šaškování kolem hostiny!“

„Já se zase starám o kytky!“ odsekla Tess. „Starám se o číšníky – pokud teda může člověk označit za číšníka nějakýho burana, kterej

má jako hlavní obor obsluhu vepřů.“ Vyhodila paže nad hlavu, ale hned nato si založila ruce v bok. „Copak je možný splíst si svatební hostinu s bufetem? A když jsem chtěla proužkovaný slunečníky, tak proč jsi kčertu neobjednala proužkovaný slunečníky?“

A teď se Willa rovněž postavila do bojovné pozice a přistoupila k Tess tak blízko, až se navzájem skoro dotýkaly nosy. „A kde u všech všudy mám podle tebe vyhrabat padesát modrobílé pruhovanejch slunečníků – a ty další sračičky, na kterejch ti tolik záleží? Můžeš si... Hele, Lily, neměla bys náhodou odpočívat?“

„Miláčku.“ Tess se vytrhla z úleku, objala Lily kolem ramen a snažila se ji usadit do křesla. „A pokud snad chceš něco podat –“

„Toho miláčka si strč do kapsy!“ utrhla se na ni Lily. „A jakýpak podávání, když nikoho z vás nezajímá, co si vlastně myslím. Je to snad moje svatba, ne! Moje! A vy jste mi ji kompletně ukradly. Když se vám tolik chce chystat svatbu, tak se vdejte samy!“

„Skočím pro Bess,“ zamumlala Tess, a tím u Lily vyvolala nový záchvat vzteku.

„Jen se opovaž přivést Bess, aby tu nade mnou zase začala kvokat! Ten, kdo si troufne nade mnou třeba jen vzdychnout, dostane ode mě facku! Myslím to vážně! Ty!“ ukázala prstem na Tess. „Tys mi osázela zahrádku. A ty!“ rozzuřeně se obrátila k Wille. „Tys psala adresy na mý svatební pozvánky! Rozdělily jste si mezi sebou všechno, co patří mně! A pokud vám náhodou nějaký drobeček proklouzne mezi prsty, skočí po něm Adam tak rychle, že jsem naprosto bez šance.“

„No dobře.“ Willa si bezmocně povzdechla. „Tak nám teda odpusť, že jsme se snažili ti pomáhat, když jsi na tom nebyla nejlíp. Ani nevíš, jak děsně se mi líbilo, když mě při psaní brala křeč a tahle mi přitom dejchala na krk.“

„Já ti na krk nedejchala!“ zaskřípěla Tess zuby. „Já jenom dohlížela!“

„Dohlížela, můj ty bože. Strkáš nos absolutně do všeho a dřív nebo později tě po něm někdo majzne.“

„Aha, to budeš ty, co?“

„Sklapněte obě! Do háje, zmlkněte!“

Zmlkly a s vykulenýma očima sledovaly, jak Lily zvedla vázu a mrskla s ní o podlahu. „Hádejte se spolu po libosti, ale ne o mých záležitostech, jasný? O těch ne! Rozumíte? Už vám nebudu dělat hračku! Už mě nebudete hlídat na každém kroku! Už mě nebudete v jednom kuse posílat do postele. Nikdo už na mě nebude koukat, jako bych se každou chvíli měla rozsypat na kousky! Protože já se nerozsypu. Nerozsypu!“

„Lily.“ Do knihovny vešel Adam. Nebyl si jistý, jak s ní má teď jednat, takže zůstal na prahu a doufal, že na ni bude platit konejšivý tón. „Nechtěl jsem tě rozzlobit. Pokud potřebuješ čas k –“

„Hele, nezačínej s tím.“ Roztřesená vzteky Lily nakopla hromádku papírů na podlaze. „Přesně o tom teď tady mluvím! Nerozčilujte Lily. Jen se opovažte jednat s Lily jako s normální ženskou. Chudinka malá, chudinka Lily. Co kdyby se rozbila!“

Otočila se a v zoufalé zuřivosti se rozkřikla na všechny tři současně. „Pochopte, že Jesse unesl mě, držel pistoli u mé hlavy, mě odtáhl do hor a kopal do mě ve sněhu a táhl mě na provaze jako psa! A já to vydržela. Já to přežila. Nejvyšší čas, abyste udělali to samý.“

Adam si to všechno představil a rozechvěl se. „A co ode mě čekáš? Abych na to zapomněl? Abych předstíral, že se nic podobného nestalo?“

„Aby ses s tím vyrovnal. Jako já. Vůbec na nic ses mě neptal.“ Hlas se jí zlomil, ale opět se vzpamatovala. Ne, slíbila si v duchu, já se nesložím. A nezačnu brečet. „Možná že o odpověď ani nestojíš. Možná že po tom všem mě už ani nechceš.“

„Jak můžeš říct takovej nesmysl?“ Napřímila se a hlas jí zněl chladně a logicky, jako by jí srdce ani netlouklo tak zběsile do žeber. „Protože ses mě ani nedotknul, Adame. Od té doby, co se to stalo, jsi na mě ani nesáhl.“ Zavrtěla hlavou, když Willa s Tess chtěly odejít z pokoje. „Kdepak, zůstaňte. Tohle se netýká jenom mě a Adama, to je

jenom kousek celého problému. Vy jste o tom taky nemluvily, takže o tom mluvit budeme. A teď hned!“

Otřela si slzu z tváře. Ztraceně, ta byla poslední! „Proč se mi vyhýbáš, Adame? Snad proto, že máš strach, že si mě vzal, a teď už o mě nestojíš?“

„Nevím, jak do toho.“ Přistoupil blíž, ale opět se zastavil. Měl pocit, že je strašně neohrabaný. „Nezastavil jsem ho. Neochránil jsem tě. Nedodržel jsem slib, co jsem ti dal. A teď nevím, jak se ti přiblížit a proč o mě ještě vůbec stojíš.“

Na okamžik zavřela oči. Proč jí to hned nedošlo? Z nich dvou teď on byl ten zranitelný. On byl ten ztracený. „Přišel sis pro mě.“ Řekla to něžně, doufala, že Adam pochopí, co to pro ni znamenalo. „Tys byl první, koho jsem uviděla, když jsem se vypořádala z jeskyně, pryč od... pryč od toho. Tys byl první, koho jsem venku spatřila, a to taky je jeden z důvodů, proč se s tím dokážu vyrovnat.“

Trhaně se nadechla, zkusila to znovu a zjistila, že už je klidnější. „Celou tu dobu, co mě měl u sebe, jsem věděla, že přijdeš. To byl hlavní důvod, proč jsem to přežila. A proč jsem se bránila.“

Podívala se na sestry. Také ony se musely dozvědět, jak moc jí na nich záleželo. „Bránila jsem se a nevzdala se, protože byste to tak udělaly i vy. Měl pistoli a byl silnější, ale neovládal mě. Ne doopravdy. Protože já se nevzdala. Do toho stromu jsem najela schválně. Abych ho zbrzdila. Abych mu to všechno zkomplikovala.“

„Ach Lily.“ Tess se neovládla, padla do křesla a rozplakala se. „Ach bože!“

„A když mi svázal ruce, schválně jsem pořád padala.“ Rozhostil se v ní hluboký klid, mír, který následuje po překonání toho nejhoršího. „Protože to ho taky brzdilo. Věděla jsem, že mě nezabije. Ubližoval mi, ale zabít mě nechtěl. Jenže potom mi už byla taková příšerná zima, že jsem se nevzmohla na nic. Ale aspoň jsem vydržela.“

Willa beze slova zamířila k baru, nalila sklenku minerálky a donesla ji Tess. Lily se zhluboka nadechla. Teď to dopoví, dostane ze sebe všechno, co se musí říct.

„Představila jsem si, že i kdyby mě znásilnil, stejně bych to dokázala přežít. Už se to stalo dřív, ale tentokrát mě neovládal a měl strach. Měl stejně velký strach jako já a možná ještě větší. Když jsme dorazili k jeskyni, byla jsem tak unavená, že mi došlo, že za to může nemoc. A i kdyby se mnou prováděl cokoliv, nesešlo by mi na tom, protože mně šlo jenom o přežití. A o návrat sem.“

Přistoupila k oknu a vyhlédla ven. A sbírala síly, protože se přece vrátila, protože to přežila. Opět se k nim obrátila. „Měl s sebou láhev whisky a já se trochu napila, protože jsem doufala, že mi to pomůže. Ale on pil hodně. Usnula jsem, možná spíš omdlela, a předtím jsem ještě poslouchala, jak se opíjí a vychloubá, přesně jako dřív. V láhvi šplouchala whisky a já se cípkem mozku utěšovala nadějí, že se třeba opije natolik a já budu mít tolik síly, ne odvahy, prostě jen síly, abych mu utekla. A potom přišel někdo cizí.“

Překřížila si paže na prsou. „Nevníkala jsem skoro nic.“ Pokud ji z celé té zkušenosti něco vyděsilo k smrti, pak to bylo právě tohle. Ty nedozrálé, horečkou prosáklé vzpomínky. „Určitě jsem měla horečku a nejspíš i blouznila. Myslela jsem, že jseš to ty,“ podívala se na Adama. „Myslela jsem, že jsem doma, v posteli, a že se vracíš a vklouzneš si vedle mě. Skoro jsem tvou přítomnost cítila. A tak mě to zklidnilo, že jsem znovu usnula a zaspala všechno – jak ten neznámý zabil Jesseho a rozřízl provaz na mém zápěstí. Byla jsem jen pár kroků od toho, ale –“

Ten krátký, vysoký výkřik, který se přetáhl v polovině. Kdyby to dovolila, slyšela by ho od rána do večera. „A když jsem se probudila,“ pokračovala pevným hlasem, „měla jsem přes sebe přehozený Jesseho kabát. Byl od krve, celý zakrvácený. A pak jsem spatřila jeho. Otvorem do jeskyně začal pronikat úsvit a já ho viděla. Ten pohled byl stonásobně horší, než když mi Jesse tiskl pistoli ke spánku. Ale nejhorší byla ta zběsilá touha utéct pryč. V každém

nadechnutí jsem cítila jeho zápach, viděla jsem, co se mu stalo, zatímco jsem spala jen pár kroků od něho. V těch pár vteřinách jsem zažila větší hrůzu než za celou dobu, co jsem byla v jeho zajetí.“

Přistoupila o krůček blíž k Adamovi. „Ale pak jsem se vyplazila ven do slunečního světla a tam jsi byl ty. Byl jsi tam ve chvíli, kdy jsem tě potřebovala nejvíc. A já věděla předem, že tam budeš.“

Unaveně zamířila k baru a nalila si taky minerálku. „Nesmíš se zlobit, že jsem na tebe křičela. Chápu, žeš to všechno dělal ze strachu o mě. Ale potřebuju začít znovu žít. Potřebuju fungovat.“

„Měla ses rozkřiknout už dávno.“ Tess se zvedla. Už upokojená vstala a usmála se. „Máš pravdu, Lily. Ve všem máš absolutní pravdu. Nechala jsem se tím plánováním místo tebe unýst. Omlouvám se. Mně by se taky nelíbilo, kdyby mě někdo takhle odsunul do pozadí.“

„Nic se neděje. To už byl takovej můj zlozvyk nechat se odstrkovat. A s tou zahrádkou jsem se mohla nabídnout, že ti aspoň pomůžu.“

„Možná bych si měla založit vlastní zahradu. Nenapadlo mě, jak moc se mi ta práce bude líbit. Najdete mě dole.“ Stříhla výmluvným pohledem po Wille a vyšla na chodbu.

„Pokud chceš začít vracet všechno do starejch kolejí,“ zavrčela Willa a špičkou nohy šťouchla do rozházených papírů, „mohla bys sebrat tohle a udělat z toho tu hezkou hromádku.“

Usmála se, popadla Lily za ramena a naklonila se k ní tak blízko, aby Adam neslyšel její šepot. „Proplazil by se třeba peklem, kdyby tě tím mohl získat nazpátek. Netrestej ho za to, že tě má rád až moc.“

Odstoupila a zamračila se na Adama. „Jako tvá šéfka ti dávám pár hodin volna,“ oznámila mu, „aby sis stačil dát život zase do pořádku.“ Vyšla a pečlivě za sebou zavřela dveře.

„Asi ti připadám nevděčná,“ začala Lily, ale Adam pouze zavrtěl hlavou, takže přidřepla a pustila se do sbírání papírů. „Rozbila jsem vázu. Nikdy jsem nic takovýho neudělala. Nevěděla jsem, co si počít. Vrátit se ve vzpomínkách zpátky bylo těžký, ale fakt to muselo být.“

„Promiň, že jsem tě donutil na to vzpomínat.“ Sehnul se k ní a pomáhal jí s papíry. Po chvilce k ní vzhledl: „Nic na světě nepotřebuju tolik jako tebe, nic nemám tolik rád. A jestli chceš tu svatbu vážně odvolat...“ Ne, s tímhle odmítal chodit kolem horké kaše. Dodal prostě: „Nedělej to.“

A Lily si uvědomila, že nemohl říct nic milejšího. „Jak bych mohla, když si s tím Tess s Willou daly tolik práce? To by bylo nezdrovňilý.“ Začala se usmívat, bezmála dotáhla úsměv až do konce, ale on schoval obličej do dlaní. Přesto však stačila zahlédnout jeho nešťastný výraz plný bolesti.

„Dovolil jsem, aby tě odvedl.“

„Ne.“

„Měl jsem strach, že tě zabije.“

„Adame.“

„Měl jsem strach, že když se tě dotknu, všechno ti to připomenu, to i jeho.“

„Ale ne, ne, Adame. Nikdy.“ Ted' to byla ona, kdo ho objímal, „nikdy. Nikdy. Promiň. Promiň. Nechtěla jsem ti ublížit, byla jsem jenom strašně rozzlobená, strašně zoufalá. Miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě. Ach bože, drž mě pevně, Adame, já se ti nerozbiju.“

Ale on se málem rozsypal. Přestože ji objímal, přestože ji křečovitě svíral v objetí, měl strach, že se roztříští na střípky.

„Chtěl jsem ho zabít.“ Ústy se jí tiskl na hrdlo, takže mu zněl hlas přidušeně. „Udělal bych to. A žít s touhou vraždit není tak těžký jako žít s vědomím, že jsem to neudělal. A nejhorší je žít s pomyšlením, že jsem tě málem ztratil.“

„Jsem tady a je to za námi.“ Když ústy vyhledal její rty, vlila se do toho polibku celá, hladila ho rukama, jako vždycky hladíval on ji. „Potřebuju tě hrozně moc. A potřebuju, abys mě taky potřeboval.“

Uchopil její tvář do dlaní. „Potřebuju. A vždycky budu.“

„Chci s tebou obdělávat zahradu, Adame, a chovat koně a natírat verandu.“ Ted' i ona uchopila jeho tvář do dlaní, zaklonila mu hlavu a

svěřila se s nejtajnějším přáním svého srdce. „Chci rodit tvoje děti, Adame. Chci s tebou mít dítě. Dnes.“

Omráčeně se opřel čelem o její čelo. „Lily.“

„Je na to vhodná chvíle.“ Zvedla jeho ruku a přitiskla si ji ke rtům. „Odved mě domů, Adame, do postele. Uděláme si dnes dítě.“

Z okna v patře Tess sledovala, jak Adam s Lily míří k bílému domku. Připomnělo jí to okamžik, kdy je spatřila kráčet vedle sebe poprvé, v den pohřbu. „Mrkni se na to!“ křikla na Willu.

„Cože?“ Willa se k ní trochu netrpělivě připojila. Pak se usmála. „To je fajn.“ Když se za chvíli stáhly v bílém domku žaluzie, zazubila se. „Jak se zdá, svatba se rušit nebude.“

„Ale stejně trvám na těch pruhovanejch slunečnicích.“

„Jseš pěkná potvora.“

„Skus vymyslet něco originálnějšího, Will.“ Kupodivu však položila Wille ruku na rameno. „Ještě pořád máš v plánu hnát zítra dobytek na pastviny do hor?“

„Jo jasně.“

„Pojedu s tebou.“ ,

„Nesmysl.“

„Ne, myslím to vážně. Jezdit umím a podle mě by to mohla být zajímavá zkušenost. A protože jede i Adam, Lily se ho bude držet jako klíště. Je nezbytný, abychom zůstali pohromadě. Je to bezpečnější.“

„Chtěla jsem nechat Adama doma.“

Tess zavrtěla hlavou. „Potřebuješ u sebe lidi, kterejm můžeš důvěřovat. A Adam by tu nezůstal, i kdybys mu to stokrát nařídila. Takže pojedu i já s Lily.“

„Přesně to budu potřebovat. Párek zelenáčů.“ Ale přitom v duchu o téhle možnosti už také přemýšlela a zvažovala všechna pro a proti. „McKinnonovi budou stěhovat stáda zároveň s námi. Vezmeme s sebou ještě jednoho z našich lidí a Hamovi předám velení na ranči. A ty se běž radši honem vyspat, Hollywoodko, vyrážíme hned za úsvitu.“

To jediné, co nám chybí, říkala si zívající Tess, je hudba ze Sedmi statečných. Pobrukovala si tu melodii sama pro sebe a snažila si aspoň matně připomenout jednotlivé barové scény.

Usoudila však, že žádný film se velkolepostí nevyrovná holé realitě. Oceán hovězích hřbetů vlnící se před nimi téměř donekonečna a na jeho březích jezdci na svěžích, dychtivých koních. Všichni společně proplouvali závoji mlhy, nizounko plynoucí mlžnou řekou, kterou stále sílící sluneční zář trhala na jednotlivé pramínky.

A na západě se zvedaly stříbrné a bělostné hory jako velebné božstvo.

Potom se v sedle obrátila Willa a křikla na Tess, ať kouká hejbnout zadkem. Což, jak si pobaveně pomyslela Tess, dodalo celému výjevu dokonalosti. Honem pobídla koně, aby ostatní dohonila.

Kdepak, něco tu přece jenom chybí, uvědomila si, zatímco vzduchem se nesl dusot kopyt o tvrdou zem, bučení dobytka a pokřikování honáků. Nate. Najednou litovala, že kromě koní nechová i krávy. Pak by mohla jet po jeho boku.

„Nemůžeš se jen tak poflakovat!“ ječela Willa. „Drž je pohromadě. Když se některá utrhne, musíš hned za ní!“

„Jako by se tak veliká tlustá kráva mohla ztratit,“ hučela Tess trucovitě a snažila se napodobit Willino hvízdání a pleskání stočeným provazem do sedla.

Ne snad, že by Tess vyfasovala laso, stejné by si s ním nevěděla rady, ale nejprve mávala rukou a později si chránila obličej šátkem, protože tisíce kopyt před ní vířilo oblaka prachu.

„Ale prokristapána!“ Willa zakoulela očima a vrátila se obloukem k sestře. „Takhle ne, ty troubo. Třeba tu ruku budeš ještě potřebovat a prach s ní stejně nerozeženeš.“ Sebrala Tess její šátek, vyklonila se ze

sedla a po pár pokusech jí ho uvázala přes nos. „Docela ti to prospělo,“ rozhodla, když polovina obličeje starší sestry zmizela pod látkou. „V životě jsi nevypadala líp.“

„No jo, jen si hraj na šéfku.“

„Já ale jsem šéfka.“ Poté Willa pobídla Moon do cvalu a objížděla konec stáda, aby ohlídala opozdlé a ztracené kusy.

Není to špatná zkušenost, usoudila Tess. Možná to není stejné jako ve filmu, kde kovbojové plní své úkoly ležérně a s přehledem, ale tohle má v sobě jistou majestátnost. Hrstka jezdců ovládajících tolik dobytka, ženoucích ho kolem pastvin, odkud je další krávy sledovaly znuděnými očima, popohánění zatoulaných kusů bleskovým manévrováním s koněm.

Rok co rok, dumala Tess, desetiletí po desetiletí, se stáda stěhují způsobem, který se téměř nemění. Hlavní pracovní nástroj tady odjakživa představuje kůň. Automobil neprojede lesem, nepřeplyne řeku, nesleze po skalnatých úbočích.

Pastviny v horách byly bohaté a dobytek se tam mohl popásat na šťavnaté trávě, lenožit na slunci a tloustnout až hluboko do podzimu, zatímco společnost mu dělali pouze orli a horské ovce.

A blížilo se léto jako dárek zabalený v pestrém papíru. Stromy byly stále zelenější, borovice huňatější a Tess slyšela veselé bublání bystrých chladných potůčků. Blízké louky pokryly zářivé tečky rozkvetlých květín, které svítily v oslepivém slunci. Ptáci se míhali mezi stromy jako šipky, ale nad horskými štíty plachtili jako papíroví draci. A před nimi se zvedaly hory se smetanově bílými vrcholky, s pásy temně zeleného lesního porostu a s hřebeny a údolími, v nichž se pod korunami stromů tetelil chladivý stín.

„Jak to zvládáte?“ Jim stočil svého koně k ní. Usmála se na něho. Vypadal stejně zemitě a zkušeně jako ten nejdokonalejší kovboj, jakého kdy na Divokém západě viděli. „Zvládám. Vlastně to je docela psina.“ Zamrkal na ni. „Schválně, jestli tohle budete večer tvrdit i svý sedací partii.“

„Ach, tu jsem přestala cítit už dobře před hodinou.“ Přesto si sáhla, aby se přesvědčila. Zadek měla skutečně zmrtvělý jako vytržený zub. „Ještě nikdy jsem nebyla takhle vysoko v horách. Je to nádhera.“

„Ty pastviny jsou přímo před náma. Koukejte po místech s roztáhlým sněhem –“ ukázal. „To je náš cíl.“

„Jak dlouho děláte tuhle práci, Jime? Myslím tím jarní vyhánění dobytka.“

„Na Mercy? No, plus mínus nějakých patnáct let.“ Znovu na Tess zamrkal, ale to už zahlédl blížící se Willu a podle jejího výrazu poznal, že má s tím flinkáním okamžitě přestat. „Aspoň nemůžu lízt do herny a začínat si s prodejněma ženskéma.“ Honem se vrátil na své místo. Tess se smála.

„Přestaň mi flirtovat s kovbojema, když nevědí kam dřív skočit,“ napomenula ji Willa.

„Měli jsme spolu akorát krátký a poměrně civilizovaný rozhovor. Až začnu pořádně flirtovat, tak – Ach, můj ty bože!“ Tess zastavila koně a zahleděla se směrem, který jí Jim před chvílí naznačil. Willa s porozuměním zastavila vedle ní. „Pěkný výhled, co?“

„Jako neuvěřitelný obraz,“ zašeptala Tess. „To snad nemůže být skutečný.“ Po pravdě bylo vyloučeno, aby ty tvary a barvy splývající do sebe navzájem mohly existovat doopravdy.

Horské štíty se zabodávaly do nebe a strmě spadaly do širokého, stříbřitým světlem zalitého kaňonu, jímž protékala modrá řeka lemovaná hustými, sytě zelenými lesy. Někde před koncem údolí se řeka stáčela a mizela mezi skalisky, předtím však ještě stačila vyplivnout vějíř bílé pěny, ale poté, co se roztříštila o kameny, se opět zklidnila a plynula tiše dál.

V dálce kroužil jestřáb, črtal smyčky nad blankytnou řekou a rozeklanými útesy, nad špičatými štíty a zelenými vrcholky stromů.

„Dobře se tu rybaří,“ poznamenala Willa a mávla paží dokola. „Lidi se sem sjíždějí z nemožných dálek, aby na tyhle řece muškařili.“

Já osobně si na tuhle zábavu nepotrpím, ale za vidění to každopádně stojí. Není to špatnej pohled, když z do běla zpěněný vody vytahují ryby, který se bráněj jako zběsilý. Já se ale radši držím koní.“

„Hm.“ Tess by však moc zajímalo, jak takové rybaření vypadá. Zaskočilo ji, že o tom uvažuje nikoliv s chladným odstupem spisovatele, nýbrž s nadšeným očekáváním, že sama okusí slasti nabízené řekou, že si zamuškaří.

„Řeka počká, než se budem vracet zpátky,“ ujistila ji Willa a otočila koně. „Montana je v tomhle směru zvláštní. Představ si, že většina věcí tu zůstává na svém místě. Tak honem, jsme moc vzadu.“

„Jasně.“ Tess si však tu vyhlídku nesla s sebou jako drahokam a připojovala k ní nespočet dalších, jež při hnaní stáda mýjely.

Vzduch se ochladil, byl téměř mrazivý, a pod stromy a ve stínu skal se objevovaly ostrůvky sněhu. Ale přesto zde kvetly květiny, bujný horský klematis, šťavnatý nach planého delfinia. Skřivánek si ve výšce prozpěvoval melodickou písničku.

Když se zastavili, aby dopřáli koním odpočinek a sami zhltni bleskový oběd, všichni vytáhli ze sedlových vaků teplé bundy.

„Ale prokrista, nač toho koně uvazuješ?“ Willa opět okázale pozvedla oči k nebi, aby ukázala, co s těmi zelenáči zkusí, sebrala Tess uzdu a pleskla jejího koně po kýtě, aby se klusem vzdálil od provizorního tábořiště.

„Co to kčertu vyvádíš?“ Tess za koněm kousek popoběhla, ale hned si uvědomila, že dohonit ho nemá šanci. „Co teď budu podle tebe dělat? Půjdu pěšky?“

„Jíst budeš!“ strčila jí Willa obložený chleba.

„No jo, jak myslíš. Aspoň že nezůstanu o hladu, až si budu představovat, jak se můj kůň klusem vrací domů.“

„Však on nikam daleko neuteče. Tady koně neuvazujeme, je to zbytečný, a navíc se nemůžou pást.“ Zhlédla přijíždět Bena a zazubila se. „Hej, McKinnone, copak ty nemáš dost práce i bez toho, že bys jezdil po návštěvách?“

„Napadlo mě, že vám třeba zbývá chleba navíc.“ Sklouzl z koně, pleskl ho stejně ledabylým způsobem, jakým předtím Willa odehnala toho Tessina. Tess ohromeně sledovala, jak zvíře mizí mezi stromy.

„Hele, zbláznili jste se nebo co? Při tomhle tempu nám nezbyde jedinej kůň!“

Ben sebral Tess její chleba, ukousl si a zamrkal na Willu.
„Zkoušela toho svýho uvázat, co?“

„Jo. Měšťáčka.“

„V horách se koně neuvazují,“ vysvětlil s plnou pusou. „Kočky. Medvědi.“

„Co jsou ty – kočky?“ Tess se s vykulenýma očima rozhlédla kolem sebe a snažila se uvidět i to, co tam nebylo. „Myslíš horský pumy? A medvědy?“

„Prostě šelmy.“ Willa vzala Benovi ukradený chleba a honem ho dorazila. „Uvázanej kůň nemá sebemenší šanci. Jak jsi za námi daleko, Bene?“

„Asi půl kilometru.“

„Ale –“ Tess si vzpomněla na svou pušku u sedlového vaku.
„Jakou šanci máme my?“

„Ale, tak půl na půl,“ protáhl ledabyle Ben a Willa vybuchla smíchy.

„Lily už nejspíš stačila uvařit kafe.“

Ben stáhl Wille klobouk přes oči. „A jak myslíš, že jsem vás našel, co? Jel jsem po vůni.“

Odloudali se k ohništi, kde Lily hlídala kotlík a Tess zatím zůstala stát jako zkamenělá. Za jejími zády cosi šustlo v křoví. Vyrázila jako sprinter po startovním výstřelu. „Počkej! Počkej na mě!“

„Tvoje sestra chová ke kafi skutečnou vášeň,“ poznamenal Ben, když kolem nich prosvištěla Tess.

„Škoda žes neviděl ten její výraz, když jsem jí pustila koně. Stálo to za tu dřinu, co mám s jejím hlídáním.“

„Jinak všechno klapě?“

„Je klid.“ Zvolnila krok. „Normálka. Případně takovej klid a takovej normál, jakej můžeš čekat, když jsou svatební přípravy v plným proudu.“

„Byl bych moc nerad, kdyby to mělo něco pokazit.“

„Nic to nepokazí.“ Ted' už se zastavila úplně a ke skupince usazené kolem ohně se obrátila zády, aby jí do tváře viděl jenom Ben. „Znovu jsem mluvila s policií,“ dodala tiše. „Vyšetřují mě lidi. Proklepávají je do jednoho.“

„Ty mě jakbysmet. Je to nutný, Willo.“

„Já vím. Nechala jsem na ranči Hama, ale dělám si starosti, že nevím, jak to tam vypadá. Bojím se o Bess a Nell a ty dva malé kluky. Vždyť tam jsou. Bene, skoro bez ochrany!“

„Ham dokáže zvládnout ledacos a o Bess bych taky nepochyboval. A kdopak by ubližoval dětem, Will?“

„Vidíš, dřív bych si to taky říkala, ale teď prostě nevím. Chtěla jsem, aby s nima Nell načas odjela ke své sestře, ale ne, že tam nenechá Wooda samotnýho. Ovšem pokud by tím vrahem byl náhodou Wood, pak je jeho vlastní rodina v bezpečí.“

Willa se zamyslela nad vlastními slovy a nešťastně si vydechla. „Připadá mi k nevíře, že si tohle občas myslím právě já, Bene. Co když je to Wood, co když je to Jim, co když je to Billy. Nebo někdo z tvých lidí. Většinu jich znám skoro celý život. A pak se utěšuju, že Jesse Cooke byl třeba poslední. Třeba ho to zastavilo a my už se můžeme přestat bát. Jenže tyhle myšlenky nechávají Picklese a to děvče bez pomsty.“

„Jenže tyhle myšlenky jsou skrz naskrz lidský.“ Pohládl ji po tváři. „Taky si říkám, že s Cookem by to mohlo už skončit.“

„Ale nevěříš tomu.“

„Ne, nevěřím.“

„Tak proto jsi tady? Proto ženeš stádo do hor stejnou cestou jako já?“

Obával se, že ten tah je proklatě průhledný, a teď se mu to potvrdilo. Zamyšleně si promnul jizvu na bradě. „Řekněme, že tě považuju za svoji investici. Jednoduše si hlídám, co mi patří.“

Povytáhla obočí. „Ale já ti přece nepatřím. Bene.“

Sklonil se k ní a chvatně, ledabyly ji políbil. „Tak se na sebe koukni ještě jednou,“ doporučil jí a šel si ukořistit kávu.

Kapitola dvacátá šestá

Z Tessiina deníku

Hnát stádo dobytka je něco docela jiného než hnát mercedes po dálnici – což bude radůstka, kterou si dopřeju hned nato, co se vrátím do světél velkoměsta.

Hnát dobytek je dobrodružství, které se dá možná přirovnat k splašené jízdě sportákem po horských silničkách. Krásné vyhlídky, tají se nad tím dech, ve vlasech sviští vítr. Ale navíc je to i krutá dřina.

Zadek mám úplně rozbolavěný, takže při psaní sedím na polštáři. Ale jinak bych řekla, že kolem a kolem to všechno stálo za to. Skalnaté hory jsou nevýslovné, a to absolutné. Dojem z nich nepokazí ani ty záplaty sněhu, na které i v tomhle ročním období člověk občas narazí. A vzduch je tam jiný než dole, čistší, ale jinak mi je jasný, že to slovo je chudičké, nestačí. Vzduch tam připomíná křišťálovou vodu ve sklence z nejjemnějšího skla.

Zastavili jsme se na náhorní plošině a přísahám, že jsem měla dojem, že dohlédnu až k Nateovu ranči.

Trochu se mi po něm zastesklo – no, víc než trochu. Zvláštní pocit. Ještě nikdy se mi po mužském nestýskalo. Po sexu ano, ale to je naprosto jiná záležitost.

Každopádně bych řekla, že dobytek se většinou hnal hezky sám, klusal dopředu a jen tu a tam vznikla nějaká stížnost. Adam tvrdí, že většina kusů tu cestu už absolvovala a tam to zná, no a ostatní se

jednoduše vezou s nima. Ale jinak nadělají kopyty a bučením úděsný rámus a taky jsme občas museli ukáznit nějakého tuláka.

Dívala jsem se, jak Willa odchytává lasem tele, a smekám před ní. Ta holka vypadá přirozeněji v sedle než na vlastních nohou, skoro královsky, ale to bych jí v životě neřekla. Už takhle je pěkně namyšlená. Je od přírody vůdce a musím uznat, že v jejím postavení to je nezbytná vlastnost. Dře se jak otrok, opět obdivuhodné, ale nezamlouvá se mi, že práská bičem často i po mně.

Myslím, že nahoru nejdeme přímo, ale kličkujeme. I v tomhle je Willa skvělá. Určitě ten výlet prodlužuje, abychom si ho s Lily jaksepatří vychutnaly. Zahlédla jsem srny a jeleny, mývaly, velkorohé ovce a ptáky obrovské jako z pohádky.

Medvěda jsem neviděla, ale nemůžu říct, že mě to mrzí. Lily fotí a fotí. Zotavila se tak báječně, že člověk skoro zapomene, jakou hrůzu má chudinka za sebou. Tedy skoro. A taky pomyslí na váhy spravedlnosti, které pro Lily na jednom konci vyvažovaly tragédii a na druhém štěstí. Objevila způsob jak je zváhnout na stranu se štěstím. To je taky obdivuhodné.

Ale jenom zapomínat, to přece nepřichází v úvahu. Pod tou tvrdou a cílevědomou slupkou je Willa hotový uzlíček nervů. Všechny se těšíme na svatbu a všechny jsme odhodlané nedat si ji ničím pokazit. Ale strach máme. Visí ve vzduchu.

Ted' z jiného soudku. Báječně pokračuju s úpravami scénáře. Ira je smlouvou i tempem mé práce nadšením bez sebe. Až se na podzim vrátím do Los Angeles, určitě půjdu z jedné pracovní schůzky do druhé. A taky jsem se konečně odhodlala povědět mu o knize. Byl fantasticky potěšený, což mě překvapilo, takže jsem mu poslala pár kapitol, ať se namlsá. Uvidíme.

Momentálně si čas na psaní krađu mezi přípravami na svatbu. Všichni předstíráme, že Lily nemá ani páru, co všechno s ní plánujeme. Bude to prima.

„Tak jaký máte, hoši, plány, pokud jde o loučení se se svobodou?“ Tess seděla na plotě Nateova korálu a sledovala, jak cvičí ročka.

„Něco důstojného, samozřejmě.“

„Kolik striptérek?“

„Tři. Víc už by fakt nebylo důstojný.“ Zastavil koně, zacouval s ním a potom mu jemně stiskl boky koleny. Roček se pustil do drobného klusu. „To je ono! Chytřej kluk!“

To je pohled, říkala si Tess. Jen se koukněte na toho dlouhého šlachovitého mládence s kloboukem staženým do očí a s prsty dlouhými a smyslnými jako klavírní virtuos!

Doslova a do písmene se jí nad ním sbíhaly v ústech sliny. „Už jsem ti někdy řekla, jak ti to sekne na koni, doktore Torrenci?“

„Jednou dvakrát.“ Ještě pořád mu z toho bylo horko. „Ale klidně to můžeš zopakovat.“

„Sekne ti to. Kdy si tě můžu prohlídnout u soudu?“

Překvapeně k ní otočil koně. „Netušil jsem, že o to stojíš.“

Však ona taky ne. „No, stojím. Moc se mi líbíš v kvádru, když se tváříš právnícky přísně a ponuře. Docela zajímavý pokoukání.“

Seskočil na zem, přehodil uzdu přes sloupek a začal odepínat sedlo. „Poslední dobou jsi moc příležitosti k pokoukání ani k jiný bohulibý činnosti neměla, vid’?“

„Nevím kam dřív skočit. Do svatby máme už jenom deset dní a zítra přijedou Lilyiny rodiče. Až se všechno kapku zklidní, možná bys mě mohl vzít do města a předvíst, jak se držíš v sedle u soudu. A potom... mohli bychom zůstat přes noc v hotelu a hrát si.“ Přejela si jazykem po zubech. „Chtěl by sis se mnou pohrát, Nate?“

„Pravidla určuju já, nebo ty?“

„Žádný pravidla nebudou.“ Se smíchem seskočila z plotu a horce a dlouze ho políbila. „Chyběls mi.“

„Že by?“ Tak tohle byl pokrok, s jakým tak brzy ani nepočítal. „To je od tebe hezký.“

Ohlédla se k domu a představila si postel. „Asi bychom nemohli, vid’...“

„Mám strach, že Maria by nesnesla ten šok, že v pravý poledne, a vůbec. Třeba by ses mohla zdržet přes noc.“

„Hmmm. Mrzí mě, že nemůžu, ale musím zpátky. Po tom, co se stalo, se z ranče nechci vzdalovat nadlouho, víš?“

Najednou byl jeho pohled chladný. Pozorně odsedlával ročka a řekl: „Škoda že jsem se tam večer neukázal dřív a Jesseho nezarazil.“

„Na tom by stejně nesešlo. Adam a Will nemohli proti tomu udělat ani to nejmenší. A ty bys tam byl platnej asi jako oni.“

„Možná ne.“ Ale přesto prožil pár nepěkných chvil, když si to zkoušel představit. Snažil se vykoumat, jak by se zachoval on, kdyby mu s pistolí u hlavy odváděli Tess. Protože i ona se zatvářila posmutněle, najednou dostal nápad a vyhoupl se koni na holý hřbet. „Šup nahoru, projedem se spolu.“

„Bez sedla?“ Zamžikala, ale pak se smíchem ucouvla. „Snad ani ne. Radši se při jízdě něčeho držím.“

„Zelenáči!“ Podal jí ruku. „No tak. Chytni se.“

Zvědavá, ale stále ještě ostražitá si Tess pozorně prohlížela koně. „Na rok je příšerně velikej.“

„Je to mládě a chce se nám zavděčit.“ Nate pohodil hlavou a počkal, až Tess uchopí nabízenou ruku.

„No dobře, ale moc nerada bych spadla.“ Dovolila, aby ji chytil za dlaní, a neobratně se vyšplhala za něho. „Je to jiný!“ prohlásila, ale hned nato ji zaujala jednoznačně výhodná situace, a sice že se mohla přitulit k Nateovi a pevně ho obejmout kolem pasu. „Je to sexy. Adam jezdívá bez sedla často a vypadá přitom jako bůh.“

Nate se zachechtal a mlasknutím pobídl koně k chůzi. „Musíš se víc poddat pohybům koně.“

A tím se taky víc poddám své vášni po tobě, pomyslela si Tess. Když plavně přešli do cvalu, usmívala se blahem jako idiot. „To je fantazie. Přidej!“

„Přesně to si myslím i já.“ Opět obkroužil koral a vychutnával tlak těch štědrých pevných nader, jež se mu tiskly k zádkům. Když mu však rukama sjela pod opasek, leknutím až zašilhal.

„Hned jsem si to myslela,“ poznamenala, když se přesvědčila, že je vzrušený. „Dělals to už někdy na koni?“

„Ne.“ Ta představa ho fascinovala – Tess ležící před ním na koňské šíji, stehny ho pevně obepíná kolem pasu, a rytmus jejich milování udává kůň. „Jakmile by ucítil pach sexu, začal by vyhazovat a my bychom si srazili vaz.“

„Jsem ochotná to risknout. Já tě vážně chci, Nate.“

Zastavil koně, obrátil se a přendal ji před sebe. Tess přitom kvičela a blaženě ječela. „Ne.“ Ani to nestačil dopovědět a už ho líbala a prsty mu horečně útočila na přezku u kalhot. „Drž se mě, Tess. Drž se mě pevně a nech se líbat.“

Možná by to s tou bezstarostností přeháněla, ale Nate ji svíral v bezpečném objetí a přitom jí útočil na rty. Klobouk jí odletěl, skončil daleko od nich na zemi, srdce se jí zbláznilo a bušilo jako divé. A najednou se všechno změnilo, všechno bylo náhle něžné a líbezné a čisté jako vzduch vysoko v horách.

A Nate ji vedl od dychtivosti k něze, až se jí nakonec tep zpomalil a prohloubil. V očích ji štípaly slzy a hrdlo se jí bolestivě svíralo.

„Miluju tě.“ Původně to říct nechtěl, ale ten cit byl příliš obrovský, než aby ho dokázal věznit napořád. Pomaloučku jí to vyslovil přímo do úst.

„Cože?“

„Jsem do tebe zamilovanej.“

Rázem se vytrhla ze svého snového stavu. Tvrdě na ni udeřila realita. Ta slova slyšela už předtím, dala se snadno zalhat, snadno rozmělnit. Ale u něho to neplatí, uvědomila si. Ne u člověka Nateova typu.

„Nechal ses maličko unýst.“ Chtěla se usmát, nasadit lehkomyšlný tón, ale nešlo to. „Nate, my jsme jenom...“

„Milenci?“ dopověděl a už se nenamáhal mlčet. „Partneři do postele? Ale kdepak, to nejsme, Tess.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a pevně prohlásila: „Myslím, že bychom radši měli sesednout.“

Místo toho ji uchopil za bradu, takže jí hleděl přímo do očí. „Miluju tě a už to trvá hezky dlouho. Snažil jsem se přizpůsobit, aby náš vztah byl podle tvých představ, ale už nějakou dobu to se mnou vypadá takhle: Chci, abys u mě zůstala, vdala se za mě a pořídila si se mnou rodinu.“

Byl to jeden šok za druhým a každý byl horší než ten předchozí. „Víš, že je vyloučený –“

„Dám ti čas, aby sis na tu představu zvykla.“ Po těch slovech seskočil z koně. „Není toho moc, co jsem chtěl od života,“ pokračoval a zkoumavě se díval na její ohromenou tvář. „Právnickéj diplom, tenhle ranč a pěcknej chov koní. To všechno jsem dostal. Teď chci ještě tebe.“

Aspoň mi tou svou arogancí dovolil, řekla si v duchu, abych se směla pořádně naštvat. „Zapiš si za uši, váženej doktore Torrenci, že já nejsem ani vysokoškolskej diplom, ani ranč, ani chovná klisna!“

„To je fakt, to nejsi.“ Kolem úst mu pohrával úsměv. Sundal ji z koně. „Jseš ženská, cílevědomá, ctižádostivá a k zešílení sexy. A budeš moje.“

„Chceš si poslechnout, co si myslím o tomhle tvým neandrtálským přístupu?“

„Umím si to docela dobře představit.“ Sundal ročkovi uzdu a pleskl ho po zadku. Kůň odklusal. „Radši jed' domů a pořádně si to promysli.“

„V tomhle případě není co promýšlet.“

„Ale aspoň bys to mohla zkusit.“ Vzhlédl k obloze. Slunce se zrovna začínalo sklánět k západním štítům hor, rudá zář na modrém podkladě. „Dneska večer bude pršet.“ Prohodil to naprosto ledabyly, načež přeskočil plot a nechal tam Tess stát s pusou úžasem otevřenou dokořán.

„TEDA NEVÍM, CO TO DO TEBE VJELO,“ huhlala Willa, „ale brzdi, prosím tě. Lily se tu každou minutu objeví s rodinou.“

„Nejseš přece jediná, kdo smí mít starosti, ne?“ Tess vztekla drtila v zubech sušenku.

Dům byl plný žvatlajících žen, dáreků v pestrých obalech a bílých konfet. Byla to oslava Lilyina loučení se se svobodou, na kterou všechny sousedky ze širokého okolí snesly dárky a vychutnaly si pohostění. Bess sice nad Tessiným nápadem servírovat šampaňské potřásala hlavou, ale sama teď spokojeně upíjela ze sklenky a klábosila se známými.

Každý je šťastný jak blecha, říkala si Tess a popadla další sušenku. A přitom jde o oslavu takové směšné akce, jako že se dva lidé k sobě uvážou na celý zbytek života. Chvilí trucovitě váhala nad koláčem, ale nakonec se rozhodla pro cigaretu.

Nate Torrence se musel zbláznit! Sáhla po sklenici punče a rozhodla se řádně namazat.

Než se objevila nevěsta, nalila Tess do sebe tři pořádně velké sklenice a vyrobila si tím trochu slavnostnější náladu. Mohla se uřehtat tomu, jak Lily hrála překvapenou. Tenhle mejdan přece nebyl žádným tajemstvím už od chvíle, kdy odeslali první pozvánku. Teď vypuklo rozbalování dáreků a obdivné žasnutí, ať už šlo o koště nebo noční košilku.

Tess si všimla, jak Lilyina matka potlačuje slzy a nakonec se nenápadně vytrácí na chodbu.

Zajímavá žena, usoudila Tess. Přitažlivá, sympatická, s dokonalým vyjadřováním. Co proboha kdy mohla vidět na takovém hajzlovi, jako byl Jack Mercy?

Když Bess nalila dvě sklenky a zmizela také, Tess jenom pokrčila rameny a snažila se vybičovat k patřičnému nadšení nad vyšívaným prostíráním.

„Tady tě mám, Adéle,“ řekla Bess, posadila se na schody verandy a podala ženě jednu sklenku. Adéle si utírala oči. „Nějakou dobu jsme si tu takhle neposeděly, vid’?“

„Neměla jsem zdání, jaký bude návrat. Ale skoro nic se nezměnilo.“

„Hm, jen maličkosti. A ty sama jsi taky stejná.“

Ješitnost je vlastní každé ženě, takže Adéle si polichoceně přihladila dobře udržované vlasy. Nosila je elegantně zastřižené. Zachovaly si svůj medový odstín.

„Vrásky,“ povzdechla si upřímně. „Nemám tušení, kde se berou, ale každé ráno najdu v zrcadle zase pár dalších.“

„To už je život.“ Bess si Adéle prohlížela. Druhá Jackova žena měla stále hezkou jemnou tvářičku s drobnými pravidelnými rysy. Navíc si udržela pěknou postavu. Štíhlá, skoro až chlapecky, a její vkus, pokud jde o barevné sladění, léty rovněž neutrpěl. V růžových plátěných kalhotách a krémové halence vypadala jako panenka.

„Máš pěknou dcerku, Adéle. Dala sis na ní záležet.“

„Mohla jsem odvést lepší práci. Měla jsem. Pořád si připomínám dobu, kdy byla ještě maličká. Měla jsem jí věnovat víc času.“

„Měla jsi právo na vlastní život.“

„To ano.“ Adéle si dopřála konejšivý doušek vína. „Ale v těch prvních letech jsem měla spoustu trápení. Nenáviděla jsem Jacka Mercyho o moc víc, než jsem ho kdy milovala, Bess.“

„To je přirozený. Nezachoval se dobře ani k tobě, ani k maličké. Ale slyšela jsem, že sis našla lepšího.“

„Roba? To je hodnej mužskej. Trochu moc konzervativní, to už má v povaze, ale ne tak, aby tím někoho omezoval.“ Rty jí znězněly. Mám pěkné manželství, přiznala si. „Rob neumí, hm, dávat najevo city, ale Lily má moc rád. Někdy se ptám, jestli do ní nevkládá příliš velké naděje. Jestli jsme tu chybu nedělali oba dva. Ale rádi ji máme, moc.“

„Je to znát.“

Chvilí seděly mlčky. „Bože, tady je krásně. A ta vyhlídka kolem. Stýskalo se mi. Na Východě jsem šťastná – ty zelené roviny jsou líbezné, ale stejně se mi stýskalo.“

„Vrátíš se, když tu teď budeš mít Lily.“

„Přesně tak, vrátím se. Rob je ze zdejšího kraje úplně unesený. Rád cestuje, ale dřív jsme se tomuhle koutu země vyhýbali. Ovšem

ted'... Je někde s Adamem, prohlíží si koně.“ S úsměvem si povzdechla. „Je to hodný mládenec, nemám pravdu, Bess? Ten Lilyin Adam.“

„Jeden z nejlepších, co znám, a skočil by pro ni do ohně.“

„Tolik chudinka zkusila! Když si jen pomyslím na –“

„Tak na to nemysli.“ Bess uchopila Adéle za ruku. „Už je to za námi. Stejně jako je za tebou i život s Jackem Mercym. Lily bude krásná nevěsta a šťastná manželka, uvidíš.“

„Ach.“ Adéle se neubránila slzám. Řinuly se jí po tvářích proudem i ve chvíli, kdy na verandu vyšla Willa.

„Promiňte.“ Automaticky se dala na ústup.

„Kdepak, neodcházej, děvče.“ Adéle popotáhla a vstala. „To víš, jsem jenom sentimentální husička. Ještě jsem neměla příležitost si s tebou promluvit. Každý dopis od Lily byl plný tebe a Tess.“

Ženské slzy Willu vždycky bezpečně odzbrojily. Přeshlápla, pokusila se vymáčknout ze sebe úsměv. „To se divím, že jsme se vůbec vešly vedle Adama.“

„Máte s bratrem navlas stejné oči.“ Tmavé a moudré, pomyslela si Adéle. A statečné. „Zнала jsem tvoji maminku. Sice jen zběžně, ale byla úžasně krásná.“

„Děkuju.“

„Měla jsem strach.“ Adéle si odkašlala. „Chápu, že ted' není nejvhodnější chvíle s tím začínat, ale byla jsem starostmi skoro polomrtvá. Vím, že Lily mi většinu toho, co se tady odehrávalo, neprozradila ani v dopisech, ani v telefonátech. Ale když Jesse – když se přihodilo to s Jessem, přišla policie i za mnou a já se všechno dozvěděla. Musím přiznat, že starosti mám dál, ale po setkání s tebou a Adamem se mi nesmírně ulevilo.“

„Lily je silnější, než si myslíte. Než si všichni myslíme.“

„Možná máš pravdu,“ přisvědčila Adele a vzchopila se. „Chtěla bych ti poděkovat za tvoji pohostinnost a za pozvání, abychom s Robem bydleli ve tvém domě. Určitě to pro tebe není moc pohodlné.“

„Myslím, že to bude prima. A Lilyini rodiče tu budou vítáni vždycky.“

„Po Jackovi toho v sobě moc nemáš, holčičko.“ Adele nad svou neomaleností zbledla. „Promiň.“

„Nemusíte se omlouvat.“ Willa sklouzla pohledem do strany, kde se slunce oslepivě odráželo od naleštěného chrómu. „A vida, támhle nám přijíždí další překvapení!“

„Copak jsi na nás ušila za boudu, holka?“ zeptala se Bess přísně.

Willa se však jen usmívala a naklonila hlavu k rameni. „Hej, Hollywoodko, pojd' sem na moment.“

„Co je?“ Se sklenkou v ruce se Tess vyloudala ze dveří a zubila se. „Hrajeme salonní hry. Kolik slov dokážeš sestavit ze spojení, svatební cesta? Mám dojem, že v tomhle vedu. První cena je košík plnej sprchových pěn a šamponů.“

„Mám pro tebe lepší výhru.“

Tess se ohlédla a přimhouřila oči. Rozeznala blížící se Nateův džíp. „Ale já teď o něho nemám zájem. Je to nafoukanej kovboj. Vyřid' mu, že... Ježíšmarjá, panenka skákává!“

„Takhle před svatbou se klít nesluší,“ pokárala ji Bess a hned nato vyskočila půl metru do vzduchu, protože dvířka vozu se otevřela a z nich se vynořilo cosi nečekaného. „Louello Mercyová, ať se propadnu, jestli ty nejseš balzám na mý starý oči!“

„Prostě jen jsem a tečka.“ Louella zahýkala smíchy a rozběhla se na rudých jehlových podpatcích, aby svou ohromenou dceru popadla do náruče. „Překvapení, holčičko!“ Políbila Tess, setřela jí z tváře šmouhu po své rtence a rázně se otočila, aby do vášnivého objetí sevřela i Bess. „Tak je tu pořád ještě sekýruješ, ty generálko?“

„Dělám, co můžu.“

„A tohle je určitě Jackova nejmladší!“ Objala Willu tak vášnivě, div jí nepolámala žebra. „Páni, vypadáš úplně stejně jako tvoje maminka. V životě jsem neviděla nikoho, kdo by se krásou vyrovnal Mary Wolfchildový!“

„Já – Díky.“ Omámená Willa nesvedla nic víc než třesit na Louellu oči. Ach bože, ta žena vypadala velkolepě jako královna a voněla jako celá parfumerie. „Jsem moc ráda, že jste přijela,“ zajíkla se, ale myslela to vážně. „Moc mě těší, že vás poznávám.“

„Tak to jsme dvě, miláčku. Peříčkem by mě porazil, když mi došel tvůj dopis s pozvánkou.“ Aniž přestala Willu pevně objímat kolem ramen, obrátila se k Adéle. „Já jsem Louella, manželka číslo jedna.“

Adéle to vyvedlo z míry natolik, že se nevzmohla na slovo. Šálí ji zrak, nebo ta žena má skutečně halenku ze zlatého lamé teď, ve tři odpoledne? „Já jsem Lilyina matka.“

„Manželka číslo dvě.“ Louella se znovu rozesmála tak hlasitě, až z toho praskaly ušní bubínky, a objala Adéle jako dávno hledanou sestru. „No, ten hajzl měl ale dobrý oko na ženský, co? A kdepak je to tvoje děvče? Bude spíš po tobě než po Jackovi, protože Tess mi psala, že je hezounká jako obrázek a hrozně moc milá. A vezu kupu dárků.“

„Mám ti s nima pomoci dovnitř, Louello?“ Pod schody stál zubící se Nate a v náručí se mu mrskali Louellini kapesní pejsánci.

Tess si jich všimla vůbec poprvé a zděšeně nadskočila. „Proboha, mamko, tys s sebou přivezla i Mimi a Maurice?“

„A jak jinak sis to představovala, miláčku? Copak jsem mohla svoje mazlíčky nechat doma docela samotný?“ Louella si je vzala od Natea a tvářila se, že je zasypává polibky. Potom se obrátila a vlepila pořádnou majetnickou pusou Nateovi rovnou na ústa. Nechala mu tam otisk zářivé rtěnky.

„Přísahám, že jsem se do tebe naráz zamilovala. Nemáš představu, co se mnou pohled na tebe provádí, chlapečku!“

„K službám, madam.“ Střelil po Tess bleskovým pobaveným pohledem a obrátil se k džípu, aby vyložil Louellina zavazadla.

„Co tady postáváte všichni venku?“ nechápala Louella. „Slyšela jsem, že tu máte mejdan, a věřte mi, že sklenička by mi proklatě

bodla. Nebudeš mít námitky, když se tu kapku porozhlídnu, vid, Willu?“

„Ale vůbec ne. Moc ráda vás provedu sama. Nate, Louelliny věci přijdou do pokoje vedle Tess. Do toho růžovýho.“

„Už se nemůžu dočkat, až tě uvidí Mary Sue,“ spustila Bess, když vedla Louellu dovnitř. „Pamatuješ si přece na Mary Sue Raffertyovou, ne?“

„Je to ta s předkusem, nebo ta s těma úděsně spadlejma víčkama?“

Tess postavila sklenku na zábradlí verandy a podívala se na Willu. „To byl tvůj nápad?“

„Můj a Lilyin napůl,“ zářila pomstychtivě Willa. „Chtěly jsme tě překvapit.“

„To se vám povedlo. To se vám stoprocentně povedlo. Později si o tom primovně poklábosíme.“ Tess popadla Willu za přední díl košile. „Pořádně dlouze to spolu probereme.“

„Tak fajn. Půjdu se přesvědčit, jestli tvoje máti dostala svůj drink.“

„Koukám, že tvoje matička je vybavená skoro natrvalo,“ Nate dovzpíral na verandu posledních pět kufrů. Každý z nich byl těžký jako blok mokrého cementu.

„Takhle se balí i na víkend v Las Vegas.“

„No, určitě ji tu nepřehlídne.“

Tess odhodila rozpaky, napřímila se a vrhla se na obranu své matky. „Co tím myslíš?“

„Myslím, že je prima, nic nepředstírá. Znáám ji sotva pět minut a už jsem do ní zamilovanej až po uši.“ Zvědavě naklonil hlavu k rameni. „A cos vlastně myslela, že jsem tím myslel?“

Škubla rameny, ale bojovný postoj neztratila. „Když jde o moji matku, reagujou lidi různě, jasný?“

Pomalu přikývl. „Ty tedy určitě. Měla by ses stydět.“ A zatímco na něho užasle třeštila oči, zmizel se dvěma kufry v domě.

Tess zasyčela a vrhla se za ním. Předtím však ještě taky stačila chytit jeden kufr. „Tak co to má znamenat, ksakru?“ Klusala za ním

po schodech s vyplazeným jazykem. Louella netušila, že kufr by měl být k unesení.

„Znamená to, že máš matku, jaká je jedna do milionu.“ Postavil zavazadla na podlahu, obrátil se a vyšel z pokoje.

Tess mrskla třetím kufrem na postel, procvičila si bicepsy a čekala. „Já přece vím, jaká je,“ spustila, sotva se objevil se zbytkem zavazadel. „Je to přece moje matka. Kdo jinej by se ukázal na svatební dárkový slavnosti v plandavejch kalhotách a zlatým lamé? A utři si tu rtěnku z tváře, vypadáš jako idiot!“

Chvíli zápasila s přezkou kufru, konečně zvítězila, zvedla víko a při pohledu na obsah stočila oči ke stropu. „Kdo jinej by si sbalil dvacet párů střevíčků s jehlovými podpatky, když jede strávit pár tejdnu na ranči, co? A nebo třeba tohle.“ Vytáhla průsvitný levandulově fialový župánek lemovaný nachovým peřím. „Kdo nosí něco takovýho, co?“

Nate si otřel z čela pot kapesníkem a schoval ho zpátky do kapsy. „Jí to sedí. Přikládáš moc velkej význam vnějšímu zdání, Tess. To je s tebou ta největší potíž, chápeš?“

„Vnějšímu zdání? Můj ty bože, vždyť ona lakuje i pejskům drápky! Na zahrádce má betonový labutě! Spí s mužskejma mladšíma, než jsem já!“

„A já si dokážu představit, že jsou přesvědčený, že mají z pekla štěstí.“ Opřel se o sloupek postele. „Zack ji k nám dopravil letadlem a málem havaroval, jak strašně se smál. Vyprávěl mi, že ho bavila tak báječně, že řval smíchy po celou tu dobu, co odstartovali z Billingsu. Zeptala se mě, jestli se smí ke mně někdy přijet podívat na koně. Moc se o ně zajímala, ale nemohla se dočkat, kdy už se s tebou uvidí. Třicet vteřin poté, co mě popadla do náruče, jsme už byli kámoši na život a na smrt. Skoro pořád mluvila jen o tobě, musel jsem ji donekonečna ujišťovat, že jseš v pořádku, v bezpečí, spokojená. Mám dojem, že asi po dvou kilometrech odhadla, jak příšerně jsem do tebe zamilovanej. No a potom jsem musel zastavit, aby si upravila make-up, protože ji to rozplakalo.“

„Já přece vím, že mě má ráda.“ Styděla se. „Já ji taky. To jenom –“

„Ještě jsem neskončil,“ přerušil ji Nate chladně. „Vyprávěla mi, že neměla Jacku Mercymu nic za zlý, protože jí dal spoustu krásného. A že jí dal hlavně tebe a změnil tím její život. Udělal z ní matku a pomohl jí stát se podnikatelkou. Radovala se, že se vrací, že se tu znovu porozhlídne a pozná tvoje sestry. Že tady uvidí tebe a přesvědčí se, žeš skutečně dostala všechno, nač máš právo.“

Napřimil se a nespouštěl z ní přísný zrak. „Takže já ti teď prozradím, jak na Louellu Mercyovou reaguju já, Tess. Bezvýhradně ji obdivuju – tu ženu nakopl osud přímo do tváře a ona se opět dokázala narovnat. Vychovala docela sama dceru, vytvořila pro ni domov, vedla firmu, aby svému dítěti zajistila dostatek. Dala své dceři pevnou páteř a hrdost a citlivý srdce. A je mi fuk, jestli chodí do kostela zabalená třeba v celofánu, a tobě by to mělo být jedno jakbysmet!“

A vyšel z pokoje. Tess zůstala sedět na pelesti a byla kapku přiovilá a hrozně se jí chtělo plakat. Opatrně položila župánek na postel a začala matce vybalovat zavazadla.

Když o patnáct minut později vpadla do ložnice Louella, byla Tess už skoro hotová. „Co tady prokristapána vyvádíš? Dole je mejdan!“

„Nikdy si nestačíš všechno vybalit, tak jsem ti chtěla pomoci.“

„Nech to plavat,“ popadla ji Louella za ruce. „Právě teď opíjím Bess. Kdykoliv se namaže, senzačně zpívá.“

„Vážně?“ Tess odložila plavky v tak zářivě žlutém odstínu, až bodaly do očí. „Tak o to bych fakt nerada přišla.“ Najednou se otočila a položila si hlavu na Louellino rameno. A to rameno, říkala si v duchu, tu bylo připravené vždycky, bez ptaní a bez podmínek. „Jsem strašně ráda, že tě tu mám, mamko. Že jsi přijela.“ Hlas jí přeskočil. „Neuvěřitelně ráda.“

„Copak je s tebou?“

„Když já nevím.“ Tess popotáhla a opět ucouvla. „Tak běžně. Znáš to. Sama nevím.“

„Asi jsi tu zažila pěkně těžký chvíle, holčičko.“ Louella vytáhla kapesníček lemovaný krajkou a osušila dceři tvář.

„Jo, a v mnoha směrech. Asi jsem slabší, než jsem věřila. Ale vydržím to.“

„Jasně že vydržíš. A teď pojd' dolů, dáme tomu mejdanu kapku ríz.“ Louella objala Tess kolem pasu a táhla ji ke dveřím. „Později si spolu otevřeme láhev šampusu a povíme si všechny novinky.“

„Už se těším.“ Tess objala na oplátku Louellin pás. „Děsně moc se těším.“

„V tom případě mě ze všeho nejdřív poinformuj o tom vysokánském svěžím doušku pramenité vody, na kterou jsi narazila v tyhle pustině.“

„Hm, ale Nate mě momentálně dvakrát rád nemá.“ Už jen při tom pomyslení jí bylo opět do pláče. „A nejsem si jistá, jestli se mám vůbec ráda sama.“

„No dobře, ale to se dá napravit.“ Louella se zastavila na schodišti a zaposlouchala se do ženských hlasů, jež se k nim zdola nesly. „Moc se mi spolu líbíte.“

„Pozvat jsem tě měla já,“ zamumlala Tess nešťastně. „Měla jsem tě pozvat už před kolika měsíci. Neměla to být právě Willa, kdo si na tebe vzpomněl. Jenže já jednak myslela, že by ti tu bylo trapně, jednak jsem měla strach, že by to bylo trapný mně. Nezlob se.“

„Miláčku, my dvě se od sebe lišíme jako Budweiser s moselským, ale to ještě neznamená, že každá nemá své kladné stránky. Bůhví, že jsem si s tebou lámala hlavu nejmín tolikrát, kolikrát ty se mnou.“

Louella k sobě Tess krátce přivinula. „Slyšíš to kvokání? Připomíná mi to doby, kdy jsem byla ještě sboristka. Odjakživa jsem si potrpěla na to, aby se děvčata pořádně odvážala. A teď, takhle těsně před svatbou, má každá skvělou náladu. Ty tvoje sestřičky jsou k pomilování, Tess.“

„Jo, taky bych řekla,“ vystrčila Tess vzpurně bradu. „A tu svatbu si nenecháme ničím pokazit.“

UVAŽOVAL NAVLAS STEJNĚ. Slyšel ženský smích, ženské hlasy, melodické jak hudba. Nutilo ho to k úsměvu. Blaženě si představoval Lily mezi nimi, v samém středu dění, něžnou a líbeznou. Nebýt jeho, byla by už po smrti, a on si tohle tajné hrdinství hýčkal v srdci už celé týdny.

Zachránil jí život a chtěl ji vidět provdanou.

Kdykoliv přestal myslet na její hezkou tvářičku, automaticky se mu vybavilo, co provedl s Jessem Cookem. Občas si to všechno znovu promítal i před spaním. Nádherný barevný sen provoněný krví.

Od té doby byl nesmírně opatrný, a když už svou žhavou touhu po zabíjení nedokázal potlačit, zchladil si ji vysoko v horách a kořist pohřbil. Bylo až s podivem, jak byl ten chtíč teď silný, silnější než potřeba jíst, než touha po ženě. Věděl, že co nevidět se nedá ukojit králíkem či srnou nebo teletem z pastviny.

Bude to muset být člověk.

Ale zatím to ještě zvládal, hodlal to vydržet, dokud Lily nebude mít bezpečně po svatbě. Byl s ní teď svázaný poutem, a s kým ho pojilo pouto, k tomu se choval oddaně.

Bál se, aby si nedělala starosti, že se něco stane. Ale nakonec to skvěle vyřešil. Pečlivě sestavil vzkaz, promýšlel si každé slovo jak při slohovém cvičení. A teď, když to napsal, když vzkaz strčil pod kuchyňské dveře, bylo mu lehčeji u srdce.

Lily už nebude ustaraná. Bude vědět, že ji někdo hlídá. Může se uklidnit a užívat si tu ženskou sešlost. Může se těšit na svatební zvony, které ohlásí konec jeho půstu, pokud jde o krev.

Když nad západními štíty začala nebe omývat rudá záře, oslava se chýlila ke konci. Kolem něho projelo pár žen, které sem dorazily vlastními vozy. Zamával jim na oplátku a v duchu si lámal hlavu, kterou si vybere, až se přiblíží čas lovu.

Kapitola dvacátá sedmá

„Mám dojem, že by sis měla přečíst tohle.“ S povytaženým obočím si Willa vzala z Lilyiny ruky kus papíru. Právě se po dlouhém dni, kdy se usilovně věnovala společenským kontaktům, chystala na kutě, když se v její ložnici objevila Lily. Stačil jediný pohled na papír a všechna únava byla naráz tatam.

Nechci, aby sis dělala starosti. Nedovolím, aby se něco stalo tobě, Adamovi ani tvým sestrám. Kdybych tušil, co má Jesse za lubem, byl bych ho zabil už dávno, než tě tolik vyděsil. Můžeš zůstat v klidu a užít si hezkou svatbu. Budu tady, hlídat tebe a tvý blízky. Všechno nejlepší ti přeje přítel.

„Kristepane!“ Zamrazilo ji. „Jak ses k tomu dostala?“

„Našla jsem to pod kuchyňskými dveřmi.“

„Ukázalas to Adamovi?“

„Jasně, ihned. Nevím, jak se mám k tomu stavět, Willo. Člověk, co tohle psal, zabil Jesse. A ty další.“ Vzala si papír zpátky od Willy a přeložila ho. „A přitom mě chce zřejmě uklidnit. Ničím mi nevyhrožuje, a stejně se cítím ohrožená.“

„Aby ne! Vždyť byl prakticky v tvém domě!“ Začala v ponožkách přecházet nehlučně po pokoji. „Proklatě. Proklatě. Zase jsme ve slepý uličce. Dal to tam dneska, zrovna když sem přijelo kolik desítek lidí. Mohl to být kdokoliv. Těžko můžeme někoho vytipovat.“

„Nemá v úmyslu ublížit mně ani tobě, ani Tess.“ Lily se snažila dýchat co nejkldněji. „Ani Adamovi. Musím tomu věřit. Ale Will, bude na svatbě. Bude u toho.“

„Tuhle starost přenech mně. Myslím to vážně.“ Willa položila Lily dlaně na ramena. „Ten vzkaz mi tu nech, dám ho dopravit na policii. Za pár dní se budeš vdávat. Nesmíš myslet na nic jiného, rozumíš?“

„Rodičům to povědět nechci. Probírala jsem to s Adamem a dohodli jsme se, že to neřekneme nikomu než tobě. Ty sama to můžeš povědět každému, koho uznáš za vhodný, ale maminku s otcem bych nerada rozrušila.“

„Vůbec se to nedozvědí,“ slíbila Willa a položila si dopis na prádelník. „Lily, ta svatba pro mě znamená skoro tolik co pro tebe. A navíc mám na ní, abych tak řekla, dvojnásobnej zájem.“ Pokusila se o úsměv, ale moc povedeněji nevyšel. „Kolik lidí se může pochlubit tím, že si jejich bratr bere jejich sestru, co? V Montaně to bude každopádně rarita. Takže se laskavě věnuj svý roli nevěsty. Pro mě to má obrovské význam.“

„Já ale nemám strach. Je to zvláštní, ale už vůbec nemám strach.“ Přitiskla se tváří na Willin obličej. „Mám tě moc ráda.“

„Jasně. Já tebe taky.“

Zavřela za Lily dveře a zadívala se na přeložený dopis. Co si má počít teď? Těžko si mohla dopřát spokojený celonoční spánek. Místo toho popadla holínky a zamířila k telefonu.

„Bene? Ale jo, samozřejmě že jsme ti schovali dort. Poslyš, potřebuju od tebe laskavost. Nemohl bys zavolat kriminalistovi, co má na starosti ten případ, a požádat ho, aby se s námi dvěma sešel na tvém ranči? Potřebovala bych mu něco ukázat a nerada bych to dělala tady. To ne.“ Přidržela si sluchátko ramenem a rvala se do holínky. „Vysvětlím ti to, až se tam dostaneme. Hned vyjždím, na vysvětlování vážně nemám čas,“ zarazila ho, když se začal vyptávat. „Zamknu si dveře džípu zevnitř a budu mít připravenou pušku, ale vyrážím teď hned.“

Zavěsila dřív, než se na ni stačil rozkřiknout.

„ČERT ABY TĚ VZAL, ZATRACENÁ ŽENSKÁ
TVRDOHLAVÁ!“

Willa už dávno přestala počítat, kolikrát jí Ben během posledních dvou hodin takhle či podobně vynadal.

„Bylo nutný to zařídit a taky to už zařízený je,“ připomněla a vychutnávala víno, které jí k jejímu překvapení nabídl. Udivilo ji, že po odchodu policie si Ben začal hrát na hostitele.

„Byl bych pro tebe přijel!“

„Taky jsi to málem stihnul,“ připomněla mu. „Byl jsi už skoro na půl cestě k Mercy, když jsem tě potkala. Říkala jsem ti přece, že všechno bude v pořádku. Sám jsi ten dopis četl a mohl ses přesvědčit, že to nebyla výhrůžka.“

„Skutečnost, že vůbec existuje, je dostatečnou výhrůžkou už samo o sobě. Lily musí být hrůzou polomrtvá.“

„Kdepak, je neuvěřitelně klidná. Největší starosti si dělala kvůli tomu, aby se to nedozvěděli její rodiče. Nechceme o tom před nimi vůbec mluvit, ale Tess by to myslím vědět měla. Ta se s tím určitě svěří Nateovi, ale tím by to mělo končit.“

Opět se napila, zatímco Ben přecházel nervózně po místnosti. V duchu si říkala, že byt přesně odpovídá jeho mužnému typu. Stěny měly ostění z medově světlého dřeva, podlaha byla v podobném tónu a neležel na ní žádný koberec ani předložka. Nábytek vypadal mohutně, byl bohatě čalouněný s jednobarevnými potahy v temně modré barvě. Nikde nebylo vidět jedinou ozdůbku ani titěrnůstku, kterou vyrobila ženská ruka.

Nad krbem však na římse z borového dřeva stály početné fotografie jeho blízkých, vedle nich pár starožitných ostruh a na polici, kde byla nepořádně vyrovnaná řádka knih, ležel pěkný kus tyrkysu.

Na stole se povaloval mohutný zavírací nůž spolu s kapesním nožikem, který měl pěknou kostěnou střenku, a k tomu hromádka drobných.

Všechno jednoduché, praktické. Konečně Willa usoudila, že Ben se naprocházal a nastěžoval si už dost.

„Děkuju, žes mi to pomohl tak bleskově zařídit. Třeba budeme mít štěstí a policii se podaří zjistit, kdo ten dopis psal.“

„To je možný jedině ve filmu.“

„No, nic jinýho jsem s tím stejně dělat nemohla.“ Odložila nedopitou sklenku a vstala. „Za necelej týden vypravuju svatbu a dům mám plnej hostí, takže –“

„Kam to proboha zase letíš?“

„Domů. Právě ti vykládám, že tam mám kupu svatebčanů a co nevidět už bude ráno.“ Vytáhla klíčky od vozu, ale Ben jí je okamžitě vyškubl z ruky. „Tak poslyš, McKinnone –“

„Ne, ty poslouvej!“ Odhodil klíčky přes rameno. Hlučně dopadly do kouta. „Dnes v noci odtud nevytáhneš paty. Zůstaneš tady a já si tě ksakru ohlídám, rozumělas?“

„Jenže po půlnoci mám držet hlídku.“

Beze slova zvedl sluchátko a vytřukal číslo. „Tess? Jo, tady Ben. Willa je u mě. Zůstane tu do rána. Brnkni, prosím tě, Adamovi a požádej ho, aby za ni našel náhradu na noční hlídku. Ráno bude zpátky.“ Ani nečekal na souhlas a rázně zavěsil. „Zařízeno.“

„Jenže ranč Mercy neřídíš ty, ale já. A neřídíš ani můj život.“ Rozběhla se ke klíčkům, ale vtom se pokoj postavil na hlavu, protože Ben si ji beze všech cavyků přehodil přes rameno. „Co to ksakru vyvádíš?“

„Odnáším tě do postele. Tam tě zvládnú líp.“

Nadávala mu, kopala, a když to nikam nevedlo, zkroutila se, aby se mu mohla zahryznout do zad. Bolestí až sykl, ale nepustil ji.

„Ženský koušou, to je fakt,“ poznamenal, když ji hodil na postel. „Ale od tebe bych čekal něco originálnějšího.“

„Jestli si představuješ, že se s tebou vyspím po tom, cos mě manipuloval jako splašený tele, tak se neuvěřitelně pleteš, kamaráde!“

Záda ho na pokousaném místě páčila a nutila ho ke zlomyslnosti. „No tak se na to podíváme.“ Stlačil ji na záda a svalnatou rukou jí přidržel obě paže nad hlavou. „Tak se braň.“ Hlas mu zněl výsměšným kovovým tónem. „Takhle jsme to ještě nezkusili. Třeba se mi to bude líbit.“

„Ty syčáku!“ Zmítala se, kroutila, a když se k ní přiblížil ústy, opět ho hryzla. Překulil se s ní tak, aby ležela na něm, ale přitom si dával nesmírný pozor na její vyceněné zuby.

Blízko jejího napjatého těla ho vzrušovala natolik, až ho zalil žhavý pot.

Volnou rukou z ní začal strhávat košili, potom tenké bavlněné tričko, ale jinak si dával velký pozor, aby se jí ani nedotkl. Přitom oba toužili vybit se třeba násilně, aby tak zahnali živočišný strach ze smrti.

Když opět spočívala pod ním a chraptivě lapala po dechu, najednou pochopil, co oba dva zřejmě potřebují.

„Okamžitě mě pusť, ty zbabělce!“

„Přivážu tě k posteli, pokud to nepůjde jinak, Willo, ale zůstaneš u mě! A až skončíme, budeš spát. Doopravdy spát.“ V náhlém návalu něhy ji pohladil rty po spánku, po tváři a bradě.

„Pusť mě!“

Zdvihl hlavu a zadíval se na ni. Vlasy měla rozhozené po zeleném povlečení postele jako vějíř. Na lícních kostech jí vystoupily rudé skvrny vzteku. Oči jí planuly takovým žárem, až ho překvapilo, že mu z toho nenaskakují na kůži puchýře.

„Nemůžu.“ Opřel se jí čelem o čelo a v duchu se ptal, který z nich dokáže tuhle situaci zvládnout. „Willo, to nemůžu.“

Opět vyhledal její ústa, tiše, zvolna a hluboce, a nakonec pocítila, jak se uvnitř ní cosi bortí a chvěje, jako by ztrácela rovnováhu. „Ne.“ Odvrátila obličej a snažila se získat zpátky ztracenou rovnováhu.

„Takhle mě prosím nelíbej.“

„Je to těžký pro oba.“ Natočil ji znovu tváří k sobě a všiml si, že jí oči ztmavly, jak v nich ten žár dohořel na uhlíky. „Možná to budeme mít ještě těžší.“ Zase ji políbil, ale tentokrát zapomněl odtrhnout rty, protože začal tonout v propastném šoku. „Ach bože, Willo, já tě potřebuju. Jak je to proboha možný?“

A hned nato ji odvedl do končin, kam za ním jít musela, do říše slasti a štěstí a vášně. Srdce jí pukalo touhou svěřit mu všechna tajemství, jež zatím nikomu na světě neprozradila, dokonce ani sobě ne. Vzlykala jeho jméno a potom přestala vnímat realitu, prosmýkla se jí mezi prsty jako kluzký had a nechala ji viset ve vzduchoprázdnu.

A když po dlouhé době opět zvedla hlavu, zahleděla se mu do tváře, do té tváře, kterou znala celý svůj život, a najednou jako by ji viděla poprvé. „Pusť mi ruce. Bene.“ Nebránila se, nekřičela, jen tiše požádala: „Pusť mi ty ruce. Bene.“

Poslechl, zeslabil stisk a potom ho uvolnil úplně. Když se z ní začal zvedat, uchopila jeho obličej do dlaní a přitáhla si ho zpátky. „Líbej mě dál,“ zašeptala. „Líbej mě tak, jak jsem nechtěla.“

Vyhověl, prodloužil ten okamžik, sám se jím nechal strhnout.

Svlékl ji z košile a pozvolna a přitom cílevědomě si ji vzal. Poddala se mu, propadla doteku těch laskajících rukou, jež ji hladily s něhou propalující jí na kůži hluboké stezky. Hltala všemi smysly žár jeho těla, jeho pevné kosti na svých něžných oblinách.

Dnes v noci byla ochotná dát mu absolutně všechno, co se mu zachce. Najde pro něho všechno, co bude potřebovat. Jeho němé, tajené zoufalství do ní prýštilo v souznění dvou lidí, kteří se odhodlali nést všechna břemena společně, a s tím i případné štěstí.

Touha po násilí z nich mezitím vyprchala. Zůstaly jen něžné vzdechy a šeptání, kůže klouzající po kůži, kratičké steny slasti.

Vůbec si nevšimli, že vyšel měsíc a noční ptáci spustili svůj koncert. Vlahý jarní větřík si pohrával se záclonami a proplouval nad jejich rozpálenými těly jako zvlněná vodní hladina.

Potom se ozval dlouhý temný sten prvního vyvrcholení, jež ji rozeznělo jako stříbřitou strunu a nechalo žhnout do tmy. Splynuli do

jednoho rozkoší tajícího těla, měli jen jedna ústa, jedny ruce, něžně hladili jeden druhého a v něm i sami sebe, jako by měli společné smysly, společný mozek.

Objímali se a milovali, každý pohyb byl jako pohlazení sametem, srdce jim něžně udávala rytmus a rty se chvěly nedočkavostí, která už byla naplněna, ale přesto chtěla víc, mnohem víc. Pozorně sledoval, jak vrcholí, jak se tomu poddává, jak se vzdává, jak se náhle zmítá v křečích, jež ji rozdíraly rozkoší. A ten hedvábný pohyb se sám od sebe zrychlil, sám ho vedl na okraj propasti a srazil dolů.

Tentokrát padali společně a ten pád byl jako nanebevzetí.

Svatební den se vylouppl jiskřivý jako drahokam, provoněný hřejivým vánkem, jenž k nim přinášel vůni borovic z údolí promíchanou sladkou vůní květin v kořenáčích, jež Tess objednala a nechala vyrovnat kolem verandy a na terasách velkého domu a Adamova domku a dokonce i kolem hospodářských budov.

Přede dvěma dny se zdálo, že přijde bouřka, možná dokonce s krupobitím, a Tess s Lily byly starostmi celé utrápené. Nakonec vítr přifoukal jasné počasí. Smuteční vrby kolem jezírka vybudovaného kdysi na rozkaz Jacka Mercyho – hodlal v něm pěstovat okrasné rybky – byly úchvatně zelené.

Venku stály řady stolů s proužkovanými slunečníky, dlouhý pult s pohoštěním chránila sněhově bílá nebesa a muži rozjařeně sestavili dřevěnou plošinu, jež měla sloužit jako taneční parket.

Bude to nádherné, říkala si Willa, pokud se mi ovšem podaří zapomenout na skutečnost, že mezi svatebčany se zamíchalo spousta policistů v civilu.

„No tohle, ukaž se mi!“ Zamlženýma očima si prohlédla Adama a urovnala mu kravatu. „Vypadáš jak z módního žurnálu.“ Láskyplně mu přihladila límeček u košile. „Velkej den, co, bratříčku?“

„Ten největší.“ Setřel jí slzu z víček a tvářil se, jako by si ji ukládal do kapsy. „Schovám si ji na památku. Kdoví kdy se zas dočkám další.“

„Podle toho, co se děje uvnitř mě, jich dneska uvidíš ještě spoustu.“ Vzala drobnou údolní lilii – sám si ten planý kvítek vyžádal – a připnula mu ji na klop. „Mně je sice jasný, že tohle by měl obstarat tvůj svědek, ale Ben má přece jen moc velký ruce.“

„A tobě se zase klepou.“

„Já vím.“ Zasmála se. „Člověk by řekl, že se snad vdávám sama, jak jsem z toho nervózní. Přitom to se mnou nic nedělalo, dokud jsem si neoblékla tu maškaru.“

„Moc ti to sluší.“ Uchopil ji za ruku a přitiskl si ji dlaní k tváři. „Miluju tě, Willo, hned od té chvíle, co ses narodila. A nikdy tě milovat nepřestanu.“

„Ach bože.“ Oči se jí opět zalily slzami. Chvatně ho políbila a obrátila se. „Už musím běžet.“ Ve svém slepém útěku se ve dveřích srazila s Benem. „Uhni!“

„Tak počkej, ať se přece podívám.“ Bez ohledu na její uslzené oči ji obešel a obdivně zkoumal stříh a barvu přiléhavých modrých šatů. „Vida, vida, vida. Hezká jak pomněnka na louce.“ Polibkem jí setřel slzu z řas. „A pořád ještě orosená.“

„Hele, šetři si ty líbivý řečičky a postarej se o Adama, jak se na svědka sluší. Vykládejte si chlapský vtipy a chechtejte se a tak něco.“

„Kvůli tomu jsem taky přišel.“ Políbil ji dřív, než se mu stačila vykroutit z objetí. „Zamlouvám si první tanec. A taky poslední,“ zasmál se, ale to už byla Willa na útěku.

To není spravedlivé, vztekala se v duchu, zatímco běžela k hlavnímu domu. Není fér, že ji tak vzrušuje. Ona má přece tolik starostí a tolik práce. Ani za mák nechce být zamilovaná zrovna do Bena McKinnona.

A třeba ani nejsem, utěšovala se a otřela si oči.

Vždyť je to k smíchu chovat se takhle žensky. Namlouvat si, že je do něho zamilovaná jenom proto, že spolu občas spí, že jí tu a tam říká líbivá slůvka a hází po ní ty zvláštní pohledy.

Musí se přes to přenést, to je všechno. Vzpamatovat se dřív, než se zesměšní široko daleko. Zaměstnat si myšlenky něčím pořádným, dřív než začne myslet jenom na něho, nadbíhat mu nebo si nedej bože představovat samu sebe ve svatebních šatech!

Zastavila se přede dveřmi a přitiskla si dlaň na břicho. Rozčilením se jí svíral žaludek. Honem se vzchopila, co jen měla síly, vyšla ven a její první pohled padl na plačící Adéle, jež se opírala o Louellu a scházela s ní ze schodů verandy.

„Co se stalo? Děje se něco?“ Willa se už rozběhla pro pušku, když ji Louella zarazila úsměvem.

„Copak by se stalo, holčičko. To jen Adéle je přemožená mateřskou pýchou.“

„Když ono jí to tolik sluší, vid', Louello? Je jako andílek. Děťátko moje.“

„Nejkrásnější nevěstinka, jakou jsem kdy viděla. Víš ty co, jdem si otevřít láhev šampaňského a připít si na ni.“ Pohládila Adéle a vedla ji dál. „Will, mohla bys zaskočit nahoru? Lily se ptala, kdy se vrátíš.“

„Musím najít Roba.“

„Mužský tohle nechápou, Addy.“ Louella směřovala svou novou přítelkyni ke kuchyni. „Odchytíme ho, jenom co připijeme nevěště. A třeba hned dvakrát. Utíkej nahoru, Will, Lily na tebe čeká.“

„Tak dobře.“ Přesto však ještě na okamžik postála a pobaveně vrtěla hlavou nad dvěma tak rozdílnými manželkami Jacka Mercyho.

Ještě pořád se zubila, když otvírala dveře Lilyina bývalého pokoje. Zůstala stát jako omráčená.

„Není to senza?“ jásala Tess a urovnávala závoj. „Nevypadá to pohádkově?“

„Propána – ach Lily. Vypadáš jako princezna. To je neuvěřitelný.“

„Chtěla jsem bílý šaty.“ Omámená pohledem sama na sebe se Lily otáčela před vysokým zrcadlem, z kterého jí rozzářený úsměv oplácela líbezná žena v nabírané sukni z bílého atlasu, v živůtku romanticky zdobeném krajkami a drobnými třpytivými perličkami.

„Já vím, že se vdávám podruhé, ale –“

„Jakýpak podruhé!“ Tess uhladila nevěstin dlouhý splývavý rukáv. „To první se v tvém případě nepočítá. Začínáš s čistým štítem.“

„Vlastně je to fakt moje první svatba,“ usmála se Lily a promnula si prsty závoj, jenž jí halil ramena. „Dokonce nejsem ani nervózní. Asi bych měla být, ale nejsem.“

„Něco jsem ti přinesla.“ Willa, rozčilená natolik, že by to stačilo pro všechny tři, ukázala malou sametovou krabičku, kterou až dosud schovávala za zády. „Nemusíš je nosit, jestli nechceš, ale když jsem se od Tess dozvěděla, že máš na šatech perličky, vzpomněla jsem si na tohle. Patřily mé babičce. Naší babičce,“ opravila se a podala krabičku Lily.

Ta ji otevřela a samým úžasem se vzdvihla jen na povzdech. Byly to perlové náušnice ve tvaru slzy, zabudované do jemně tepaného zlata. Bez rozmýšlení sundala náušnice, které si koupila schválně ke svatebním šatům, a zavěsila si do uší ty starožitné.

„Jsou nádherný. Fantastický!“

„K těm šatům se hodí dokonale.“ Hodí se právě k tak křehké postavě, jakou má Lily, pomyslela si Willa se závistí i pýchou. Kdepak pro tak svalnatou holku jako jsem já.

„Myslím, že babička by byla moc ráda, že je máš zrovna ty. Neznala jsem ji, ale... Hergot, už zase brečím!“

„To my všechny, ale mám dojem, že se dá proti tomu něco podniknout.“ Tess vtiskla Wille papírový kapesníček. „Ukradla jsem láhev šampusu a schovala jsem ji ve své koupelně, aby o tom Bess nevěděla. Hádám, že si skleničku zasloužíme.“

Willa se při pohledu na odbíhající Tess rozesmála. „Povedla se po své mamce.“

„Děkuju, Willo,“ pohládila Lily náušnice. „A nejenom za tohle, ale za všechno.“

„Nezačínej s tím. Lily, jinak se rozeřvu a docela si tím pokazím svou reputaci holky do nepohody.“ S obrovskou úlevou vzala na vědomí bouchnutí zátky v koupelně. „Chlapi by si pak mysleli, že jsem ufnukánek, a já bych je zaboha nezvládla.“

„Už se to nese!“ oznamovala Tess a přinášela podnos se třemi sklenkami a láhví, z níž unikala pěna. Všem nalila velkorysou dávku a skleničky rozdala. „Na věrnou lásku a sexuální slast?“

„Kdepak. Ze všeho nejdřív...“ Lily pozvedla sklenku. „Na dámy z ranče Mercy.“ Přitukla si se sestrami. „Za tak krátkou dobu jsme urazily docela slušnej kus cesty.“

„Tak na to si připiju s radostí.“ Tess se tázavě obrátila k Will.

„A já jakbysmet.“ Will cinkla sklenkou o okraje dalších dvou a při tom obřadném slavnostním zvuku broušeného skla se neubránila uličnickému úsměvu. Na Hollywoodku se člověk může spolehnout, že vybere ten nejlepší servis.

Lily si šťastně přitiskla sklenku ke rtům. „Ale já si můžu jenom usrknout. Alkohol miminům nesvědčí.“

„Miminům?“ Will s Tess se svorně zakuckaly.

Lily si ten okamžik zlomyslně vychutnávala. Namočila do šampaňského špičku jazyka a přikývla. „No jasně. Jsem těhotná.“

POZDĚJI SI WILLA ŘÍKALA, že v životě neviděla nic tak kouzelného jako Lily, jež se vznášela po verandě zavěšená do muže, jenž se stal jejím druhým otcem, vstříc muži, jenž se měl stát jejím manželem.

Když snoubenci skládali manželskou přísahu a dávali slib věčné věrnosti, pustila z hlavy všechno kromě krásy toho okamžiku. A když si ti dva vyměnili první manželský polibek, provolávala slávu spolu s ostatními svatebčany.

Zamyslela se nad dítětem a nad budoucností.

„Jak daleko jsi zabloudila tentokrát?“ pošeptal jí do ucha Ben. Willa polekaně vzhlédla a málem mu zakopla o nohu. „Co říkáš?“

„Pořád se touláš duchem kdovíkde.“

„Ach. Jako bys nevěděl, že se na tanec musím děsně soustředit. Vypadla bych z rytmu.“

„Nevypadla, kdybys mužskému docela obyčejně dovolila, aby tě vedl. Ale stejně jde o něco jinýho.“ Přivinul si ji blíž. „Máš snad strach, že je tady?“

„Jasně že mám. V jednom kuse si prohlížím tváře lidí, o kterých si myslím, že je znám, a lámu si s tím hlavu. Kdyby nebylo tý Jackovy zatracený vůle, Adam s Lily by mohli odjet na několikátýdenní svatební cestu. Měla bych starost o dva lidi méně.“

„Kdyby nebylo tý jeho zatracený vůle, tak by se ani k úvahám o svatební cestě nedostali,“ připomněl jí. „Pusť to z hlavy, Will. Dnes tu bude určitě klid.“

„Většinou na to dokážu nemyslet. Vypadají spolu tak šťastně.“ Otočila hlavu, aby viděla na tančící novomanželský pár, navzájem se svírající v náručí. „Zvláštní, vid', když se před rokem ještě ani neznali. A teď jsou z nich manželé.“

„A zakládají rodinu.“

„Teď se klopýtnutí neubrání. „Odkud to víš?“

„Od Adama.“ Zazubil se na ni. Jelikož ho už nebavilo nechat si od ní ustavičně šlapat na nohy, odvedl ji ke stolu s pohoštěním. „Mám pocit, že víc štěstí by už určitě neunesl.“

„Moc bych jim přála, aby jim to vydrželo.“ Odolala pokušení popleskat malý kolt, který měla pod sukněmi přivázaný ke stehnu. Byla to směšná dámská hračka, ale dodávala jí pocit jistoty. „Radši se začni věnovat i jiným než mně. Bene, pořád se mě držíš jako klíště. Lidi si už na nás začínají ukazovat.“

Se smíchem jí pozvedl bradu. Přestože jinak Willa oplývala úžasným bystrozrakem, pokud šlo o ni, byla slepá jako krtek.

„Miláčku, lidi to o nás už dávno vědí.“ Blaženě se díval, jak se nad tím mračí a podezřívavě si prohlíží hemžící se dav. Jako by chtěla při

činu přistihnout ty drbny, co o nich klevetí. „A mně je to upřímně jedno.“

„Ale já nemám ráda, když se o mně šuškájí nesmysly.“ Pohodila hlavou k Nateovi a Tess. „A co se vykládá o nich?“

„Že Nate ulovil pořádně kluzkou rybičku a bude muset být proklatě rázněj, aby si ji udržel. A vida, támhle je ženská, co namouduši umí tancovat!“ Sebral procházející číšníci dvě sklenky a jednou z nich mávl směrem k Louelle.

Ta byla narvaná do sytě růžových šatů a právě na parketu předváděla zázraky s Benovým otcem. Nejméně tucet kovbojů jim dupalo do rytmu a netrpělivě čekalo, kdy na ně přijde řada. „To je přece tvůj tat'ka.“

„Jasně.“

„Ten se tedy odvázal.“

„Celej týden ho bude všechno bolet, ale teď se náramně baví.“

Rozesmátá Willa chytila Bena za ruku a táhla ho k místu, odkud by měli lepší výhled. Po chvilce se k tančící dvojici připojil kovboj ze sousedního ranče a přebral staršímu McKinnonovi Louellu při bleskovém two-stepu. Stu McKinnon vytáhl kapesník a otíral si zardělý obličej.

„Ta vydrží dýl než všichni dohromady,“ prorokovala Tess.

Nate zamrkal na Bena a sledoval, jak se Stu belhá pro pivo.

„Naučila tě taky takhle tancovat?“

„Na to v sobě nemám dost šampusu.“ Tess popadla Willinu sklenku, jedním douškem ji vyprázdnila a vrátila ji. „Dopřej mi čas.“

„Ale jo, já jsem proslulej trpělivostí. V životě jsem nebyl na lepší svatbě, Will. Měla bys být se sestrami pořádně pyšná, vytvořily jste veledílo.“ Vyhekl, protože Louella ho rázně pleskla do ramene.

„Ted' jsi na řadě ty, krasavce.“

„Louello, na tebe já jednoduše nemám. Vsadím se, že v tý tvý restauraci musí každej skákat podle tebe.“

„Jakápak restaurace, kruciš?“ Zařvala smíchy a popadla ho za ruce. „Mám svlíkáci bar, zlatíčko. Tak pojď, naučím tě pár nových kroků.“

„Svlíkáci bar?“ Willa s povytaženým obočím sledovala, jak Natea odvléká na parket.

„No jo, do prdele práce.“ Tess si zhluboka a procítěně povzdechla. „Sežeň mi další drink, Bene. Potřebuju ho.“

„Svlíkáci bar?“ opakovala Willa.

„No a co? Taky je to živobytí.“

„A jak to vypadá? To se jako docela vysvlíknou a tancujou na pódiu nahý?“ Oči jí vylézaly z důlků, ale ne šokované, nýbrž okouzleně. „A to Louella –“

„Ne!“ Tess vyrvala Benovi sklenku a opět ji do sebe kopla. „Teda, aspoň od té doby, co vede vlastní podnik.“

„V životě jsem v žádném podobném nebyla.“ A určitě by to bylo děsně zajímavý, říkala si v duchu Willa. „A má tam taky mužský? Nahý tancující mužský?“

„Propána!“ Tess podala Wille taky skleničku. „Jen když je večer vyhrazený pro dámy. Jdu spasit Natea, než mu ušoupá nohy ke kolenům.“

„Večer pro dámy.“ Už jen ta představa Willu fascinovala. „Musím uznat, že za pohled na tancujícího naháče bych ráda zaplatila.“ Zamyšleně obrátila hlavu a prohlížela si Bena od hlavy až k patě.

„Ne, i kdybys mě vyvážíla zlatem.“

Napadlo ji, že v jeho případě by třeba zabralo jiné platidlo, ale pak ho pobaveně objala kolem pasu a sledovala okolní zábavu.

PŘIHLÍŽEL I ON A BYL ŠŤASTNÝ.

Nevěsta byla překrásná, rozzářená, přesně jak se od nevěsty čeká, v bílých šatech a závoji vypadala jako z porcelánu. Hudba hlasitě vyhrávala, na dosah bylo moře jídla a pití.

Probouzelo to v něm sentimentální city, pocit síly i pýchy současně.

Tenhle den se mohl uskutečnit pouze díky jemu a on se v tom vědomí vyžíval, kochal se jím jako ukradenou hračkou. Přestával sice ovládat chod vlastního života, ale tohle, tohle zvládl a dotáhl do konce.

Možná se to nikdy nikdo nedozví. Možná to zůstane jeho soukromým tajemstvím až nadosmrti. Jako hrdina z románu – jako Robin Hood, který neměl ze svých statečných činů žádný osobní prospěch.

To se však teprve uvidí.

Lilyina záchrana změnila jeho směr, jeho cíl. Nikoliv však prostředky k jejich dosažení.

Pobaveně sledoval, jak se mezi davy hostů proplétá nenápadně policie. Jak po něm pátrá. Jak si namlouvá, že ho dokáže poznat.

Nikdy.

Představoval si, že tohle bude trvat celé věky, navždy. Zabíjení pro ryzí rozkoš. Teď už jen výhradně pro rozkoš. Pomsta, dokonce i hluboce zakořeněná nenávist, se vedle rozkoše zdála bezvýrazná a nezajímavá.

Kdosi do něho v tlačnici vrazil. Hezká žena, očividně flirtovala. Oplatil jí úsměv, vysekl poklonu, rozesmátou a zardělou ji odvedl na parket.

A celou tu dobu se sám sebe ptal, jestli by nemohla být další oběť.

Ty krásné rudé vlasy by představovaly výjimečnou trofej.

Kapitola dvacátá osmá

Sehnal si rudovlasou prostitutku, protože mu připomínala tu hezkou rusovlásku, s níž tančil na Lilyině svatbě. Děvka nepředstavovala žádné zvláštní terno a celý případ vyzněl celkově jako zklamání.

Jenže když musel čekat tak dlouho!

Ohleduplně vyčkal, dokud neodjeli i Lilyini rodiče a Tessina matka. Nezdálo se mu vhodné, aby rozpoutal poprask, dokud je dům plný cizích lidí.

Lilyina rodina se po svatbě zdržela ještě celý týden a Louella dokonce deset dní. Všichni se shodovali, že právě ona a její halasný smích s jadrnými žerty jim tady budou scházet ze všeho nejvíc.

A ty těsné sukně, bez kterých nedala ani ránu.

Ta ženská byla skvělá a on doufal, že zase co nejdřív přijede na návštěvu. Cítil k ní pouto, cítil ho vlastně ke všem. K přímým příbuzným i k těm přifařeným, jak říkala jeho maminka. To mu vždycky přišlo úžasně k smíchu.

Příbuzní a přifaření.

Ale teď se společnost konečně rozešla a ranč se vrátil ke své každodenní rutině. Počasí zůstávalo slunečné a jemu to vyhovovalo. Úroda na polích bude pěkná, i když trocha deště by nezaškodila. Ale bůh ví a on ostatně taky, že déšť v Montaně většinou znamená výjimečně dobrou sklizeň nebo nulovou, nic mezi tím.

Párkrát to už vypadalo na bouřku, ale celý červenec dál zůstával vyschlý až na kost. Potoky však nevysychaly, protože je zásoboval tající sníh z hor, takže nebyl důvod ke starostem.

Dobytek se vykrmoval na pastvě a jarní telata prospívala přesně tak, jak si člověk přál. Kolem šmejdilo pár horských pum, ale to patřilo k běžným trablům. Ta prokletá vysoká ničila ploty a navíc spolu s divočáky mohla zanést do stáda nemoc, ale Willa si takovými běžnými starostmi příliš hlavu nelámala.

Premýšlel o tom jejím novém nápadu osít pastviny původními travinami a postupně omezovat chemická hnojiva i růstové hormony, a zjistil že to je skrznaškrz správný přístup. Usoudil, že skoro všechno z toho, co dělá a co by starého pána v životě nenapadlo, je rozumná věc.

Nějakou dobu mu trvalo, než se s tím faktem smířil, ale teď byl skálopevně přesvědčený, že Willa dostala otěže ranče do ruky naprosto po právu. Ještě pořád ho štválo, že McKinnon a Torrence do toho mají prozatím co mluvit, ale to už je otázka pouhých pár měsíců, a navíc to s nimi Willa moc dobře umí.

Měl starost i o Lily a Tess, však vždycky říkával, že krev není voda. Obě si představoval usazené na ranči, celou rodinu hezky pohromadě.

Rodina má držet spolu, to do něho vtloukali už od kolébky, a on se tím poctivě snažil řídit. Jen zoufalství a žal v něm probouzely touhu působit jim stejnou bolest, jakou zakoušel on sám. Ale teď se starému pánovi pomstil a bylo to v pořádku.

Začal zabitou krávou, rozjížděl se jen zvolna.

Teď ale přišel čas pro větší úlovek, tak si odchytil rudovlasou prostitutku.

Sbalil ji v Bozemanu, dvacetidolarovou pouliční šlapku, kterou podle něho nebude živá duše postrádat. Byla stejně vychrtlá a pitomá jako tyč, ale proklatě dobře uměla používat ústa. Takže si nejdřív vybral těch svých dvacet dolarů a přitom jí prsty pročesával dlouhou rudou hřívu.

Nejspíš ji měla obarvenou, ale na tom nesešlo. Byla to nádherná zářivá barva a vlasy měla umyté. Začal si představovat, co všechno s tou děvkou udělá, a mezitím si hověl se zavřenýma očima a nechal ji pracovat.

„Máš ho jako bejček, kovboji,“ řekla mu, když konečně skončili. „Měla bych ti účtovat od centimetru.“ Tohle byl její obvyklý vtípek, který vyzkoušela na každého zákazníka bez rozdílu, a většinou jí vynesl pár babek navíc nebo přinejmenším úsměv. Ani tentokrát nebyla zklamaná, když zablýskl zuby a nadzvedl hýždě, aby se dostal pro peněženku v zadní kapse.

„Mám tady ještě padesátku, zlato. Co kdybysme se kapánek projeli?“

Byla opatrná, to ženská v její branži ani jinak nemůže. Přesto se pohledem lačně pověsila na bankovku, kterou svíral mezi prsty. „A kampak?“

„Hele, já jsem venkovskej kluk, tady ve městě se necejtím akorát. Najdeme si klidný místečko a dáme pérům tyhle rachotiny pořádně zabrat, co říkáš?“ Když se pořád ještě rozmýšlela, natáhl se a ovinul si pramínek jejích vlasů kolem ukazováčku. „Jsi fakt moc pěkná kočka. Jakže ti říkají?“

Většina hejlů se o její jméno nezajímala, takže jí hned byl ještě sympatičtější. „Jsem Suzy.“

„Tak co ty na to, Suzinko? Máš snad něco proti malému výletu?“

Vypadal neškodně a ona navíc měla v kabelce nabitou pistoli pětadvacítku. Na vychrtlém obličejí se jí objevil lišácký úsměv. „Ale vezmeš si gumičku, kovboji.“

„No jasně.“ V životě by se s nějakou pouliční šlapkou nevyspal bez ochrany, to by si zrovna tak mohl uříznout zápěstí. „Dneska opatrnosti nikdy nezbejvá, kotě.“

Zamrkal a díval se, jak jeho padesátidolarovka mizí v její lesklé vinylové kabelce. Nastartoval auto a vyjel z Bozemanu.

Byla příjemná noc a na silnici nepotkali jediný vůz. Svádělo ho to přidupnout pedál plynu až k podlaze, ale pro jistotu jel podle předpisů

a pobroukával si spolu s rádiem. Jak se šero měnilo v tmu, cítil se pořád blaženěji.

„Tak tohle je za padesátku až dost daleko, ne?“ ozvala se nervózně. Ta tma a neobydlená krajina ji děsily.

Zatím ještě ne, pomyslel si a usmál se na ni. „Znám moc pěkný místočko, sotva pár kilometrů odtud.“ Jednou rukou se natáhl pod sedadlo a pobaveně sledoval, jak přitom ucukla a sáhla po kabelce. Vytáhl láhev laciného vína, které si schválně připravil. „Nemáš chuť, Suzy?“

„No... Možná.“ Její klienti jí víno nenabízeli a většinou se neobtěžovali oslovovat ji jménem nebojí říkat, že je kočka. „Takže už jen pár kilometrů, kovboji,“ přisvědčila a přihnula si z láhve. „Pak si to spolu rozdáme.“

„Tady já a můj kámoš jsme k tomu víc než svolný,“ popleskal se po rozkroku a zesílil rádio. „Tuhle znáš?“

Dala si další mohutný doušek, zahihňala se a spolu s ním se připojila ke country melodii.

Byla drobná, kdoví, jestli vážila padesát kilo. Netrvalo ani deset minut, než droga ve víně zabrala. Šikovněji sebral láhev z ochablých prstů, aby se tekutina nevylila. S tichounkým pohvizdováním odbočil na vedlejší cestu.

Choulila se v rohu, ale radši jí povytáhl víčko, aby se přesvědčil, že je skutečně omámená. Zastavil, zbytek vína vylil ven a láhev odhodil dlouhým obloukem do tmy.

Zaslechl třesk skla, ale to už mířil ke kufru auta, aby odtud vytáhl provaz.

„Tohle ale dělat nemusíš, Willo,“

Adam se pozorně díval na sestru, zatímco se s koňmi brodili v úzkém potůčku.

„Ale já chci. Pro tebe.“ Odmlčela a počkala, než se Moon napije. „Pro ni. Uznávám, že k jejímu hrobu jsem moc často nechodila. Pořád jsem dávala přednost jiným věcem.“

„Člověk přece nemusí chodit k hrobu své matky, aby na ni nezapomněl.“

„No ale, v tom je ta potíže, ne? Že si na ni nepamatuju, jediné přes tebe.“

Zvrátila hlavu dozadu. Bylo nádherné odpoledne a ona byla příjemně unavená, ramena ji mírně pobolívala od napínání drátu a přitloukání sloupků ke plotu.

„Nechodila jsem tam nijak často, protože mi připadalo morbidní jen tak postávat před kopečkem hlíny a náhrobním kamenem, když jsem se přitom nemohla opřít o jedinou vzpomínku.“ Dívala se, jak kolem prosvištěl pták a nechával se unášet větříkem. „Ale najednou jsem to začala vidět v jiném světle. Viděla jsem Lily s její maminkou a Tess zase s tou její. A taky myslím na to dítě, co Lily čeká. Na tu kontinuitu.“

Obrátila se k němu a ve tváři jí seděl pokojný výraz. „Pro mě zatím měla kontinuitu jenom půda, jen roční období, jenom práce, kterou bylo zapotřebí udělat. Kdykoliv jsem pomyslela na zítřek či na včerejšek, vždycky jen v souvislosti s rančem.“

„Patří mu tvoje srdce, Willo, je to tvůj domov.“

„Jasně, to všechno je pravda. Ale teď jsem konečně začala myslet i na lidi. A to jsem nikdy dřív nedělala – pokud nešlo o tebe.“ Vztáhla k bratrovi ruku a stiskla mu prsty. „Byl jsi tu odjakživa. Všechny moje vzpomínky se týkají především tebe. Nosíš mě v náručí, vozíš mě na koníčkovi, vyprávíš mi pohádky.“

„Jseš a vždycky jsi byla mojí nejmilejší zábavou.“

„Budeš báječněj otec.“ Naposledy mu stiskla ruku a pobídla Moon opět k chůzi. „Hodně jsem přemýšlela. To není jen půda, která má kontinuitu, a dokonce ani ne ta půda, kterou vlastníme. Dlužím mamince za svůj život, dlužím jí za tebe i za to maličké, co se Lily narodí.“

Chvilí mlčel. „To není jen ona, komu něco dlužíš.“

„To je fakt.“ Adam mi rozumí, pomyslela si. A rozuměl mi odjakživa. „Jsem samozřejmě i dlužnicí Jacka Mercyho.“

Vzteky na něho mě už dávno přešel a žal nad jeho smrtí zrovna tak. „Dlužím mu za svůj život a za život svých sester a vlastně i za dítě, pro který budu teta. A možná mu v jistém smyslu dlužím i za to, jaká jsem. Kdyby byl jinej, nebyla bych to já.“

„A co budoucnost, Willo? Jak si to představuješ v budoucnosti?“

Dohlédla maximálně do dalšího ročního období, viděla jenom práci, kterou bude zapotřebí udělat. Viděla půdu, jež na ni bude donekonečna čekat. „Já nevím.“

„Proč Benovi neprozradíš, co k němu cítíš?“

S povzdechem zalitovala, že v jejím srdci neexistuje jediný koutek, kam by před Adamem mohla ukrýt tajemství. „Ještě jsem se nerozhodla, co vlastně k němu cítím.“

„S tím nemá rozhodování co dělat.“ Usmál se a pobídl koně do klusu. „Ani u něho, ani u tebe.“

Co tohle mělo ksakru znamenat? divila se v duchu. Svraštila udiveně čelo, zaryla Moon paty do boků a pustila se za ním. „Hele, přestaň si se mnou hrát na záhady, jo? Nezapomeň, že Indiánka jsem jenom zpola. Pokud mi chceš něco říct, koukej to vyklopit na rovinu a –“

Umlkla, protože zvedl ruku. Bez dalšího vyptávání zastavila a sledovala jeho pohled směrem k různě nakloněným náhrobním kamenům na hřbitově. Teď už to cítila i ona. Smrt. Ale s tou tady člověk počítal. To byl další z důvodů, proč sem nerada chodila.

Ale věděla to, dokonce ještě dřív, než to spatřila, to věděla, protože stará smrt je pouhý tichý, zaprášený šepot. A nová smrt doslova křičí.

Přitáhli koním uzdy, zastavili je a mlčky seskočili. Kolem zněl jenom zpěv větru ve vysoké trávě a přízračný zpěv ptáků.

Byl to hrob jejího otce, který byl znesvěcen. Vzvedmula se v ní vlna odporu, následovaná pověřčivostí. Vysmívat se mrtvým a urážet

je bylo nebezpečné. Zachvěla se a podvědomě začala v matčině jazyce odříkávat modlitbu, aby uklidnila pohněvané duchy.

A potom, aby uklidnila i samu sebe, se odvrátila a zahleděla přes pozemky, jež jako by se před ní vlnily až na kraj světa.

Tohle není vůbec náznakové poselství, pomyslela si se vzrůstajícím vztekem. Přes hrob se rozpínala znetvořená mršina skunka, jehož krev potřísnila trsy čerstvé trávy. Hlava byla odseknutá a pečlivě uložená těsně pod náhrobní kámen.

Samotný pomník byl navíc pomazaný krví, která na slunci stačila zhnědnout. Vedle vytesaných písmem se táhl krvavý nápis:

MRTEV, ALE NEZAPOMENUT

Škubla sebou, když jí Adam položil ruku na rameno. „Vrat’ se k potoku, Willo. Já už si to vezmu na starost.“

Ochablé nohy jí velely, aby poslechla, aby se vydrápala zpátky na koně a ujížděla odtud jako splašená. Ale ten vztek z ní nemizel a za ním se vynořilo vědomí dluhu.

„Ne. Byl to můj otec, moje krev. Udělám to já.“ Obrátila se a začala rozepínat svůj sedlový vak. „Zvládnou to, Adame. Musím to zvládnout.“

Z vaku vytáhla starou přikrývku a část své zuřivosti si vybila tím, že ji roztrhla. Vyhrabala i rukavice a s kamenným planoucím pohledem si je navlékla. „Ať už byl jakýkoliv, ať už provedl cokoliv, tohle si nezasloužil.“

Vzala kus přikrývky, poklekla vedle otcova hrobu a pustila se do nechutného úkolu: odstraňovala z něj polorozpadlou mršinu. Žaludek se jí bouřil, ale ruce se jí ani nezachvěly. Když skončila, měla rukavice natolik zmazané, že je svlékla a přihodila k mršině. Potom přikrývku pečlivě zavázala a odnesla ji o kus dál.

„Zahrabu to,“ zahučel Adam.

Přikývla a zvedla se. Z polní láhve nalila vodu na další kus přikrývky a přiklekla, aby omyla pomník.

Úplně vyčistit se jí ho nepovedlo, i když se snažila sebevíc. Bude sem muset zajet s účinnějším prostředkem, než je voda a hadřík. Ale přesto udělala, co bylo v jejích silách, a pak zůstala sedět v podřepu s rukama prochladlýma a zrudlýma.

„Původně jsem myslela, že tě miluju,“ zašeptala. „Potom zase, že tě nenávidím. Ale nikdy jsem s tebou neměla takový soucit jako právě v tyhle chvíli.“ Zavřela oči a snažila se vydýchat z plic ten mrtvolný puch. „Takže celou tu dobu šlo o tebe. Není to zamířený proti mně, jak jsem si představovala, ale proti tobě. Kristepane, co to máš na svědomí a kdo se ti takhle mstí?“

„Hotovo.“ Adam jí pomohl vstát. „Trochu se napij,“ přidržel jí u úst svou vlastní láhev.

Pila, hltala hluboké doušky, aby si z hrdla spláchla nepěknou pachut'. Povšimla si, že na mamčině hrobě kvetou květiny. A pomník jejího otce byl zmazaný krví.

„Kdo ho tak strašně nenáviděl, Adame? A proč? Komu ublížil ještě víc než mně? Ještě víc než Lily a Tess? Komu mohl uškodit ještě víc než dětem, na který kašlal?“

„Nemám tušení.“ Ted' si dělal starosti jenom kvůli Wille. Něžněji odváděl zpět ke koním. „Udělalas všechno, co bylo v tvých silách. Pojedeme domů.“

„Ano.“ Měla pocit, že se jí nohy co nevidět zlomí jako rampouchy. „Pojedeme domů.“

Zamířili na západ, směrem k ranči a obloze zakrvácené stejně jako hrob.

ČTVRTÝ ČERVENEC ZNAMENAL VÍC NEŽ OHŇOSTROJ. Patřilo k němu předvádění hodů lasem, jízda na býku, krocení mustangů. Už víc jak deset let pořádal ranč Mercy a ranč Three Rocks soutěže mezi svými kovboji, k nimž se směl připojit každý ze sousedů, jemuž se nechtělo hledat zábavu v některém z větších okolních měst.

Hostitelem měl být tentokrát ranč Mercy. Willa si poslechla Benovu nabídku, aby protentokrát přestěhovali soutěže na Three Rocks, potom Nateovu radu, aby je odvolali úplně, promyslela si to a nezařídila se ani podle jednoho z nich.

Byla Mercyová, a to znamenalo kontinuitu.

Lidé z okolí se tedy shlukli kolem ohrady korálů a povzbuzovali své favority. Kovbojové si oprašovali zadky, pokud je koně shodili na tvrdou zem. Na sousední pastvině vrcholila soutěž v běhu v pytlích. Poblíž stodoly duněla kopyta a svištěla lasa.

Na provizorním pódiu vyzdobeném červenými, bílými a modrými pruhy látky vyhrávala kapela, která dělala pauzy pokaždé, když došlo k vyhlášení vítězů v té které disciplíně. Hosté i soutěžící zlikvidovali hory bramborového salátu, nákladák smažených kuřat a sudy piva a ledového čaje.

Spolu s několika kostmi se toho dne zlomilo i několik srdcí.

„Koukám, že spolu budeme soupeřit ve střelecký soutěži,“ objal Ben Willu kolem pasu. „Počítej s porážkou.“

„Chceš se vsadit?“

Vyzývavě naklonila hlavu k rameni. „A o co?“

„No.“ Olízl si rty, naklonil se k ní a pošeptal jí cosi, po čem jí oči povylezly z důlků.

„To sis vymyslel!“ prohlásila. „Tohle nemůže nikdo přežít.“

„Snad nejseš zbabělá?“

Urovnala si klobouk. „Když to chceš riskovat, McKinnone, tak to беру. Ty jsi teď na řadě v rodeu, ne?“

„Právě tam mám zamířeno.“

„Doprovodím tě.“ Líbezně se usmála. „Vsadila jsem si dvacet dolarů na Jima.“

„Ty sis vsadila proti mně?“ Chvilí se v něm sváril šok s pocitem urážky. „Čert tě vem, Willo!“

„Sledovala jsem Jima při tréninku. Cvičil ho Ham, víš.“ Odplula vznešeně pryč. Nemělo smysl mu říkat, že si vsadila padesát dolarů na Bena McKinnona. Zbytečně by mu to stouplo do hlavy.

„Hej, Will!“ S kapkou krve zaschlou na bradě a s paží ovinutou kolem plavovlásky v džínkách – bokovkách, se na ni přátelsky usmíval Billy. „Za chvíli půjde do korálu Jim.“

„Proto jsem tady.“ Opřela si holínku o břevno ohrady vedle něho. „Jak jsi dopadl ty?“

„Ále, sakra kruci.“ Škubl bolavým ramenem.

„Že by takhle dobře?“ Se smíchem uhnula, aby udělala místo Benovi. „No jo, jseš moc mladej, hochu. Ty si ještě budeš lámat kosti při rodeu, až dědkové jako tady McKinnon budou krotit akorát houpací křeslo. Měl by ses domluvit na tréninku s Hamem.“

Vzhlédla a spatřila svého předáka u vjezdu do korálu, jak na poslední chvíli štěká své instrukce Jimovi.

„Když já myslel, že pojedeš i ty. Držíš se v sedle ze všech nejlíp na celý farmě, když teda nepočítám Adama. A ten rodeo jezdit odmítá.“

„Adam krotí koně úplně jiným způsobem. Někdy se na to jdi podívat.“ Zavýskla, protože vrata do korálu se otevřela a dovnitř vletěl jezdec na koni. „Zkroť toho ďábla, Jime!“

Jim objížděl ohradu jako blesk a za ním se táhl oblak zvířeného prachu.

Když zvon oznámil osm vteřin, seskočil v plném trysku, udělal kotrmelec a za zběsilého jásotu přihlížejících se opět postavil.

„Není to špatný,“ uznal Ben. „Teď jdu na to já.“ Rázně, s chlapeckou ješitností popadl Willu za lokty, vyzdvihl ji k sobě a pevněji políbil na ústa. „Pro štěstí,“ vysvětlil a odpochoval k vjezdu.

„Myslíš, že bude lepší než náš Jim?“ vyzvídal Billy.

Pomyslela si, že Ben bude proklatě lepší než všichni na světě. „To by musel jet jako ďábel.“

Přestože plavovláska se pod jeho paží zakroutila, aby na sebe upoutala pozornost, Billy ještě zatahal Willu za rukáv. „Ty jsi proti němu jednička ve střelení, vid’?“

„Správně.“

„Sejmeš ho s přehledem, Willo. Všichni jsme si na tebe vsadili. Všichni mužský, fakt.“

„No, nerada bych, abyste o ně přišli.“ Sledovala, jak Ben vylézá do sedla. Mávl po ní kloboukem a ona mu za to namyšlené gesto poslala úsměv.

Když jeho kůň vyskočil do korálu, srdce jí začalo provádět pošetilé kotrmelce. Vypadá... velkolepě, usoudila. Seděl na běsnícím koni rovně jako svíčka, jednu ruku zdviženou nahoru, druhou pevně svíral sedlo. Zahlédla jeho oči a v nich hluboké, nevidomé soustředění.

Takhle se dívá, když je uvnitř mě, říkala si a srdce jí div nevyběhlo z hrudi. Dokonce ani neslyšela zvonec, jen se dívala, jak plavně seskočil bez ohledu na zuřivě vyhazujícího koně. A zůstal stát s podrážkami pevně zapřenými o zem. A přestože kolem ohrady dav bouřlivě provolával sláva, Ben se díval jedině na Willu a zamrkal na ni.

„Syčák jeden namyšlenej.“ zašeptala si pro sebe. „A já jsem do něho hotovej blázen.“

„Proč tohle vůbec dělají?“ vyzvídala Tess za jejími zády.

„Čistě jen pro tu psinu.“ Vděčná, že může myslet na něco jiného, se Willa obrátila. Tess se u příležitosti slavnostního dne vyšvihla. Vypasované džíny, nablýskané holínky, zářivě modrá košile se stříbrným lemováním, jež ladilo se stužkou v jejích do běla plavých vlasech. „Páni, tobě to ale vážně sekne. Hej, Nate! Jsi připravený na rodeo?“

„Letos je úděsná konkurence, ale troufnu si.“

„Nate se přihlásil do soutěže v pojídání koláčů!“ zasmála se Tess a zavěsila se do něho. „Hledáme Lily. Chtěla se na to taky dívat, protože s pečením koláčů sama pomáhala.“

„Zahlídla jsem ji...“ Willa přimhouřenýma očima propátrávala dav. „Mám dojem, že s Adamem pomáhají u soutěží pro děti. Bud' u házení vejci, nebo při běhu po třech.“

„Však my ji objevíme. Nechceš se přidat?“

„Kdepak, díky.“ Willa nad Tessiným pozváním jen mávla rukou. „Možná vás dohoním později. Teď bych si dala pivo.“

„Děláš si kvůli Wille starosti, vid’?“ zeptal se polohlasem Nate, když se proplétali davem.

„Nemůžu si pomoci. Neviděls ji, v jakém stavu se vrátila ze hřbitova. Vůbec o tom nemluvila. Většinou z ní popichováním všechno vytáhnu, ale tentokrát mlčela jako zařezaná.“

„Od vraždy Jesseho Cookea uplynuly už víc jak dva měsíce. Už byste na to měli zapomenout.“

„Já se snažím.“ Přesto se Tess neubránila zachvění. Kolem zněla hudba, smích, tísnily se davy lidí. „Je to skvělej mejdan. Teda odvázat se tady na Západě fakt umíte.“

„Stačí říct a uspořádáme si svůj vlastní večírek.“

„Nate, to už jsme probrali. V říjnu se vracím do Los Angeles. A hele, tady je Lily.“ Tess, která zoufale chtěla odvést řeč jinam, začala mávat. „Přísahám, že je pořád rozzářená jako sluníčko. To těhotenství jí neuvěřitelně prospívá.“

Nate si pomyslel, že Tess by prospělo jakbysmet. Však by se do toho taky mohli pustit – jen co přestane omílat ten hloupý nápad s odjezdem.

DVACET MINUT PO SETMĚNÍ VYBUCHLA PRVNÍ SVĚTLICE. Po obloze se rozstříkly barvy a krvácely dolů jako slzy. Willa se přitulila zády k Benovi a sledovala ohňostroj.

„Mám dojem, že tvůj taťka si ty rachejtle užívá víc než malý děti.“

„Hádali se s Hamem jako kluci, kdo je bude odpalovat, a to máš stejný každej rok.“ Ben pobaveně sledoval, jak se jim nad hlavou s ohlušující ranou rozstříkla zlatá fontána. „Nakonec se střídají, ale potom se zaboha nemůžou dohodnout, kdo měl hezčí rachejtli a kdo ji odpálil výš. A nikdy nedovolí, abysme jim Zack nebo já pomáhali.“

„Ještě je na to brzy,“ uklidňovala ho. Však jeho čas taky přijde. I tohle byla kontinuita. „Dnešek se docela vyvedl, vid’?“

„Jasně.“ Stiskl jí dlaně. „Bylo to prima.“

„A netrucuješ, že jsem tě porazila ve střelbě?“

Ještě pořád ho to trochu mrzelo, ale statečně pokrčil rameny. Oba dva nechali ostatní daleko za sebou a v posledním kole se utkali mezi sebou. Vyhrála jen velice těsně, nicméně vyhrála.

„O všivý dva body, ksakru.“

„Vždyť je to jedno o kolik.“ Vzhledla opět k nebi a zazubila se.

„Záleží na tom, kdo vyhrál. Ale střílíš fajn. I když já jsem lepší.“

„Dneska jsi lepší byla. A aspoň jsem ti prohrál tu dvacku, cos vsadila na Jima při rodeu. Dobře ti tak.“

Rozesmátá se k němu obrátila čelem. „Vydělala jsem padesát dolarů, který jsem vsadila na tebe.“ Zamračil se a ona znovu vyprskla smíchy. „Vypadám snad jako hlupák?“

„To ne.“ Uchopil ji za bradu. „Vypadáš jako chytrá holka, která přesně ví, na koho si vsadit.“

„Aha, když už mluvíme o sázkách.“ Navzdory okolnímu davu, který jásal a povykoval při výbuchu každé světlice, ho pevně objala a přitiskla se mu pevně a horce rty na ústa. „Pojďme dovnitř. Musíme vyzkoušet, jestli přežijeme do rána.“

„Ty mě tu necháš do rána?“

„A proč ne? Je svátek.“

POZDĚJI, KDYŽ UŽ OHŇOSTROJ SKONČIL A ZÁSTUPY LIDÍ se rozešly, obrátila se v zešeřelé noci opět k němu. Tentokrát se jí nezdálo o krvi a smrti a strachu. Ležel vedle ní, hřejivý, pevný a připravený ji obejmout. Věděla, že tu noc ji nebudou trýznit žádné děsivé sny.

KDOSI JINÝ VŠAK SNIL O RUDOVLASÉ ŠLAPCE A CHVĚL se při té vzpomínce slastí. Všechno to proběhlo tak hladce, bez chybičky, a každá podrobnost se mu vybavovala bez potíží.

Sledoval ji, jak se probírá k vědomí, ty skelné oči a zdušený šepot. Odvezl ji hodně daleko od Bozemanu, do úkrytu hlubokého lesa.

Ne ale na pozemky ranče Mercy. Tentokrát ne a už nikdy v budoucnu. S trestáním Mercyových skončil. Se zabíjením však přestat nedokázal.

Svázal jí ruce za zády a vrazil roubík do úst. Ne snad, že by nechtěl slyšet její křik, ale nehodlal jí dopřát příležitost použít zuby. Rozřezal na ní šaty, ale byl opatrný, nesmírně opatrný, aby jí přitom neudělal ani škrábanec.

S nožem to uměl velmi, velmi dokonale.

Zatímco byla bez sebe, vzal si nazpátek svoje peníze a sebral i zbytek těch jejích, kterých však bylo žalostně málo. Nijak nespěchal, pohrával si s její pistolkou i rudou rtěnkou.

A když se probrala a třeštila na něho oči a zmítala se na zemi, vytáhl opět rtěnku z té laciné kabelky.

„Kurva musí být namalovaná pořádně,“ poučil ji a vzrušoval se tím, že jí rtěnku rozmazal po bradavkách, které získaly krvavě rudý vzhled. „Jo jo. To se mi zamlouvá. Namouduši se mi to zamlouvá.“ Protože v obličejí byla smrtelně bledá, nabarvil jí tedy tváře v kulatých kruzích do šťastného zardění jako dětské panence.

„Tak touhle hračičkou jsi mě chtěla odprásknout, kočička?“ Z legrace jí přiložil hlaveň na srdce a kochal se tím, jak jí vylézají oči z důlků. „Hádal bych, že ženská v tvé branži se musí chránit vícero způsoby. Sliboval jsem ti přece, že nosím gumu.“

Odložil pistoli a roztrhl fólii s kondomem. „Moc rád bych ti tu pusku rozvázal, Suzinko, ale ty bys mě mohla šeredně pokousat.“ Bolestivěji štípl do rudě nabarvených bradavek. „A o to my nestojíme, nemyslíš?“

Dvojím prudkým šklubnutím jí roztáhl nohy a přiklekl na ně. „Tohle se ti bude proklátě zamlouvat. A ty mi taky hezky povíš, jak moc se ti to líbí. S tím hadrem v puse toho moc nenažvaníš, ale aspoň budeš hezky slastně vzdychat, jasný? Tak hezky zavzdychej, jak moc o mě stojíš. Jak se mě už nemůžeš ani dočkat. Tak honem.“

Když nereagovala, pustil jí jednu nohu a vrazil jí facku. Nijak surovou, aspoň podle svých měřítek, čistě jen aby ukázal, kdo je tady pánem. „Tak honem!“ opakoval.

Podařilo se jí vymáčkout ze sebe vzlyk a on se s tím spokojil. „A teď budeš přitom hezky vzdychat, pořádně vzdychat a sténat. Tak to mám rád.“

Vrazil do ní. Byla vyschlá a děsem stažená, ale on se v ní zmítal tak zběsile, až ho po celém těle zalil pot a leskl se ve třpytu hvězd. Koulela očima hrůzou a bolestí jako kůň, když do něho zaryjí ostruhy tak hluboko, až vystříkne krev.

Skončil a celý zadýchaný se z ní odkulil. „To bylo prima. To bylo vážně prima. A neboj se, za minutku dvě na tebe hupnu nanovo.“

Ležela stulená do klubička a plakala. Snažila se odplazit, ale on jen tak ledabyly uchopil pistolku a vystřelil do vzduchu. Naráz znehybněla. „Ani hnout, Suzy, jinak se přesvědčím, jak se ti zamlouvá kulička ve střevcích!“

Znásilnil ji podruhé, ale už to nebylo ono. Trvalo mu příliš dlouho, než vyvrcholil, a ani pak to nebyl žádný zázrak. „Myslím, že tohle mi stačí.“ Přátelsky ji pleskl po zadku. „A tobě taky.“

Napadlo ho, že je strašná škoda, že si ji nemůže nechat pár dní někde schovanou jako tenkrát tu mladičkou Traci. Jenže teď už by to bylo příliš riskantní.

A navíc, takovou šlapku najde kdykoliv.

Otevřel batoh a tam ležel, čekal. Láskyplně vyjmul nůž z olejem napuštěného pouzdra a obdivně sledoval, jak se na kovové čepeli chvějivě odráží svit hvězdné oblohy.

„Dostal jsem ho od táty. Jedinej dárek, kterej mi kdy dal. Pěknej, co říkáš?“ Srazil ji na záda a přidržel jí nůž těsně u obličeje, aby si ho prohlédla. Chtěl, aby si ho prohlédla hezky pořádně.

A s úsměvem se na ni rozkročmo posadil.

A s úsměvem se pustil do práce.

A teď měl ve své tajné krabici rudovlasou trofej. Moc by se divil, kdyby to tělo někdo objevil. A i kdyby, jestli by vůbec dokázal

identifikovat její totožnost z těch zbytků, které zůstanou po hostině
nejrůznějších šelem.

Ted' už nepotřeboval vzbouzet strach a získávat slávu. Stačilo, že
to věděl on.

Kapitola dvacátá devátá

Léto v Montaně bývá krátké a zuřivé a srpen dokáže být krutý. Slunce speklo hlínu, až se rozpukala, lesy vyschly na popel a lidé se modlili o déšť.

Stačila nedbale odhozená zápalka nebo zbloudilý blesk, aby se pastviny proměnily v hořící peklo a úroda v slzy.

Willa v propoceně košili přehlížela lán ječmene. „Nejžhavější léto, co pamatuju.“

Wood jen zabručel. Většinu času teď trávil podmračeným sledováním oblohy nebo polí s obilím. Jeho kluci by tu měli správně hlídat s ním, ale už měl jejich věčného hašteření plné zuby a poslal je domů, aby pro změnu otravovali zase maminku.

„Zavlažování přece jen kapku pomáhá.“ Odplivl si, jako by ta kapka vláhy mohla k něčemu přispět. Ranč pro něho představoval radost i starost zároveň a on na něm pracoval už tolik let, že by je ani nespočítal. „Ale spodní vody klesají. Ještě pár tejdnu takovýho sucha a máme zaděláno na pořádný trable.“

„Hele, pro mě to vylepšovat nemusíš,“ poznamenala unaveně a znovu se vyhoupla do sedla. „Trable nám začnou co nevidět.“

Znovu jen zavrčel, potřásl hlavou a díval se, jak Willa odjíždí pryč.

Sluneční žár jí nelítostně bušil do zad. Dobytek postával s pokleslými koleny, příliš unavený, než aby se třeba jen ohnal oháňkou po mouše. Trávu nezvlnil sebemenší větřík.

V dálce u plotu spatřila džíp a dva muže, kteří rozvinovali drát. Změnila směr a cvalem se rozjela k nim.

„Hame, Billy.“ Seskočila, došla k obrovské termosce postavené v džípu a napustila si pohárek ledové vody.

„Ham tvrdí, že tohle není žádný vedro, Willo,“ usmál se na ni zpocený Billy a napínal drát. „Dokud se prý nesmaží vejce ve vlastní skořápce, tak je docela chládek.“

Pobavilo ji to. „To už je Hamův problém. Až ti bude tolik co jemu, taky budeš všechno vidět dvakrát.“ Sundala si klobouk a předloktím si otřela čelo. Nezamlouvalo se jí, jakou má Ham barvu. Nachový ruměnc v obličejí a na šíji jako by mu užuž protrhával kůži gejízírem krve.

Nalila další dva šálky vody a donesla jim je. „Při takový práci se člověk zahřeje. Dejte si pauzu.“

„Co nevidět jsme hotový,“ zahučel Ham, ale oddechoval ztěžka a sípavě.

„Hlavně musíte mít stálej přísun tekutin. Vtloukal jsi mi to do hlavy tak často, až jsem to začala brát vážně.“ Ten šálek mu vnutila bezmála násilím. „Berete, vy hoši, ty minerální tabletky?“

„Jasně že jo.“ Billy hltavě pil, až mu ohryzek poskakoval.

„Hame, já to tu s Billym dodělám, dojedeš domů na Moon, vid?“

„A pročpak asi, kčertu?“ Oči mu od slunce slzely. Pod košilí zmáčenou potem mu srdce tlouklo jako buchar. Byl však zvyklý dodělat práci, kterou začal. „Povídám, že už to skoro máme.“

„Tak to je prima. Vážně potřebuju, abys mi vzal Moon nazpátek a připravil výkazy o dobytku. Mám v papírování pěkněj skluz a ráda bych to dneska večer všechno rychle dohonila.“

„Sama moc dobře víš, kde ty zatracený výkazy jsou.“

„A potřebuju je.“ Ledabyly vytáhla ze sedlového vaku rukavice.

„A zkus, jestli by nedokázal Bess přemluvit, aby udělala trochu broskvový zmrzliny. Na tebe ona dá a já na ni dostala příšernou chuť.“

Nebyl hloupý, moc dobře věděl, co tím Willa sleduje. „Natahuju tady drát, holka.“

„Ne.“ Zvedla kolo drátu, zatímco vykulený Billy poslouchal jejich hádku. „Drát tady natahuju já. Ty mi vezmeš Moon zpátky na farmu, doneseš mi do pracovny ty výkazy a objednáš nám zmrzlinu.“

Praštil šálkem o zem a vztekle přidupl. „Ani za nic! Toho koně si vezmi domů sama!“

Položila drát rozvázně do trávy. „Mercy řídím já, Hame, a říkám ti, co chci, abys udělal. Pokud se ti to nezamlouvá, promluvíme si o tom později, ale teď pojedeš na Moon nazpátek a uděláš všechno, co jsem ti nařídila.“

V obličejí byl teď ještě červenější, úplně se toho lekla, ale přesto mu nepřestávala chladně a rozvázně hledět do očí. Po deseti napjatých vteřinách, kdy jim slunce pralo na hlavy a umocňovalo vnitřní nepohodu, se Ham prkenně otočil a vyhoupl se do sedla.

„Když si myslíš, že nedokážu práci, kterou svede i tenhle mladej trouba, tak mi připrav výpověď!“ Kopnutím pobídl překvapeného koně do klusu a rozjel se k ranči.

„Páni!“ Na víc se Billy nevzmohl.

„Krucí, možná jsem na něho měla být mírnější.“

„Však on to překousne, Will. Ham by tebe ani Mercy v životě neopustil.“

„Ale ne, kvůli tomu si těžkou hlavu nedělám.“ Zhluboka vydechla. „Pustíme se do toho zatracenýho drátu.“

POČKALA DO SETMĚNÍ, odvolala schůzku s Benem a posadila se na přední verandu. Dolehl k ní zvuk hromu, zahlédla i kmitnutí blesku, ale na déšť to nevypadalo, obloha byla příliš jasná.

Navzdory trvajícimu vedru neměla na Bessinu zmrzlinu vůbec chuť. I když jí Tess donesla vrchovatou miskou, Willa jen zavrtěla hlavou.

„Co ses dneska vrátila, jenom tu morousíš.“ Tess se opřela o zábradlí verandy a představovala si chladivé vlny oceánu. „Nechceš si o tom promluvit?“

„Kdepak. To je soukromá záležitost.“

„Ty bývají nejzajímavější.“

Tess si zamyšleně nabrala lžičku zmrzliny a ochutnala ji. „Ben?“

„To ne.“ Willa jen podrážděně škusla rameny. „Proč si lidi ksakru musí pořád představovat, že všechny moje soukromé problémy se týkají Bena McKinnona?“

„Protože ženský se nad ničím jiným než nad chlapem netrápěj. Snad ses s ním nepohádala?“

„Já se s ním hádám v jednom kuse.“

„Myslím opravdovou hádku.“

„Ne.“

„Tak proč jsi zrušila schůzku?“

„Ježíšikriste, to se nemůžu rozhodnout zůstat projednou doma a nevysvětlovat tisíc věcí?“

„Asi ne.“ Tess si nabrala další lžičku. „Je to moc dobrý, Willo.“ Vzala si další sousto. „No tak, ochutnej.“

„Pokud hned zmizíš, tak jo.“ Willa beze všech cavyků popadla miskou a taky si nabrala. Byla to slast. „Bess vyrábí nejlepší zmrzlinu na západní polokouli.“

„V tomhle s tebou souhlasím. Dej si zmrzlinu, pořádně se namaž a běž si zaplavat. Cokoliv z toho ti pořádně propláchne mozek.“

Willa podezřívavě přimhouřila oči. „Proč jsi najednou tak kamarádká?“

„Vypadáš dost na dně. Nejspíš tě lituju.“

Správně by ji to mělo naštvat, ale kupodivu ji to dojalo. „Dneska jsem se chytla s Hamem. Natahoval na pastvinách drát a já se vyděsila. Vypadal najednou hrozně špatně a mě to vytočilo. Dostala jsem strach, že ho raní mrtvice nebo tak.“

Donutila jsem ho vrátit se na farmu a hrozně jsem ho urazila. Nemůžu si dovolit ztratit dalšího člověka,“ dodala tiše. „Teď ne. Zatím ne.“

„Však on se zase usmíří. Možná se ho to trochu dotklo, ale má tě příliš rád, než aby se na tebe zlobil dlouho.“

„S tím taky počítám.“ Trochu už klidněji vrátila Tess prázdnou miskou. „Možná dám na tebe a fakt si půjdu zaplavat.“

„Tak jo,“ stříhla po ní Tess úsměvem. „Ale já si neberu plavky.“

Willa se rozesmála a zhoupala se v křesle. V dálce zaburácel hrom, teď už o něco blíž. Zaslechla skřípot podrážek na kamení. Prudce se posadila a rukou bleskově vjela pod křeslo, kde ležela puška. Sotva si ji položila na klín, s úlevou zjistila, že ve světle verandy se objevil Ham.

„Dobrý večer,“ přivítala ho.

„Brej večír. Připravilas mi vejplatu?“

Tvrdohlavý starý kozel, pomyslela si a mávla směrem ke křeslu vedle sebe. „Neposadíš se na chvilku?“

„Musím jít pakovat.“

„Bud' tak hodnej.“

Ztěžka vystoupil po schodech a spustil se do druhého houpacího křesla. „Shodilas mě dneska před takovým usmrkancem!“

„Omlouvám se ti.“ Složila si ruce do klína a prosebně se na něho zadívala. Nejvíc ji dojímalo jeho hlas, chraptivý bolestí a uraženou pýchou. „Chtěla jsem ti to ulehčit.“

„A co ulehčit? Představuješ si snad, že potřebuju, aby mi nějaká cáčorka vykládala, že jsem na svou práci už moc starej?“

„Nikdy jsem neřekla –“

„Houby že ne. Bylo to úplně jasné.“

„Proč jen musíš být tak tvrdohlavej?“ Z ryzího zoufalství nakopla zábradlí verandy. „Proč si musíš stát tak hloupě na svém?“

„Já, jo? V životě jsem neviděl tak tvrdohlavou ženskou, jako je ta, vedle který teď sedím. Máš pocit, žeš snědla všechnu moudrost, co?

Myslíš si, že se vyznáš ve všem nejlíp. Že ať sáhneš, na co chceš, je to správný, co?“

„Ale to ne!“ vykřikla a samým rozrušením vyskočila. „To si tedy nemyslím! Nejmní zpolovičky nemám tušení, jestli jednám správně, ale musím to udělat tak jako tak. A to, co jsem udělala dneska, co jsem musela udělat, správný bylo! K čertu s tebou, Hame, do deseti minut by tě býval sklátil infarkt a co bych si potom počala? Jak bych svedla řízení ranče bez tebe?“

„Vždyť už ho beze mě vedeš. Dneska jsi mě připravila o mou práci.“

„Zahnala jsem tě od správký plotů. Nechci, abys to dělal v takovým vedru. Říkám ti jen tolik, že to nedovolím!“

„Tak ty to nedovolíš.“ I on vstal a přiblížil se obličejem těsně k ní. „A za kohopak se, proklatá holka, považuješ, abys mi vykládala, že to nedovolíš? Objížděl jsem ploty za každého počasí, ještě než jsi vůbec přišla na svět! A nemáš sebemenší právo mi nařizovat, co svedu a co nesvedu, dokud sám neusoudím, že už na to nemám!“

„Nedovolím to.“

„V tom případě mi dej moji poslední vejplatu.“

„Tak jo.“

Prudce se obrátila ke dveřím, vzteky rozpálená doběla. Najednou praštila zaťatou pěstí do jejich rámu, až do zadunělo, a opět se otočila k Hamovi. „Měla jsem strach! Proč nesmím mít strach, nevíš?“

„Z čeho bys kruci měla mít strach?“

„Že o tebe přijdu, ty mezkovitej dědku! Byl jsi v obličejí rudej jako ředkev a odfukovals jako parní lokomotiva. Nesnesla jsem to. Nemohla jsem nad tím jenom tak mávnout rukou, chápeš? A kdybys rovnou poslechl a udělal, oč jsem tě prosila, mohlo všechno proběhnout docela hladce.“

„Bylo horko,“ připustil, ale už mnohem mírněji a skoro zahanbeně.

„To si piš, že bylo horko! Aby tě kat spral, Hame, o to tu přece šlo! Proč jsi mě donutil, abych ti musela poroučet?“

Vůbec jsme tě nechtěla před Billym shodit, potřebovala jsem tě jenom dostat z toho sluníčka. Vím přece, kdo mi byl tátou!“ pokračovala rozzuřeně a donutila ho tím zvednout rázně hlavu a pohlédnout jí do očí. „A ještě jsem ho nepochovala. Aspoň ne toho, na kterýho jsem se mohla vždycky spolehnout, když jsem potřebovala. A nechci ho pohřbít ještě hodně dlouho.“

„Ale já to klidně moh dodělat.“ Praštil pěstí do zábradlí a vztekla si ji změřil. „Hernajs, Will, většinu práce stejně obstaral ten mladej. Znáš přece svý meze.“

„Potřebuju tě tady.“ Chvilí počkala, než se jí zklidnila rozbouřená krev. „Potřebuju tě, Hame. Prosím tě, abys tu se mnou zůstal.“

Trhnul rameny a očima se zarýval do podlahy. „Hádám, že stejně nemám kam jít. Neměl jsem tolik vyvádět. Vždyť mi bylo jasné, že jenom máš o mě strach.“ Zašoupal nohama a odkašlal si. „Celkem vzato, odvádíš tady docela slušnou práci. Já jsem, echm... jsem na tebe moc pyšnej.“

A právě proto mi na tobě záleží, pomyslela si. Její vlastní otec ji nikdy nepochválil. „Sama bych to ale nesvedla. Nechceš jít na chvíli dál?“ Podržela mu otevřené dveře. „Dáš si trochu tý zmrzliny a můžeš mi vysvětlit, v čem podle tebe dělám chyby.“

Poškrábal se ve vousech. „Možná jo. Myslím, že v leccčem bych ti moh udělat jasno.“

KDYŽ ODCHÁZEL, NAJEDENÝ A S MNOHEM LEHČÍM SRDCEM, pomalu zamířil k noclehárně. Ze tmy se k němu nesla směsice zvuků, neklidné bučení dobytka, cvakání okovaných podpatků.

Kdo právě ksakru drží hlídku? Nevěděl jistě. Jim nebo Billy, pomyslel si a rozhodl se, že se projde a omrkne, jak se věci mají.

„To jseš ty, Jime? Billy? Nač jsi sem takhle v noci vynes tu vycpaninu?“

Nejprve myslel, že jde o hlavu ovce, kterou nedávno s dalšími trofejemi vyhodila Willa, ale najednou mu došlo, že vidí tele, krvácející tele, jež koulelo očima bolestí a strachem. Uběhl dva kroky směrem k němu, když tu ve stínu rozeznal mužskou postavu.

„Co to u všech všudy znamená? U ďábla rohatýho, co to tady vyvádíš?“

A poznal, ještě dřív, než zahlédl nůž natočený čepelí nahoru, že na volání o pomoc mu už nezbyde čas.

Nejprve ho zahltila panika. Svíral kapající nůž a zíral na Hama a na kaluž krve. Potřeboval jen rychle zabít, nic víc. Jedno tele. Původně ho chtěl odtáhnout dál od ranče, ale zčistajasna mu nůž sám skočil do ruky.

A teď Ham. Nikdy neměl v úmyslu ublížit Hamovi. Ham ho cvičil, pracoval s ním, všímal si ho, kdykoliv to bylo zapotřebí. Odjakživa měl dojem, že Ham moc dobře ví, odkud přišel a kdo ve skutečnosti je.

A Ham byl vždycky kamarád.

Jenže teď neměl na vybranou. Musel práci dokončit. Přidřepł k němu a rozmáchl se zrovna v okamžiku, kdy se ze tmy vyřítila Willa.

„Hame? Jsi to ty? Zapomněla jsem ti říct o –“ Podrážka se jí po čemsi smekla, oblohu roztál blesk a ozářil muže u jejích nohou. „Ježíšikriste, co se mu stalo? Co se mu to stalo?“ To už klečela a obracela ho tváří vzhůru. „Snad se –“ A na dlaních náhle spatřila krev.

„Moc mě to mrzí, Willo. Moc mě to mrzí.“ Přiblížil k ní nůž, přiložil jí ho na hrdlo. „Opovaž se křičet. Nechci ti ublížit. Přísahám, že ti nechci ublížit.“ Zhluboka, roztřeseně se nadechl. „Jsem tvůj bratr.“

Rozmáchl se pěstí a srazil ji do bezvědomí.

HAM SE PROBÍRAL BOLESTÍ. Stravující, oslepivou bolestí. Nedokázal ji určit, nedokázal najít její zdroj, ale cítil ji v ústech.

Zasténal a pokusil se posadit, ale zaboha nemohl hnout nohama. Pootočil hlavu a zjistil, že tele zatím vykrvácelo. Upíralo na něho mrtvý pohled.

Brzy, pomyslel si, vykrvácím jako ty.

Ale na zemi leželo ještě něco, co upoutalo jeho pozornost. Dlouho na to tupě zíral, chvíli viděl a chvíli neviděl, jak se v něm přelévaly vlny vědomí a bezvědomí. Potom bolestí sykl a připlazil se blíž, zavadil o ten předmět špičkami prstů.

Willin klobouk.

MUSEL JI NĚST. Správně si měl vzít džíp. Věděl, že by si ho vzít mohl, ale byl tak vyvedený z míry, že v první chvíli nebyl schopen jasného uvažování. Teď ji přeněžně uložil na zem vedle ohrady a roztřesenou rukou zachrastil vědrem plným ovsu.

Pojedou na koni. Bude to možná nejlepší. Chtěl ji dostat pryč, co nejdál do hor, aby jí mohl všechno vysvětlit. A ona potom jistě porozumí.

Krev přece není voda.

Osedlal grošovaného poníka, který strčil hlavu do vědra, a potom ryzáka, který se snažil vybojovat oves pro sebe.

Ach bože, dělal to nerad, i když to mělo být jen na chvíli, ale svázal Wille ruce i nohy a potom ji připoutal napříč sedla. Co nevidět přijde k sobě, říkal si, a než začnu s vysvětlováním, chci být odtud co nejdál.

Musí ho pochopit. Modlil se, aby pochopila, když ji vyhazoval do sedla a bral obě uzdy do ruky. Kdyby totiž ne, musel by ji zabít.

Rozjel se k horám. Hrom se převaloval zase o kus blíž.

HAM SEVŘEL KLOBOUK V HRSTI A VRÁVORAVĚ SE VYTÁHL na nohy. Podařilo se mu udělat dva opilé kroky, než zase

poklesl na kolena. Vykřikl, a přestože vlastní hlas mu v uších doslova burácel, ve skutečnosti to byl sotva šepot.

Pomyslel na Willu, sotva odrostlé batole s úsměvem plným mléčných zubů, jak se blaženě natřásala před ním v sedle. Na holčičku, copatou a okatou, která ho prosila, aby směla vyhánět na pastviny spolu s ním. Na dospívající mládě, neohrabané jako hříbátko, jak mu pomáhá spravovat drátem ploty a nepřetržitě vykládá, div jí pusa neupadne.

A na dospělou ženu, která se na něho dneska večer dívala s nekonečnou něhou, když mu říkala, že jedině na něho se mohla v životě spolehnout.

Zaťal zuby bolestí, která ho užírala jako rakovina, a opět se zoufale vytáhl na nohy.

Dohlédl k hlavní obytné budově, na osvětlená okna, jež mu vířila před očima. Krev mu skrze prsty kapala do jejího klobouku. Ani necítil, že země mu vyskočila k tváři a tvrdě ho udeřila.

PROBÍRALA SE ZVOLNA. ČELIST JÍ PULSOVALA BOLESTÍ. Před očima se jí míhala země, jež se pod ní pohupovala jako moře. Snažila se pohnout, ale zjistila, že je pevně připoutaná, že leží na sedle a hlava jí visí dolů. Nejspíš zasténala či vydala nějaký zvuk, protože dusot kopyt naráz utichl.

„Všechno je v pořádku, Will. Nic se neděje.“ Odvázal jí od sedla, sundal pouta z nohou, ale ruce jí nechal bezpečně stažené lanem.

„Potřebujeme popojet ještě o kus dál. Zvládneš to?“

„Cože?“ Ještě pořád celá omámená cítila, jak se zvedá ze země, a potom už seděla v sedle a potřásala hlavou, aby si vyjasnila myšlenky, zatímco ruce jí pevně přivazoval k hrušce sedla.

„Zatím se kapku vzpamatuj. Povedu ti koně sám.“

„Co to vyvádíš?“ Najednou se jí všechno vynořilo v paměti, ale mozek se vzpíral tomu uvěřit. „Ham?“

„Nemohl jsem jinak. Fakt jsem nemohl jinak. Všechno to spolu probereme. Hlavně –“ Odmlčel se a hruběji škubl za vlasy, zrovna

když se nadechovala. „Opovaž se křičet! Nikdo tě tu neuslyší, ale stejně křičet nebudeš, jasný?“ Něco si zahuhlal, chvatně si sundal šátek, co měl kolem krku a rychle jí ho ovázal přes ústa. „Je mi moc líto, že to musím takhle, ale ty tomu ještě nemůžeš rozumět.“

Snažil se nezlobit se na ni. Vrátil se k svému koni, vyhoupl se do sedla a s oběma uzdami v hrsti se rozjel mezi stromy.

NO CO, WILLA ZKRÁTKA PROPÁSLA PLAVÁNÍ, říkala si Tess, když si zavazovala pásek kratičkého froté županu. Prsty si shrnula vlasy z čela a loudala se z krytého bazénu směrem ke kuchyni.

Nejspíš ji to trucování ještě nepřešlo, usoudila. Willa si všechno moc bere a moc nad tím dumá. Možná by nebylo marné naučit ji několik relaxačních cviků – ačkoliv představit si medituující Willu Tess nedokázala, ani když zapnula fantazii na nejvyšší výkon.

Největší radost by asi měla z deště, usoudila Tess. Bože, všichni kolem jako by žili jenom podle počasí. Moc mokro, moc sucho. Moc zima, moc horko. No, za dva měsíce dá tomu všemu sbohem a vymění Montanu za Los Angeles.

Dám si oběd v té nejluxusnější restauraci, slibovala si v duchu. Bůhví, že si zaslouží rozmazlit se nějakou zbytečnou výstředností, když tu celý rok živořila odtržená od skutečného světa.

Kina. Palmy. Dopravní zácpy na dálnicích a důvěrně známý opar smogu. Bohu díky za Hollywood.

Pak se maličko zamračila, protože ta představa nevypadala už tak úchvatně jako před měsícem. A jako před dvěma už ani náhodou.

Ale ne, bude štěstím bez sebe, že je zpátky. Bude blažená. Ted' má trochu pokaženou náladu, ale to se spraví. Ale možná si přece jen koupí dům spíš v kopcích než přímo na pláži. Může tam mít koně, budou tam stromy a tráva. Tak získá z těch dvou světů to nejlepší. Od vzrušení velkoměstských radovánek a davů ji bude dělit jen krátká

jízda a doma na ni budou čekat všechny ty radosti, které se naučila vychutnávat na venkově.

No, podle měřítek v Montaně to žádný venkov není, ale hollywoodské kopce bohatě stačí.

A nejspíš se jí podaří přemluvit Natea, aby přijel na návštěvu. Aspoň tu a tam. Jejich vztah se po čase rozplyne do ztracena. Počítala s tím a smířila se s tím. A on jakbysmet. Ten jeho nesmyslný nápad, aby se usadila tady a vdala se a pořídila si rodinu, no ten je jedním slovem směšný.

V Los Angeles je celý její život. Kariéra. Měla plány, velké a ambiciózní plány. Za pár týdnů jí bude jednatřicet a nehodlá se tu navěky zahrabat jako rančerova manželka.

Jako číkoliv manželka.

Litovala, že si nedonesla cigarety, ale vpadla do kuchyně, aby si našla jinou dobrůtku.

„Svůj díl zmrzliny jsi už dostala.“

Tess ohrnula za Bessinými zády nos. „Nepřišla jsem pro zmrzlinu.“ Přestože by jednou dvěma lžičkami nepohrdla. Zamířila k lednici a vytáhla džbán citrónové limonády.

„Už zase ses koupala úplně nahá?“

„Jo. Taky bys to měla někdy zkusit.“

Bess se nad tou představou poušklíbla. „Až dopiješ, hned tu sklenici strč do myčky. Tady v kuchyni chci mít čisto.“

„No jo.“ Tess sebou plácla za stůl a podívala se na katalog, kterým Bess právě listovala. „Nakupuješ?“

„Jen tak přemýšlím. Lily by se mohla líbit tahle postýlka. Ta, kterou jsme měli pro vás mrňata, tu nezůstala. Když Willa odrostla, dal ji vyhodit.“

„Ach.“ Byla to zajímavá představa, že ona a Lily a Willa měly společného něco tak milého, jako je první postýlka. „Jé, ta je roztomilá.“ Okouzlená Tess si přitáhla židli o kousek blíž. „Má moc krásný peřinky.“

Bess se zatvářila výhružně. „Postýlku kupuju já!“

„No jo, no jasně. Hele, kolíbka. Co říkáš, nelíbila by se jí pro úplně čerstvý mimino kolíbka? Člověk si hová v křesle a houpá.“

„Nejspíš by to brala.“

„Tak pojď udělat seznam.“

Bessin pohled viditelně zjihl. Sáhla hbitě pod katalog. „Už jsem jeden začala.“

Kvokaly spolu nad šlapacími autíčky a plyšovými medvídky a chvíli se přely o správném druhu chodítka. Tess se zvedla, aby oběma nalila limonádu. Ohlédla se přitom po kuchyňských dveřích, protože zaslechla kroky.

„Nikoho dneska nečekám,“ zašeptala a nervózně se chytila za hrdlo.

„Já zrovna tak.“ Ledově klidná Bess vytáhla z kapsy u zástěry pistoli a postavila se čelem ke dveřím. „Kdo je?“ Když se na sklo dveří přitiskl obličej, hlasitě se rozesmála. „Božíčku, Hame, málem jsi schytl kulku do břicha. Tak pozdě večer by ses neměl potulovat venku, nemyslíš?“

Najednou se dveře rozletěly a on se jí zřítil rovnou k nohám.

Pistole zarachotila, jak vypadla Bess z ruky na desku stolu. Tess klečela na zemi ještě dřív, než Bess stačila zvednout Hamovu hlavu do náruče. „Příšerně krvácí. Sežeň, Tess, honem nějaký ručníky a pevně mu je přitiskni na ránu.“

„Bess...“

„Teď se na nic nevyptávej. Musíme se postarat o tu ránu.“

Tess roztrhla Hamovu košili a přitiskla ručník na zranění.

„Zavolej záchranku, vrtulník. Potřebuje okamžitou pomoc.“

„Počkej.“ Ham chabě chytil Bess za ruku. „Má...“ Sípál, až po chvílce opět popadl tolik dechu, aby mohl pokračovat v řeči. „Má ji, Bessie. Má naši Will.“

„Cože?“ Tess k němu sklonila hlavu, aby líp slyšela. „Kdo má Will?“

Ale to už byl v bezvědomí. Tess vzhlédla k Bessiným očím, vyřeštěným strachy. „Zavolej policii. Honem!“

KONEČNĚ USOUDIL, ŽE SE MŮŽOU ZASTAVIT. Jezdil do kruhu, vracel se po vlastních stopách, kus cesty ušel potokem, potom vyvedl koně na skalnatý útes. Musel je přivázat, ale daleko se od nich nevzdálil.

Willa pozorně sledovala každičkový jeho pohyb. Zнала hory naprosto dokonale, a pokud by se jí podařilo utéct, snadno by ji nechytil.

Opatrně ji sundal ze sedla a opět jí svázal nohy v kotnících. Uchopil pušku, položil si ji do klína a usadil se naproti Wille. „Vyndám ti teď roubík. Je mi líto, že jsem ti ho musel dát. Sama víš, že křik by ti neprospěl. Možná se za námi vydají, ale nějakou dobu to potrvá a já naši stopu zmátl pořádně.“

Natáhl se a uchopil šátek za uzel. „Jenom si promluvíme. Až si necháš všechno vysvětlit, bude to zase jako dřív.“ Sundal jí látku z úst.

„Ty zabijáckej hajzle!“

„To jistě nemyslíš vážně. Seš jenom rozrušená.“

„Rozrušená?“ Zmocnila se jí zuřivost a začala zběsile cloumat pouty. „Zabil jsi Hama. Zabils všechny ostatní. Masakrovals mi dobytek. Kdybych mohla, vlastnoručně bych tě zaškrtila.“

„Ham, to byla jenom nešťastná náhoda. Měl jsem ho moc rád, ale on mě nachytil.“ Svěsil hlavu jako školáček přistižený s rozbitou sklenicí džemu na podlaze. „A ten dobytek, to byl omyl. Neměl jsem ti to dělat. Promiň.“

„Ty seš –“ Zavřela oči a sevřela bezbranné ruce v pěst. „Proč? Proč jsi to všechno prováděl? Myslela jsem, že ti můžu věřit!“

„To můžeš. Přísahám, že můžeš. Jsme jedna krev, Willo. A své krvi věřit můžeš.“

„Ty přece nejseš se mnou příbuzněji“

„Ale jo, jsem.“ Vyhrkla mu slza radosti, že se jí konečně může svěřit. „Jsem tvůj bratr.“

„Jseš lhář a vrah a zbabělec!“

Prudce zvedl hlavu a současně s tím mu vylétla paže dopředu. Dlaň se mu rozechvěla prudkým úderem do její tváře, ale okamžitě toho litoval. „Takový věci neříkej! Mám svoji hrdost!“

Vstal, chvíli přecházel sem a tam a snažil se opět ovládnout. Jakmile se přestal ovládat, nedopadalo to nikdy dobře, to už věděl. Pokud si však zachoval sebekontrolu a nadhled nad událostmi, dokázal se vypořádat absolutně se vším.

„Jsem stejně tak tvůj bratr, jako jsou Tess s Lily tvoje sestry,“ pronesl tiše. Při těch slovech nebe proťal obrovský plamenný meč elektrického výboje. „Chci ti to vysvětlit. Chci, abys pochopila, proč jsem to všechno dělal.“

„Tak dobře.“ Obličej ji pátil jako v ohni. Ale za to mi taky zaplatí, slíbila si v duchu. Zaplatí úplně za všechno. „Tak dobře, Jime, vysvětlí mi to.“

BEN POPADL PUŠKU V POUZDŘE, chytil opasek s pistolí a bleskově si ho přivázal kolem pasu. Tentokrát byl odhodlaný nikoho nešetřit, potlačit v sobě všechny lidské city. Nesmí na poslední chvíli ztratit odvalu jen proto, že bude mířit na člověka. Musí pouze jednat, bez váhání jednat.

Muži chvatně sedlali koně, Adam vykřikoval strohé příkazy. Ben ne, tentokrát ne. Ale ani se jimi sám neřídil. Vzal Willin klobouk a dal Charliemu nabrat pach. „Hledej ji,“ zašeptal. „Hledej Willu.“ Nacpal si klobouk do sedlového vaku a vyskočil do sedla.

„Bene!“ Tess ho popadla za hrušku sedla. „Počkej na ostatní.“

„Nečekám. Uhni, Tess!“

„Nemáš jistotu kde – ani kdo.“ Ačkoliv na ranči postrádali pouze jediného muže.

„Já už ho najdu. A vůbec nemusím předem vědět, kdo to je.“ Srazil jí ruce stranou. „Musím ho zabít, chápeš?“

Tess se rozběhla k Adamovi, objala Lily oběma rukama kolem krku a pevně se k ní tiskla. „Ben odjel. Nedokázala jsem ho zadržet.“

Adam pouze přikývl a dal povel k odjezdu. „Však on ví, co dělá. Nedělej si starosti.“ Popadl do náruče obě sestry najednou. „Ty běž dovnitř!“ nařídil Lily a pohladil ji po něžné oblince břicha. „Hezky čekej a neboj se.“

„Já se nebojím.“ Políbila ho. „Našel jsi mě, najdeš i Willu. Určitě se nám vrátí v pořádku.“ Byla to prosba stejně jako tvrzení. Ucouvla, aby mohl vyskočit na koně.

„Odved’ Lily dovnitř, Tess,“ zastavil u nich na okamžik Nate a měl co dělat, aby zkontroloval hřebce. „Nikam nechod’te.“

„Samozřejmě.“ Položila mu ruku na lýtko a něžně ho stiskla. „Pospěš si.“ Víc dodávat nebylo třeba.

Koně se cvalem rozjeli na západ. Tess s Lily se obrátily a zamířily k domu, kde je čekalo dlouhé a bolestné čekání.

Kapitola třicátá

„Moje maminka dělala servírku v baru dole v Bozemanu.“ Jim seděl proti ní se zkříženýma nohama a vyprávěl jí svůj příběh zvolna a důkladně jako lidový vypravěč. „No, možný je, že servírovala i něco víc než jenom drinky. Asi jo, i když mi to nikdy nepřiznala. Jenže byla to pěkná ženská a byla sama, no a tak se není čemu divit.“

„Myslela jsem, že tvoje matka pocházela z Missouri.“

„To původně jo. Po mým narození se tam taky vrátila. Po podobným průšvihů, do jakýho spadla ona, se domů vrátila hromada ženskejch, ale pro ni to nebylo dobrý. A pro mě jakbysmet. Každopádně, servírovala drinky a možná ještě něco kovbojům, co projížděli kolem. No a Jack Mercy tudy projížděl často a hledal způsob jak si vyhodit z kopejtky, většinou se namazal a našel si nějakou ženskou. To ti tam potvrdí úplně každej.“

Zvedl klacík a přejel jím po skále. Willa škubala rukama spoutanýma za zády a snažila se vymotat z provazu. „Slyšela jsem o něm ledacos,“ přisvědčila. „Dobře vím, co to bylo za chlapa.“

„To je mi jasný. Většinou ses ale tvářila, že to nevidíš, ale mě jsi neošálila, vědělas to. Tenkrát se zakoukal do mé mámy, připomínám, že to byla moc pěkná ženská. Vezmi si ostatně ty, se kterejma se oženil. Všechny do jedny jsou kus. Pokoukáníčko. Louella má šmrnc a Adéle mi zase připadá elegantní a vzdělaná. A tvoje mamka, no, to byla teprv třída. Dost zamlklá, ale něco takovýho se hned tak nevidí. Občas slyšela i věci, co nikdo jinej slyšet nedokázal. Byl jsem do ní celej zblázněnej.“

Při těch slovech jí tuhla krev v žilách. Ach bože, taková zrůda v blízkosti její maminky. „Odkud jsi ji znal?“

„Párkrát jsme tu byli na návštěvě. Nikdy jsme ale tady v kraji nezůstali dlouho a na Mercy taky ne. Byl jsem ještě malej kluk, ale moc dobře si vzpomínám na tvou maminku s velkým břichem, protože právě čekala tebe, jak se s Adamem prochází po pastvině a vede ho za ruku. Byl to moc hezkej obrázek.“ Na chvíli se zamyslel. „Byl jsem o kapku mladší než Adam a odřel jsem si koleno nebo tak něco, no a tvoje maminka ke mně přišla a pomohla mi vstát. Moje mamka a Jack Mercy se zrovna hádali, ale tvoje maminka mě odvedla do kuchyně a dala mi na odřeninu něco chladivého a byla na mě moc hodná.“

„A co jste na ranči vlastně dělali?“

„Moje máma chtěla, abych tu mohl zůstat. Nemohla se o mě starat, jak bych si zasloužil, neměla ani vindru a v jednom kuse byla nemocná. Její vlastní rodina ji vykopla na ulici, kvůli drogám, víš. Měla pro ně slabost, to kvůli tomu, jak byla pořád sama. Ale on mě na ranči nechtěl, i když jsem byl jeho vlastní krev.“

Rozrušeně si olízla rty. Na chvíli zapomněla i na bolest od zařezávajících se provazů. „Tohle všechno ti tvoje maminka vyprávěla?“

„Se vším se mi svěřila.“ Posunul si klobouk z čela a pohled měl náhle jasný. „Jack Mercy ji přivedl do jinýho stavu, když jednou přijel do Bozemanu za zábavou. Pověděla mu to hned, jak to zjistila, ale on se na ni utrh, že je coura a vyrazil s ní dveře.“ Pohled se mu změnil, náhle byl vztekem téměř skelný. „Moje maminka nebyla žádná coura. Udělala věci, který byly normální. Děvky jsou bezcenný, nemají žádný zábrany. Roztáhnou nohy pro každýho. Moje mamka šla za peníze jenom tenkrát, když jí nic jinýho nezbývalo. A nedělala to pravidelně, dokud ji nezbochnul a nenechal ji s dítětem na mizině.“

Určitě mu to s pláčem opakovala pořád dokola, dokud neumřela. „A co měla ksakru dělat jinýho, nevíš? No pověz, Will, co si asi měla

počít? Sama a s dítětem a ten hajzl s ní jednal jako se špinavou prolhanou šlapkou!“

„To nevím.“ Ruce se jí trásly úsilím osvobodit se, chvěly se jí strachem. Protože teď už neměl ani skelný, ani jasný pohled. Měl ho šílený. „Bylo to pro ni těžký.“

„Bylo to pro ni k nežití. Kolikrát mi vyprávěla, jak ho prosila, jak se dožebravala, a on se k ní vždycky jen otočil zády. K ní i ke mně. Ke svému vlastnímu synovi. Mohla se mě zbavit. Chápeš? Mohla jít na potrat a mít klid, ale neudělala to. Prozradila mi, že to neudělala, protože jsem byl mrně Jacka Mercyho a ona se k němu chtěla zachovat správně. Měl peníze, měl moře peněz, ale vzmoohl se akorát na to, aby jí hodil pár podělanejch dolarů a zmizel.“

Začala až příliš dobře chápat zahořklost ženy, jež zašila stejně hořké semínko do srdce svého děcka. „To mě mrzí, Jime. Třeba jí ale nevěřil.“

„Měl jí věřit!“ Udeřil pěstí do skály. „Dělal to s ní, ne? Patřil mezi její pravidelný zákazníky a sliboval, že se o ni postará! Říkala mi, co všechno jí nasliboval a jak mu věřila.“

A dokonce i potom, když jsem se narodil a ona mě k němu zavezla, aby se přesvědčil, že mám po něm oči a vlasy, se na ni vykašlal, takže se musela vrátit do Missouri a žebrať u své rodiny, aby ji vytáhla ze srabu. Udělal to proto, že se oženil s Louellou, s tou hogofogo Louellou, a ta byla zrovna těhotná s Tess. Proto o mě nestál. Počítal, že se mu narodí syn, ale to se spletl. V životě se jinýho syna než mě nedočkal.“

„Měl jsi možnost ublížit Lily, v té jeskyni, kde ji věznil Cooke.“ S provazem je až moc skvělý odborník, zoufala si. „A neudělals to.“

„Nikdy bych jí neublížil. Jasně že jsem o tom uvažoval, hned na začátku, když jsem zjistil, co provedl s tou poslední vůlí. Uvažoval jsem o tom, ale jsme přece příbuzní.“ Zhluboka se nadechl a promnul si hřbet ruky, který si odřel o skálu. „Slíbil jsem mamince, že se vrátím na Mercy a zajistím si všechno, nač mám od narození právo. Byla nemocná, po mým narození byla pořád nemocná. To proto

potřebovala drogy, aby se denně vůbec dočkala večera. Ale pro mě dělala, co mohla nejlepšího. Vyprávěla mi o mém otci úplně všechno a o ranči Mercy jakbysmet. Sedávala celý dlouhý hodiny a vyprávěla mi, jaký to tam je a co mám udělat, až budu dost starej na to, abych se mu sám postavil a do očí pověděl, že chci všechno, co je moje.“

„Kde je teď tvoje matka, Jime?“

„Umřela. Tvrdili, že ji zabily drogy, nebo že si je schválně předávkovala. Ale byl to Jack Mercy, kdo ji zabil, Will, a to už ve chvíli, kdy ji vyhnal. Od té doby vlastně doopravdy nežila. Když jsem ji našel ležet už vychladlou, přísahal jsem, že půjdu na Mercy a udělám všechno, co si přála.“

„Tys ji objevil sám.“ Po obličeji se jí řinul pot. A nebylo to horkem noci, že se jí po tvářích valil proud potu, kapal jí na bradu a štípal a pálil. „To je mi líto. Je mi to moc líto.“ A v téhle chvíli s ním upřímně soucítila.

„Bylo mi šestnáct. Žili jsme tenkrát v Billingsu a já pomáhal v různých restauracích jako poskok. Když jsem se vrátil domů a našel ji v louži moče a zvratků, byla už studená jako kámen. Takhle teda umřít neměla. A zabil ji on, Will.“

„A cos udělal potom?“

„Nejdřív jsem plánoval, že ho zabiju. To byla moje první představa. Pokud jde o zabíjení, měl jsem spoustu cviku. Většinou jsem chytil toulavý psy a kočky. Když jsem je rozřezával, vždycky jsem si před sebou představoval jejich tvář. Tenkrát jsem ale na ně měl jen kapesní nůž.“

Žaludek se jí zvedl až do hrdla, ale nevolnost s vypětím sil potlačila. „Tvoje rodina, co tvoje rodina, matčini rodiče?“

„Nechtěl jsem jít k nim žebrot, když ji vyhodili. Ať jdou k čertu.“ Zvedl klacík a dloubal s ním do skály. „Ať jdou do hajzlu.“

Neubránila se zachvění, při němž jí zamrazilo v zádech, protože bodal do skály a opakoval tu větu jako v transu. Najednou přestal, obličej se mu vyjasnil a on začal klackem poklepávat v pravidelném rytmu jako kapelník.

„No, a ten slib jsem splnil,“ pokračoval. „Odjel jsem na ranč Mercy a tam jsem mu všechno vyřikal. Vysmál se mi, že jsem parchant obyčejný šlapky. Chtěl jsem ho zmlátit, ale uzemnil mě. Prohlásil, že v žádném případě nejsem jeho syn, ale že mi dá práci. Pokud vydržím měsíc, dostanu stálý zaměstnání. A odvedl mě k Hamovi.“

Srdce se jí sevřelo šílenou úzkostí. Ham. Našel ho někdo? Pomohl mu někdo? „A Ham to věděl?“

„Od začátku jsem si myslel, že jo. Nikdy se o tom nezmínil, ale řek bych, že jo. Nakonec jsem přece starýmu pánovi podobnej, ne?“

Z té otázky znělo tolik naděje, tolik dojemné pýchy, že Willa jen přikývla. „Nejspíš ano.“

„Pracoval jsem pro něho a makal pilně. Učil jsem se a dřel se o to víc. K jednadvacátým narozeninám mi dal nůž.“ Vytáhl ho z pouzdra a otočil jím v měsíčním světle. Bowie s dvacet centimetrovou čepelí. Pilkovitá špička se zaleskla jako šelmí tesáky

„To hodně znamená, Willo, když otec daruje synovi takovejhle nůž.“

Vrstva potu na obličejí jí ztuhla v led. „Tak ten nůž máš od něho.“

„Měl jsem ho rád. Pracoval jsem pro něho jak otrok a ten hajzl si to moc dobře uvědomoval. Už nikdy jsem mu o nic neřekl, protože jsem v hloubi srdce věděl, že až přijde čas, dostanu všechno, co mi po právu patří. Jsem jeho syn. Jedinej syn. A nedal mi nic jinýho než ten nůž. Když umřel, odkázal všechno tobě. Lily a Tess. A já nedostal nic.“

Naklonil se těsně k ní, nůž se mu třpytil v ruce, oči se mu leskly. „Nebylo to správný. Nebylo to spravedlivý.“

Zavřela oči a čekala na bolest.

CHARLIE SE ŘÍTIL NOČNÍMI HORAMI S ČENICHEM
TĚSNĚ u země, s ušima nastraženýma. Ben ho následoval sám,

děkoval bohu za měsíční svit a modlil se, aby mraky, které se sbíraly na západě, zatím vydržely v jednom houfu a nezatáhly celou oblohu.

Bezmála by přísahal, že to cítí sám, tu její vůni, směsici mýdla a vydělané kůže a ještě něčeho, co byla jenom Willa. Nepředstavoval si, že trpí, zatemnilo by mu to rozum a on potřeboval mít všechny smysly ve střehu. Tentokrát znala jeho kořist hory stejně dobře jako on. A stejně jako on jela na koni a znala všemožné triky. A Ben nemohl spoléhat na to, že Willa bude brzdit jeho postup, protože netušil, zda už není...

Ne, na to myslet nesmí. Musí se soustředit jedině na to, jak ji najde a co udělá s tím zločincem, až ho objeví.

Charlie skočil do potoka a zakňučením dal najevo, že ztratil stopu. Ben vjel s koněm do vody a na okamžik napjatě poslouchal a uvažoval. Určitě jeli kus dolů po proudu, usoudil.

Přesně tohle by udělal i on.

Postupovali tedy středem potoka, jehož břehy čněly vysoko obnažené, protože už dlouho nepršelo. Zaburácel hrom a ozval se ptačí křik. Ben potlačil chuť rozjet se jako šílený, pobídnout koně do cvalu. Nesmí nic uspěchat, dokud znovu nenajdou stopu.

Na břehu zahlédl jakýsi blýskavý předmět. Slezl dolů, i když to považoval za zdržení. Studená voda se mu valila přes holínky, když mířil potokem ke břehu a shýbal se.

Náušnice. Obyčejný zlatý kroužek. Sykavě vydechl a sevřel náušnici v pěst. Připomněl si, že poslední dobou začala nosit všelijaké ženské ozdůbky. Připadalo mu to milé a dojemné, ty projevy ženské marnivosti ve spojení s kůží a džínovinou. Moc rád si namlouval, že to dělá právě kvůli němu.

Strčil si náušnici do náprsní kapsy a vyskočil opět do sedla. Pokud měla dost rozumu, aby za sebou nechala znamení, pak má on dost rozumu na to, aby po něm šel. Vyvedl koně na břeh a nechal Charlie vyhledat stopu.

„TAK TO VÁŽNĚ NEMĚL DĚLAT.“ S roztřeseným hlasem jí přepiloval provaz u kotníků. „Udělal to proto, aby mi ukázal, že na mě zvysoka kašle. A na tebe jakbysmet.“

„To je fakt.“ Slzy, jež jí vyhrkly do očí, nebyly ze soucitu, šlo o projev ryzí úlevy. Natáhla spoutané ruce kupředu a začala si masírovat nohy. Probíhala jí jimi zběsilá křeč. „Kašlal na nás na všechny.“

„Zpočátku jsem se moh zbláznit. Byl jsem zrovna s Picklesem v horách ve srubu a já se fakt zcvoknul. Proto jsem tak zmasakroval tu krávu. Musel jsem prostě něco zabít, chápeš? No a potom jsem začal přemýšlet. Musel jsem se mu pomstít, Will, všechno mu to vrátit. Zpočátku jsem se chtěl pomstít i tobě. Tobě a Tess a Lily. Myslel jsme si, že na můj majetek nemají žádný právo. Všechno měl odkázat jenom mně. Představoval jsem si, že je zastraším a donutím utýct. Nechal jsem na verandě tu kočku. Strašně moc se mi líbilo, jak nad ní Lily vrískala a brečela. Ted' mě to mrzí, ale tenkrát jsem v ní příbuznou neviděl. Chtěl jsem akorát, aby vypadla, aby se vrátila, odkud přišla, a celej ranč Mercy aby táhnul do háje.“

„Mohl bys mi uvolnit ruce, Jime? Bud' tak hodnej, mám v pažích strašnou křeč.“

„Nemůžu. Ještě ne. Ještě jsi to celý nepochopila.“

„Myslím, že to chápu.“ Do nohou se jí opět vrátil cit. Svědily, jak se do nich vlévala krev, ale kdyby to bylo zapotřebí, unesly by ji. „Ublížil ti a tys mu to chtěl oplatit.“

„Musel jsem. Copak bych to byl za chlapa, kdybych si to nechal líbit? Ale hlavní je, Will, že mně se prostě líbí zabíjet. Hádám, že i tohle jsem zdědil po něm.“ Usmál se a kmitnutí blesku mu vytvořilo svatozář jako padlému světci. „S tím, co člověk dědí, většinou nic moc nenadělá. On si na zabíjení taky potrpěl. Jen si vzpomeň, jak sis pěstovala to telátko, hned od chvíle, co ho vytáhly z krávy? Obskakovala; jsi ho jako pejska, dokonce jsi mu dala i jméno.“

„Kvítek,“ zamumlala. „Pro tele dost hloupý jméno.“

„Bylas tím přitroublým teletem celá posedlá a na zemědělský slavnosti jsi s ním vyhrála modrou stužku. No a hned toho večera tě vyvedl ven, mohlo ti být tak dvanáct třináct, a musela ses koukat, jak ho poráží na maso. Tvrdil, že tě tak učí zákonům rančerského života, a ty ses rozbřečela a utekla jsi a za domem blinkala. Ham starýho pána kvůli tomu málem zmlátil a tys od té doby žádnýho domácího mazlíčka nikdy neměla.“

Vytáhl cigaretu a škrtl sirkou. „Tenkrát jsi měla jenom starýho psa, posel asi rok nato. A žádnýho novýho sis nepořídila.“

„To je pravda, nikdy.“ Přitiskla kolena k hrudi a položila se na ně tváří, překonaná vzpomínkami.

„Připomínám ti to jen proto, abys chápala, aby ti došlo, co nám koluje v žilách. Dělal rád šéfa, nutil lidi tancovat podle toho, jak pískal. A ty seš panovačná po něm. To už je prostě v krvi.“

Dokázala pouze zavrtět hlavou a silou vůle se přesvědčovat, aby se nezhroutila. „Přestaň!“

„Tumáš.“ Vstal, sebral polní láhev, kterou předtím naplnil v potoku, a přiložil ji Wille ke rtům. „Trochu se napij. Nechtěl jsem tě takhle rozrušit, ale rád bych, abys to všechno pochopila.“ Pohládl ji po vlasech, hladil svou hezkou mladší sestřičku po vlasech. „V tomhle se vezeme spolu.“

CHARLIE SE ŘÍTIL KUPŘEDU, skákal po skalách jako fretka. Neštěkal ani nevytl, přestože tělo se mu chvílemi třáslo jako napjatá tětíva. Ben napínal sluch, kdy uslyší lidské hlasy, koně, další psy. Pokud jde po stopě on, pak Adam zaručeně taky. O tom nepochyboval. Kolem sebe však neslyšel nic než noc.

Druhou náušnici našel ležet na skále, na níž o život zápasily chudičké rostlinky. Zvedl ji, a než ji uložil k té první, přitiskl ji k ústům. „Hodná holka,“ zašeptal. „Vydrž ještě chvíli.“

Vzhlédl k obloze. Oblaka se plížila směrem k měsíci a utopila v sobě víc jak polovinu hvězd. Déšť, o který se tak dlouho modlili, měl přijít co nevidět.

PILA A POZOROVALA PŘITOM JEHO oči. Přetékal citem. Děsivým. „Vždyť jsi mě mohl zabít už před kolika měsíci. Jako úplně první.“

„V životě jsem ti nechtěl ublížit. Byl na tebe stejně zlej jako na mě. Odjakživa jsem si představoval, jak vedeme ranč Mercy, ty a já. Dokonce mi ani nevadilo, že šéfkou seš ty. V týhle práci se proklatě dobře vyznáš, Will. Já zase odvádím nejlepší výkon, když se mi řekne co a jak.“

Opět se posadil, sám se napil a zašrouboval láhev. Ztratil pojem o čase. Připadalo mu nesmírně uklidňující, když tu s ní seděl pod širým nebem a vzpomínal.

„Picklesovu vraždu jsem vůbec neplánoval. Nic jsem proti němu neměl, vážně. Jasně, občas člověka tím věčným nadáváním děsně štval, taky se v jednom kuse hádal, ale mně to bylo jedno. Prostě se to přihodilo, no. Nikdy by mě nenapadlo, že se tam ukáže právě v tu nejnevhodnější chvíli. Představoval jsem si, že mám víc času. Chtěl jsem jenom rozřezat další krávu a nechat ji ležet na místě, kde by o ni některý z chlapů co nevidět zakop, abych tak zadělal zase na kapku rozruchu. No jo, ale pak jsem ho zkrátka musel sejmout. A mám-li ti povědět pravdu, Will, je to teda ostuda, ale já tomu přišel na chuť.“

„Zabils ho jako řezník.“

„Hele, když na to přijde, maso jako maso. Ksaku, teď by mi ale bodlo pivo. Co říkáš, nebylo by fajn mít tady pivo?“

Povzdychl si, sundal klobouk a začal se ovívat. „Trochu se ochladilo, ale stejně je dusno. Možná se konečně dočkáme deště, to by bylo něco.“

Vzhlédla k obloze a pocítila, jak ji proklála panika. Za chvíli zmizí měsíc. Pokud jde někdo po jejich stopách, neuvidí ani na krok. Znovu si vyzkoušela sílu v nohách a usoudila, že to není nejhorší.

Poklepal si nožem na špičku holínky. „Sám nevím, proč jsem ho vlastně skalpoval. Byl to takovej nápad. Něco jako trofej, víš? Jako když si na stěnu pracovny pověsíš jelení parohy. Kus na východ odtud mám zahrabanou krabici plnou takovejch trofejí. Víš, kde na tý zadní pastvině stojí ty tři jasany?“

„Jasně, vím.“ Silou vůle se snažila hledět mu přímo do očí, a ne na ten blýskavý nůž.

„Ty telata tenkrát v noci jsem podřezal taky já. Napadlo mě, že by to mohlo ty městský slečinky konečně vyštvať a byl by od nich pokoj. Ale vydržely. Musel jsem se tomu až obdivovat. Začal jsem o nich mít lepší mínění, ale vztek na ně mě nepřešel. Takže když jsem sbalil tu holku, co stopovala, vyřídil jsem si to s ní. Potřeboval jsem zabít ženskou.“

Olízl si rty. Uvědomoval si, že není tak docela v pořádku vyprávět tyhle věci mladší sestřičce, ale už se nedokázal zarazit. „V životě jsem předtím ženskou nezabil. A měl jsem sto chutí oddělat i Shelly, však víš, Zackovu manželku.“

„Ach bože, bože.“

„Je moc hezká a má krásný vlasy. Párkrát jsem zajel na ranč Three Rocks, abych si s mládenci hodil partičku pokra, takže jsem si ji moh prohlídnout. Ale tu holku jsem zabil a nechal ji ležet před domovními dveřmi jen proto, abych Jacku Mercymu ukázal, kdo je tady pánem. To bylo ještě předtím, než jsem podřezal ty telata,“ dodal zasněně.

„Teď si to vybavuju. Bylo to předtím. Všechno se mi to v hlavě pomíchalo, no ale potom přišel ten průšvih s Lily. To Lily naráz všechno změnila. Je to moje sestra. Došlo mi to ve chvíli, kdy s ní Tesse tak šeredně zacházel a ubližoval jí. Kdybych se o to nepostaral, možná by i umřela. No nemám pravdu?“

„Máš.“ Nesmí zvracet, prostě nesmí. „Neublížils jí.“

„Nezkřivil bych jí vlásek na hlavě.“ Najednou mu došlo, že vzhledem k předchozí zmínce o skalpech to je dobrý vtip. Rozesmál se a začal se plácet do kolenou. „Vlásek na hlavě. Chápeš? No to se povedlo!“ Vystřízlivěl, ta změna byla náhlá a děsivá. „Mám ji rád, Will. Mám rád ji i tebe i Tess jako správněj bratr. A budu se o tebe starat a ty se budeš starat o mě. Krev přece není voda.“

„A jak se chceš o mě postarat, Jime?“

„Musíme vymyslet plán. Domluvit se na nějaký společný verzi, kterou budem lidem vykládat. Představuju si to tak, že tě zavezu nazpátek a budu každému tvrdit, že tě někdo unesl. Tys mě neviděla, ale já se ihned rozjel za vámi a neměl jsem ani čas spustit poplach. Budeme společně tvrdit, že jsme únosce zahnali na útěk, zastrašili ho. Vystřelím párkrát do vzduchu, jako že ho pronásledujeme.“ Pohládl pušku. „Utekl do hor a já tě bezpečně dopravil domů. To by snad mohlo vyjít, nemyslíš?“

„Mohlo. Budu tvrdit, že do obličeje jsem mu neviděla, že mě udeřil, až jsem omdlela. Budu mít modřinu tak jako tak.“

„Tak se na mě nezlob. Aspoň to ale poslouží svému účelu. Všechno se zase vrátí do starejch kolejí. Ještě pár měsíců a ranč bude jenom náš, bez podmínek a závazků. A ze mě se stane předák.“ Všiml si, jak zatěkala pohledem, jak se instinktivně příkrčila. „Ale ty to nemyslíš vážně! Ty mi lžeš!“

„Nelžu, jen o tom přemýšlím.“ Srdce jí při té prudké změně jeho nálady vyskočilo až do úst. „Musíme mít jistotu, že to bude znít věrohodně, jinak –“

„Ty lžeš!“ Rozkřikl se, až se skalami rozlehla ozvěna. „Myslíš si, že to nepoznám? Představuješ si, že jsem tak hloupej, abych nevěděl, co se ti honí hlavou? Jakmile tě zavezu nazpátek, všechno jim to vyklopíš! Zradíš mě, zradíš svého vlastního bratra, a to jenom kvůli Hamovi!“

Vzteky nepřičetný vyskočil na nohy, v jedné ruce nůž a v druhé pušku. „Byla to nešťastná náhoda! Nic jinýho se dělat nedalo! Ale ty mě stejně zradíš! Záleží ti víc na tom dědkovi než na vlastní rodině!“

Nikdy ji nepustí. Zabije ji dřív, než uběhne dva metry. Nakonec se tedy vzdorně vytáhla do stoje, chvíli vrávorala, ale nakonec se mu přece jen podívala pevně do obličeje. „Moje rodina byl Ham.“

Odhodil pušku na zem, volnou rukou ji chytil za košili pod krkem a zuřivě s ní zalomcoval. „Já jsem tvoje krev! Já jsem ten, na kterým záleží! Já jsem Mercy stejně jako ty!“

Koutkem oka zahlédla houpavý pohyb nože. V tu chvíli však mraky zakryly měsíc a kovový třpyt zmizel. „Budeš mě muset zabít, Jime. Ale jakmile to uděláš, stejně se nedokážeš nikam schovat a utéct. Nakonec tě najdou. A pokud se dostaneš do rukou nejdřív Benovi nebo Adamovi, pámbu ti pomáhej.“

„Tak proč mě neposloucháš?“ Jeho křik se rozléhal nad skalami a kopci a visel v těžkém vzduchu jako meč. „Záleží jediné na těch, kdo jsou od Mercyů! Chci jen, co mi jako Mercyovi patří!“

Zaťala zaškrčené ruce v pěst a upřeně se mu podívala do zoufalých očí. „Nepatří ti ani to nejmenší!“ Vrazila mu sepnuté ruce zprudka do žaludku a obrátila se na útěk.

Drapl ji za vlasy a škubnutím ji strhl zpátky, až se jí bolesti zajiskřilo před očima. Zaúpěla, ohnala se po něm loktem a zasadila mu tvrdou ránu. Přesto jí nepustil. Podklouzla jí noha a byla by upadla, kdyby ji pevně nedržel za vlasy.

„Udělám to rychle,“ slíbil jí. „Vím jak.“

Ze stínů vystoupil Ben. „Odhoď ten nůž!!“ Mířil na něho odjištěnou pistolí. „Jestli ji jen škrábneš, naráz tě rozstřílím na cucky.“

„To bude víc než škrábnutí.“ Jim jí bleskově přitiskl nůž pod bradu. Mluvil s ledovým klidem. Cítil, jak se mu opět vrací jistota, sebeovládání. Situaci měl absolutně pod kontrolou. Ta žena, kterou k sobě tiskl, už nebyla jeho sestra, ale živý štít. „Jedinej pohyb zápěstím a je mrtvá dřív, než stačí dopadnout k zemi.“

„Ty zrovna tak.“

Jim zatěkal pohledem do strany. Pušku měl mimo dosah. Opatrně ucouvl a pořád držel čepel na Willině hrdle. „Dáš mi pětiminutovej náskok. Až budu mít jistotu, že tě nemám v patách, nechám ji běžet.“

„Ne, nenechá.“ Sykla, protože nůž se jí zahryzl do kůže a po krku jí stekl první pramínek krve. „Zabije mě,“ dopověděla klidně, s očima pevně upřenýma na Bena. „Teď jde jen o to kdy.“

„Drž klapačku, Will.“ Jim jí přitlačil nůž na hrdlo ještě silněji. „Tohle si vyřídíme my chlapi mezi sebou. Pokud ji chceš, McKinnone, můžeš ji mít. Ale odložíš pistoli a budeš čekat tak dlouho, dokud nenasednem na koně. Jinak ji oddělám rovnou na místě a ty se budeš koukat, jak umírá. Můžeš si vybrat.“

Ben sjel pohledem z Jimovy tváře k Wille. Nad hlavou jim projel blesk jak vržené kopí a ozářil je stříbřitým svitem.

Díval se na ni tak dlouho, dokud pozvolna nepřikývla na souhlas. A – jak doufal – i na důkaz pochopení.

„Můžu?“ Stiskl spoušť. Kulka Jima zasáhla přesně tam, kam mířil, rovnou mezi oči. Bůh jí žehnej, pomyslel si, a teprve teď se mu rozklepaly ruce. Ani se nehnula. Dokonce i ve chvíli, kdy na skálu s třeskem dopadl nůž, stála naprosto bez hnutí.

Cítila, jak teď, když už ji nikdo nedrží, vrávorá, že ztrácí rovnováhu. Zahlédla rozvířenou oblohu, z níž se právě v tu vteřinu spustil déšť. A zahlédla Bena, jenž se k ní vrhl, aby ji zachytil.

„Skvělá trefa,“ vymáčkla ze sebe a ke své hanbě a úlevě ztratila vědomí.

Probrala se v jeho náručí. Obličej měla celý mokrý a cítila, jak Ben po něm bloudí ústy. „Jen jsem ztratila rovnováhu.“

„Jasně.“ Klečel na zemi, kolébal ji v náručí jako miminko a po obou se řinul déšť. „Já vím.“

V uších jí vyzvánělo, jako by kolem zněly kostelní zvony. Přestože věděla, že to je zbabělost, otočila hlavu a zadívala se radši do tmy než na tělo, které muselo ležet těsně vedle nich. „Tvrdil, že je můj bratr. Všechno to dělal kvůli ranči, kvůli tomu, že můj táta, že ho –“

„Všechno jsem to moc dobře slyšel.“ Zabořil se jí rty do vlasů a potom si sundal klobouk a položil jí ho na hlavu v pošetilé snaze ochránit ji před deštěm. „Prokletá ženská, vždyť ty sis o zabití přímo koledovala. Zatímco jsem šplhal za vámi nahoru, málem jsem při tom tvým provokování nejmíň třikrát umřel.“

„Když já nevěděla, co si počít.“ Konečně se v ní probudil strach, rozzívl se jako ústí černočerné sluje. „A co Ham?“

„Nevím.“ Celá se roztřásla a on si ji přivinul k sobě blíž. „Nemám tušení, miláčku. Když jsme odjížděli, byl naživu.“

„To je dobře.“ Takže zbývá naděje. „Moje ruce. Ježíši, Bene, moje ruce!“

V tu chvíli sprostě proklel sám sebe. Honem vytáhl nůž a přetřel provazy zaříznuté do živého masa. „Holčičko moje.“ Pukalo mu nad tím srdce. Najednou mu bylo do pláče. „Ach Willo.“

Když se konečně Adam objevil, Ben ji ještě pořád kolébal a mlčky klečel v prudkém lijáku.

Kapitola třicátá první

„Když ti nařídím, že budeš jíst, tak jíst budeš, a sníš všechno, co se ti řekne!“ Bess stála u postele a mračila se jako čert. „Nemohla bys mě nechat ksakru aspoň pět minut na pokoji?“ Ham schoulený v posteli jako pokáraná kočka odstrkoval podnos, který mu položila přes kolena.

„Jo, to udělám a ty mi utečeš z postele. Ještě jednou a svlíknu tě donaha, abys nemohl ze dveří.“

„Hele, šest neděl jsem ležel v nemocnici jako lazar, ale teď už jsem dýl jak tejden doma. Jsem naživu, prokristapána!“

„Neber jméno boží nadarmo, Hamiltone. Doktor ti nakázal ještě čtrnáct dní v posteli, nejvýš s jednou hodinou chůze denně, a navíc rozloženou nadvakrát!“ Vystrčila bojovně hlavu a naklonila ji k rameni. Ohrnula nad ním svůj skřítkovský nosík. „Nebo ti musím donekonečna připomínat, žes měl kudlu vraženou hezky hluboko do kožichu a zaneřádl jsi mi krví celou kuchyňskou podlahu?“

„Připomínáš mi to pokaždý, jak sem vlezeš.“

„No dobře.“ Spokojeně se ohlédla ke dveřím, jimiž právě vstoupila Willa. „Prima. Ty už ho ukočíruješ. Na mě čeká dole práce.“

„Už jí zase zatápíš, Hame?“

Zamračeně sledoval, jak Bess uspěchaně vybíhá z pokoje. „Jestli mě ta ženská nepřestane obskakovat, svážu si z prostěradel lano a uteču oknem.“

„Potřebuje tě rozmazlovat. Všichni to potřebujeme.“ Posadila se na pelest a pozorně si ho prohlédla. Už měl zase zdravou barvu a kila, která ztratil v nemocnici, začal pozvolna nabírat zpět. „Ale jinak vypadáš dobře.“

„Hlavně se dobře cejtím. Nevidím jedinej důvod, proč bych nemoh bejt v sedle.“ Rozklepaly se mu ruce, protože se mu hlavou opřela o prsa a přitulila se k němu. „No tak, Willo, copak jsem nějaký medvídek na hraní?“

„Spíš grizzly, to by sedělo mnohem víc.“ Usmála se a políbila ho na šedivé strniště, třebaže se rozpačitě šklebil.

„Vy ženský, jakmile vám chlap nemůže utýct, už po něm jedete!“

„Když jindy se s tebou pomazlit nesmím.“ Narovнала se a uchopila ho za ruku. „Byla se na tebe podívat Tess?“

„Zrovinka před chvilkou. Zaskočila se rozloučit.“ Vzpomněl si, že nad ním taky brečela. Objímala ho a líbala. Bezmála se rozbulel sám. „Bude mi chybět, až si tu nebude vykračovat v těch módních holínkách.“

„Mně se po ní bude taky stýskat. Utíkám se s ní dolů rozloučit, Nate ji co nevidět odveze na letiště.“

„Jsi v pořádku... myslím úplně?“

„Už jsem se vyrovnala se vším. Díky tobě a Benovi jsem naživu, a to je hlavní.“ Naposledy mu stiskla dlaň a zamířila ke dveřím.

„Hame.“ Neobrátila se k němu, dál se dívala do chodby. „Byl to syn Jacka Mercyho? Byl to můj bratr?“

Klidně mohl říct, že nebyl, a nechat to všechno plavat. Bylo by to pro ni snazší. Mohlo to pro ni být snazší. Ale Willa odjakživa patřila mezi typy, co snesou i krutou pravdu. „To já sám nevím, milý děvče. Bůh je mi svědkem, že to prostě nevím.“

Přikývla a v duchu si řekla, že se vyrovná i s tím, že se pravdu nikdy nedozví.

Když vyšla před dům, uviděla uslzenou Lily, která se věšela na Tess, jako by jí šlo o život.

„Hele, člověk by málem myslel, že odjíždím do Afriky dělat misionářku,“ potlačovala Tess vlastní slzy. „A přitom jedu jenom do Kalifornie. Za pár měsíců vás přijedu zase navštívit.“ Pohládila Lilyino rostoucí břicho. „Chci být u toho, až se ten mrňous vykulí.“

„Když mně se bude strašně stýskat!“

„Budu psát, volat, faxovat. Ani nepoznáš, že jsem pryč.“ Zavřela oči a přivinula si Lily do vášnivého objetí. „Ach, dávej na sebe pozor. Adame.“ Uchopila ho za ruce a pak se mu vrhla do náruče. „Brzy se uvidíme. Zavolám ti, abys mi poradil, až si budu kupovat koně.“ Něco jí pošeptal. „Co to znamená?“

Políbil ji na obě tváře. „Moje sestra, v mém srdci.“

„Zavolám,“ podařilo se jí vypravit ze sebe zajímavě, obrátila se k odchodu a málem se srazila s Bess.

„Tumáš.“ Bess jí vrazila do ruky proutěný košík. „Na letiště to je kus cesty a při tvý chuti k jídlu bys tam živá nedojela.“

„Díky. Možná že někdy zhubnu těch pět kilo, cos na mě nabalila.“

„Vůbec ti neublížily. Vyříd' všechno nejlepší mamince.“

„Vyřídím.“

Bess ji s povzdechem pohládila po tváři. „Vrat' se nám brzy, děvečko.“

„To víš, že jo.“ Oslepená slzami se obrátila k Wille. „No,“ přinutila se k úsměvu, „bylo to fakt dobrodružství.“

„Mně to povídej.“ S palci zastrčenými v kapsách džínů sešla Willa po schodech verandy. „Můžeš o tom napsat.“

„O něčem z toho určitě.“ Křečovitě polkla, aby se jí netřásl hlas. „Teď už se do žádnéjch průšvihů neplet', jasný?“

Willa se významně ušklíbla. „To samý bych mohla poradit já tobě. Budeš přece v tom ošklivým velkoměstě.“

„Jenže ho znám jako svý boty. Jo, pošlu ti pohlednici, abys viděla, jak vypadá opravdovej svět.“

„Buď tak laskavá.“

„Tak jo,“ obrátila se. „Kčertu.“ Strčila košík Nateovi a skočila Wille kolem krku. „Proklatá práce, fakt mi budeš scházet.“

„Ty mně taky.“ Willa se k ní zoufale přimkla. „Volej mi často.“
„Budu, budu. A ty si aspoň tu a tam mázni trochu rtěnky, jo? A používej ten krém na ruce, co jsem ti dala, než je budeš mít jak rohož.“

„Mám tě moc ráda.“

„Bože, už musím jet.“ Plačící Tess odklopýtala směrem k džípu.
„Běž kasírovat telata nebo tak něco.“

„Zrovna jsem se chystala.“ Willa se zajíkla, sundala si šátek z krku a vysmrkala se. Džíp se pomalu vzdaloval. „Ahoj, Hollywoodko.“

TESS SI BYLA JISTÁ, ŽE SE OVLÁDÁ, dokud jí na terminálu neodbavili zavazadla. Hodina pláče nikomu neuškodí, říkala si, a Nate byl natolik ohleduplný, aby jí to nerozmlouval.

„Až k východu jsi mě doprovázet nemusel.“ Ale přitom ho křečovitě držela za ruku.

„Mně to nevádí.“

„Zůstaneme ve spojení.“

„Na mě se můžeš spolehnout.“

„Možná bys za mnou mohl přiletět někdy na víkend, trochu bych tě provedla.“

„To by šlo.“

Hm, každopádně se musí nechat, že mi to nedělá těžší. Všechno probíhalo neuvěřitelně hladce. Rok uběhl a ona dostala všechno, co chtěla. Teď se vracela ke svému bývalému životu. Přesně, jak si to představovala.

„Musíš mě zásobovat nejnovějšími drby. Chci vědět všechno o Lily a Wille, rozumíš? Bude se mi po nich šíleně stýskat.“

Rozhlédla se po okolních spěchajících davech a zatoužila po obvyklé cestovní horečce, jež ke každému letu neodmyslitelně patří.

„Nechci, abys tu čekal.“ Přiměla se pohlédnout mu do tváře. Do těch trpělivých očí. „My dva se už rozloučili. Takhle si to jenom ztěžujeme.“

„Těžší už to být nemůže.“ Položil jí dlaně na ramena, sjel jí k loktům a opět nahoru. „Miluju tě, Tess. Jsi pro mě na světě to první a poslední. Zůstaň tu. Vezmi si mě.“

„Nate, já...“ Já tě taky miluju, pomyslela si. Ach bože. „Musím odjet. Víš přece, že musím. Moje práce, moje kariéra. Náš vztah byl jenom dočasný. Oběma nám to bylo jasné hned od začátku.“

„Jenže všechno se může změnit.“ Protože jí dokázal číst ve tváři, něžně s ní zatřásl. „Nedokážeš se mi ani podívat do očí a říct, že mě nemiluješ, Tess. Pokaždý, když mi to začneš tvrdit, uhýbáš pohledem a nedopovíš.“

„Musím jít. Zmeškala bych letadlo.“ Vytrhla se mu a utíkala pryč.

Věděla, co dělá. Věděla to přesně. Probíhala chodbou k nástupnímu prostoru a v duchu přesvědčovala samu sebe. Copak by mohla žít na koňském ranči v Montaně? Musí se přece starat o svou kariéru! Do boku jí tloukla brašna s laptopem. Musí začít s psaním nového scénáře, dokončit svůj román. Patří do Los Angeles.

Zaklela, obrátila se a řítila se zpátky, prodírala se mezi ostatními lidmi, kteří spěchali opačným směrem. „Nate!“ Konečně zahlédla jeho klobouk, ujížděl dolů po eskalátoru. Zdvojnásobila tempo. „Nate, počkej minutku!“

Seběhla po eskalátoru za ním a dole před něho skočila celá bez dechu, s dlaní přitisknutou na splašené srdce. Pohlédla mu zpříma do očí. „Nemiluju tě,“ prohlásila bez jediného mrknutí a pozorně sledovala, jak tázavě přimhouřil oči. „Tak vidíš, ty chytráku? Dokážu se na tebe dívat a docela klidně lhát.“

Se smíchem mu skočila do náruče. „Ále, k čertu se vším! Pracovat můžu všude.“

Políbil ji a pomalu postavil na zem. „Fajn. Tak jedeme domů.“

„Moje zavazadla!“

„Pošlou nám je zpátky.“

Ohlédla se přes rameno a v duchu se rozloučila s Los Angeles.
„Moc překvapeně nevypadáš.“

„Taky moc překvapeněj nejsem.“ Vystrčil ji z haly na parkoviště, tam ji popadl do náruče a zběsile se s ní roztočil. „Jsem trpělivej, víš!“

BEN NAŠEL WILLU NA PASTVINÁCH. Natahovala drát na plotu, který odděloval pozemky jejího ranče od toho jeho. Připomněla mu tím, že by měl správně dělat totéž. Seskočil a zamířil k ní.

„Potřebuješ pomoci?“

„Kdepak, zvládám to.“

„Chtěl jsem se zeptat, jak se vede Hamovi?“

„Je načuřenej jak medvěd po zimním spánku. Podle mě se uzdravuje přímo skvěle.“

„Prima. Ukaž, udělám to.“

„Natahovat drát přece umím.“

„Jo dobře, ale půjč to sem.“ Rázně jí z ruky sebral kolo drátu.

Ucouvla a dala si ruce v bok. „V jednom kuse za mnou běháš a chceš dělat všechno za mě. To musí přestat.“

„Proč?“

„Máš dost svejch pozemků, o který se musíš starat. Já Mercy utáhnu sama.“

„Utáhneš ksakru všechno, co?“ zahučel.

„Podmínky závěti jsme splnily. Bene. Už mě nemusíš kontrolovat na každým kroku.“

Když po ní zpod střechy klobouku blýskl očima, neměl moc přátelský pohled. „Myslíš, že o nic jinýho tu nešlo, Will?“

„To já nevím. Poslední dobou se o mě v jiným směru nezajímáš.“

„Co mi tím chceš naznačit?“

„Přesně to, co říkám. Posledních pár týdnů ses mi v posteli mockrát neukázal.“

„Měl jsem moc práce.“

„A teď mám moc práce pro změnu zase já. Běž si hrát s vlastním drátem.“

Rozkročil se a pohlédl na její vzdornou postavu mezi sloupky plotu. „Tenhle plot je stejně tak tvůj jako můj.“

„V tom případě by ses měl o něj starat jako já.“

Hodil kolo drátu na zem. Dětilo je jako hranice. „Tak fajn, chtělas vědět, co se mnou je, tak já ti to povím.“ Vytáhl z kapsy dva tenké zlaté kroužky a ukázal jí je na rozevřené dlani.

„Ach.“ Zamračila se na ně. „Dočista mi to vypadlo z hlavy.“

„Mně tedy ne.“ Schoval si je – bůhví proč, když pokaždé, co se na ně podíval, si v hlavě znovu promítl celou tu noc, tu temnotu, ten strach. A při každém pohledu na ně si kladl otázku, zda by ji našel včas, kdyby nebyla dost chytrá na to, aby za sebou nechala stopy.

„Aha, tak tys je tedy našel.“ Strčila si je do kapsy.

„Jo, našel. A šplhal jsem nahoru po té skalní římse a pořád čekal, kdy tě uslyším křičet. Viděl jsem, jak ti tiskne nůž na krk. Viděl jsem, jak ti na rameno stéká pramínek krve, když tě pořezal.“

Instinktivně si přitiskla dlaň na hrdlo. Chvillemi se jí to všechno vybavovalo, ta břitká čepel nože, kterou její otec vložil do vrahovy ruky.

„Už je to pryč,“ namítla. „Nerada bych se k tomu neustále vracela.“

„To já se k tomu vracím vlastně pořád. Pořád před sebou vidím to zablýsknutí na nebi, vidím, jak se ti v tom blesku třpytí oči vědomím, co se chystám udělat. A důvěřovalas mi.“

Vzpomněl si, že při tom nezavřela oči. Nechala je dokořán, klidně sledovala, jak tiskne spoušť.

„Střelil jsem člověka ani ne patnáct centimetrů od tvýho obličeje. Dodneška mě kvůli tomu pronásledují zlé sny.“

„To mě mrzí.“ Natáhla se po jeho ruce, ale zase ucouvla, protože se stáhl zpět, tvrdšíjné zůstával stát na svém pozemku. „Kvůli mně jsi zabil člověka. Naprosto chápu, že to změnilo tvý city.“

„V tom to není. No, možná taky. Možná to bude právě v tom.“
Odvrátil se, popošel pár kroků a vzhlédl k nebi. „Možná to tak
zůstane navždycky.“

„Tak dobře.“ Byla ráda, že k ní stojí zády, a nevidí, jak křečovitě
tiskne víčka k sobě, jak bolestivě se hryže do rtu, aby se nerozplakala.
„Rozumím a jsem ti moc vděčná. Ale snad není zapotřebí dělat nám
to všechno ještě těžší.“

„Těžší, propána, to slovo to vůbec nevystihuje.“ Zastrčil si ruce do
zadních kapes džínů a zamýšleně se díval po nekonečně dlouhé linii
drátěného plotu. Tohle je to jediné, co nás dělí, přemítal, ty tenké
linky ostnatého drátu. „Co tě znám, vždycky mi z tebe bylo
zoufalstvím k zešílení.“

„Jakýpak šílení?“ odsekla. „Jestli tu někdo někoho deptal, pak
jedině ty mě.“

„Hm, jen aby ses nepletla. Zná všechny tvoje chyby jako své
vlastní. A že jich máš spoustu! Domýšlivost, zlomyslnost,
podrážděnost. Chytrá jsi, ale většinou ti v pořádném přemýšlení
zabrání vztek. Jenže kdybys ty svoje chyby uznala, máš zpola
vyhráno.“

Nakopla ho, a to tak tvrdě, že padl na bok svého koně. Shýbl se
pro klobouk, který mu tím shodila z hlavy, oprášil ho o koleno a
otočil se k ní. „Tak za tohle bych ti měl naplácat, ale nakonec by z
toho nejspíš vylezlo něco jinýho.“

„Tak to zkus!“

„Víš, to bychom si zahrávali s ohněm.“ Pohrozil jí ukazováčkem.
„Jo, ten výraz, přesně ten, co sis teď nasadila na kukuč. Když o tom
tak uvažuju, zavinil to všechno právě on.“

„Zavinil co?“

„Že jsem se do tebe zamiloval.“

Kladivo, které si připravila, že ho případně klepne přes prsty, jí
naráz vypadlo z ruky. „Cože, do koho?“

„Myslím, žes mě slyšela dobře už napoprvý. Máš uši jako rys.“
Poškrábal se na bradě a vrazil si klobouk zpátky na hlavu. „Mám

dojem, že si mě vezmeš, Willo. Jinak to prostě nejde. A můžu se přiznat, že se docela těším.“

„To myslíš vážně?“ Sehnula se, zvedla kladivo a významně si s ním poklepala na otevřenou dlaň druhé ruky. „Vážně?“

„Jo.“ S úsměvem kladivo pozoroval. Nevěřil, že by ho použila. Ale i kdyby, byl si jistý, že má dost rychlé reflexy, aby před úderem stačil včas uskočit. „Kdyby existovalo jiný řešení, určitě bych na něj už dávno přišel. Víš –“, zamířil obloukem k ní – „zpočátku jsem tě bral jako rozptýlení, protože jseš tak skrz naskrz jiná než já. A když jsem tě dostal, zastával jsem názor, že o tebe stojím hlavně proto, že nevím, jak dlouho to mezi námi potrvá.“

„Ještě chvíli pokračuj,“ vyzvala ho, „a udělám ti do tý dutý palice pěkný důlek.“

Pokračoval. „A najednou mě trklo, proč mě ještě žádná ženská v životě tak nepřitahovala jako ty. Proč mi nezačala scházet už po pěti minutách, co jsem se s ní rozloučil, jako tomu bylo v tvém případě. Proč jsem se mohl zbláznit, když ti hrozilo nebezpečí. A protože to všechno je takový, jaký to zkrátka je, nedá se to vyřešit jinak než manželstvím.“

„Tohle je tvoje představa žádosti o ruku?“

„Lepší nadosmrti neuslyšíš. A s tím svým naježeným přístupem k chlapům se těžko můžeš divit.“ Načasoval si útok, vytrhl jí kladivo z ruky a odhodil je za plot. „A nemá smysl odmítat, Will, protože já už se rozhodl.“

„A já zrovna tak,“ založila si rázně paže na hrudi. „Ta žádost o ruku bude lepší.“

Ztěžka si povzdechl. Předem se bál, že to dopadne takhle. „Tak teda dobře. Miluju tě. Chci, aby ses za mě provdala. Nechci žít dál bez tebe. Stačí to?“

„No, kapku jsi to vylepšil.“ Srdce jí tak překypovalo, až měla strach, že jí pukne. „Kde je prstýnek?“

„Prstýnek? Prokristapána, Willo, copak si myslíš, že objíždím ploty se zasnubním prstýnkem v kapse?“ Užasle si posunul klobouk dozadu. „A u tebe jsem navíc ještě nikdy žádnéj prstýnek neviděl.“

„Ten od tebe nosit budu.“

Otevřel ústa, předem připravený k námitce, ale uvědomil si, že není co namítat. Zazubil se. „Slibuješ?“

„Slibuju. Ksakru, Bene, proč ti to trvá tak dlouho?“ Přeskočila kolo drátu a vrhla se mu do náruče.